DANIEL EASTERMAN

ZIUA MÎNIEI

DANIEL EASTERMAN

ZIUA MÎNIEI

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
EASTERMAN, DANIEL
Ziua mîniei / Daniel Easterman; trad.: Viorel Zaicu.-
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2006
ISBN(10) 973-576-610-8 ISBN(13) 978-973-576-610-8
I. Zaicu, Viorel (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DANIEL EASTERMAN
Day of Wrath

Traducere din limba engleză
VIOREL ZAICU

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

2006

ISBN(10) 973-576-610-8
ISBN(13) 978-973-576-610-8

În memoria tatălui meu,
David McKeown (1922 – 1995)

Pentru Beth,
care face lucrurile suportabile.

CUVÎNT DE MULŢUMIRE

Aduc mulţumirile mele călduroase şi neţărmurite, ca întotdeauna, echipelor editoriale din Londra şi New York: Patricia Parkin şi Mary-Rose Doherty, Karen Solem şi Katie Tso. Brendan Munnely a furnizat informaţii atît de precise despre argoul irlandez şi despre problemele legate de asta, încît aş fi vrut ca toate romanele mele să poată avea acţiunea în Irlanda. Mulţumiri, de asemenea, şi fratelui meu, David McKeown, pentru ajutorul său nelimitat pentru verificarea detaliilor din Belfast, ca şi lui Joan McCaig, pentru comentariile şi ideile ei. Pentru munca de cercetare în privinţa poliţiei şi a procedurilor utilizate de aceasta îi sînt recunoscător, ca întotdeauna, lui Roderick Richards. Soţia mea, Beth, şi-a făcut destul de mult timp, întrerupîndu-şi scrisul pentru a citi şi a corecta manuscrisul, ajutîndu-mă să găsesc soluţia pentru depăşirea multor obstacole. Nimeni în afară de mine nu trebuie să fie învinovăţit pentru rezultatul obţinut.

1

Belfast
16 august 199...

Piața Donegall, sfîrșitul zilei: primăria împărțită între soare și umbră, proprietarii închizînd magazinele și mergînd spre casă, vînzătoarele apucînd-o spre Gara Centrală. Un vehicul al armatei dă alene colțul, îndreptîndu-se spre Chichester Street. Din gheretă, un soldat înarmat, suspicios, urmărește totul nervos.

Înainte de a demara, Gearóid Lalor urmări vehiculul blindat, pînă dispăru din cîmpul său vizual. Pe scaunul de alături, Seamus Lenihan cerceta străzile care se goleau.

Ar fi mers în Bangor în noaptea aceea, de ce nu? Micuțul Fergie McErlaine și gașca de la St Malachy mergeau la o discotecă acolo și s-ar fi dus cu ei, dacă n-ar fi fost telefonul din acea dimineață. Cei mai mulți erau teribil de idioți, dar simțea că niște iarbă și niscai hlizeală l-ar fi destins. Și poate-ar fi urcat duminică pe Cave Hill cu Noreen.

– Aș fi putut fi în Bangor noaptea asta, spuse el.

– Chiar așa?

Lenihan nu-și întoarse capul.

– Niște amici de la vechea școală merg acolo cu mașina lui Fergie.

– Care Fergie?

Dădeau colțul, intrînd pe Donegall Street.

– McErlaine. Îl știi, mărunțelul din Eia Street. Bătrîn'su ținea pescăria din grădinile Duncairn.

– Aha, ăla! E un fanfaron idiot.

– Știu, dar e în regulă, oricum. Își ține gura.

– Ştie că el ar fi cel împuşcat dacă n-ar face-o. Oricum, ar trebui să te ţii departe de el. I-am văzut de cîteva ori, pe el şi pe amicii lui, făcînd pe nebunii, cînd erau mangă. Sînt tipul de piticanii idioate care sar calul, asta sînt. Fergie al tău se va trezi umflat într-o zi şi va începe să vorbească. Pricepi?

Gearóid privi bordul.

– N-ar fi fost nimic rău într-o escală la Bangor. O mică distracţie.

– Ar fi o pierdere de timp. Bangor pute.

– Eşti sărit. Nu e nimic în neregulă acolo.

– L-au împuţit cînd au construit debarcaderul. Îmi aduc aminte cînd puteai să mergi la Bangor cu trenul sîmbăta, să faci o baie în bazinul lui Pickie. Cînd terminai, puteai s-o apuci spre localul lui Barry. Acolo te distrai pe cinste pentru două lire. Şi algele erau bune în zilele alea, nu ca porcăriile pe care ţi le servesc azi. Nenorocita de mare e pe jumătate dusă, cu căcaturile şi toate alea de le-au aruncat în ea. Dumnezeu ştie ce mai vine şi din Anglia. N-ajunge că trimit armata, mai încearcă să ne şi otrăvească.

– Îţi plac algele?

– Îmi plac, din cînd în cînd, dar n-am mai mîncat de cîţiva ani. Poţi găsi unele bune în Donaghadee. Dar cînd am fost ultima oară în Donaghadee?

Se aflau pe Antrim Street şi se îndreptau spre nord. Seamus era superiorul lui Gearóid de mai bine de zece ani. Un om respectabil, care făcuse pîrnaie în Long Kesh şi fusese în Castlereagh aproape la fel de des pe cît mîncase algele sărate şi uscate pe care orice nord-irlandez le asociază cu vacanţele la mare. Iar acum era aici, vorbind despre bazinul lui Pickie şi de petrecerile din tinereţe. „Toate astea îl fac să pară bătrîn", se gîndi Gearóid. Fratele său fusese la fel, înainte de a fi împuşcat. Se întrebă cînd avusese Seamus timp să facă toate astea.

El, unul, nu-şi putea aminti decît Necazurile. Fuseseră armistiţii, dar trecuseră fără să lase urme. Iar de cînd se făcuse destul

de mare, ca să se alăture mişcării, nu mai ştia de nimic altceva. Totuşi, nu l-ar fi deranjat din cînd în cînd o escapadă în Bangor, în Portrush sau pe undeva pe-acolo. Doar el şi cîţiva băieţi.

Dar nu mergea la bairam în noaptea asta.

– Ai vreo idee despre ce e vorba?

Seamus îşi scutură capul nervos.

– Ar trebui să ştii că întrebi degeaba. Cum dracu' aş putea să ştiu? Mi s-a spus ce ţi s-a spus şi ţie: să fiu la centrul operativ la şase şi să aştept ordine. Aşa că asta facem.

Gearóid dădu din cap a înţelegere. Un voluntar nu pune niciodată prea multe întrebări. Asta îi poate face pe ceilalţi să se întrebe dacă nu eşti cumva vreo cîrtiţă. „Ţine-ţi gura ş-ascultă ordinele" – asta era cheia supravieţuirii în afacerea asta împuţită. Dacă poate fi vorba de supravieţuire. Te menţineai în viaţă cum puteai şi cît puteai, asta era toată treaba. Şi dacă reuşeai să te menţii curat, fără să-ţi bagi nasul sau s-o dai în bară, îţi făceau nişte funeralii pe cinste la Milltown, cu beretă şi mănuşi pe sicriu, plus o salvă de focuri de armă deasupra mormîntului.

Traseră în faţa unei case cu terasă, pe o străduţă din districtul New Lodge. Pe un fronton la intrarea pe străduţă, se găsea o hartă a Irlandei colorată în portocaliu, verde şi alb pe care era pictat un mascat înarmat. Dedesubt erau aşezate cuvintele lui Pádraig Pearse: „Irlanda nu va avea pace cît nu va fi liberă", iar alături, cu aceleaşi caractere: „Nebunii, nebunii ni i-au omorît pe fenieni[1]". Era un loc fără capăt, oricum ai fi privit, iar cuvintele de pe pereţi şi de pe buzele oamenilor erau trainice. La fel ca şi morţii cu care se mîndreau.

Uşa fusese deschisă dinăuntru, pe cînd se apropiau. Păşiră într-un hol îngust, în semiîntuneric şi miros de cîrnaţi prăjiţi. Colm O'Driscoll închise uşa în urma lor. Era încruntat, ca de obicei.

– V-or urmărit? întrebă mărunţelul.

[1] Fenian – membru al mişcării de eliberare a Irlandei din sec. XIX–XX; denumire adoptată de la luptătorii legendari din Irlanda medievală. (n.tr.)

Avea un şold sucit, despre care unii spuneau că i se trage de la un accident de polo, iar alţii, de la o lungă noapte petrecută la Castlereagh, pe mîinile celor din Divizia Specială. Fusese un atlet înainte de asta, jucase cu succes tot felul de competiţii.

– În nici un caz, răspunse Seamus. Am căscat ochii încontinuu. Dacă ne-au pus coadă, au fost mai deştepţi ca Scaraoţchi.

– Tii, păi ăştia de azi chiar sînt! Hai înăuntru, Eugene e deja aici.

Gearóid se gîndi că auzise un poem cîndva, unul lung, în engleză, pe care Părintele McGiolla, unul dintre profesori, o piticanie cu ochelari cît jumătate din faţă, îl citise la şcoală. A fost scris de unul Yeats[1], care e îngropat la Sligo. Gearóid nu fusese niciodată la Sligo, nu pusese piciorul niciodată în sud. Poate într-o zi, cînd toate astea se vor fi terminat:

Am părăsit Irlanda.
Uriţi şi alungaţi,
De fragezi mutilaţi.
Din pîntecele mamei port
Un suflet de fanatic.

Nu înţelesese poemul prea bine, dar McGiolla vorbise despre păcatul urii, iar ceva îşi găsise loc în mintea lui Gearóid. Cuvintele nu erau ca acelea ale cîntecelor patriotice învăţate de la tatăl său, dar aveau o rezonanţă şi un mesaj aparte. Poate că ar trebui să meargă la Sligo, să găsească timp să citească şi să mediteze. Pînă la nouăsprezece ani n-avusese timp de altceva decît de ură.

Colm O'Driscoll, aşa cum stătea în picioare, cu pantofii Springfield şi cu cămaşa înflorată, nu ar fi fost niciodată potrivit pentru o carte de poezie. Era un dur, unul pe care chiar şi prietenii s-ar feri să-l supere. Se spune că, înainte de accident, mergea în Anglia şi punea bombe în baruri şi în cazărmile armatei, că poliţiştii de pe ambele maluri ale apei erau turbaţi de nerăbdare să-l înhaţe, dar n-avuseseră niciodată o cît de mică

[1] Poet irlandez (n.tr.)

dovadă. Era un om bun totuşi, avea patru prunci minunaţi, cel mai mare de nouă ani, cel mai mic de trei. Acum îi creştea soră-sa. Nevastă-sa murise, împuşcată de loialişti în urmă cu un an; împuşcată în cap, cînd ieşea să cumpere lapte. Acum era în cimitirul Millton, cu o piatră funerară cît o uşă de garaj.

Masa era pusă. Nimic sofisticat: cîrnaţi şi chifle de cartofi, plus ceai fierbinte, ca să alunece mai bine mîncarea. Întotdeauna se bea ceai din belşug înainte de misiune, ca să te ţină treaz.

Eugene O'Malley mînca o prăjitură glasată, stînd în colţ, ca de obicei, şi bătînd darabana pe picior în ritmul unei muzici auzite numai de el. Cu un an în urmă cîştigase premiul întîi la Fleadh[1], el cu un fluier metalic şi Paddy Barne cu chitara. Cîţiva ani mai înainte de asta fusese declarat campion la fluier al Irlandei, în Boyle.

– Cum îţi mere, Eugene? Ţi-ai adus fluierul?

– Tu ce crezi? Dădu din cap spre uşă. E şi garnitură în bucătărie, dacă vreţi. Încă fierbinte. Verdeţurile au fost proaspete azi.

– Nu, e în regulă, am mîncat ceva în oraş. O ceaşcă de ceai ş-un cîrnat mi-s d-ajuns. Îşi umplu o ceaşcă mare cu ceai.

– Aveam de gînd să merg la Bangor în noaptea asta, spuse el.

– Ai fi fost norocos.

Uşa se deschise brusc. Era Conor Melaugh, ofiţerul care comanda unitatea lor. Imediat după el, o femeie străină păşi în cameră. Nici unul nu se mişcă. Femeia era bine îmbrăcată, nu ca ceilalţi. Părul roşcat era tuns cu breton. Conor trebuia să aibă o scuză bună pentru a o fi adus aici: era o regulă strictă ca membrii unităţilor să nu aibă niciodată contacte cu străinii prin ofiţerul comandant.

– Rămîneţi pe locuri, băieţi, zise Melaugh. Aş vrea să vă prezint o prietenă de-a mea. Maureen O'Dalaigh. Cred că i-aţi mai auzit numele. Nu trebuie să vă zic cine e. Are să vă spună cîteva vorbe înainte de a trece la treabă. Vreau s-o ascultaţi cu atenţie.

---

[1] Guinness Fleadh Festival – festival de muzică folclorică irlandeză (n.tr.)

Gearóid răsuflă şuierînd. „Al dracu' de familiar numele. Maureen O'Dalaigh era membră în conducerea Consiliului Armatei, printre cei mai mari din mişcare. Ce căuta ea aici, în New Lodge, într-o vineri seara?"

O'Dalaigh îi mulţumi lui Melaugh. Rămase în picioare privindu-i pe fiecare pe rînd. Ştia ce gîndesc. Că a fost trimisă de cei de la cartierul general să vîneze cîrtiţe. Că e un informator în vestul Belfastului şi că Maureen O'Dalaigh a fost trimisă să-l radă. Era cunoscută şi pentru asta. Pentru că îi arăta cu degetul pe trădători şi verifica eliminarea lor. Pentru că-l interoga pe orice nenorocit care stîrnise suspiciuni şi scotea adevărul de la el, indiferent ce ar fi presupus asta. Era mai tare decît bărbaţii. Hainele bine croite şi coafura scumpă nu au împiedicat-o niciodată.

– Vă puteţi relaxa, fură primele ei cuvinte. Nu sînt aici pentru că aş căuta pe cineva, ci ca să vă dau ordine pentru misiunea din noaptea asta. În mod obişnuit, asta ar fi treaba ofiţerului comandant, care-şi primeşte instrucţiunile de la adjutantul brigăzii. Dar asta e o treabă mai importantă şi, pentru motive pe care le veţi înţelege imediat, ordinele trebuie să vă parvină direct. Acum să începem cu ce-i mai important. Dacă întreabă cineva, n-am fost aici în noaptea asta. Nu m-aţi văzut niciodată, nici aici, nici altundeva. Nu veţi spune nimic nimănui despre ordinele pe care le veţi primi sau despre misiune. Şi nu mă refer doar la străini, ci şi la cel mai bun prieten pe care-l aveţi în mişcare şi la familie. La cel mai mic semn că aţi suflat ceva, întreaga unitate va fi executată. S-a-nţeles?

Gearóid simţi cum îl trec sudorile. Nici măcar nu le oferea şansa de a se retrage. Erau soldaţi care purtau un război, iar retragerea însemna dezertare.

– Conor v-a adus armele, sînt într-o maşină, afară. Sînt curate ca lacrima. Provin dintr-un transport de ieri. Nu e nevoie să ştiţi de unde sînt, dar n-aveţi nici o grijă! N-au stat în vreun depozit, iar englezii nu s-au apropiat nici la un kilometru ca să le moşească.

„Moşitul" era expresia militară pentru „intoxicarea" armelor ilegale, de obicei prin fixarea unor mici dispozitive de urmărire în patul armei. Unităţile speciale sau armata prindeau de veste despre un depozit de arme printr-o cîrtiţă, apoi ridicau armele pentru „consultaţie". Se întîmpla des în anii şaptezeci, acum cazurile erau tot mai rare. Mulţi voluntari îşi pierduseră viaţa de pe urma unor trucuri ca ăsta.

– Maşina a fost săltată acum două ore din faţa unei case de pe Stranmillis Street. Proprietarul e în vacanţă, aşa că nu-i va duce dorul o săptămînă sau două. Conor are permisul proprietarului şi toate actele.

O'Dalaigh se opri şi îi privi din nou pe fiecare. „E o nenorocită fără inimă", îşi spuse Gearóid. Se vedea în ochii ei. Vorbea foarte ciudat, cu accent, dar era mai bine educată decît restul. Auzise că e avocată sau cam aşa ceva. Se întrebă ce-or gîndi ceilalţi. Se punea la cale ceva măreţ, asta era sigur. Isuse, şi-ar fi putut fi în Bangor!

– O să mergeţi în sudul oraşului, la Casa Malone. E la intrarea în parcul Barnett, de lîngă podul Shaw. Conor vă va însoţi şi vă va arăta locul. Veţi avea arme de asalt cu lunete de noapte – Conor zice că ştiţi cu toţii să le folosiţi. Vă duceţi acolo într-o juma' de oră să vedeţi locul cît mai e lumină. Pe urmă vă întoarceţi şi aşteptaţi să se întunece bine. Dar vreau să fiţi pe poziţii la unsprezece, nici un minut mai tîrziu. Dacă vă reţine ceva şi nu puteţi ajunge pînă la unsprezece, abandonaţi misiunea. E clar? În regulă! La douăsprezece veţi auzi o patrulă a armatei coborînd pe Malone Street. O patrulă de coastă, fără alte întăriri. Într-o altă maşină vor fi patru civili. Ei sînt ţintele voastre. Cum coboară, deschideţi focul. Nu vă grăbiţi, scopul este să-i omorîţi.

Continuă instructajul vorbind rar, ca să se asigure că au înţeles. Nici unul, nici chiar ea, nu mai fusese trimis vreodată într-o misiune atît de importantă, aşa că era esenţial să nu aibă vreo scăpare.

– Acum, zise ea, pregătindu-se să încheie, vreau să ascultaţi cu atenţie. După evenimentele din noaptea asta, dacă rămîneţi în

Belfast, sînteţi morţi. Trebuie să dispăreţi. Cel puţin un an nimeni să nu vadă picior de-al vostru pe-aici. Veţi fi trecuţi peste graniţă la noapte. Nu vreau să ştie nimeni unde sînteţi şi vedeţi să nu luaţi legătura cu familiile. Li se va spune că sînteţi teferi şi încă înrolaţi. De îndată ce lucrurile se vor aranja, voi avea grijă să primească scrisori. Acum, e ceva ce a rămas nelămurit?

Era o tăcere încordată. În încăperea mică aerul era încins. Dintr-o icoană de pe perete, Inima Sfîntă a lui Hristos aruncă o sclipire roşiatică. De afară răzbăteau vocile copiilor care se jucau: următoarea generaţie de eroi şi martiri scurmînd printre pietrele pavajului şi scriind cu creta nume care într-o zi vor fi cioplite în marmură. Şi un cîine lătrînd repede şi ascuţit, şi zumzetul liniştit şi familiar al Land Rover-ului Hotspur aflat în patrulare.

– Cît timp? întrebă O'Driscoll.

– Cît timp ce?

– Ştii prea bine. Cît timp va trece pînă cînd îmi voi revedea pruncii? Tocmai s-au acomodat cu şcoala. A trecut abia un an de cînd mama lor a fost ucisă.

Îi răspunse Melaugh.

– Colm, zise el, ştiu destul de bine că ţi-e greu, dar nu există alternativă. Dacă pruncii ar veni după tine, ar fi urmăriţi. Ştii asta la fel de bine ca mine. Îmi pare rău că treaba asta te-a luat prin surprindere, dar nu ne puteam asuma riscuri. Nici eu nu am ştiut pînă azi. Nu trebuie să vii în misiune. Nu e nimeni aici care să te judece dacă n-o faci. Ai făcut destule pentru cauză.

O'Driscoll îl privi fix pe ofiţerul care era comandantul său. Ştia că spune braşoave. Nu te retragi dintr-o misiune în stadiul ăsta. Dacă răsuflă vreo şoaptă undeva, eşti primul care ia un glonţ în cap. Şi atunci cine mai are grijă de prunci? Nu mai zise nimic.

Gearóid Lalor se prăvăli înapoi în scaunul său. Ştia că se afla într-un pericol nedefinit, că, în sfîrşit, se afla faţă-n faţă cu gloria martiriului. Asta era o chestie din care nu va scăpa nici unul

dintre ei, niciodată. Privi în colţul celălalt la Colm O'Driscoll şi îi veni în minte un alt poem scris de omul îngropat la Sligo. Frumuseţea acelor cuvinte îl făcea să-şi dorească să plîngă:

> Caii Apocalipsei se aruncă în mîlul greu:
> Iubite, lasă-ţi ochii pe jumătate închişi şi bătaia inimii
> Peste bătaia inimii mele, şi părul să-ţi cadă pe pieptu-mi...

Şi se gîndi la alge, la dans, la peşte şi la chipsuri, la mîinile lui Noreen, la buzele lui Noreen, la sînii ei pe care i-a atins atît de rar şi la inima ei care a bătut de atît de puţine ori deasupra inimii lui, mirîndu-se cum de toate lucrurile devin întunecate şi nedesluşite la căderea nopţii.

2

O ploaie uşoară de vară venise şi trecuse, tăind ziua în două şi făcînd noaptea umedă şi neplăcută. Iarba pe care erau întinşi în aşteptare era udă şi, nu departe, rîul dădea aerului o suflare jilavă.

Conor Melaugh era recunoscător umezelii. În lunile de vară, micul parc era plin de cupluri care căutau ceva mai multă intimitate decît le putea oferi un club obişnuit. Se aşteptase la probleme în organizarea unei ambuscade, chiar şi la o oră atît de tîrzie. Acum era sigur că pe o rază de cinci sute de metri nu se mai afla nimeni în afară de el şi de oamenii săi.

O linişte rar întîlnită plutea în jurul lor, tulburată doar de gînduri. Melaugh privi norii ce înconjurau luna. Îşi închipui că îl aude pe Seamus Lenihan respirînd nervos la cîţiva metri mai încolo. Tensiunea creştea pe măsură ce miezul nopţii se apropia.

Melaugh fusese voluntar în ultimii şapte ani, iar de trei ani conducea propria unitate aflată în serviciu activ. În tot acest timp văzuse oameni venind şi plecînd – împuşcaţi, arestaţi, luaţi drept cîrtiţe şi executaţi sau care, pur şi simplu, fugiseră din cauza spaimei. Isuse, dar şi el era speriat în noaptea asta! Cine n-ar fi fost? Nu i se mai dăduseră niciodată ordine ca acestea înainte şi nu mai participase niciodată la un instructaj mai neobişnuit.

Dar faptul că misiunea era neobişnuită era numai unul dintre lucrurile care îl preocupau. Ceea ce-l deranja cel mai mult era sfîrşitul ei, ceea ce trebuia să facă şi îi stătea pe suflet. Dar nu era nici o cale de ieşire. Niciodată nu fusese. O'Dalaigh se făcuse bine înţeleasă, nu trebuia să mai repete. Era o căţea individa asta, în stare să-ţi tragă un glonţ în cap, chiar în timp ce-ţi scutura mîna. Vestea i se dusese departe: nu era o femeie pe care s-o poţi fenta, nu dacă puneai vreun preţ pe viaţa ta sau a familiei tale.

Dacă n-ar fi ascultat ordinele, ea l-ar fi transformat într-un exemplu pe care şi l-ar fi amintit toată suflarea Irlandei.

Stăteau lungiţi în semicerc cu faţa spre intrarea în Malone House. Melaugh era în centru, cu Lenihan în stînga sa, iar mai încolo era Colm O'Driscoll. În dreapta erau Eugene O'Malley, cîntăreţul, flancat de tînărul Gearóid Lalor. Maureen O'Dalaigh găsise un al şaselea om care să conducă dubiţa, parcată la cîţiva metri mai sus pe Dub Lane, gata de un demaraj rapid spre Upper Malone şi apoi drept înainte pe Finaghy Road către Ladybrook.

Gearóid încă se gîndea la Noreen şi, din cînd în cînd, la ieşirea nocturnă pe care o ratase. Asta nu pentru că s-ar fi bucurat vreodată de viaţa mondenă. Aparţinea unei familii republicane liniştite, una care dăduse cauzei mulţi martiri, iar copilăria şi tinereţea şi le dedicase, într-un fel sau altul, mişcării.

Mirosi aerul nopţii şi se gîndi din nou la Noreen, apoi se surprinse foindu-se pentru a se aşeza mai bine pe pămîntul umed. Ajunsese să creadă în destin. În destinul Irlandei, care va fi liberă într-o bună zi, şi în destinul său ca soldat care luptă pentru această libertate. Dar era greu să se gîndească la balade şi să se imagineze pe sine ca pe un om al destinului, în fruntea maselor cu o armă ridicată, cînd în realitate stătea pe pămîntul ud cu genunchii amorţiţi, aşteptînd să ucidă un om sau să fie ucis cînd încerca să facă acest lucru. Îşi ţinu răsuflarea, ca să nu mai inhaleze izul greu de nămol.

Cu treizeci de secunde înainte de miezul nopţii auziră un Norland apropiindu-se dinspre Malone Road, apoi virînd pe străduţa scurtă care cobora spre Malone House. Un vehicul mult mai uşor îl însoţea. Exactitate cazonă. La miezul nopţii, micul convoi trase la scara din faţa casei, iar motoarele fură reduse la tăcere aproape simultan.

Maşina era fie Jaguar, fie Daimler, imposibil de spus cu precizie în întuneric. Nici nu mai conta. În timp ce Conor Melaugh privea prin luneta cu vedere pe timp de noapte, uşa din spate a

Norland-ului se deschise şi o patrulă de şase soldaţi purtînd veste antiglonţ şi înarmaţi cu MP5-uri H & K săriră jos, doi cîte doi. Un detaşament din Compania B, din Batalionul de Comandă Belfast (OPCON BRB), sau cel puţin aşa spusese O'Dalaigh.

În timp ce aceştia îşi ocupau poziţiile, şoferul maşinii coborî şi deschise repede celelalte portiere. Păşiră jos patru pasageri, trei bărbaţi şi o femeie. Ca şi şoferul, erau îmbrăcaţi în haine civile. Pînă aici totul era aşa cum i se spusese lui Melaugh că o să fie.

Cei patru civili porniră către casă, iar şoferul începu să închidă portierele maşinii.

Melaugh lăsă să treacă două secunde; voia ca toată echipa să-i aibă în colimator. Ţinti femeia şi apăsă pe trăgaci. Se produse o detonaţie scurtă, apoi femeia se prăbuşi înainte, de parcă ar fi fost lovită de o cărămidă. Bărbaţii din jurul ei dădură să se întoarcă. Păreau să se mişte cu încetinitorul, fiecare în altă direcţie, confuzi, cu mîinile ridicate şi cu capetele întoarse, trei siluete cioplite în faţada de piatră. Se răsuciră şi căzură ca şi cum degete ascunse ar fi tras de sfori şi i-ar fi trîntit la pămînt.

Lîngă Norland soldaţii stăteau şi priveau. Exact cum promiseseră, n-au mişcat un muşchi, nici chiar cînd O'Malley s-a apropiat de scări şi a ciuruit corpurile prăbuşite cu mai multe rafale ale armei semiautomate. Melaugh le văzu feţele distorsionate de strălucirea stranie, ca din altă lume, dată de lumina slabă a lunetei. Se uita drept în ochii lor. Ei ştiau că îi priveşte, iar el ştia că l-ar omorî dac-ar putea. Feţele lor erau portrete ale furiei neputincioase şi ale unei uri adînci, înspăimîntătoare. Unii dintre taţii lor luptaseră şi ei în lungul război.

Cînd ultima rafală a mitralierei răsună deasupra parcului, Conor se ridică în picioare. Se simţea obosit şi speriat. Ce-ar fi dacă, la urma urmei, s-ar dovedi că e o dublă trădare? Nu l-ar fi mirat ca O'Dalaigh să n-aibă scrupule şi să ofere o întreagă unitate activă ca sacrificiu pentru ceea ce se obţinuse în seara asta.

Eugene O'Malley reveni lîngă ceilalţi.

– Hai s-o ştergem dracu' d-aici, băieţi!

Se regrupară şi o luară la goană în jos, de-a lungul drumului, spre dubiţă. Motorul era pornit, gata de plecare. Nimeni nu mai avea chef să zăbovească pe-acolo. Chiar dacă patrula din faţa casei rămînea fidelă înţelegerii, în curînd vor roi şi alţii prin preajmă, unităţi speciale şi armată, care i-ar pune la pămînt fără să întrebe sau să stea pe gînduri.

– Trebuie să pară veridic, îi zisese Maureen O'Dalaigh lui Conor în timpul instructajului de după-amiază. Nu se va crede niciodată că armata a deschis focul şi n-a rănit pe nimeni. Au nevoie de un cadavru cu care să defileze în faţa presei, un soi de compensaţie pentru dezastrul scandalos pe care îl veţi face tu şi băieţii.

– Vrei să sacrifici pe unul dintre voluntarii noştri doar ca să salvezi aparenţele? întrebase el atunci, foarte furios.

Ea îşi scuturase capul.

– Nu, nu ca să salvez aparenţele. Să salvez toată treaba. Să nu fie compromisă. Acea moarte va face ca totul să pară real, va convinge autorităţile că englezii au deschis focul în timp ce voi eraţi acolo. Este nevoie de asta, Conor! Îmi pare rău, dar aşa trebuie să se întîmple.

Şi aşa avea să se întîmple. În drum spre dubiţă, Conor mergea alături de Gearóid Lalor. Îl vedea lîngă el.

— Isuse, Gearóid! zise el, încurcat. Am lăsat acolo căcatul de Browning! Vrei să te întorci şi să mi-l aduci, în timp ce se instalează băieţii în maşină? Nu se poate să nu-l găseşti; e chiar lîngă copacul ăla mare de-acolo. Soldaţii ne urmăresc de-aproape, ştiu cine eşti.

– Ai dreptate, Conor! Mă-ntorc într-o clipită.

Conor nu privi. Dar auzi împuşcăturile destul de bine cînd nemernicii deschiseră focul. Cînd au terminat, probabil că îl umpluseră pe bietul rătăcit cu destule gloanţe pentru a încropi o ţeavă de plumb. Conor se simţea rău. Era furios şi confuz.

– Hai s-o ştergem de-aici, zise el.

Iar în urechi auzea încă vocea lui Gearóid răsunînd: „Mă-ntorc într-o clipită“.

3

Cartierul General al Poliției Metropolitane
Harcourt Street
Dublin
4 septembrie
ora 9.15

Declan Carberry se trezise cu dureri de cap pentru a patra dimineață la rînd. Fuseseră trei în săptămîna dinainte. Cinci cu încă o săptămînă înainte. „Tocilara“, „Pocnitoarea“ și, cel mai adesea, „Detonatoarea“. Dăduse un nume fiecăreia și începuse să numere. Îi mai rămăsese doar să țină un registru. Punct de pornire, durată, intensitate, cauze posibile. În situația asta ar fi trebuit să-l cheme pe Brannigan, dar era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă. Brannigan era tipul de doctor căruia îi plăcea să sîcîie oamenii. „Ia o picătură din asta, înghite aia, nu mai lua ailaltă.“ Cu siguranță, i-ar ordona lui Declan s-o lase mai ușor cu munca, iar acum chiar nu-și putea permite acest lucru. Nici în luna care urma. Și nici chiar în anul următor.

Și atunci Brannigan era înclinat să vorbească, să sondeze: „S-a întîmplat ceva înainte de a începe durerile? E ceva anume care le declanșează?“ Omul se imagina pe sine ca pe un soi de consilier, în papucii săi jerpeliți și în puloverul său pe care le purta în cabinetul de consultații. „Te simți neliniștit. Încordat? Ai vreun motiv special de îngrijorare? Cînd ai făcut sex ultima oară?“

„Isuse“, gîndi Declan aplecîndu-se peste biroul său și apucînd raportul despre bomba de la O'Donoghue. Știa

perfect ce nu e în regulă cu el și nu era nici un leac pe care Brannigan i l-ar fi putut da pentru a-i îmbunătăți situația.

Pînă și un copil ar fi putut explica durerile de cap ale lui Declan Carberry: o soție pe care el n-o mai iubea, dar de care nu putea divorța; tendința de a lucra exagerat de mult; o slujbă ca șef al Unității Speciale de Detectivi, divizia specială a Republicii Irlanda, cu responsabilități speciale în combaterea terorismului. Era surprins că nu are decît dureri de cap provocate de tensiune. Oameni de vîrsta lui, cu probleme ca ale sale, cădeau secerați în fiecare zi a săptămînii de atacuri de cord. Poate avea o tumoare pe creier.

Chiar dacă s-ar fi schimbat legea divorțului – care părea un proiect la fel de îndepărtat ca întotdeauna –, el nu s-ar afla într-o situație mai bună. Tot nu va putea să divorțeze de Concepta. Era destul de rău că femeia ajunsese tot ceea ce el detesta – extravagantă și infatuată, îndărătnică și autocompătimitoare. Dar Concepta era sora lui *taoiseach*[1]. Sau, mai corect din punct de vedere istoric, fratele ei, Pádraig Pearse Mangan, devenise treptat dintr-un biet crescător de găini șef al regiunii Limerick West, apoi conducător al partidului Fianna Fáil, iar după aceea prim-ministru.

Prin urmare, chiar dacă divorțul ar fi fost legal, Pádraig Pearse nu l-ar fi acceptat niciodată pe al surorii sale. Concepta era unul dintre cele mai prețioase bunuri ale sale. Apărea la întrunirile de partid, la balurile de caritate, la vizitele oamenilor de stat și ale diplomaților, și aproape că devenise invitata obișnuită a show-ului de noapte de la televizor. Gay Byrne o iubea. Pat Kelly o adora. Era aproape la fel de populară ca președintele. În fiecare an, de Crăciun, se duceau amîndoi la casa părintească de lîngă Limerick, pentru a fi fotografiați cu bătrînii părinți, cu verii, cu nepoții și nepoatele.

Pádraig Pearse (insistase să aibă ambele nume, de ce nu?) era văduv. Virtuoasa Geraldine fusese împinsă către odihna veșnică de un cancer, în urmă cu cinci ani. Atunci Concepta, care nu rata

---

[1] Prim-ministru (lb irlandeză, în orig. n.red.)

niciodată o şansă, ieşise în faţă şi sacrificase totul pentru Irlanda. „Fratele meu are nevoie de mine“, declara ea întruna. Unica ei fiică era o femeie matură de-acum, soţul – un om foarte ocupat, prin urmare fratele ei şi partidul său treceau pe primul plan.

Declan stătu nemişcat o vreme, pînă cînd capul încetă să i se mai învîrtă. În tinereţe putea da vina unor astfel de dimineţi pe beţiile grozave de peste noapte. Dar de cîţiva ani o lăsase mai uşor cu băutura, iar în seara dinainte nu băuse decît un strop. Poate asta era în neregulă. Poate, la urma urmei, soluţia era să apeleze din nou la sticlă. Corpul îi spunea ceva, asta nu putea nega. Numai că, din păcate, alesese să-i vorbească într-o limbă străină.

Şapte morţi şi treizeci de răniţi, iar Declan Carberry nu se putea gîndi la altceva decît că nevastă-sa nu-l iubeşte! Mormăi şi se apucă să citească raportul pentru a patra oară.

Bomba explodase în barul lui O'Donoghue, în Merrion Row, la cîteva minute după ora nouă, în urmă cu două seri. Pentru ca lucrurile să fie mai rele, locul era înţesat cu turişti. Printre ei erau americani şi englezi, şi ăsta nu era decît începutul. Avea deja întîlniri la ambasadele americană şi britanică, iar, dacă mai mureau cîţiva dintre răniţi, se puteau adăuga listei cea franceză şi cea olandeză. La Ministerul Afacerilor Externe, în St Stephen's Green, noul ministru, Ciaran Clark, aduna informaţii din toate părţile. Vorbise cu Declan la telefon de zece ori în ziua precedentă, cerînd asigurări.

– Asigurări? protestase Declan. Ce dracu' vrei să spui prin „asigurări“?

– Că nu vor mai fi alte incidente. Că ai situaţia sub control. Isuse, omule, asta ar putea să ne gonească turiştii pe tot sezonul. Iar anul viitor sîntem la preşedinţia Comisiei Europene. Trebuie să fim în stare să le spunem străinilor că asta nu se va mai întîmpla.

– Ciaran, nu sînt Isus Hristos.

– Nici nu mi-a trecut prin cap că ai fi. Dar eşti conducătorul Unităţii Speciale de Detectivi şi e treaba ta să ne păzeşti de terorism.

Declan îşi asumase întreaga responsabilitate pentru investigaţii, preferînd să nu lase treaba pe mîinile inspectorilor săi. Cu doi dintre ei, Coyle şi Grogan, lucra direct, iar el raporta personal comisarului Gărzii. Dar din chestia cu bomba făcuse o treabă personală, ceea ce deja regreta.

O maşină de patrulare părăsi curtea cartierului general cu sirenele urlînd. Declan oftă şi lăsă raportul deoparte. Nu se putea concentra. Dacă nu era Ciaran Clark, era fericitul de cumnatu-său. Pádraig Pearse îi telefonase ieri de cîteva ori. El nu era niciodată aşa de insistent ca ministrul de externe, dar nici nu era nevoie să fie.

Telefonul sună, iar Declan îşi adună toate forţele pentru a-şi petrece ziua făcînd faţă interogatoriilor. Asta nu era cu adevărat muncă de poliţie, iar el îşi dorea să fie la locul crimei sau pe unde l-ar mai fi purtat investigaţiile. Durerea de cap i se accentuase.

Între timp, şapte oameni nevinovaţi zăceau în sicrie şi alţi treizeci erau în spital, unii fără feţe, alţii fără membre, cîţiva fără nici o speranţă de a reveni la viaţă. Avea numele, vîrstele şi fotografiile lor în raport, avea detalii privitoare la rănile lor, iar toate acestea i se învîrteau în cap ca particulele de praf din spaţiu. Unii dintre ei erau mai tineri decît fiica sa, Máiréad. Şi toţi aveau familii. Ridică telefonul.

– Carberry.

– Declan, sînt Austin McKeown. Ai un minuţel?

Declan se ridică în picioare. Austin McKeown era comandantul Unităţii Speciale din Divizia E3 a forţelor speciale, responsabilul cu serviciile de securitate din Irlanda de Nord. El şi Declan se întîlneau regulat pentru a discuta despre siguranţa graniţei, iar cu timpul deveniseră prieteni apropiaţi. Nu foarte apropiaţi, bineînţeles. După cum i se reamintise lui Declan nu o dată, cumnatul lui *taoiseach* îşi alege prietenii cu atenţie.

Cu Austin luase legătura în prima oră după explozie. Unitatea specială pornise deja propriile investigaţii, pentru că era aproape sigur că bomba fusese pusă de o grupare loialistă din nord.

– Ce mai zici, Austin?

Lui Declan îi plăcea întotdeauna să maimuțărească accentul nordic al celuilalt.

– Destul de bine, Declan. Ascultă, ești liber azi, în jurul prînzului?

– Pot să-mi fac timp, desigur.

– O să cobor în zonă. Aș vrea să te văd.

– Ei bine, în momentul ăsta o întîlnire ar fi de folos. De ce nu vii chiar aici, în Harcourt Street?

Celălalt avu o mică ezitare. Cînd vorbi, Declan sesiză o neliniște neobișnuită în vocea lui McKeown:

– Aș prefera să te văd singur, Declan, dacă nu te superi. Nu ne-am putea întîlni altundeva?

Declan se gîndi repede.

– Să fii la Bewley, în Grafton Street, la unu. Jos, în hol.

– O să fiu acolo. Și, Declan... te rog să nu pomenești cuiva de asta.

Din nou neliniștea, ca și cum ar fi privit peste umăr.

– Austin, e vorba de chestia cu O'Donoghue?

– Nu pot vorbi la telefon. O să-ți spun cînd ne vedem.

Celălalt închise. Declan puse încet receptorul în furcă și se așeză la loc. Nu-l simțise niciodată atît de încordat pe Austin McKeown. Ce se întîmpla?

Telefonul sună. Declan își simți durerea de cap revenind cu mai multă forță. Ridică receptorul.

– Carberry.

– Tati, sînt eu.

Se relaxă. Era întotdeauna o plăcere să audă vocea lui Máiréad. O auzise atît de puțin în aceste zile. Plecase de acasă în urmă cu un an, cînd își găsise o slujbă la Bord Fáilte, o agenție de turism, și se instalase bucuroasă într-un apartament din Ballsbridge. El ar fi vrut ca ea să meargă la facultate, dar fata preferase independența dată de propriul venit. „Oricum, justificase ea, în zilele noastre oamenii merg la universitate

mai tîrziu, iar o mică experienţă de viaţă nu a făcut nimănui nici un rău."

– Ce mai faci, iubito?

– Bine, tati, dar aş vrea să te văd.

Gemu în sinea sa. Nu-şi dorea nimic mai mult decît s-o vadă pe Máiréad, dar avea deja toată ziua încărcată, iar restul săptămînii era foarte probabil să fie groaznic, mai ales dacă se dovedea că Austin McKeown are vreun indiciu pentru el.

– Mi-ar plăcea foarte mult, Máiréad, dar ştii şi tu să sînt prins cu explozia de luni noaptea.

– Durează numai cîteva minute, cel mai mult o jumătate de oră.

– Draga mea, nici nu mai ştiu cînd am fost ultima oară atît de ocupat.

– Ai fost ocupat luna trecută, iar urmărirea cu arme din iunie... Se opri. Părea obosită şi gata să izbucnească în lacrimi. Tati, trebuie să te văd.

– Máiréad, s-a întîmplat ceva? Pari necăjită.

– Nu am nimic. Dar este important. Termin lucrul la cinci. Pot să te văd atunci?

Declan oftă.

– O să trec să te iau.

Îl putea dibui pe Austin McKeown oriunde, chiar şi într-o încăpere plină cu fum. Tipul din Ulster purta întotdeauna acelaşi costum cînd venea la Dublin. Era cel pe care îl purta şi cînd l-a întîlnit Declan prima dată. Era un costum verde, făcut de un croitor din Limavady, oraşul de baştină al lui Austin, care îl făcea pe bietul om să semene cu un fermier ieşit peste zi la Balmoral Show. Declan îl compătimise întotdeauna pentru costum, dar îi plăcea omul prea mult ca să-i spună asta.

La Bewley era aglomerat, dar reuşiră să se înghesuie într-un colţ. Ai fi zis că jumătate din Dublin era acolo, iar cealaltă jumătate aşteaptă la coadă pentru a intra.

– O să comand asta, zise Austin aşezîndu-se pe scaun şi punîndu-şi geanta pe masă. Fac nişte pîini grozave aici. Am luat una ultima oară cînd am venit încoace şi nevastă-mea n-a încetat să mă bată la cap cîteva săptămîni: „Cînd te mai duci în Dublin? mă tot întreabă. Aş mai vrea o pîine de-a lor".

Vorbiră o vreme despre pîine şi prăjituri, sorbind ceai fierbinte în timp ce se ocupau de mîncarea din farfurii. Nici unuia nu-i era foame, iar durerea de cap a lui Declan trecuse în faza pe care o numea „Tocilara". Spera să rămînă aşa, pentru că faza a doua, „Pocnitoarea", era ucigătoare. Ciaran Clark sunase de trei ori, ministrul de justiţie de două ori şi *taoiseach* o dată.

– Austin, ce te aduce în Dublin? întrebă el, în sfîrşit.

McKeown îşi sorbi ceaiul şi puse ceaşca pe masă, zăngănind-o ca să o aşeze în farfurioara ei. Era fiul unui fermier, uscat, cu un gît subţiratic ce ar fi părut la locul lui şi în zgarda unui cîine, şi într-o cocardă portocalie[1]. Vocea lui puternică de ţăran atrăgea atenţia celor de la mesele dimprejur.

– Am auzit că grădinile de la Trinity College sînt foarte frumoase în perioada asta a anului, Declan!

– Sînt, într-adevăr, deşi e greu să le vezi ca turist. Vrei să te conduc să le vezi?

– Ţi-aş fi recunoscător.

Plimbarea fu scurtă. Austin nu spuse nimic pînă cînd nu trecură prin poarta principală a colegiului în prima curte. Studenţi care se pregăteau pentru examinările din septembrie se amestecau cu turişti aflaţi în căutarea Cărţii Sfinte[2].

– Declan, îmi pare teribil de rău de chestia cu acoperirea, dar aş prefera să mergem în continuare.

– Nu e nevoie să te scuzi. Sîntem în aceeaşi branşă. Aş fi fost neliniştit dacă aş fi fost în regiunea ta.

---

[1] *Orange collarette* – cocardă a unui ordin masonic (n.tr.)

[2] *Book of Kells* – manuscris al Noului Testament aflat în posesia Trinity College din Dublin; a fost copiat în jurul anului 800, în Abaţia Kells. (n.tr.)

Unitatea Specială de Detectivi a lui Declan fusese cunoscută, pînă în urmă cu cîţiva ani, ca Divizia Specială, iar operaţiunile sale erau paralele cu cele ale unităţii echivalente din nord şi din alte regiuni ale Regatului Unit: supravegherea şi prevenirea subversiunilor pe plan intern şi a terorismului.

– Uite, Declan, înainte de a-ţi spune ce mă frămîntă, am nevoie de asigurarea ta că nu vei încerca să-mi detectezi sursa şi că nu vei face ceva care ar putea să ne pună în pericol pe mine şi pe colegii mei.

– Pentru Dumnezeu, Austin, nu mai era nevoie să spui asta...

– Şi că nu vei sufla nici un cuvinţel despre asta nimănui. Dacă eşti de acord ţi-oi spune...

Declan îşi scutură capul.

– Nu-ţi pot promite asta, Austin! Ştii că nu pot. Nu, dacă are vreo legătură cu securitatea naţională.

McKeown ezită, apoi aprobă din cap.

– Mda, ai dreptate. Atunci să zicem numai că trebuie să fii foarte atent. Să nu-ţi turuie gura.

Declan încercă să pară atins de sugestie. În jurul lor, clădiri cenuşii se ridicau monumentale spre cerul brăzdat de nori. O tînără ducînd nişte cărţi, cu părul legat la spate cu o panglică roşie, trecu pe lîngă ei. Un băiat o privea dintr-un colţ şi nu-şi luă ochii de la ea, pînă cînd nu dispăru într-o intrare.

– E vorba de O'Donoghue, nu-i aşa, Austin? întrebă Declan, încercînd să-l îndemne mai repede pe prietenul său să spună ce avea de spus.

Subţiraticul dădu uşor din cap şi îşi împreună mîinile. Părea să nu se simtă prea bine în costumul său de iarnă. Un protestant înverşunat pe tărîmul papistaşilor, în cîmp deschis şi fără nici un ajutor.

– Trebuie să ştii, începu el, că au fost nişte împuşcături în Belfast, acum vreo două săptămîni, pe şaisprezece august. Trei bărbaţi şi o femeie, plus un luptător IRA au căzut în schimbul de focuri.

Declan aprobă din cap.

– Da, am auzit de incident. Lîngă Lagan, nu-i aşa? Avem oameni care supraveghează unităţile active din toate regiunile de graniţă.

– Mă îndoiesc că îi veţi găsi. Trebuie să fie deja foarte bine ascunşi acum. N-au fost nişte împuşcături obişnuite.

Versiunea oficială care îi fusese servită lui Declan de la cartierul general al RUC din Knock era că cele patru victime fuseseră funcţionari civili din Ofwat, departamentul însărcinat cu supravegherea autorităţilor de control al apelor regionale britanice. Fuseseră în Belfast pentru a pune la punct un program de testare pentru nitraţi şi se credea că fuseseră luaţi drept soldaţi în afara programului.

– Mi-am închipuit asta deja, zise Declan. Dintr-un motiv anume. N-am crezut niciodată că e posibil ca o patrulă a armatei să treacă prin zonă chiar în momentul ambuscadei.

McKeown dădu din cap, nemulţumit. Nu fusese el responsabil cu inventarea poveştii de acoperire şi ştiuse că nu va rezista nici la un examen sumar.

– Presupun, reluă Declan, că cele patru victime chiar aparţineau unei organizaţii mai importante decît Ofwat. Asta e, nu prea merge să vinzi castraveţi grădinarilor prin părţile astea.

– Da, ai dreptate. Şi nu erau nici dintre membrii de rînd ai MI5. Femeia era director general adjunct, Jean Whitmarsh în persoană. Cei trei bărbaţi erau din Divizia T – directorul diviziei şi doi foşti ofiţeri F5.

Declan îşi dădu seama imediat de înţelesul acestor informaţii. Divizia T din MI5 avea o putere din ce în ce mai mare şi avea de-a face, în general, cu lupta împotriva terorismului. Printre celelalte divizii pe unde lucrase pe parcurs era şi F5, responsabilă cîndva cu monitorizarea terorismului irlandez.

– Au aterizat acolo pentru a participa la o întîlnire la Malone House, continuă McKeown. Mi se spune că erau însărcinaţi să întîlnească un grup de lideri loialişti, jumătate politicieni,

jumătate paramilitari. Trebuia să se încheie un tîrg. Nu cunosc detalii, dar ştiu că scopul era garantarea prezenţei pe viitor a forţelor militare britanice în nord, încă cel puţin zece ani.

– Loialiştii trebuiau să renunţe la orice idee de a scoate Irlanda de Nord în afara Regatului Unit. În schimb, MI5 urma să furnizeze forţelor lor paramilitare servicii de informaţii de înaltă calitate despre republicani, în general, şi despre membrii reformaţi ai IRA, în special. Se mai făcuseră înainte astfel de tîrguri, dar ăsta urma să fie mult mai sofisticat. Şi-au făcut socoteala că ar putea să anihileze IRA în trei ani.

Declan fluieră.

– Ar fi mers?

McKeown ridică din umeri.

– Greu de spus. Dar ar fi avut o şansă bună.

– Cît de sigură e sursa care ţi-a dat toate datele astea?

McKeown îşi freca bărbia.

– Destul de sigură. Numele lui este Toboşarul. Aparţine unei grupări Orange[1] şi cîntă la tobe Lambeg. Nişte chestii înfiorătoare, pot juli mîinile unui om pînă la os. Îl cunosc de-acum de şapte ani şi niciodată n-am avut probleme.

– Nu ţi-ar servi informaţii false?

McKeown îşi scutură capul.

– Niciodată. E mult mai înspăimîntat de mine decît de bătrînul Nick.

– Nu-i de mirare că IRA a riscat să intre în ambuscada asta. N-au încercat să-i lovească şi pe loialişti acolo?

– Nu-şi mai permiteau să aştepte alte treizeci de minute. Şi republicanii şi-au dat seama foarte bine că eliminarea în felul ăsta a jumătate din liderii loialişti ar fi condus la represalii pe care nu le-ar fi putut suporta.

– Dar la O'Donoghue au fost represalii, nu?

[1] Societate protestantă din Irlanda (n.tr.)

– Mda, desigur! Tocmai de asta îți spun toate astea. Te avertizez să nu te aventurezi prea mult. Dacă faci prea multe săpături, s-ar putea să dai de lucruri foarte urîte.

– Lucrurile sînt deja urîte.

– Puteau sta și mai rău. Îți sugerez numai ca pentru moment să înfrunți valul. Cînd vom fi în stare, vom găsi pe cineva potrivit pentru a-l pune la colț.

– Mă avertizezi cu privire la oamenii de la vîrf, asta e?

Austin își scutură capul.

– Nu mă înțelege greșit, Declan! Te-ai purtat cinstit cu mine întotdeauna și sper că și eu am fost la fel de cinstit cu tine. Nu te avertizez cu privire la cineva. Mi-ar plăcea să pun mîna eu însumi pe nenorociții ăștia, crede-mă! Dar asta e o chestie care near putea exploda în față amîndurora. N-o pot dovedi, dar sînt sigur că patrula militară care păzea victimele a primit ordine să stea deoparte. Ancheta procurorilor nu prea se leagă. Dar încearcă să nu te amesteci în treaba asta!

– Păi exact asta trebuie să fac, Austin. Pentru asta sînt plătit. La fel ca tine.

– Nu, oamenii ca mine și ca tine sînt plătiți să mențină pacea, nu ca să-și bage nasul unde nu le fierbe oala. Crede-mă, dacă te vîri în afacerea asta, s-ar putea să stîrnești o reacție de n-o să-ți vină a crede. De ambele părți ale graniței. Dacă vrei să-mi asculți sfatul, concentrează-te pe urmărirea Unității Speciale și lasă-i pe flăcăii ăștia pe mîna mea și a celor care știu cum să trateze cu ei.

– Și dacă prind o urmă care să mă conducă în altă parte?

– Declan, n-ai priceput, nu-i așa? Data viitoare nu va mai fi o bombă într-un bar. Data viitoare s-ar putea să fii tu ținta.

– Să zicem că așa vor face. Și să zicem că scap cu viață. La cine mă duc după informații? Vin la tine?

McKeown își scutură capul energic.

– Eu stau deoparte de acum încolo. Ezită: Dar dacă lucrurile scapă de sub control în vreun fel, este un om la care te-ai putea duce.

– Și cine ar putea fi acesta?

Tipul din Ulster făcu din nou o pauză.

– Declan, dacă îţi spun numele omului, trebuie să-mi promiţi că nu va apărea scris nicăieri şi că nu-l vei spune nimănui altcuiva. Nimănui.

– E în regulă, îl voi ţine pentru mine.

– Numele lui este Wetherell. Căpitan Richard Wetherell. E în Serviciul britanic de Informaţii Militare, Unitatea 14 din Lisburn. Îţi dau numărul său direct. Acum un an i s-a făcut un instructaj special pentru a evalua situaţiile de genul ăsta. Dar ia-ţi un răgaz, Declan! Lasă lucrurile să se mai liniştească! Şi, pentru Dumnezeu, fii foarte atent cum iei legătura cu el!

4

Dublin
4 septembrie
ora 17.48

– Tati, sînt gravidă.

Cuvintele atîrnau în aer ca nişte bombe mici, gata să explodeze. Închise ochii, ţinîndu-şi răsuflarea pentru cîteva clipe bune, agăţîndu-se de iluzia că fata lui este încă o copilă şi că problema despre care voia să-i vorbească nu era mai gravă decît o plîngere a uneia dintre măicuţele de la şcoală.

Deschise ochii, iar ea stătea încă acolo, de partea cealaltă a mesei. Nu o copilă, ci o tînără femeie îngrijorată, într-un costum gri, avînd nevoie de ajutorul şi înţelegerea sa. Ar fi vrut să o ia în braţe, să-i spună că totul va fi în regulă, că va avea grijă de ea. Paradoxal însă, mintea îi era încărcată de cuvinte ca „tîrfă" şi „curvă", dar îşi dădu seama că erau rostite de vocea tatălui său şi le curmă înainte de a mai putea face vreun rău.

– Cine e tatăl? întrebă el. Michael?

Ea aprobă din cap şi lăsă jos linguriţa lungă pe care o ţinea în mînă. El o luase de la sediul central al firmei Bord Fáilte, din O'Connell Street, şi o adusese într-o micuţă cofetărie din apropiere. Înţelese acum că fusese un impuls inconştient. Era locul în care o adusese adesea cînd era copilă.

– Şi atunci, o să te măriţi?

Simţi că-l năpădeşte dezamăgirea de îndată ce rosti cuvintele. Michael nu-l impresionase niciodată prea tare, nu era tipul de om potrivit pentru iubita sa fiică.

Máiréad își scutură încetișor capul și își ridică o mînă pentru a-și înlătura din fața ochilor o șuviță din părul ei lung. El își dădu seama că e gata să izbucnească în lacrimi.

– Nu, tată, nu avem de gînd să ne căsătorim. De fapt, nu sînt așa sigură că vom mai fi împreună prea mult. Nu prea ne potrivim.

– Isuse, exclamă el, e puțin cam tîrziu să te gîndești la asta, nu?!

Dar în același timp simți cum îl cuprinde ușurarea. Ea îl privi cu candoare, dîndu-și seama că își revine după cele aflate.

– Nu-i așa, tati? Mai bine acum decît mai tîrziu. Nu crezi?

El nu-i răspunse. Ar fi trebuit să trăiască cea mai mare parte a vieții luptîndu-se cu dezamăgirile în privința asta.

– Uite ce e, tati! Vreau copilul ăsta. Sînt foarte nerăbdătoare, zău așa! Numai că nu vreau să mă căsătoresc cu Michael. Motivul pentru care îți spun asta acum este acela că vreau să evit problemele mai tîrziu. Mama m-ar fi trimis în Anglia să avortez, dar eu nu doresc asta. Unchiul Pádraig… ei bine, el nu m-ar mai fi vrut prin preajmă în cazul în care presa ar fi prins de veste. Îți amintești ce discurs ținut în Dáil[1] mai spre începutul anului, condamnînd familiile monoparentale, de care zice că nu sînt un lucru firesc.

– Da, îmi amintesc. Sex, contracepție, avort și familii monoparentale. Cred că mîncatul înghețatei ocupă și el un loc bun pe lista asta. Ei bine, tu ești slăbiciunea lui. O să schimb o vorbă cu el. Mă îngrijorează însă mama ta. Va sări în sus. Bine, știi și tu asta. Se opri. Cînd apare copilul?

– În prima săptămînă a lui februarie.

– Înseamnă că știi asta de patru luni, nu?

Ea ridică din umeri.

– Mai mult sau mai puțin. Încă n-a început să se vadă. Dar va începe în scurt timp și mi-e teamă că mama își va da seama.

– O să discut cu ea în seara asta. Ezită. Máiréad, știu că n-o să-ți placă, dar cred că n-ar fi o idee rea să mergi în Anglia.

[1] Dáil Eireann – Camera Deputaților a Republicii Irlanda (n.red.)

Ar trebui să te gîndeşti la asta. Nu e nici o speranţă să te transferi la biroul Bord Fáilte din Londra?

Austin McKeown schimbă în viteza a doua, pregătindu-se să oprească la punctul de control de care se apropia. Avusese un drum foarte lung de întoarcere şi încă mai avea o întîlnire seara, la cartierul general al armatei, în Lisburn. Fusese deviat din drum după Dromore, dar acum aştepta să îşi poată relua cursul spre Hillsborough.

Pe tot drumul de întoarcere se gîndise la conversaţia cu Declan Carberry. Nimeni din biroul său nu ştia că fusese la Dublin, iar, dac-ar afla, s-ar alege cu nişte întrebări foarte neplăcute. Dar n-ar fi putut lăsa lucrurile să se rezolve de la sine. Carberry era inteligent şi avea investigatori foarte buni în subordine. Pînă la urmă, serviciile de spionaj din sud erau mai bune decît cele din nord. Austin McKeown era unul dintre puţinii oameni care ştiau cu adevărat cît de grav fusese dezastrul Chinook, din iunie 1994, pentru securitatea Irlandei de Nord.

Elicopterul se prăbuşise peste Mull of Kintyre, în drum spre o conferinţă din Inverness. Transporta şase ofiţeri MI5, inclusiv pe directorul general adjunct, şi zece ofiţeri speciali, printre ei şi pe asistentul detectivului-şef şi doi detectivi-şefi superintendenţi. La aceştia se adăugau opt militari, printre care asistentul şefului de personal de la cartierul general al armatei, un colonel, doi locotenent-colonei şi cinci maiori. Duceau cu ei o comoară de informaţii privind securitatea, iar competenţa lor în domeniu era de neînlocuit. Sistemul nu şi-a mai revenit niciodată în urma morţii lor.

Asta lăsase teren liber aventurierilor de genul celor din MI5 care încercaseră să facă o înţelegere cu paramilitarii loialişti. Şi Austin era foarte sigur că, dacă Declan Carberry şi oamenii lui s-ar fi apucat să sape în cazul bombei din Dublin, ar fi fost imposibil să nu dea peste indicii care să-i conducă la cei vinovaţi, chiar şi numai pentru că securitatea era atît de slăbită. Mai ştia

şi că, dacă Declan ajungea atît de departe, *taoiseach* n-ar fi fost omul care să omită chestiile astea. Nu şi-ar fi lăsat cîinii credincioşi să doarmă. Şi erau nişte cîini capabili să ia beregata unui om, fără să crîcnească.

Văzu patru soldaţi din Regimentul de Apărare a Ulsterului stînd în faţa Land Rover-ului lor. Aruncînd o privire în oglinda retrovizoare observă, spre surprinderea sa, că micul şir format în urma sa după Dromore dispăruse. În faţă, şoseaua era goală.

Jim Bryce îşi iuţi pasul. Nu voia să întîrzie la întrunire, nici să atragă atenţia asupra sa. Pe de o parte era preocupat de ce avea acum de făcut, iar pe de alta, de slujba care-l aştepta în Glasgow, dacă reuşea s-o facă pe soţia sa să accepte să se mute. Ei nu i-ar fi plăcut, ura schimbările de orice fel, dar, dacă ar fi reuşit să ajungă la Glasgow, puteau spera să se mute în Anglia după un timp şi să scape odată pentru totdeauna de toate necazurile. Prin „toate necazurile" înţelegea viaţa sa dublă ca şef de cuib în cadrul Asociaţiei pentru Apărarea Ulsterului şi ca informator al poliţiei.

Se gîndi că Austin McKeown l-ar lăsa să plece, ba poate chiar l-ar ajuta. Nu-i dăduse el atîtea informaţii de-a lungul anilor? Şi nu fuseseră cele recente, privitoare la MI5, nişte informaţii de mare valoare?

Coti pe Woodstock Road. Nu văzuse nici un cunoscut pe străzi toată seara, în afară de doamna Maguire, în drumul ei spre magazinul ilegal de băuturi. Fiul ei cel mai mare avea o slujbă bună într-o firmă de construcţii din Glasgow şi îi scrisese cu vreo două zile în urmă pentru a-i spune că aveau nevoie de un electrician bun. Trebuia să-i dea răspunsul lui Brian pînă la sfîrşitul săptămînii, nu putea să ţină postul acela liber prea mult timp. El se hotărîse din prima: are să plece, dacă reuşeşte s-o convingă pe Annie şi obţine biletul de voie din partea celor care-l jumuleau de informaţii. Îl storseseră, aşa că îi datorau o viaţă nouă. N-avea decît cincizeci şi unu de ani şi mai avea de trăit mult şi bine.

Ușa se deschise de cum ciocăni și el intră repede. În camera micuță erau patru: Cairns, Brown, Massey și Martin.

– Care-i problema? întrebă el. Arătați toți de parcă ați fi mîncat numai lămîie.

Tommy McCracken închise ușa în urma lui.

– Stai jos, Jimmy, zise el. Am vrea să-ți punem vreo cîteva întrebări.

Declan oftă. Toți cei din jurul său, cupluri și familii, vorbeau și rîdeau în timp ce mîncau înghețată din cupele înalte de sticlă. Luminile erau strălucitoare, totul sclipea.

– Să plec în Anglia? Isuse, tati, ai zice că sîntem în anii cincizeci.

El privi în jur. Obișnuia să vină în același local și cînd era copil. Nu se schimbase prea mult.

– În anumite privințe așa este.

Aruncă o privire în oglinda din fața sa și văzu un individ singur, îmbrăcat cu o geacă. I se părea lui sau îi ținea sub observație?

– O să vorbim amîndoi cu ea, zise el. Dar momentul pe care ți l-ai ales nu putea fi mai prost. Eu și mama ta am avut o dispută ieri. I-am spus că mă gîndesc să mă mut.

– Pentru Dumnezeu, tati, iar?

– E grav de data asta, scumpo! Dacă n-ar fi fost drăguțul de Pádraig și impactul pe care l-ar putea avea asupra alegerilor viitoare, cred că mi-ar fi pus valizele în brațe.

– Unchiul Pádraig nu va încerca să te oprească, nu-i așa?

– Nu în atît de multe cuvinte…

Declan aruncă o privire în oglindă, fără a-și clinti capul. Omul în geacă se mutase la altă masă. Acum era mai aproape de ei. Declan își schimbă imperceptibil poziția, așa încît să-l poată privi fără să fie evident că face asta.

– Vreți să coborîți din mașină, domnule?

Austin scotoci în buzunarul hainei după actele de identitate.

– Numele meu este McKeown, zise el. Sînt detectiv superintendent în divizia specială. Sînt în întîrziere, trebuie să ajung la o întîlnire în Thiepval Barraks.

Îi dădu soldatului actele peste geamul coborît.

– Sînt sigur de asta, domnule! Acum vreţi, vă rog, să coborîţi din maşină?

Omul nu era din partea locului. McKeown putea spune numai după accent că e din Belfast. În plus, dacă te uitai la el îţi dădeai seama că nu era de prea multă vreme în regiment.

Deschise portiera şi păşi pe asfalt. Era o şosea îngustă, mărginită de ulmi. Într-un copac de pe partea opusă, cineva bătuse în cuie o tăbliţă pe care scria: ISUS ESTE MÎNTUITORUL.

– Cine este ofiţerul dumitale comandant? întrebă el. Blocajul ăsta este foarte prost organizat.

Soldatul nu-l luă în seamă. Austin privi în jur. Era foarte ciudat. Ar fi trebuit să fie mai mult trafic după o deviere de la o şosea care lega două oraşe mari.

– De unde veniţi, domnule? îl întrebă soldatul.

– Este secret. Nu am prea multă vreme de pierdut. Dă-mi actele şi lasă-mă să-mi văd de drum!

– Asta nu se poate, domnule.

– Ce naiba vrei să spui?

În loc de răspuns, soldatul îşi ridică arma. Era o armă semiautomată, dar un model neobişnuit, ceva mai scurtă decît un Uzi. Ori de unde ar fi venit, nu era o armă standard. Soldatul apucă arma cu ambele mîini şi deschise focul. Ultimul lucru pe care Austin McKeown îl văzu fu semnul din copacul de peste drum, legănîndu-se şi apoi rotindu-se şi îndepărtîndu-se de el, într-o lumină roşie.

Soldatul îşi goli magazia de cartuşe, apoi se întoarse pe călcîie şi porni încet către vehiculul în care venise împreună cu tovarăşii săi. Deasupra, un elicopter făcu un cerc, apoi plonjă, prinse viteză şi se îndepărtă.

*

Se simţi paralizat. Ar fi vrut să i se facă rău, dar paralizia îi stătea în cale. Ceilalţi bărbaţi din încăpere erau cu toţii prieteni de-ai săi, dar ştia că nici unul dintre ei n-ar ridica un deget să-l ajute. Ştiau verdictul. Zări cu coada ochiului un dosar subţire pe care era scris numele său de cod: „Toboşarul". Probabil că înăuntru se află tot, fiecare informaţie pe care i-o dăduse lui Austin McKeown, numele fiecărui om pe care îl trădase forţelor de securitate. Era lipsit de sens să mai ceară îndurare.

– Nu va dura mult, Jimmy, zise Billy Cairns. Îl cunoştea pe Billy dintotdeauna, de cînd erau de-o şchioapă şi jucau fotbal pe Ravenhill Road. Nu-ţi înrăutăţi situaţia! Nu e uşor nici pentru noi, ştii asta.

– Am... am voie să scriu ceva? Două cuvinte pentru Annie şi pentru băieţi.

– Jimmy, nu cred că e timp. Îmi pare rău!

Uşa se deschise şi un bărbat înalt intră în cameră. Jimmy îl aştepta. Numele său real era Raymond Hughes şi era un tapiţer, dar în Asociaţia pentru Apărarea Ulsterului era cunoscut drept „Ştreangul". Dădu din cap către Jimmy îndată ce intră. Jimmy îl văzuse la lucru de multe ori, ştia exact ce avea să urmeze. Era cel mai îngrozitor sentiment din lume, să fie acolo şi să ştie că nu va părăsi în viaţă încăperea aceea mică şi funestă.

– Vrei, te rog, să-ţi scoţi cravata şi să-ţi desfaci gulerul, Jimmy?

Mîinile sale tremurătoare făcură după cum i se spusese. În clipa următoare, bărbaţii din jurul său îi ţintuiră mîinile la spate.

– N-o să fac nici o mişcare, zise el, cu toate că ar fi dorit foarte tare asta.

– Asta e bine, Jimmy, zise „Ştreangul".

Îşi scoase din buzunar o coardă de pian lungă şi subţire, cu două mînere de metal fixate la capete.

– Nu-ţi face griji, Jimmy, se termină rapid!

Dar nimic nu durase atît de mult în viaţa lui Jimmy Bryce.

*

Omul se mută la masa de alături. Nu avea în față nici înghețată, nici cafea. Începu să-și descheie geaca.

Declan nu mai vorbi. Se înclină înainte.

– Nu pune nici o întrebare, Máiréad! Cînd îți spun eu, te ridici și o iei înainte către ușă.

– Tati, ce se-ntîmplă?

– Faci exact cum ți-am spus. Acum ridică-te!

Declan se ridică. Máiréad ezită, apoi se ridică și ea. Cu coada ochiului Declan îl putea vedea pe individ deschizîndu-și geaca. Máiréad era pe intervalul care despărțea mesele. Declan se întoarse și-l văzu pe individ scoțînd o armă mică, semiautomată, dintr-un buzunar interior al gecii.

Fără să mai stea pe gînduri, Declan se repezi asupra lui Máiréad, trîntind-o la pămînt. O fracțiune de secundă mai tîrziu, o rafală de foc automat mătură locul în care stătuseră. Gloanțele ricoșară din tăbliile de marmură ale meselor, vărsînd înghețate și prăjituri. Altele se înfundară în carne. Oamenii țipau, unii încercînd să scape din scaunele pe care erau așezați, alții culcîndu-și copiii la pămînt. Omul cu geaca aruncă magazia cu cartușe și introduse în armă una nouă.

Declan se răsuci, împingînd-o pe Máiréad mai departe sub cea mai apropiată masă. În timp ce făcea asta, putea vedea picioarele celui înarmat răsucindu-se cînd se întorcea spre ei. Omul făcu un pas înainte. Un puști de lîngă ușă se ridică să iasă după ajutoare. Cel înarmat slobozi o rafală spre el, doborîndu-l peste o oglindă, într-o ploaie de cioburi. Declan băgă mîna în haină și scoase Browning-ul HP automat pe care-l purta cu el peste tot.

Se răsuci, strigînd pentru a-i distrage atenția celui înarmat de la Máiréad. Văzu picioarele individului răsucindu-se din nou și, ochind cu grijă, trase de două ori, în partea de sus a coapsei.

Cel înarmat se prăbuși cu toată greutatea. Declan se răsuci, se ridică împingîndu-se în mîna stîngă și ținînd pistolul în

dreapta. Ajuns pe picioare, se simţi dezorientat. Împrejurul său era o scenă de haos şi de teroare. Privi în jos, în locul în care se aştepta să se afle individul înarmat. Era gol.

Răsucindu-se, îl văzu pe celălalt interval, ridicîndu-se pe piciorul zdravăn şi sprijinindu-se cu o mînă într-un scaun în timp ce cu cealaltă ridica arma. Declan ridică pistolul exact în clipa în care omul începu să tragă din nou. Prima rafală fu trasă departe, dar apoi omul îşi regăsi echilibrul şi îl nimeri pe Declan în mîna stîngă. Declan avea încă Browning-ul sub control. Folosindu-şi mîna dreaptă, trase de două ori, rapid. Al doilea glonţ lovi încheietura celui înarmat, zburîndu-i arma din mînă.

Declan strigă, somîndu-l să-şi pună mîinile deasupra capului. În acel moment un copil îngrozit de împuşcături se ridică şi trecu printre ei, plîngînd după maică-sa. Atacatorul folosi şansa şi îl înhăţă, retrăgîndu-se şchiopătînd către uşă. Nimeni nu încercă să-l oprească.

Declan ridică arma, pregătindu-se să tragă, dar erau prea mulţi oameni în jurul intrării. Se luă după atacator înjurînd, dar îl văzu numai împiedicîndu-se pe trotuar şi răsturnîndu-se prin uşa deschisă a unei maşini care aştepta. Declan deschise focul în timp ce maşina demară de lîngă trotuar, găurind luneta şi făcînd bucăţi lămpile din spate. Dar nu ajută cu nimic. Maşina se îndepărtase deja, pierzîndu-se în traficul începutului de seară. Cîteva clipe mai tîrziu, nu se mai vedea. În depărtare putea auzi sunetul sirenelor apropiindu-se.

Punînd pistolul înapoi în toc, Declan se întoarse în local. Scaune şi mese zăceau răsturnate, peste tot erau grămezi de sticlă, ca diamantele pe tejgheaua unui bijutier, cei morţi şi cei răniţi erau împrăştiaţi pe podea ca într-un abator de oi. Îşi făcu loc prin dezordine către masa la care stătuse cu Máiréad. Îngheţatele lor stăteau abandonate pe masă, topite, dar neatinse.

– Máiréad, zise el aplecîndu-se, acum poţi ieşi. A scăpat, dar n-o să se întoarcă.

Nu veni nici un răspuns. Durerea din braț începea să-l ardă. Se așeză în genunchi. Cu coada ochiului zări costumul ei albastru. Se tîrî mai aproape.

– Máiréad, poți ieși acum, a...

Vocea îi înghețà. Întinse o mînă tremurîndă și trase bucata lunguiață de sticlă care căzuse dintr-o oglindă spartă din tavan și se înfipsese cu cel mai ascuțit colț în gîtul fiicei sale. Podeaua părea să se miște cu el. Încercă s-o ajute, să-i oprească șuvoiul de sînge. Dar ea plecase într-un loc în care n-o putea urma, undeva unde nu putea ajunge cu vocea sau cu inima lui.

5

Noaptea trecu de parcă nici n-ar fi fost, ca un vis, dar lipsită de vise. Marea era întotdeauna pe fundal, cu mişcările sale păzindu-i gîndurile, insinuîndu-i-se în amintirile masacrului cu murmurul său obişnuit. Au urmat scurte perioade de somn, din care a fost smuls de durere sau de angoasă. Trezindu-se la intervale în noapte, traversa grădina către capătul care se termina în apă şi privea pierdut în beznă, în timp ce asculta răsuflarea nopţii.

Erau lumini peste tot de-a lungul golfului. Oameni stînd întinşi în pat şi citind, surori veghind la căpătîiul muribunzilor, amanţi îmbrăţişaţi, copii înfruntîndu-şi frica de întuneric. Şi stafii: erau stafii acolo jos, palide şi tremurînde, singure, bolnave, veghindu-i pe cei vii în timp ce dormeau, făceau dragoste, se rugau, lunecau spre moarte, se trezeau din necuprinsul somnului sau cădeau înapoi în el. Dar nici unul dintre ei nu ştia ceea ce el ştia, anume că printre ei venise ceva mai negru decît cea mai neagră noapte. Se scutura, dar nici nu se gîndea să se întoarcă în pat sau să intre ca să-şi ia o haină.

Înăuntru, Concepta – soţia care nu-l iubea şi pe care n-o iubea – stătea trează, cu propriile gînduri. Era la o recepţie cînd aflase vestea morţii lui Máiréad. Declan nu-i spusese. El fusese ocupat pînă după miezul nopţii, mai întîi la St Laurence, unde i se îngrijise braţul, apoi la birou cu colegii, luptîndu-se cu durerea, în timp ce derulau evenimentele care conduseseră la moartea lui Máiréad. Alţi trei oameni muriseră în schimbul de focuri, iar şaptesprezece fuseseră răniţi, nici unul grav. Pentru Concepta asta n-avea nici o importanţă; tot ce conta era faptul că unicul său copil fusese omorît.

Fratele său, Pádraig, îi adusese vestea personal, la rugămintea lui Declan. Recepţia se ţinea la Paddy Quinn, şeful Comisiei pentru Energie şi fusese mare vîlvă cînd se aflase că venise *taoiseach* în persoană. Veselia se transformase într-o tăcere de gheaţă cînd cei prezenţi văzuseră faţa lui Pádraig Pearse Mangan şi-şi dăduseră seama că se petrecuse o tragedie.

Ea stătea în mijlocul încăperii decorate, cu un pahar de şampanie în mînă cînd îl văzuse venind către ea, şi înţelese imediat, apoi scăpase paharul pe podeaua de marmură. Instinctul îi spusese că fiica ei este moartă. Acum stătea întinsă în patul ei, îmbrăcată, strîngînd la piept păpuşa favorită a lui Máiréad, ascultînd marea agitată şi briza nopţii. O bucată de sticlă, un lucru atît de neînsemnat, îi răpise singurul copil. Încetul cu încetul rupse păpuşa de cîrpe în bucăţi, fără să-şi dea seama de ceea ce face.

Întunericul se risipi pe nesimţite. Zorii nu erau departe. Declan nu credea că va putea face faţă unei noi zile. Braţul avea să se vindece, rana fusese uşoară. Dar centrul universului său primise o lovitură de pe urma căreia ştia că nu-şi va mai reveni niciodată.

Împuşcăturile nu fuseseră întîmplătoare, era sigur de asta. Atacatorul fusese trimis acolo sau alesese să meargă acolo cu scopul precis de a-l asasina pe Declan Carberry. Toate celelalte morţi, inclusiv cea a lui Máiréad, fuseseră accidentale. Petrecuse noaptea încercînd să găsească un motiv, dar nu reuşise să afle vreunul. Faţa individului i se întipărise în memorie, dar nu fusese capabil să-l identifice printre fotografiile din dosarele suspecţilor pe care le văzuse în noaptea aceea, înainte de a fi trimis acasă.

Se auziră paşi pe pietrişul din spate. Nu privi într-acolo. Concepta se aşeză pe bancă alături de el. Cerul începuse să pălească. Apărură luminile unei nave în depărtare, lîngă insula Dalkey.

– N-am putut să dorm, zise Concepta.

Vorbiseră foarte puţin de cînd se întorsese acasă.

– Nu, zise el. E greu să dormi.

În grădină, în spatele lor, mirosul reginei nopții era copleșitor. O pasăre cîntă scurt, apoi alta.

– Crezi că mă vor lăsa s-o văd? îl întrebă ea. Înainte de înmormîntare.

El dădu din cap.

– N-a fost rănită foarte grav, zise el. N-ar trebui să fie o problemă. Dacă asta vrei.

– Da. Aș vrea s-o văd.

El privi în jur. În lumina crescîndă putea să distingă conturul casei. Părea enormă, enormă și goală.

– Ce-ți mai face brațul? zise ea. Nu te-am întrebat.

– O să se vindece. Glonțul a trecut prin carne, nu e cine știe ce.

– Asta e bine. Mă bucur.

Nu era ironie în vocea ei. Absența ironiei îl surprinse.

– Aș fi putut s-o salvez, zise el. Dacă aș fi acționat mai devreme, trăgînd înainte de a-și scoate arma...

– Șșș! zise ea. Își puse un braț după umerii lui. Nu trebuie să te învinuiești. Nu poți ști ce s-ar fi întîmplat.

– Pe mine mă voia, Concepta! Dacă n-aș fi fost cu ea, Máiréad ar fi fost acum în siguranță.

– Nu poți ști asta.

– Ei, femeie, gîndește! Cine altcineva de acolo ar fi fost o țintă posibilă?

– Chiar Máiréad. Era nepoata lui Pádraig Pearse. Dar, te rog, hai să nu ne certăm!

– Da, ai dreptate. Îmi pare rău că ți-am vorbit așa. Oricum, e o nenorocire. Se opri. Cum a reacționat Pádraig?

– E distrus. Știi cît o iubea.

Taoiseach nu avusese niciodată copii, iar din ziua în care se născuse Máiréad o tratase ca pe propria fiică.

– O să-l văd azi după-amiază. Dar trebuie să trec pe la birou mai întîi.

– Ești sigur că vrei să lucrezi astăzi, Declan?

– Am preluat investigațiile. L-am văzut, am fost față în față cu el. Crede-mă, Concepta, n-o să am odihnă pînă cînd îl voi prinde!

Ea nu spuse nimic. Ar fi vrut să fi fost acolo, să-i fi văzut și ea fața. Dacă ar fi avut o armă, l-ar fi împușcat.

Dinspre miazăzi cerul se lumina. În cîteva minute soarele avea să fie cu ei din nou.

– Declan, șopti ea, nu vreau să pleci. Am fost amîndoi supărați cînd am vorbit despre despărțire, dar acum nu mai e loc de asta. Aș vrea să rămîi aici.

– Asta n-a schimbat nimic între noi, Concepta. Moartea lui Máiréad nu ne va împăca.

– Nu, înțeleg asta. Dar... pentru moment. Este greu și așa, fără gîndul plecării tale.

Se întoarse către ea. Fără să-și dea seama, ridică mîna și-i atinse obrazul. Era umed. Îl șterse cu grijă. Ar fi trebuit să-i spună că Máiréad era gravidă.

– Hai înăuntru, îi zise el. O să îngheți.

6

Cartierul General al Poliţiei Metropolitane
Harcourt Street
Dublin
5 septembrie
ora 8.45

— Asta a venit dimineaţă la prima oră, domnule! Cred că ar trebui să aruncaţi o privire.

Tim O'Meara îi înmînă o hîrtie lui Declan. Mesajul venise printr-o conexiune securizată între computerul de la cartierul general al Gărzii şi cel al Unităţii Speciale.

Declan aruncă o privire rapidă peste hîrtie şi o dădu deoparte. Era atît de epuizat în această dimineaţă, că îi trebuiră cîteva secunde pentru a înţelege. Austin McKeown fusese găsit ciuruit de gloanţe pe o şosea lăturalnică, în apropiere de Hillsborough.

Îşi roti încet privirea prin încăpere. Dintr-o fotografie agăţată pe un perete, Máiréad privea în jos. Pe un alt perete atîrna o fotografie făcută la o conferinţă pentru securitate, ţinută la Newry cu cinci ani în urmă. Austin McKeown era al doilea din stînga, în rîndul din spatele lui Declan.

Se ridică şi se duse la uşă.

– Tim, zise el, vrei să vii o clipă?

Cîteva capete se întoarseră. Atmosfera în birou era încordată şi volatilă. Cei mai mulţi dintre apropiaţii lui Declan o cunoscuseră pe Máiréad, unii chiar de cînd era o fetiţă.

– Închide uşa, Tim! Uite, sînt vreo două lucruri pe care aş vrea să mi le verifici, numai că vreau ca nimeni să nu afle ceva deocamdată.

– Am înţeles, domnule.

– Mai întîi, aş vrea tot ce poţi găsi despre asasinarea lui Austin McKeown. Dar, pentru Dumnezeu, fă ca totul să pară ceva de rutină! Nu trebuie să afle cineva că avem vreun interes anume privitor la el sau la moartea sa.

– Aveţi dreptate, domnule.

– Apoi, vreau să afli tot ce poţi despre un informator loialist poreclit „Toboşarul". Nu ştiu despre el decît că are acest nume de cod. Asta şi faptul că, probabil, ţinea legătura cu Austin McKeown. Fii foarte atent în privinţa asta! Dacă Toboşarul este în viaţă, aş vrea să pot ajunge la el fără să ridic vreo suspiciune. Iar dacă este mort, vreau confirmarea cît mai repede cu putinţă.

– Altceva, domnule?

– Da, mai e un lucru. Vrei s-o rogi pe Grainne să facă o investigaţie asupra tuturor foştilor membri activi din MI5 şi din SAS care ar putea fi încă activi în nord, fie pe cont propriu, fie pentru vreuna dintre agenţii? Asta îi include şi pe cei cunoscuţi că au legături cu una sau mai multe organizaţii paramilitare.

– Căutăm ceva anume, domnule?

– Vreau fotografii. Cum face rost de fotografii, să mi le aducă.

– Pot să vă întreb dacă asta are vreo legătură cu... cu cazul la care lucrăm, domnule?

Declan îl privi cu îngăduinţă. Tim fusese alături de el multă vreme. O cunoscuse pe Máiréad şi ştiuse ce însemna ea pentru Declan.

– Nu, nu poţi. Dacă există vreo legătură, vei fi anunţat la momentul potrivit, la fel ca şi ceilalţi. Acum la treabă – şi asigură-te că îţi acoperi bine urmele!

– Îl vreau mort. Nu mutilat, nu bătut, nu închis şi eliberat sub supraveghere în cinci sau şase ani, ci mort. Doborît ca un şoarece, ucis şi aruncat în fundul mlaştinii. Mă înţelegi, Declan?

Taoiseach bătu cu pumnul strîns în birou pentru a-şi sublinia cuvintele. O sticlă aproape goală de Bushmills şi un pahar

murdar se clătinară sub forța loviturii. Nu era nevoie ca Declan să le vadă pentru a-și da seama că Pádraig Pearse băuse din greu. Erau în biroul lui *taoiseach*, în aripa de nord a clădirii guvernamentale din Merrion Street.

– Așază-te, omule, așază-te! tună Mangan.

Declan se așeză.

– Pádraig, nici eu nu vreau altceva.

– Știu asta, Declan, știu. Se opri brusc, cu vocea tremurătoare și privind în gol, pînă cînd reuși să-și recapete controlul. Isuse, Declan, era o fată minunată! Ce-o să ne facem? Ce-o să ne facem?

– Nu știu, Pádraig. Nu-mi vine să cred că e ceva adevărat din toate astea.

Taoiseach se ridică și se apropie de fereastră, cu silueta sa rotofeie redusă la o pată încețoșată în lumina dimineții. Pádraig Pearse Mangan era un om important, care găsea că bărbieritul și îngrijirea părului sînt corvezi. Aspectul neîngrijit îl făcea mai simpatic fermierilor și muncitorilor care formau baza electoratului său. Cumnatul lui Declan avea cincizeci și cinci de ani, o față posomorîtă și părea întotdeauna uluit de faptul că ocupă biroul de *taoiseach*. Trăia într-un vis și uneori asta se vedea.

– Ai vreun indiciu, Declan? întrebă el, întorcîndu-se de la fereastră.

– Am unul sau două. Declan nu era încă hotărît cît de mult să-l lase pe *taoiseach* să afle. Treaba e că...

– Da?

– S-ar putea dovedi foarte dificil. Vreau să zic, din punct de vedere politic.

– Tu erai cel urmărit, asta vrei să spui?

Declan își scutură capul.

– Nu. Mai mult decît atît. Cred că mă vînau pe mine în contul cuiva cunoscut. Și mai cred că și altcineva a mai fost omorît noaptea trecută pentru același motiv. Treaba e că, dacă am dreptate și există o legătură, uciderea atacatorului nu va rezolva lucrurile. S-ar putea să trebuiască să iei niște decizii dureroase.

– Ei bine, investigațiile au tot sprijinul meu. Dacă trebuie luate decizii, o să le iau la timpul potrivit. Pînă cînd omul ăsta va fi găsit, vreau un raport pe biroul meu în fiecare dimineață.

Se opri și se întoarse la locul său. Destupă sticla, turnă în pahar ce mai rămăsese în ea și apoi îl dădu pe gît.

– Vrei să bem un păhărel, Declan? Mai am o grămadă de sticle.

Declan își scutură capul. Voia să-și păstreze mintea limpede.

– Cum vrei. Pádraig Pearse deschise un sertar și scoase altă sticlă. Spune-mi, cum suportă Concepta toate astea?

– Brannigan a venit iar azi-dimineață. Nu va lua tranchilizante, dar el i-a lăsat cîteva, totuși. Crede că ar avea nevoie de ele pentru a o ține pe picioare la înmormîntare. Am vrut să fie o treabă mai intimă, Pádraig. Doar familia.

– Asta e de înțeles. Văd că asta se pregătește.

– Vreau să se termine. Vreau să fie îngropată, ca să mă pot întoarce la urmărirea ucigașului.

Pádraig Pearse păru deodată foarte încurcat. Se ridică și se îndreptă spre micuțul șemineu georgian din apropierea ușii.

– Chiar despre asta voiam să vorbesc cu tine, Declan! Avem o mică problemă. În dimineața asta m-a vizitat Seán Roche.

Roche era ministrul justiției, răspundea de Gardă și era șeful cel mare al lui Declan.

– Vrea să te scoată din investigația asta, Declan.

– Ce? Păi tocmai ai spus…

– Uită ce-am spus! E ceea ce vreau, dar nu vei fi tu omul care va face asta. Seán are dreptate. Ești implicat personal și asta te face periculos. Tocmai mi-ai zis că asta ne-ar putea crea dificultăți politice.

Declan își încleștă pumnul drept.

– Pentru Dumnezeu, Pádraig, e revoltător. Sînt deja însărcinat cu investigarea exploziei de la O'Donoghue. S-ar putea ca cele două cazuri să aibă o legătură. Isuse, am dreptul să conduc ancheta!

Mangan îşi scutură capul. Se întoarse la biroul său şi dădu la o parte sticla şi paharul. Conducătorul naţiunii era gata să-şi exercite autoritatea.

– Of, Declan, nu foloseşte la nimic, îţi iroseşti energia. Bineînţeles, dacă ai avea mintea limpede ai şti că asta e singura investigaţie în care nu poţi fi implicat. Joe Healy a fost însărcinat cu investigarea exploziei de la O'Donoghue. Timothy Breen preia celălalt caz. Deja are o echipă care lucrează la el. Echipei tale i s-au dat alte sarcini. Sînt sigur că Breen va fi bucuros să urmeze orice direcţie de investigaţie pe care i-o vei sugera.

– Şi eu ce fac, în afară de sugestii? Nu pot să stau deoparte.

– Nu ţi se cere asta. Ultimul lucru de care ai avea nevoie acum ar fi să stai deoparte. Am o treabă pentru tine şi, ca să-ţi spun drept, ţi-aş fi luat celălalt caz oricum, ca să te poţi ocupa de asta. Eşti însărcinat cu asigurarea securităţii pentru Conferinţa Liderilor Musulmani de săptămîna viitoare.

Declan deschise gura:

– Nu poţi vorbi serios. Doamne Dumnezeule, Pádraig…

– Taci şi ascultă-mă un minut! Chestia asta e importantă pentru mine, Declan. Găzduirea conferinţei este cea mai importantă iniţiativă diplomatică pe care ţara asta a avut-o de Dumnezeu ştie cît timp. Dacă iese bine, beneficiile ar putea fi enorme. Ne va îmbunătăţi imaginea în Europa şi ne va deschide căi comerciale cu ţările musulmane.

Chestia e, ştii, că trebuie să-i convingem pe participanţi că securitatea în Republică este destul de bună. Dar explozia de săptămîna asta şi împuşcăturile de aseară au schimbat situaţia. Deja se vorbeşte despre participanţi care se retrag. Ar putea fi un dezastru. De asta vreau să supraveghezi tu situaţia, de acum şi pînă cînd se va termina. După asta, o să văd dacă-l pot convinge pe Seán Roche să se mai gîndească la participarea ta în anchetă. Şi nu uita că postul de comisar-şef al Gărzii devine vacant la anul, cînd Pat Devlin iese la pensie. Dacă la conferinţă nu apare nici o problemă, vei fi omul potrivit.

– Ca să-ți spun drept, nici nu putea să-mi pese de ceva mai puțin.

– Crezi că nu știu asta? Dacă n-aș fi *taoiseach*, acum aș fi la McDaid sau în altă parte, înecîndu-mi amarul alături de tine. Dar trebuie să am grijă de interesele țării. Vrei măcar să-ți iei liber cîteva zile? Mai gîndește-te și dă-mi de știre după înmormîntare.

Declan se ridică.

– Nu e nevoie de asta, Pádraig! Nu mi-ai lăsat nici o șansă. O să am grijă de blestemata asta de conferință. Dar vreau să-mi promiți că Tim Breen îmi va da de știre cînd se va descoperi ceva important în ancheta care privește moartea lui Máiréad. Am dreptul să fiu informat despre asta la fel ca și tine.

Mangan ezită, apoi aprobă din cap.

– E în regulă, Declan! Văd că ne-am înțeles. Și mulțumesc pentru că ai acceptat.

Se ridică și își strînseră mîinile. Mangan îl însoți pe Declan pînă la ușă. Cînd o deschise, se opri.

– Declan, cam într-o săptămînă vom avea aici o ședință de instruire cu privire la conferință. I-am rugat pe libanezi să ne trimită un om de-al lor. O să trimită o femeie, o expertă în problemele terorismului. Pentru tine o să fie ca odinioară.

Cu cincisprezece ani în urmă, Declan făcuse serviciul militar la securitatea irlandeză, la cartierul general din Tibnin, în Libanul de sud. Fusese trimis acolo împreună cu contingentul irlandez al Forțelor de Pace ale Națiunilor Unite, UNIFIL, și în acea perioadă lucrase foarte strîns cu forțele de securitate libaneze. Cuvintele lui Pádraig Pearse îl loviră direct în stomac. Îi fu greu să pună chiar și cea mai simplă dintre întrebări:

– Cum o cheamă? Îți amintești?

– Stai o clipă, am numele pe birou. L-am notat mai devreme.

Mangan se întoarse la birou și deschise un dosar:

– E ceva de genul Bushavi – așa se spune?

Declan nu se clinti din locul în care stătea.

– Bustani, zise el, mai mult pentru sine decît pentru celălalt. Amina Bustani.

Taoiseach se uită la el surprins.

– Ai dreptate, zise el. Cum naiba ai știut?

În Harcourt Street cea mai mare parte a echipei se împrăștiase deja. Unii lucrau cu Breen, alții fuseseră trimiși într-o supraveghere la Cabra. Tim O'Meara își umplea servieta cînd intră Declan.

– Îmi pare rău, domnule! Tuturor ne pare rău. Eram pregătiți să lucrăm alături de dumneavoastră la acest caz. Dar nu trebuie să vă faceți griji, îl vom găsi pe nemernic.

– Sînt sigur că-l veți găsi, zise Declan. Tim Breen e un tip pe cinste, iar judecata sa nu va fi umbrită de chestiunile personale. Vă urez noroc.

Chiar atunci trecu Grainne Walsh, cu un teanc de dosare.

– Grainne, ai găsit chestiile pe care te-am rugat să le cauți?

– Sînt pe biroul dumneavoastră, domnule!

– Mulțumesc.

– Ce o să faceți acum, domnule? Noi toți credem că ar trebui să vă luați niște libere.

– Acum mă îndrept spre casă, dar numai pentru cîteva zile. Pe urmă voi avea o misiune de asigurare a securității. O să mă întorc săptămîna viitoare.

Se duse în biroul său și închise ușa. Dosarele erau pe birou. Nu erau multe. Se așeză și începu să le studieze, concentrîndu-se asupra fotografiilor. Avu nevoie de numai trei minute pentru a-l găsi.

Numele lui era Peter Musgrave, treizeci și patru de ani, născut în Oldham, divorțat, doi copii, un băiat și o fată. Fost caporal SAS, zece misiuni în Irlanda de Nord între 1988 și 1993, contacte cu MI5, un prieten apropiat al celor de la Regimentul de Apărare a Ulsterului, condamnat pentru că a făcut parte din organizații loialiste ilegale.

Aruncă o privire în agenda telefonică pentru a găsi numărul lui Tim Breen. Întinse mîna după telefon, apoi se răzgîndi. Stătu cîteva clipe, apoi închise dosarul și îl strecură în servieta sa.

7

Dublin
12 septembrie

Toată săptămîna următoare vremea a fost frumoasă. Luni, ziua înmormîntării lui Máiréad, a fost marcată de un soare strălucitor. Întreaga zi, şi următoarea, şi cealaltă; apoi a plouat atît de tare, încît a ţinut oraşul întunecat de dimineaţa pînă seara. La înmormîntare nu fuseseră invitaţi cei din afara familiei şi totuşi la ceremonie au participat o mulţime de oameni. Declan nu ştiuse niciodată că ea avusese atîţia prieteni şi acest lucru l-a consolat oarecum.

Nimeni în afară de el nu ştia de copilul pe care ea îl aştepta, iar el a considerat că cel mai bine este să lase lucrurile aşa. Totuşi, s-a gîndit la asta pe tot parcursul înmormîntării, la nenăscutul său nepot sau nepoată, la viitorul său ucis. Nu îl mai încercaseră niciodată gînduri de genul ăsta, nu mai fusese atît de aproape de indiferenţă şi de paralizia voinţei. Numai gîndul răzbunării îl mai ţinea pe picioare, ca şi faptul că găsea oribil şi umilitor să facă din ceva atît de sordid un scop în viaţă.

Îi ţinuse mîna Conceptei pe tot parcursul slujbei şi al înhumării şi o consolase, îi vorbise cînd avusese nevoie să i se vorbească, apoi stătuse alături de ea pentru primirea condoleanţelor. Ceva murise în ea o dată cu Máiréad: vechea ură, vechiul resentiment, vechea frustrare.

Aproape că, pentru prima dată în lungul lor mariaj, părea că îl acceptă aşa cum este. Nu mai conta că îi lipseşte ambiţia, că nu voise să fie comisar-şef al Gărzii sau ministru de interne, sau să intre în Senat. Între ei se lăsă o tăcere lungă, în care era loc de

puţină dragoste şi compasiune. Moartea lui Máiréad n-avea să vindece marea ruptură dintre ei, dar pentru moment crease o punte de legătură. Dar, dincolo de toate acestea, cel mai nedrept lucru părea să fie faptul că va fi ţinut treaz toată noaptea de gîndul că avea să vadă în curînd o femeie pe care nu o mai văzuse de cincisprezece ani.

Joi dimineaţa se întoarse la serviciu, ca de obicei. Noua echipă era pregătită, dar, înainte de a-i întîlni, îşi trecu în revistă hîrtiile, scoţîndu-le pe cele care conţineau informaţii legate de explozia de la bar. Trimise cîteva dosare jos, în biroul lui Tim Breen, cu o notă explicativă, propunîndu-i o întîlnire pentru clarificarea situaţiei.

Pe birou stătea un dosar subţire, pe care i-l lăsase Tim O'Meara. Conţinea puţinele lucruri ştiute de către serviciile speciale din Dublin despre un informator loialist numit Jimmy Bryce, cunoscut şi ca „Toboşarul". Pe un bileţel separat era un anunţ scurt care îl înştiinţa că Bryce fusese găsit mort în dimineaţa de după asasinarea lui Austin McKeown.

Mai era şi un raport amănunţit privitor la circumstanţele morţii detectivului superintendent. Declan îl citi cu multă atenţie. Ambuscada părea să fi fost pusă la cale de IRA, deşi altă dovadă în afară de faptul că McKeown era un membru important în forţele de securitate nu exista. Semnificativ, cel puţin pentru Declan, era şi faptul că IRA nu revendicase actul ucigaş.

Un amănunt îl izbi deodată. Gloanţele şi cutiile de cartuşe culese din ambuscada de la Hillsborough fuseseră ale unui Parabellum de 9 mm, fabricat de Remington. Era exact aceeaşi muniţie ca şi cea folosită de atacatorul din cofetărie. Arma pe care o aruncase înainte de a fugi era neobişnuită – un semiautomat cu ţeavă scurtă, american, cunoscut şi sub numele de Viking.

Viking e chiar mai scurt decît un Uzi, cu o lungime totală de numai treizeci şi cinci de centimetri cînd are patul strîns. Era fabricat de Viking Systems Inc. la o uzină din Londonderry,

New Hampshire, şi avea o reputaţie foarte bună, de armă puternică şi eficientă. Pînă atunci, Declan nu mai auzise ca vreun Viking să fi fost găsit la organizaţiile teroriste irlandeze, fie ele republicane sau loialiste.

Configuraţia canalelor de pe gloanţele cu care fusese ucis Austin McKeown era aceeaşi cu cea de pe gloanţele trase în cofetăria din Dublin. Era cel puţin posibil ca în ambele cazuri să fi fost folosite Viking-uri. Era un indiciu nesemnificativ, dar Declan ştia că, dacă ar putea dovedi similitudinea, ar putea s-o folosească pentru a dovedi legătura dintre cele două evenimente. Îşi notă detaliul şi continuă să citească raportul.

Cînd termină îl puse în sertar, alături de dosarul lui Peter Musgrave. Nu se mai uită la fotografia lui Musgrave. Nici nu avea nevoie. Faţa ucigaşului i se impregnase în creier şi avea să-i rămînă acolo pentru tot restul vieţii.

Stătu liniştit cîteva minute, gîndindu-se la ce avea de făcut. Apoi, luînd o hotărîre, frunzări un carneţel pînă cînd găsi un număr de telefon. Formă încet numărul şi aşteptă.

Două ţîrîituri şi răspunse vocea unui bărbat. Englez, cu accent de şcoală publică, sigur pe sine:

– Wetherell.

– Căpitanul Wetherell? Numele meu este Carberry. Putem sta de vorbă?

Se lăsă o tăcere scurtă.

– Ştiu cine eşti, domnule Carberry. Şi pot să fac o presupunere destul de exactă cu privire la sursa de la care ai acest număr. Cît despre discuţie… aş prefera să te văd faţă în faţă. Se poate aranja asta?

– Cred că da.

– Bine. Las-o în seama mea! Nu mă mai căuta la numărul ăsta!

– Şi cum dau de tine?

– Nu dai. Te caut eu. La revedere, domnule Carberry.

Declan puse receptorul în furcă. Cînd îşi luă mîna de pe el, îi tremura.

*

Îl aşteptau jos, lîngă scară. Mai devreme în acea dimineaţă, citise fişa de instructaj pe care i-o pregătise ministrul de externe. Conferinţa Liderilor Musulmani fusese ideea lui Ciaran Clark, un om care era foarte atent ca lucrurile să decurgă bine. Trebuia să se ţină în octombrie, la Castletown House, o reşedinţă oficială de lîngă Celbridge, la cîţiva kilometri vest de Dublin.

– Am mai lucrat împreună, începu el, aşa că nu mai e nevoie de prezentări. Unora dintre voi li s-au luat cazuri importante pentru a fi aduşi să lucreze cu mine. S-ar putea să nu vă prea placă faptul că aţi fost însărcinaţi cu o operaţiune de securitate de rutină. Daţi-mi voie să vă spulber pe loc iluzia asta. Nu va fi de rutină şi pot să vă asigur că nu va fi uşor. Pînă acum, tot ce i s-a spus fiecăruia dintre voi este că asta e o operaţiune de securitate obişnuită, menită să asigure paza VIP-urilor străine care participă la conferinţa ce se ţine la Castletown House luna viitoare. Ceea ce nu vi s-a spus pînă acum este adevăratul scop al conferinţei şi cît de important este pentru ţara noastră ca ea să se desfăşoare fără probleme. Ceea ce vă voi spune este strict secret şi aşa vreau să rămînă.

Privi calm împrejur, prin încăpere. Erau zece, toţi aleşi pe sprînceană, experimentaţi şi loiali lui. Se putea bizui pe ei pentru această treabă şi putea avea încredere că îl vor ajuta să culeagă orice informaţie pe care şi-ar fi dorit-o privitoare la schimbul de focuri din cofetărie.

– Luna viitoare guvernul irlandez are datoria să găzduiască o conferinţă secretă, la care reprezentanţi ai Statelor Unite şi ai Uniunii Europene vor întîlni clerici musulmani de frunte din cîteva ţări. Pe agendă vor fi probleme de interes reciproc: Palestina, securitatea în Golf, Bosnia, terorismul. Înaintea întîlnirii vor avea loc o serie de întruniri particulare în care liderii musulmani vor încerca să se pună de acord cu privire la cele mai multe dintre aceste probleme. Odată ce vor ajunge cît de cît la un

rezultat, vor purta discuţii cu diplomaţii americani şi europeni. După aceea va avea loc o conferinţă publică, destinată să împrăştie temerile privind starea conflictuală avansată.

Motivul conferinţei este simplu. În 1993, israelienii şi palestinienii au fost capabili să-şi rezolve neînţelegerile. A fost un proiect foarte serios pentru pacea în regiune. În anul următor teritoriile ocupate au fost redate controlului palestinian, dar fundamentaliştii musulmani nu au acceptat această situaţie. Ei nu au dorit să discute cu Israelul în nici un fel. Diferiţi şefi de state din lumea arabă sînt conştienţi că, dacă vor să ajungă vreodată la o înţelegere pe termen lung, trebuie să-şi rezolve cîteva probleme care ţin de religie. Aşa s-a ajuns la această conferinţă.

Dominic Lawlor ridică mîna. Era un prieten vechi de-al lui Declan. Fuseseră împreună în portul Dungarvan cînd interceptaseră un transport de arme din Cehoslovacia, în 1979.

– Pînă acum totul e în regulă, domnule, zise el, dar nu reuşesc să pricep ce naiba are asta de-a face cu Irlanda. Irlandezul de rînd crede că Orientul Mijlociu e pe undeva pe la mama dracului.

– Ei bine, nu sîntem un popor de naivi, îi răspunse Declan. Sper că ceilalţi dintre voi sînteţi mai familiarizaţi cu problemele curente. Este evident de ce a fost aleasă Irlanda pentru o întîlnire de acest gen. Singurul lucru pe care aproape toţi îl ştiu despre această ţară este că nu am fost niciodată imperialişti. Dimpotrivă, istoria ne învaţă că am cunoscut o perioadă de colonizare îndelungată, ceea ce se potriveşte oarecum şi musulmanilor moderni.

Pînă acum IRA a beneficiat de această simpatie mult mai mult decît oamenii care respectă legea în această ţară pe care ei pretind că o reprezintă. Libienii le-au furnizat arme, iar palestinienii le-au oferit din cînd în cînd facilităţi de antrenament.

Dar asta se va schimba acum. Poate vă amintiţi că israelienii şi palestinienii au avut primele convorbiri în afara Orientului Mijlociu, în Norvegia. Norvegienii au fost capabili să se folosească de neutralitatea lor istorică pentru a-i aduce împreună. Acum noi o să facem acelaşi lucru la o scară mai mare. Mai sînt şi alţi

factori care fac din acest loc un tărîm ideal. Avem legături strînse cu Statele Unite. Avem contacte bune cu Europa. Ca ţară catolică, avem încrederea francezilor, a italienilor, a spaniolilor şi a portughezilor, iar pentru Vatican sîntem importanţi. Apoi, dincolo de toate diferenţele, avem relaţii strînse cu Anglia.

Se opri. Situaţia începea să se contureze. Le fusese încredinţată responsabilitatea unei operaţiuni de securitate de o importanţă deosebită. Îi putu vedea destinzîndu-se. Poate că această misiune nu avea să fie atît de plictisitoare pe cît promitea la început.

– Oricum, continuă el, avem o problemă. După cum vă puteţi imagina, unul dintre cele mai mari obstacole pentru desfăşurarea conferinţei aici a fost reputaţia proastă pe care o are această ţară, ca urmare a situaţiei din Nord. Guvernul a avut o sarcină grea în a-i convinge pe cîţiva dintre participanţi că securitatea în zona noastră este complet diferită şi că sîntem capabili să oprim violenţa de acolo să treacă graniţa. Cum ştiţi cu toţii foarte bine, ultimele zece zile au demonstrat că această pretenţie este deplasată şi, ca rezultat, se vorbeşte de cîteva delegaţii care se gîndesc să se retragă. Ministerul de Externe se dă peste cap să împiedice asta, dar au nevoie urgentă de o propunere cu privire la securitate pornită de la noi, pentru a se putea aşeza la discuţii.

În acel moment uşa se deschise şi un ofiţer din Gardă, îmbrăcat în uniformă, intră în încăpere.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere, domnule, dar este o femeie în holul de jos care vrea să vă vadă. Are un permis de la *taoiseach*, domnule, dar date fiind circumstanţele... Ei bine, m-am gîndit să vă întreb personal, domnule.

– Nu ţi-a spus numele?

– Ba da, domnule, mi l-a spus. Era un nume străin, domnule. Bustani sau cam aşa ceva. Asta este?

8

Îl aştepta pe un scaun în apropierea intrării, la distanţă de toţi ceilalţi. Îmbrăcată într-un costum roşu, cu o eşarfă albastră la gît. Nu foarte înaltă, cu silueta neschimbată, cu trăsăturile bine conturate, ca şi cum ar fi fost cioplite mai degrabă decît schiţate, cu părul tuns scurt, pe alocuri cenuşiu.

Poate că îl înşela umbra în care stătea ea. Poate lumina în acest moment al dimineţii era prea slabă pentru ochii lui obosiţi. Sau poate că era umbra prea multor ani cea care îl orbea. Dar în timp ce parcurgea ultimii paşi, apropiindu-se şi privind-o în faţă, văzu în sfîrşit ceea ce nu putuse observa prima oară. O femeie tînără, obosită de antrenament, stînd pe un deal pleşuv de deasupra Tibnin-ului şi aşteptînd ca un tînăr locotenent irlandez să vină la prima lui întîlnire.

– Bună, Amina, zise el. Bine ai venit în Irlanda!

Ea se ridică şi îl privi înainte de a-i răspunde:

– Bună, Declan! Nu te-am mai văzut de mult.

– Am socotit chiar acum, zise el. Cincisprezece ani. Îţi vine să crezi?

– Cred orice. Îmi pare bine că te văd, Declan!

– Şi mie-mi pare bine că te văd. Ascultă, dacă eşti aici pentru instructaj, nu e nevoie să urcăm chiar acum. Le-am spus celor din echipă că îşi pot lua cîteva ore libere. Aş prefera să vorbesc mai întîi cu tine. Nu aici, ci într-un loc ceva mai retras. Putem face o plimbare prin parc şi apoi putem bea o cafea la Shelbourne.

Ea zîmbi.

– Sînt aici cu treburi, Declan!

– Ei bine, aici e Irlanda. O să vezi că noi sîntem foarte destinşi.

– O cafea scurtă atunci. O să vorbim de planurile tale cu privire la conferinţă.

Se întîlniseră cu cincisprezece ani în urmă, cînd Declan îşi făcea serviciul în UNIFIL, Forţele Naţiunilor Unite în Liban. Amina fusese numită de către securitatea libaneză la cartierul general al batalionului irlandez, ca interpretă şi consilieră. Era o musulmană sunnită şi fata unui ministru din guvern. Terminase Universitatea Americană din Beirut, cu licenţe în limba arabă şi în istoria Orientului Mijlociu. Pentru şase luni, în iarna anului 1981, ea şi Declan avuseseră o relaţie. Şi nu doar o relaţie fizică, ci şi una mai profundă. Fuseseră îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt.

Relaţia lor se terminase brusc atunci cînd Declan fusese trimis acasă, în primăvara anului 1982, în urma unui incident cu rudele lui Nabih Birri, care fusese reales cu puţin timp în urmă în fruntea organizaţiei Amal a şiiţilor. Tibnin nu era numai cartierul general al IRISHBAT, ci şi oraşul de reşedinţă al lui Birri şi fortăreaţa şiiţilor. În cursul incidentului, Declan şi misiunea sa fuseseră ireparabil compromişi. Nici nu se mai punea problema rămînerii sale în Liban.

În noaptea dinaintea plecării, el şi Amina stătuseră treji pînă în zori, vorbind şi iar vorbind, neştiind ce să facă, cu disperarea iubitului şi a iubitei, în ajunul deportării lui. În final, deciseseră ca ea să-l urmeze în Irlanda cu prima ocazie. Urma s-o părăsească pe Concepta şi să se mute amîndoi în Anglia, unde să înceapă o nouă viaţă. Ea mai fusese în Anglia, la o şcoală din Cambridge, şi îşi făuriseră împreună un vis, să trăiască acolo, într-o căsuţă de ţară la marginea oraşului. Ea ar fi putut preda araba la universitate, iar el ar fi putut să-şi ia licenţa în Drept. Avuseseră oare vreo bănuială, chiar şi în acea ultimă noapte, în care vorbiseră atît de mult, că vieţile lor mediocre ar fi putut să nu se suprapună niciodată cu un vis atît de frumos?

Mai tîrziu, în acea dimineaţă, Declan se întorsese la cartierul general şi îşi făcuse bagajele, apoi fusese dus direct la aeroportul din Beirut. În apropierea oraşului se auziseră tiruri. Peste

tot trupele miliţiilor formau blocaje pe străzi. Erau tineri prinşi într-o lume tensionată, plină de ură. Aerul se umpluse de sunetul sirenelor şi de cîteva ori răpăitul artileriei grele răsunase pe dealurile din apropiere.

Întors la Dublin, nu îi spusese Conceptei despre Amina, aşa cum plănuise. Mama ei, de care fusese foarte ataşată, murise de Crăciun. Tatăl ei era în spital, grav bolnav. I se prescriseseră tranchilizante de către medicul ei şi începea să devină dependentă de ele. Se hotărîse să aştepte un moment mai bun, timpul potrivit, indiferent ce ar fi însemnat asta. Amina i-a scris, trimiţînd scrisoarea la o căsuţă poştală din oraş. El a părăsit armata şi a intrat în Gardă, apoi s-a transferat repede în unităţile speciale. Concepta a pierdut cea de-a treia sarcină. Máiréad a început grădiniţa. Pádraig Pearsea fost ales în Dáil pentru prima oară.

În iunie, armata israeliană a invadat sudul Libanului. Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei a fost gonită. Hezbollah şi Amal au devenit mai active. Vîrtejul războiului civil a pornit să se învîrtească din ce în ce mai repede şi a crescut cu fiecare zi. Amina i-a scris să-i spună că nu putea pleca pînă cînd ameninţarea israeliană nu avea să fie înlăturată. Cu timpul, scrisorile ei s-au rărit. Ultima oară îi scrisese că nu-şi putea abandona poporul aflat în stare de disperare.

N-a fost niciodată un moment potrivit pentru a-i spune Conceptei şi niciodată n-a fost un moment în Liban în care poporul să nu fie disperat. Lunile au trecut şi au devenit ani. El nu mai avea nici un motiv să meargă în Liban, nu putea părăsi Dublinul. Visul unei vieţi noi a fost adumbrit de obsesiile obişnuite ale vieţii vechi. Inerţia separării a pus stăpînire pe amîndoi. Ca şi frica de schimbare, loialitatea şi sentimentul de vinovăţie. Erau prinşi de evenimente, unde nu e loc de pasiune. Numai sfinţii se pot iubi de la distanţă, lipsindu-se de pasiune – iar ei nu erau nici sfinţi, nici lipsiţi de pasiune. Cu timpul, ea a încetat să-i mai scrie. El nu mai ştia dacă e vie sau moartă. Cînd îi scria ştia că scrisorile sale ar putea să nu primească răspuns,

poate chiar să nu fie citite sau măcar deschise. Amina, pe care încă o mai iubea, intrase în lumea subterană a intrigilor şi a vărsărilor de sînge.

Pînă la urmă, n-a mai scris nici el. Uneori, pentru o oră sau două, privea ceaţa de deasupra valurilor şi se gîndea la ea. Sau îşi surprindea imaginea în vreo oglindă şi se gîndea că îmbătrînise, supărîndu-se pe ceea ce îi făcuse timpul. Dar, cu trecerea tot mai rapidă a anilor, şi gîndurile sale deveniseră mai puţin apăsătoare, iar nevoia de ea mai puţin frecventă şi mai puţin intensă; dar dragostea lui nu se pierise.

Iar acum, într-o dimineaţă rece dintre vară şi toamnă, anii se adunaseră din nou, brusc.

S-au plimbat împreună prin parc sub cerul înnorat. La o distanţă decentă, garda sa de corp, unul dintre cei însărcinaţi să-l supravegheze după atentatul asupra sa, îi urma ca o dădacă.

– Am aflat despre fiica ta, zise ea. Îmi pare sincer rău.

– N-ai cunoscut-o, zise el. E tare păcat! Ţi-ar fi plăcut şi sînt sigur că şi ea te-ar fi plăcut pe tine.

– Chiar dac-ar fi ştiut?

– Ce? Despre noi? Pe Máiréad n-ar fi deranjat-o niciodată un lucru ca ăsta.

– Obişnuiai să vorbeşti despre ea în Liban.

– Avea aproape trei ani. Îmi era dor de ea. Dar nici măcar pe jumătate atît de dor pe cît îmi e acum.

Ea îi găsi mîna şi i-o strînse, apoi îi dădu drumul.

– E plăcut aici, zise ea. Zîmbi, apoi se uită în altă parte. Aproape că uitasem cum arată un oraş civilizat. N-ai văzut niciodată Beirutul în zilele lui bune.

– Nici astea nu sînt zilele bune ale Dublinului, zise el. Proiectanţii încearcă de ani de zile, din răsputeri, să demoleze clădirile din jurul parcului. Dar ai dreptate, e mult mai bine decît în Beirut.

Mai merseră o vreme. Statui şi busturi mărgineau aleile: poeţi, rebeli, eroi, eroine – toţi schimbaţi, transformaţi în piatră...

– De ce ai fost aleasă să vii aici? o întrebă el.

Ea ridică din umeri. El îşi aminti bine gestul. Lua viaţa aşa cum era, zi cu zi.

– Ştii că am lucrat cu detaşamentele irlandeze la UNIFIL. Cunosc cîteva persoane din securitatea irlandeză. Te cunosc pe tine. Şi cea mai mare parte a muncii mele din anii optzeci în Liban consta în păstrarea evidenţei grupurilor islamiste. Hezbollah. Jihadul Islamic. Amal. Cineva a hotărît că eu sînt persoana potrivită pentru treaba asta. Aşa că, iată-mă!

– Cît timp stai?

– Pînă cînd se încheie conferinţa şi se întorc acasă cu toţii.

– Cît de importantă este, de fapt, această conferinţă?

De data aceasta ea nu mai ridică din umeri.

– Foarte importantă. Dacă totul merge bine… cred că ar putea schimba cursul istoriei în Orientul Mijlociu. Nu spun că ar aduce pacea peste noapte sau ceva de genul ăsta. Numai că ar putea furniza multe posibilităţi de schimbare.

– Şi dacă merge rău? Sau dacă se întîmplă ceva?

– Ar putea da lucrurile înapoi cu cincizeci de ani. Situaţia politică e încă instabilă. O mulţime de vieţi inocente depind de ceea ce se va întîmpla luna următoare. Se opri. Declan, eu ştiu că nu vrei sarcina asta. Ştiu că ţi s-a luat investigaţia privitoare la moartea fiicei tale şi pot înţelege de ce asta va avea prioritate pentru tine. Dar această conferinţă este extraordinar de importantă. N-ai fost însărcinat cu chestia asta doar pentru a avea o ocupaţie. Eu am cerut asta. Eşti cel mai bun, iar eu am încredere în tine. Sînt cîteva grupări care ar vrea să vadă această conferinţă eşuînd. Unele dintre ele sînt foarte puternice, toate au mijloacele pentru a deveni ameninţări serioase.

– Vrei să explici asta echipei mele, în după-amiaza asta?

– Bineînţeles! Va trebui să le vorbesc în irlandeză?

El rîse.

– Bineînţeles că nu, zise el. Ne alegem oamenii cu multă atenţie. Cu toţii vorbesc fluent araba.

De data asta schiţă şi ea un zîmbet. Îi transformă faţa, aruncîndu-l cu cincisprezece ani înapoi, ca pe o minge de cauciuc zvîrlită prin aer.

– Te-ai schimbat, zise el.

– Şi tu.

– Arăţi... Nu ştiu cum să continue. Ridică din umeri. Nu ştiu, zise el. Diferit. Înainte erai mai... destinsă. Păreai vulnerabilă. Acum... Ridică din umeri din nou. Pari mai greu de mişcat, mai prevăzătoare, mai lipsită de speranţă.

– Mulţumesc, zise ea. Asta am devenit. Ce a trebuit să devin pentru a supravieţui. Este ceea ce a făcut războiul din mulţi dintre noi. Aceia dintre noi care au trăit s-au schimbat. Irevocabil. E de două ori mai greu – ba nu, de zece ori mai greu pentru o femeie. Nu mă refer la supravieţuire. La asta ne pricepem mai bine decît voi, bărbaţii. Mă refer la a trece prin toate astea fără să fii atins, să intri în vîrtejul unei asemenea uri şi să ieşi neafectat. Asta e un lucru foarte greu. Iar cînd sîntem noi afectate, e mult mai... devastator. Se opri, căutîndu-şi cuvintele potrivite. E ceva ce trăim mai adînc. Dacă avem copii, sînt şi ei afectaţi.

Rîse deodată, destrămînd atmosfera pe care o crease.

– Îmi pare rău, zise ea. Iată-mă ţinînd cuvîntări, deşi sîntem împreună de-abia de o jumătate de oră. Poate te întrebi: „Cum să scap de femeia asta îngrozitoare?“

El îşi scutură capul zîmbind.

– Ba chiar dimpotrivă, zise el. Îmi place să te ascult cum vorbeşti. Vocea ta nu s-a schimbat deloc.

Ea se înroşi şi-şi întoarse privirea de la el.

– E ceva pentru care trebuie să găsim timp să discutăm, zise el. Ţi s-a întîmplat ceva. Aş vrea să ştiu despre asta. Ceea ce spui îmi sună foarte familiar. Seamănă puţin cu ceea ce e în Irlanda. Nu aici în sud, ci în Nord. Acelaşi gen de ură. Am văzut vechi prieteni de acolo schimbaţi de necazuri.

– Te-ai schimbat.

– Acum mult timp, zise el. Cincisprezece ani. El încetini pasul, apoi se opri şi o privi.

– Ai mai avut pe altcineva? întrebă ea.

El remarcă încordarea din vocea ei, teama din spatele întrebării.

– Concepta. Dacă ea înseamnă ceva pentru tine. Tu?

– Părinţii mei au vrut să mă mărit, zise ea. Au început să se ruşineze cu mine, pentru că stăteam atît de mult nemăritată.

– Nu mă refeream la căsătorie, zise el.

– Nu, ştiu că nu. Îşi ridică ochii. Am avut amanţi, bineînţeles. Unii dintre ei sînt morţi acum. Dar nu a fost nici unul permanent. Nimic nu e permanent în Liban.

O privi.

– Nicăieri nu e ceva permanent, zise el.

În noaptea aceea, telefonul sună la unsprezece seara. Richard Wetherell voia să-l întîlnească. Între Dundalk şi Newry era o stradă dosnică, care ocolea Carlington Lough.

– Cînd?

– Curînd. Păstrăm legătura.

9

Dublin
13 septembrie
ora 13.20

Își dorise să ia prînzul cu Amina, dar în ultimul moment primise un mesaj de la Martin Fitzsimmons, comandantul C3, mica agenție națională de informații a Irlandei, care-i cerea să-l sune urgent. Martin dorea să-i vorbească față în față, singuri. Erau prieteni vechi, iar Declan a fost de acord să se întîlnească în biroul lui Martin, în clădirea roșie a cartierului general al Gărzii, tocmai în capătul celălalt al orașului, în Phoenix Park.

Fitzsimmons era un om înalt, afabil, foarte sigur pe sine, un tip detașat, după toate aparențele. Totuși, Declan știa că era nemilos în războiul pe care îl declarase terorismului. Agenția sa era cea mai mică dintre cele angajate în lupta împotriva activităților subversive care vizau statul irlandez, dar sub comanda sa devenise o armă foarte bine reglată, care își alegea țintele cu atenție și le rata arareori. Era unul dintre puținii oameni din cadrul serviciilor de securitate căruia Declan i-ar fi încredințat ocrotirea vieții sale.

– O țigară, Declan? întrebă el, întinzîndu-i o cutie deschisă.

– Nu, mulțumesc! Nu m-am atins de țigări în ultimele șase luni, după cum știi foarte bine.

– Sînt întotdeauna bucuros de companie, zise Martin.

Luă o țigară din cutie și o aprinse. În departamentul său fuseseră trimise o grămadă de ordine care interziceau fumatul, dar el le tratase pe toate cu disprețul omului născut în sunetul chibritului scăpărat.

– Ce mai face Concepta? întrebă el.

– Destul de bine. E cam devreme ca să-ți dai seama. Pentru noi toți e devreme.

– Transmite-i salutările mele!

– N-ai fost la înmormîntare.

Martin își scutură capul.

– Nu. Am trimis o scrisoare – o să dai peste ea, cînd te vei ocupa de chestiile astea. Urăsc înmormîntările. Îmi produc depresii care durează săptămîni. Cred că nu te-ai supărat că n-am fost acolo?

Declan clătină din cap.

– Aş fi preferat să nu fiu nici eu acolo. Se răsuci în scaun, inhalînd fumul scos de țigara lui Martin. Pînă la urmă, poate că o să iau și eu o țigară, zise el.

Martin îi întinse cutia.

– Acum, zise Declan după ce își aprinse țigara, de ce ai vrut să mă vezi?

– Declan, ce se petrece?

– Nu înțeleg.

– Hai, omule, știi tu bine! Te-ai întîlnit cu Austin McKeown în după-amiaza zilei de șase. În seara aia a fost ucis. În aceeași seară, principalul său informator loialist, unul pe nume Jimmy Bryce, a fost doborît în Belfast. Iar la Dublin un om a încercat să te omoare, dar n-a reușit decît să o omoare pe fiica ta și pe alți cîțiva oameni.

– O coincidență, Martin.

– Lasă-mă cu chestiile astea! Ce avea Austin să-ți spună de a venit pînă aici?

– Avea un indiciu pentru mine în cazul exploziei de la O'Donoghue.

– Nu trebuia să bată drumul pînă la Dublin să-ți spună asta. Pentru astfel de lucruri există piste informaționale.

– Nu fi naiv! Nici unul dintre noi nu folosește pistele oficiale pentru chestii în afara celor de rutină.

– Așadar, n-a fost ceva de rutină.

– A fost... sensibil.

– Credea că îl pîndește vreun pericol?

– Sîntem cu toții în pericol, Martin!

– Te-am întrebat dacă Austin McKeown credea că îl pîndește vreun pericol anume.

– Asta e un interogatoriu?

– Hai, Declan, răspunde la întrebare!

– Așa cred, da.

– Ți-a pomenit despre Toboșar?

– Cine?

– Hai, Declan, știi bine la cine mă refer! La informatorul lui, Jimmy Bryce.

– S-ar putea s-o fi făcut.

– Explozia a fost lucrarea loialiștilor – asta ți-a spus?

– Martin, nu mai lucrez la cazul ăsta. I-am pasat toate datele lui Joe Healy. Are dosarele mele. Poți să-l întrebi pe el.

– Am făcut asta deja. Nu există date despre întîlnirea ta cu McKeown.

– Nu sînt? Poate am uitat să menționez. Isuse, Martin, Máiréad a fost ucisă în aceeași seară, iar tu mă întrebi de ce nu mi-am completat dosarele!

Fitzsimmons ridică o mînă.

– Îmi pare rău, Declan, ai dreptate. Numai că... Să-ți spun adevărul, sînt puțin cam îngrijorat.

– Îngrijorat? Pentru ce?

– Cineva pune întrebări despre tine. În general, sînt îngropate într-o grămadă de acțiuni de rutină, dar sînt totuși despre tine. Și nu vin toate pe pistele obișnuite. Cum zici tu, oamenii din branșa noastră folosesc adesea mijloace neortodoxe ca să-și facă treaba.

– Cine întreabă?

– Mi-e greu să-ți spun exact. Oricine ar fi, sînt foarte inteligenți, răspîndind materialele prin mai multe agenții. Dar, dac-ar fi să ghicesc, m-aș gîndi la MI5.

Declan dădu din cap.

– Cît de sus?

– Greu de spus. Cred că m-aş gîndi la cei de la vîrf.

– Ce vor să ştie şi nu pot afla din dosarele existente?

Martin ridică din umeri şi trase puternic din ţigară. Băgă mîna în cutie, scoase alta şi o aprinse de la jarul celeilalte.

– Ceea ce ştii tu, zise el, scoţînd fumul afară. Mai exact, ceea ce ştii tu despre explozia de la O'Donoghue. Teorii, indicii, pe cine ai interogat pînă acum, ce informaţii ai furnizat, ce informaţii ai fi putut păstra pentru tine. Toate astea dispersate, înţelegi? O întrebare ici, una dincolo.

– De ce-mi spui asta?

– Credeam că este evident, Declan! Sîntem prieteni vechi, nu-i nevoie să jucăm şah între noi. Ştiu că eşti tensionat, dar oamenilor care pun întrebările astea nu le pasă nici cît negru sub unghie.

– Ei bine, îţi sînt recunoscător pentru informaţie, Martin! O s-o ţin pentru mine.

Declan stinse ce mai rămăsese din ţigară într-o scrumieră mare din partea opusă a biroului şi se ridică să plece.

– Declan, te rog să consideri că e un avertisment. Cineva e interesat de tine într-un mod nu prea sănătos.

– Isuse, Martin, jumătate din Irlanda ştie asta după împuşcăturile din O'Connell Street.

– Mi-ar fi fost de folos să-mi fi spus ce ştii. Dac-aş fi ştiut, poate aş fi reuşit să te ajut.

Declan ezită. Ar fi fost o mare uşurare să împartă cu cineva cele ştiute, mai ales cu cineva pe care ar fi putut să se bazeze. Dar nu putea să se împace cu gîndul că, dacă informaţiile date de Austin McKeown cădeau pe mîinile cui nu trebuia, indiferent cît de inocent ar fi fost, rezultatele puteau fi catastrofale.

– Ţinem legătura, Martin. Dă-mi de ştire dacă mai afli şi altceva.

Ieşi, avînd grijă să închidă uşa în urma lui. Degetele încă-i mai erau calde după ce ţinuseră ţigara.

1559

Maşina lui Richard Wetherell trecu de porţile din metal forjat, urcă aleea şi coti la stînga, pe lîngă faţada de culoarea cafelei cu lapte a şcolii, parcînd într-o zonă rezervată instructorilor. Îi permiseseră să-şi lase maşina acolo ca un favor, dat fiind că avea nevoie de măsuri suplimentare de securitate. Totuşi, trebuia s-o verifice înainte de plecare – acesta era un ordin strict, de respectat ori de cîte ori maşina rămînea nesupravegheată. Dar asta reducea şansele de a găsi un mic pachet negru fixat sub caroserie.

Parcarea micuţă era aproape goală. Era vineri, iar cursurile se terminaseră de aproape o oră. Toţi instructorii care nu aveau activităţi extraşcolare plecaseră. Wetherell venea aici de două ori pe semestru pentru a vorbi cu membrii superiori ai Forţei de Cadeţi, de la anul patru în sus. Nici unul dintre băieţi nu ştia ce urmăreşte, desigur. Credeau că e un tip de la armată, un biet funcţionar trimis să facă muncă de relaţii publice şi poate să-i şi încurajeze puţin pe cei din anul şase, să se gîndească serios la cariera lor în armată. Nici măcar instructorii comandanţi ai Forţei de Cadeţi nu ştiau care e misiunea lui, nici ce se ascunde cu adevărat în spatele acestor vizite.

Wetherell era vechi ofiţer în Int 14, Compania 14 Informaţii a armatei britanice, cunoscută popular sub denumirea „Detaşamentul". Pusese bazele unei misiuni sub acoperire, cunoscute ca Plutonul 4 Infanterie, şi-şi avea sediul la cartierul general al armatei din Lisburn. Colaboratorii săi erau recrutaţi din trupele de la informaţii şi antrenaţi de SAS la Hereford.

Wetherell avea un motiv foarte simplu pentru care vizita şcoala. Îi ţinea sub observaţie atentă pe băieţii din anii superiori care s-ar fi putut dovedi potriviţi să lucreze în Detaşament sau, dacă ar fi dat greş, la vreo unitate de informaţii din provincie. Aceia pe care îi considera candidaţi potriviţi intrau în armată în modul obişnuit, printr-un examen în faţa Comisiei, după care

urma trecerea unor probe care durau trei zile și apoi, dacă erau apți, promovarea la Sandhurst, ca locotenenți. Dar serviciile de informații acționau înainte de asta, trimițîndu-i la Ashford pentru teste speciale. Făceau un stagiu scurt acolo, apoi erau trimiși nouă luni în Irlanda de Nord cu un batalion de infanterie, după care se întorceau la Ashford și Hereford, pentru pregătiri suplimentare. În sfîrșit, urmau să fie trimiși înapoi în Ulster, gata pentru prima lor misiune sub acoperire.

Int 14 avea mare nevoie de oameni dotați, iar Richard Wetherell era principalul descoperitor al acestora. Îi selecționa dintr-o mînă de băieți aleși din școlile prestigioase din provincie. Institutul Academiei Regale din Belfast – prescurtat Inst – era, alături de Colegiul Campbell, din estul orașului, unul dintre principalele lui terenuri de vînătoare. Motivele erau simple.

Inst, cu toate că nu mai accepta interni, era o școală publică, avînd o tradiție îndelungată, al cărei instructor-șef (cunoscut, din anumite motive, ca Directorul) era aproape întotdeauna englez. Era cea mai puternică școală de rugbi din Irlanda, unde nu se practicau nici fotbalul european, și nici cel scoțian. Dintre elevii săi proveneau cei mai mulți membri ai clasei conducătoare din Ulster – funcționari civili, polițiști și militari cu grade înalte, avocați, judecători, bancheri, oameni de știință, doctori și oameni de afaceri. Băieții și instructorii erau, aproape pînă la ultimul, protestanți din clasa de mijloc. Iar școala era dintre puținele care avea o Forță de Cadeți. După o verificare minuțioasă, membrii Forței se puteau dovedi foarte potriviți pentru munca sub acoperire, care cerea un accent local convingător și o bună cunoaștere a regiunii.

În timp ce se îndrepta spre sediul Forței de Cadeți de lîngă terenurile de crichet, Wetherell îl văzu pe Paul Mercer îndreptîndu-se în grabă spre el, venind din spatele clădirii principale a școlii. Mercer era profesor de latină, protejat al strălucitului, dar infamului Charles Fay, al cărui regim de teroare, în departamentul său, dar și în afară, încă mai era o legendă în școală.

Scoţian prin naştere, era comandant secund al Forţei de Cadeţi şi activase în trupele de informaţii înainte de a trece la catedră.

Îşi strînseră mîinile cu căldură. Cu toate că nu ştia exact care e poziţia lui Wetherell, Mercer era conştient de motivul real care stătea în spatele vizitelor sale. El, mai degrabă decît Chris Abernethy, conducătorul Forţei de Cadeţi, îl ajuta să-i selecteze pe cei mai promiţători candidaţi din fiecare an.

– Îmi pare bine că te-am prins, zise el. Alcorn i-a dus pe băieţi azi la sală. O să stăm de vorbă acolo, de îndată ce termină şi se schimbă.

– Nu le ajunge sărmanilor cîte exerciţii de educaţie fizică fac în orele normale?

Mercer rîse. Se îndreptară către sala de sport, aflată alături de corpul modern în care se învăţau limbile străine.

– Mai mult decît le-ar plăcea celor mai mulţi dintre ei. Dar au avut sîmbătă un exerciţiu de marş prin Mournes, iar Chris vrea să-i păstreze în formă.

Ajunseră la sală. Mercer părea frămîntat de ceva.

– Cum sînt noii candidaţi? întrebă Wetherell.

– Foarte buni. Am cîţiva băieţi promiţători pentru tine. Trebuie să le vezi rezultatele. Putem face asta mai tîrziu.

Deschise uşa care dădea spre vestiare, poftindu-l pe Wetherell să intre primul.

De cum păşi înăuntru, Wetherell avu un şoc. Ceva nu era în regulă, dar îi luă cîteva secunde să-şi dea seama care e cauza, secunde care puteau să-l coste viaţa. Nu erau haine pe bănci, nici atîrnate de cîrlige deasupra lor. Şi nici un tropăit nu răzbătea din sala alăturată.

– Pune-ţi mîinile după ceafă şi ţine-le acolo, îi ordonă o voce tăioasă din lateral.

Cu coada ochiului drept zări o mînă care ţinea un pistol îndreptat spre capul său. Îşi ridică mîinile încet, întorcîndu-şi în acelaşi timp capul, ca să-l poată vedea bine pe atacator.

– Privirea înainte! îi ordonă milităreşte vocea.

Accentul era englezesc. „O fi vreuna dintre glumele stupide puse la cale cu ajutorul vreunui tîmpit de ofițer inferior", își zise Wetherell.

– Mercer, ia-i arma! Repede!

Paul Mercer păși în fața sa, cu ochii plecați și cu sudoarea curgîndu-i pe frunte. Îl căută rapid și îi luă Browning-ul automat pe care îl avea tot timpul asupra lui.

– Mișcă, ordonă englezul, împungîndu-l pe Wetherell în ceafă ca să o apuce spre sală.

Mercer o luă înainte și le deschise ușa. Sala era goală. Începea să semene din ce în ce mai puțin cu o glumă sau cu vreun test de inițiere. Și apoi, ce instructor ar pune la cale un test de inițiere, punîndu-și elevul față în față cu un soldat antrenat, dotat cu o armă încărcată? Începu să se gîndească furios, cum să facă să întoarcă sorții în favoarea lui.

– Acolo!

Făcu întocmai ce i s-a spus. În clipa următoare, capul îi fu acoperit cu o glugă, apoi fu răsucit și împins brutal în spalierele de pe perete, iar mîinile îi fură ridicate și legate de bare. Acum era complet neajutorat și, își dădu seama în timp ce teama începea să-l cuprindă, se afla poate la cîteva clipe de moarte. Cel puțin, așa spera, de vreme ce alternativa pentru un ofițer de informații era tortura prelungită. O mînă îi apucă gleznele pe rînd și, depărtîndu-i picioarele, i le fixă de bare.

– Tu, du-te afară! auzi vocea englezului ordonînd. Ai grijă să nu intre nimeni! Vin și eu de îndată ce termin aici.

Pe podeaua de lemn se auziră pași grei, apoi ușa se deschise și se închise. Lăsă un mic ecou în uriașa sală goală.

– Scoate-mi căcatul ăsta de glugă, zise Wetherell.

– Îmi pare rău, domnule, răspunse vocea, aproape rugătoare. Mai bine nu. E mai bine să nu vedeți nimic din ce se întîmplă. O să încerc să fiu scurt, cînd va fi cazul. Dar mai întîi avem cîteva chestii pe care trebuie să le facem cît sînteți în viață,

domnule! Pentru ancheta judiciară. Aşa încît să pară că aţi fost interogat de irlandezi.

– Cine dracului mai eşti şi tu? Cine te-a trimis?

– Mai bine păstraţi-vă suflul, domnule! Uitaţi aici, băgaţi-vă asta între dinţi, ca să aveţi ce muşca. Se spune că ajută.

Simţi gluga ridicată puţin, apoi ceva împins în gură. Un dop de cauciuc. Gluga fu trasă la loc.

În sala răsunătoare, mirosind a transpiraţie şi a sînge uscat, auzi sunetul unei lame de cuţit care era ascuţită.

10

Castletown House
Celbridge
6 octombrie
18.11

Declan voise să arunce o ultimă privire la Castletown House cînd nu mai era nimeni prin preajmă, ca să-şi poată face o idee mai bună asupra locului. În seara următoare, recepţia urma să marcheze începutul conferinţei şi al unor săptămîni de activitate intensă. Înăuntru încă se mai făceau pregătiri, dar afară grădinile erau pustii.

Îşi petrecuse ziua cu Concepta, prima lor zi întreagă împreună după înmormîntare. Nu mersese prea bine. Nu se certaseră, dar nici nu fuseseră prea destinşi unul în compania celuilalt. Pe parcursul zilei, durerea de cap crescuse treptat. Încercase să se lungească puţin după prînz, dar asta nu făcuse decît să înrăutăţească situaţia. Pînă la urmă, un telefon de la Grainne Walsh îi oferise motivul de care avea nevoie pentru a ieşi din casă. Înainte de a pleca, îi ceruse Aminei să vină cu el, sub pretextul de a arunca alături de el un ochi de cunoscător asupra sistemului de securitate, dar sperînd de fapt că ar putea găsi timp să discute.

În ultimele săptămîni trăise două tipuri de sentimente contradictorii. În timp ce suferea enorm după fiica sa, se surprinsese petrecînd din ce în ce mai mult timp în compania singurei femei pe care o iubise vreodată cu adevărat şi care îl iubise în aceeaşi măsură. Din cînd în cînd fusese nevoit să se oprească pentru a respira, ca şi cum ar fi alergat foarte mult şi ar fi rămas fără suflare.

Prezenţa Aminei îi reamintise ceea ce pierduse. Simţămîntul confuz pe care îl avea înainte privitor la lipsa de dragoste faţă de Concepta se transformase acum în certitudine. Iar după pierderea lui Máiréad nu mai avea un substitut asupra căruia să-şi îndrepte sentimentele.

Era încă prea devreme pentru a spune ce se întîmplase între el şi Amina. Cu siguranţă, nu deveniseră din nou iubiţi. Nu îi făcuse nici un avans, iar ea nu dăduse nici un semn că ar fi dispusă să accepte vreunul. După toate aparenţele, ea avea să se întoarcă la Beirut după încheierea conferinţei, lăsîndu-l cu adevărat singur, părăsit. Dar el avea o mică speranţă că o va convinge să mai rămînă. Putea găsi o mulţime de pretexte.

Un vînt rece se pornise imediat după prînz şi erau semne că s-ar putea apropia o furtună. Mai jos de reşedinţă, Liffey curgea printre malurile verzi, în ultimele meandre înainte de a intra în oraş şi de a se vărsa în mare. Rătăciră pînă la malul rîului şi găsiră o potecă îngustă ce se îndrepta spre est, către Leixlip.

Amina analizase pericolul unui atac al musulmanilor terorişti, pe baza ultimelor informaţii primite din Beirut. Se bănuia că unii membri ai Hezbollah-ului, din gruparea Jihad al-Islamyya, erau în Europa. Doi dintre ei, cunoscuţi asasini ai grupării şiite Amal, fuseseră văzuţi în Oslo.

Se opriră pe malul rîului, adăpostindu-se de vînt într-un pîlc de copaci bătrîni. Peste apă sufla vîntul, iar suprafaţa rîului era încreţită de valuri. În înalt, deasupra capetelor lor, norii alergau mînaţi de vînt pe cerul mohorît. Un bîtlan ţîşni, se agită un moment, apoi dispăru. Îi înconjură o tăcere adîncă, în care vîntul şi valurile erau doar simple şoapte. Lumina părea să nu mai coboare din cer. Era acolo pur şi simplu, tăcută, în pietre şi în apă, fără să strălucească, estompată de copaci şi de iarba care se legăna.

Ea îi luă braţul, apoi începură din nou să se plimbe. Trecură pe lîngă o barcă amarată de un ponton de lemn. O pasăre ţipă jalnic din ierburile din spatele lor.

– Încă o mai iubeşti pe Concepta?

Părea o întrebare atît de stupidă, de banală, trivializată de nenumăratele povești de dragoste ieftine, întoarsă pe toate părțile în articolele tuturor revistelor pe care le citise. Și totuși, nu se putea abține să nu-l întrebe. Trebuia să știe asta, orice-ar fi fost.

Nu răspunse imediat. Nu existau cuvinte pentru ceea ce ar fi dorit să spună sau, cel puțin, nu erau ușor de găsit. Își spusese atît de puține chiar și lui însuși, și toate acele cuvinte neexprimate, greșit exprimate și confuze amenințau să-l sfîșie ca o lamă în momentul în care ar fi îndrăznit să le rostească. Iar faptul că o lăsa pe Amina să aștepte era cel mai periculos lucru pe care îl făcuse vreodată.

– Am iubit-o pe Máiréad, zise el. Mi-aș fi dat viața, ca s-o salvez.

– Nu asta te-am întrebat.

Tăcerea făcu să pară că vocea ei venea de departe, de pe celălalt mal. Ar fi vrut s-o sărute, să o culce pe iarba umedă și să facă dragoste cu ea. Dar vocea ei părea să plutească în aerul rece, luîndu-l în rîs.

– N-am iubit-o niciodată pe Concepta, zise el. Am admirat-o, am avut grijă de ea, mi-a fost milă de ea – toate astea. Face parte din mine, nu mă pot lepăda de ea fără să-mi fac un rău, dar nu am iubit-o niciodată.

– De ce ai rămas cu ea atît de mult?

– Sîntem în Irlanda. Divorțul este aproape imposibil. Iar ea este sora prim-ministrului. Tu erai în Liban. Máiréad era încă o copilă. M-am descurcat cum am putut.

– Ar fi trebuit să te întorci.

– În Beirut?

– Da.

– Știi că n-ar fi fost posibil. Pentru nici unul din noi.

– Este posibil acum?

Rămase cu privirea ațintită dincolo de ea, pe apele agitate.

– Nu, zise el.

– Aș putea să rămîn aici.

Își uniră din nou mîinile și își continuară drumul pe potecă. Deasupra lor cerul era pătat de nori și se întuneca pe margini. Aici nu erau apusuri grăbite ca cele de lîngă Mediterană, numai scăderea treptată și constantă a luminii și inevitabila cădere a nopții. Era ca și cum ea ar fi fost dintotdeauna aici, ca și cum viața ei în Beirut ar fi fost un vis, și încă un vis care nici măcar nu era al ei. Își aminti un poem de Yeats, pe care îl auzise prima dată la o oră de literatură engleză, cu ani înainte de a-l întîlni pe Declan și de a vorbi cu el despre Irlanda. Simțise și învățase poemul cu inima, iar acum, în timp ce mergeau, îl recită cu o voce joasă și caldă:

Din ierburi înalte cu flori,
Chema O'Driscoll cîntînd
Sălbatice rațe perechi
Pe lacul cel trist fremătînd.
Vedea întunecîndu-se tufe
Prinse-ntr-a serii plasă,
Și visa la părul cel lung
Al lui Bridget mireasă.

Stînd printre trestii, el îi ascultă vocea, amintindu-și de aceleași versuri auzite cu o altă ocazie. Știa cum se sfîrșește poemul, cum mireasa lui O'Driscoll era luată de un tînăr sid, un duh al văzduhului, și nu mai este văzută vreodată. Amina ajunse la ultima strofă:

Dar sus în tării auzi
Cimpoiul din nou răsunînd,
Nicicînd așa trist n-a cîntat,
Mai vesel sunat-a nicicînd.

Cuvintele îi erau smulse de vînt și azvîrlite peste apa cenușie. Stăteau unul cu fața la celălalt, așteptînd sunetul cimpoiului să coboare spre ei din văzduh, dar nu se auzea nici o muzică, doar șuierul întețit al vîntului prin ramurile dese. Se aplecă și o cuprinse în brațe, ca și cum ar fi făcut-o pentru prima oară, apoi o sărută. Un sărut lung, în care își amintiră totul și uitară totul.

Cînd, în sfîrşit, se dezlipiră, întunericul se înteţea deasupra rîului.

– Unde putem merge? întrebă ea.

– Vino cu mine, zise el.

O luă de mînă şi o conduse mai departe de-a lungul rîului, apoi se abătură de la cărare într-o plantaţie de pini înalţi. Era un loc adăpostit şi întunecat sub crengile dese. Găsiră un luminiş cu un aşternut din ace de pin. Dincolo de cercul magic al copacilor se auzeau tot mai tare rafalele de vînt şuierînd deasupra apei, dar în interior era linişte.

Cînd o atinse, ştiu că dragostea era mai importantă decît datoria, bunele intenţii sau mila, că nu mai putea face compromisuri sau să continue să plătească preţul pe care inima i-l cerea pentru a stăpîni situaţia. Nu se simţise niciodată atît de copleşit de regrete şi atît de trădat de trecerea timpului.

O dezbrăcă iute, fără să răsufle, de parcă ea ar fi putut dispărea, transformîndu-se într-un nor de fum. Ce ciudat, ştia de locul ăsta, deşi nu mai fusese niciodată aici cu o femeie. De parcă i-ar fi aşteptat ani de zile. Îşi scoase şi el hainele şi o întinse peste haina aşternută deasupra acelor moi. Abia mult mai tîrziu îşi dădu seama că îi trecuse durerea de cap.

Mai tîrziu stăteau îmbrăţişaţi, încălzindu-se unul pe celălalt şi ascultînd furtuna pornindu-se dincolo de copaci.

– Mă mai iubeşti încă? o întrebă el. Era întuneric şi abia îi zărea silueta întinsă lîngă el.

– Niciodată n-am încetat s-o fac, zise ea.

– Vreau să trăieşti aici, cu mine, zise el.

– Vom vedea.

– S-ar putea să reuşesc să obţin o dispensă. Pádraig Pearse are relaţii unde trebuie. Ar prefera o înţelegere discretă în locul unui divorţ scandalos.

– Vom vedea.

– Aş fi vrut să nu mai spui asta întruna.

– Ce altceva aş putea spune? Mă abandonezi pentru cincisprezece ani, apoi aştepţi să renunţ la viaţa şi la casa mea, pentru a fi aici cu tine. Nu e aşa uşor, Declan! Zău că nu e!

– Dar mă iubeşti?

Îl trase spre ea, amintindu-şi fiecare moment pe care îl petrecuse în întuneric gîndindu-se la el, iar el nu era acolo ca să-l poată atinge.

Pe malul opus, un observator camuflat îi spiona printr-un binoclu pentru vedere în noapte. Îşi luase numele Ezekiel. Nu era un *voyeur*, nici prin gînd nu i-ar fi trecut aşa ceva. Ca şi Declan, venise pentru a arunca o ultimă privire prin Castletown House înainte de începerea conferinţei. Îl recunoscuse pe comisarul-adjunct Carberry din fotografiile pe care le avea, dar femeia îi era necunoscută. Îi memoră trăsăturile, apoi îşi continuă inspecţia prin împrejurimi.

11

Castletown House
Celbridge
7 octombrie
18.53

„Este o seară perfectă pentru o recepție“, se gîndi Declan. Își înălță capul și privi în depărtare, spre Liffey, reamintindu-și noaptea trecută. Pînă la urmă venise furtuna și se întorseseră amîndoi la Dublin murați, dar fără să le pese de asta.

Acum bătea de undeva un vînt rece, de parcă o divinitate răutăcioasă și-ar fi făcut de cap. Dar Declan Carberry nu fusese niciodată omul care să se gîndească la subtilități teologice. Peste rîu plutea o ceață joasă, parcă vrînd să indice venirea toamnei.

O noapte răcoroasă totuși, dar destul de caldă, ca oaspeții să se poată plimba prin grădină sau pînă la rîu, fără teama de a se alege cu o răceală. Un sentiment de relaxare pusese stăpînire pe cei mai mulți, doar cei mai sobri rezistaseră și rămăseseră grupați în cercuri, discutînd lucruri serioase. Ei aveau să fie durii de miercuri dimineața. Desigur, nu se servise alcool, din meniul cinei lipsise carnea de porc și nici nu erau prezente multe femei; dar aceasta era limita acceptată a ascetismului.

Oamenii se urcau și coborau de pe terasele largi sau se plimbau încet prin încăperile frumos decorate și luminate de candelabre. Duceau pahare cu sucuri exotice sau șerbet glasat, mirosind a trandafiri, adus de la Teheran. Cei curioși răsfoiau meniul cu aparentă nepăsare: sufleu elvețian, chiftelușe irlandeze de somon, pateuri cu anghinare (ale căror nume, Ierusalim, fusese omis discret), pîrjoale irlandeze de miel în sos de tarhon, cozi

de langustă de Dublin servite cu trufe gratinate în ravioli. Cineva stătuse treaz toată noaptea pentru a traduce meniurile în arabă şi persană.

Bucătarii fuseseră sfătuiţi cu înţelepciune să încerce să aranjeze mîncarea aşa cum se obişnuia în Orientul Mijlociu. Toată carnea era *halal*. Oameni cu barbă trecuseră prin bucătării pentru a se asigura că nu se folosise vin sau vreo substanţă euforizantă de către vreun bucătar.

Cei cîţiva oaspeţi occidentali erau cu toţii diplomaţi încercaţi. Cei care consumau alcool veniseră bine dotaţi şi purtau sticluţe în buzunare, pentru a bea cînd prindeau ocazia. Cei care erau homosexuali ştiau că trebuie să-şi găsească ceva mai bun de făcut decît să facă avansuri reprezentanţilor pietăţii islamice. Cei care erau homosexuali, dar ştiau cu cine au de-a face, se îngrijiseră deja să stea prin preajma unui simpatic prim-secretar al Ambasadei Turciei. Cei care erau heterosexuali şi aveau neveste sau amante vîrîte acasă în pat se bucurau pe deplin de o noapte liberă. Nimeni nu se plictisea.

Ciaran Clark plutea printre toţi ca o lebădă pe lac, întruparea graţiei şi a bonomiei. Strîngea mîini, zîmbea, făcea prezentări, îşi exersa cele zece cuvinte în arabă pe care le folosea în orice ocazie, ştia numele fiecăruia, avea numărul de telefon al fiecăruia. Era vremea lui, înainte de sosirea lui *taoiseach* şi a preşedintelui Fallon.

Era ministru de externe din aprilie. Născut la Kerry, crescut la Dublin şi cizelat la Harvard. Casa cu gazon şi Ivy League se amestecaseră în el pentru a produce prototipul noului irlandez. Ca şi mentorul său, *taoiseach*, avea privirea îndreptată către Europa. Voia să refacă patria lui Cúchulainn şi a lui Finn Mac Cumaill, după propria viziune: increzătoare, întreprinzătoare, clarvăzătoare şi aşezată la locul ei.

Declan îl urmări trecînd plin de sine, îmbrăcat în costumul negru. În cîteva rînduri, Declan se întrebase de cine ar trebui să se teamă cel mai tare: de Sinn Féin şi de băieţii lor înarmaţi din

IRA, mînați de viziunea unei Irlande așa cum nu fusese și nici nu putea fi vreodată, sau de Ciaran Clark, cu costumul său Armani, mulțumit să asiste liniștit la scufundarea țării în marea cenușie a propriei neputințe.

Clark îi amintea lui Declan de o pasăre. Nu se putea decide dacă de una cu un penaj atrăgător sau de una de pradă. Era prea devreme ca să știe ce se află în spatele gesturilor politicoase și al zîmbetelor binevoitoare. Fața lui Clark era ascuțită, ca de vultur, încordată, cu capul balansîndu-se pe un gît subțire. Ochii săi observau și înregistrau, fără să le scape ceva.

Cei doi bărbați își petrecuseră dimineața certîndu-se cu privire la cele mai bune posturi pentru supraveghetori în timpul recepției. Clark restrînsese numărul de oameni pe care îi putea posta Declan și interzisese cercetările prin sondaj. Declan îi spusese că nu poate garanta siguranța delegațiilor în aceste condiții. Apoi ceruse permisiunea să păstreze în perimetrul Castletown House o unitate blindată din Fiannóglach – Unitatea de cercetași a armatei. Clark îi refuzase și această cerere. Discreția era la ordinea zilei. N-ar fi inspirat încredere delegaților supărătoarea prezență printre ei a polițiștilor și a militarilor. Considerațiile politice și diplomatice trebuiau să aibă prioritate. Declan trebuia să-și facă treaba cu douăzeci de gardieni și cincisprezece cercetași ținuți la distanță bună de invitați.

Singurul militar vizibil în sediu era generalul de brigadă O'Rahilly, șeful de stat major al Forțelor de Apărare Irlandeze, și principalul său adjunct, generalul-maior Walsh. O'Rahilly fusese în UNIFIL în Liban în anii optzeci și petrecuse un an ca șef de stat major la Națiunile Unite, însărcinat cu supravegherea armistițiului. Cunoștea problemele legate de menținerea păcii în Orientul Mijlociu mai bine ca oricare altul din Departamentul afacerilor externe.

Ceilalți militari erau afară, încercînd să treacă neobservați. Pe terasa din față, Declan Carberry și căpitanul Tommy Murtagh,

comandantul unității de cercetași, își împărtășeau preocupările. Nici unul din ei nu avea motive de bucurie.

– Îmi pare rău de asta, Declan, îi spunea Murtagh. Aș fi adus cincizeci de oameni dacă aș fi putut. Dar sînt legat de mîini. Am făcut tot ce am putut. Am anulat toate plecările de la Curragh și i-am lăsat în stare de alertă pe toți cei șaizeci de oameni de acolo. Dacă o să avem nevoie de ei, vor ajunge aici rapid.

Declan privi în spatele lui, către clădirea enormă, apoi își roti ochii peste spațiul deschis dimprejur. O mulțime de locuri bune de pîndă pentru un asasin. Ar fi dorit să-i țină pe oaspeți înăuntru, dar seara caldă îi scosese pe terase.

– Să sperăm mai bine că nu vom avea nevoie de ei, Tom! Spune-le că le fac cinste cînd se vor termina toate astea.

Murtagh îi zîmbi.

– Trebuie să fii un om bogat, Declan Carberry, la prețul pe care îl are Guinness-ul în ziua de azi.

Declan îi întoarse zîmbetul, deși nu era unul prea vesel. Costumul său pentru dineu fusese închiriat. Își scutură încet capul.

– Nu, Tom. Nu sînt deloc un om bogat. Sînt căsătorit cu o femeie bogată. E o diferență.

Ezekiel avea oamenii pe poziții și ținea legătura cu ei printr-un sistem de comunicații UHF. Erau echipați de acțiune: combinezoane Nomex peste vestele antiglonț, cagule negre și măști de gaze. Fiecare om avea două arme: un H & K MP5 pentru intervenții și o pușcă semiautomată. Semiautomatele aveau lunete Laurgage pentru vedere de noapte, cu amplificatori de imagine de generația a treia, cele mai scumpe produse de pe piață. Aveau lucruri mult prea importante de făcut, pentru a-și permite o economie cu modele din primele generații. Cu astea un lunetist putea repera o țintă de mărimea unui om la trei sute de metri, în condiții de vizibilitate scăzută.

Se uită la ceas: 18.53. Totul depindea de corelare. Diversiunea, intrarea în perimetru și operațiunea în sine. Dacă totul

mergea bine, aveau să treacă la fapte de îndată ce lumina va începe să scadă. Faza finală a misiunii putea fi desfăşurată apoi la adăpostul întunericului. Elementul-surpriză nu era suficient. Aveau nevoie şi de întuneric, şi de viteză.

Simţi cum i se încordează muşchii feţei, iar palmele îi transpirară de nervozitate. Asta era întotdeauna cel mai prost moment: clipele premergătoare operaţiunii, aşteptarea prelungită, adrenalina crescînd în sînge, adrenalina de care nu putea să scape încă.

Mai rămăseseră cîteva minute. Se lăsă în genunchi şi spuse ceva în microfonul instalat în masca de gaze.

– Să îngenunchem pentru rugăciune, şopti el.

Nu-i putea vedea din locul în care îngenunchease, dar ştia că sînt la locurile lor, plecîndu-şi capetele. Sunetele pădurii îi ajunseră la urechi, sunetele blînde, timide ale unei lumi ce se pregătea pentru lăsarea întunericului. Îşi aminti prima sa escapadă la vînătoare, pe vremea cînd avea zece ani. Tatăl său îl luase la vînat căprioare, înarmat cu prima sa armă, un Hornet vechi de calibru 22, care fusese al bunicului său şi nu era bun cu adevărat pentru nimic altceva decît pentru împuşcat prăzi uşoare. Încă îşi amintea mirosul pădurii, trosnetul surcelelor sub picioarele sale nesigure, stelele nopţii ca cioburile de sticlă pe orizontul întunecat.

– Doamne, ascultă-ne! Vorbi încetişor, ştiind că microfonul avea să-i transmită vocea către fiecare membru al grupului, fără nici o distorsiune. Ne-am adunat aici în seara asta, sub privirile Tale...

Iar căprioara se prăbuşi de îndată ce trase, rănită mortal, căzînd în zori, într-un cîmp de ferigi...

– ... în ultimele zile, căutînd binecuvîntarea şi sprijinul Tău. Sufletele noastre sînt slabe, ocroteşte-le cu sufletul Tău.

Şi sîngele roşu, şi tatăl său în picioare, ochind pentru a termina...

– Mîinile noastre sînt slabe, întăreşte-le cu mîna Ta preaputernică!

Şi căprioara tresărind pentru ultima oară şi rămînînd apoi nemişcată. Feriga redusă brusc la tăcere, fără păsări, fără veveriţe... fără Dumnezeu...

– Ochii noştri sînt slabi, Te implorăm să-i întăreşti. Şi dă-ne nouă puterea de a vedea dincolo de lucruri, cum ai făcut cînd i-ai dat vederea supusului Tău David, pentru a putea vedea, a şti şi a înţelege.

Şi lacrimile pe care nu şi le putea stăpîni, şi vocea tatălui său, aspră şi furioasă, ca şi cum ar fi vrut să muşte din el: „Poartă-te ca un bărbat!"

– Şi dă-ne nouă curaj pentru ceea ce începem acum, căci ceea ce facem, facem în numele Tău. Iar de va pieri cineva, fie să o facă întru cauza Ta sfîntă. Cerem puterea Ta şi protecţia Ta acum, în ceasul încercării noastre. Cerem toate astea în numele Fiului Tău şi în numele lui David, pe care Tu ni l-ai trimis. Amin.

Rămase tăcut. Puşca era strînsă bine între degete, grea, întunecată şi tăcută. Avea să vorbească o singură dată în această seară. Scoase un încărcător din centură şi îl montă. Avea cinci cartuşe Glaser de 7,62. Dar unul era suficient.

Declan îşi privi ceasul. La ora asta probabil că *taoiseach* şi preşedintele erau pe drum. Le sugerase să sosească înainte ca lumină să scadă prea mult, dar aveau o întîlnire în prealabil cu ambasadorul britanic, iar el socotea că aveau să vină mai degrabă la nouă decît la opt.

Cineva tuşi uşor lîngă el. Se întoarse şi o văzu pe Concepta. Era îmbrăcată elegant, în alb, cu haine făcute special pentru acea seară. Fuseseră alese după ore de discuţii şi de gîndire, în care se ţinuse cont în egală măsură de politică şi de modă. Ca ţinută de seară era izbitoare şi totuşi era puţin probabil să-l scandalizeze pe vreunul dintre oaspeţi. O eşarfă lungă şi albă îi acoperea capul. „Este foarte atrăgătoare", gîndi el, şi pentru prima oară înţelese de ce era atît de solicitată la astfel de evenimente. În seara asta, nefiind singuri, atmosfera dintre ei era mai puţin tensionată.

– Arăţi nemaipomenit, îi zise el.

– Mulţumesc. Îmi fac numărul cît pot. Aşteaptă s-o vezi pe Sheilagh Burke. S-a îmbrăcat ca o soră de la St Peter Claver.

El rîse. Sheilagh Burke era o femeie prostuţă, al cărei soţ conducea fermele de păsări ale lui Pádraig Pearse din County Limerick.

– Totuşi, Concepta, ar fi trebuit să stai departe de asta. Pádraig Pearse n-avea nici un drept să te facă să vii aici în seara asta. E mult prea curînd.

– Şi tu eşti aici.

– Trebuie să fiu. N-aş fi venit doar pentru petrecere.

– Pádraig s-a gîndit că mi-ar prinde bine să mai ies. Iar Brannigan crede că munca mă va face să mai uit. Îi întinse un pahar. Ţi-am adus ceva. Se numeşte calpis.

El privi paharul.

– Ce-i asta?

– Este un suc exotic. Are ceva în el… am uitat ce.

– Sînt în timpul serviciului.

– Isuse, Declan, n-are un strop de alcool în el!

Nu era nici locul nici momentul, dar nu se putu abţine.

– Concepta, zise el. M-am gîndit. Cînd se va termina cu asta – mă refer la conferinţă – cred totuşi că ar trebui să mă mut. Să-mi găsesc o locuinţă, aşa cum aveam de gînd să fac înainte…

– E moartă de-abia de cinci săptămîni. Dumnezeule, Declan, ţi-am spus că am nevoie ca tu să rămîi.

– O să fii în regulă. O să ne vedem. Numai că trebuie să fiu singur.

Se întrebă dacă decizia lui era cinstită. Chiar şi ieri-dimineaţă ar fi putut să fie. Dar acum? Credea că nu este cinstit.

– Şi cum rămîne cu mine, Declan? Te mai gîndeşti vreodată şi la altcineva în afară de tine? O să fiu singură în casa aia ca un mormînt. Fără soţ, fără fiică, fără viaţă personală...

– O să mai rămîn o vreme. Dar nu vei putea amîna la nesfîrşit. Poate vei reuşi să mergi la ţară pentru o vreme, să stai cu

familia ta. Ţi-ar prinde bine să evadezi un timp din Dublin. Iar ai tăi se vor bucura să te aibă aproape.

– Ai găsit pe altcineva, nu-i aşa?

Părea aproape ridicol. O găsise pe Amina cu cincisprezece ani în urmă.

– Prostii, zise el.

– E adevărat totuşi, nu-i aşa? Altfel de ce ai vrea s-o ştergi? Isuse, Declan, dacă-ţi închipui că o să te las să pleci cu vreo boarfă din Ballymun sau de pe unde oi mai fi agăţat-o, cred c-ar trebui să te mai gîndeşti. Nu numai cu mine vei avea de furcă. Pádraig Pearse te va perpeli de viu fie şi numai dacă vei îndrăzni să-i pomeneşti de asta.

Chiar în acel moment Ciaran Clark apăru în spatele ei. Îl fixă pe Declan suspicios. Alături de el era un om înalt, cu o barbă deasă.

– Concepta, zise el, aş vrea să ţi-l prezint pe profesorul Abd al-Halim Abbud, conducătorul delegaţiei egiptene.

Ea se întoarse cu spatele către Declan, întinse mîna şi zîmbi.

– *Masa al-khayr,* zise ea pe cel mai încîntător ton.

Declan o privi îndepărtîndu-se fără să-i spună un cuvînt. Ministrul de externe dădu politicos din cap, apoi se îndepărtă, căutînd un alt VIP. Declan se pregătea să plece, cînd simţi o atingere uşoară pe mînă. Se întoarse şi o văzu pe Amina zîmbindu-i. Ca prin minune toată furia şi încordarea îi dispărură.

– Nici nu ştii cît de bucuros sînt că te văd, zise el.

– Ea era Concepta, nu-i aşa?

El dădu din cap.

– E foarte frumoasă. Nu ai fost niciodată corect cînd ai vorbit despre ea.

– Nu m-am gîndit niciodată că e frumoasă, zise el. Nu cînd eram cu tine.

Ea se înroşi.

– Sîntem aici cu treburi oficiale, comisare!

– Tot cu treburi oficiale am fost şi în Liban, din cîte îmi amintesc. Ca să nu mai menţionez seara trecută.

Ea zîmbi, încă stînjenită. Era îmbrăcată foarte diferit față de Concepta, într-un costum cu pantaloni, iar părul ei scurt era neacoperit.

– Ciaran a fost de acord cu felul în care te-ai îmbrăcat? întrebă el.

– Sînt o femeie modernă, zise ea, ascuțindu-și puțin glasul. În Algeria, fundamentaliștii, precum unii dintre cei aflați aici în seara asta, au tăiat gîtul unor fete de școală fără nici un alt motiv decît acela că nu purtau *hijab*. Așa că refuz și eu să port *hijab*, în cinstea lor. Ai ceva de obiectat?

El scutură din cap.

– Cum se descurcă? întrebă ea, încercînd să schimbe subiectul.

– Concepta? Nu foarte bine. Cred că ți-am spus deja cît de rău s-a simțit după ce au murit părinții ei. Suportă foarte greu și moartea lui Máiréad. A trebuit s-o las singură foarte multă vreme, cu organizarea conferinței.

Amina nu spuse nimic, dar știa că nu e în întregime adevărat. Multe dintre seri și le petrecuse cu ea. Nu că l-ar fi condamnat: avusese propriile dureri cu care trebuise să lupte, iar faptul că era cu ea îl ajuta sau cel puțin așa îi spusese el.

– Părea supărată înainte de venirea mea.

– Da. A fost greșeala mea. Nu sînt foarte priceput în a-mi alege momentele potrivite. I-am spus că vreau să mă mut, să-mi găsesc un apartament în orașul meu.

Ea se înroși din nou.

– Nu crezi că e cam devreme?

El își scutură capul.

– Discutaserăm despre asta înainte de sosirea ta. E un lucru pe care va trebui să-l fac, indiferent ce s-ar întîmpla.

– N-ar fi mai bine…

Stația de buzunar a lui Declan sună tare. Apăsă butonul de recepție și vorbi:

– Carberry.

– Declan? Sînt Tommy Murtagh. Avem necazuri, Declan! Tocmai am primit un telefon de la cartierul general din Curragh. Jumătate dintre oameni au fost împrăştiaţi.

– Împrăştiaţi? Ce vrei să spui?

– A fost o alarmă pe o stradă la vest de Lucan. Ambasadorul britanic se îndrepta spre o cină cu preşedintele Colegiului Maynooth. Maşina a fost prinsă într-o ambuscadă.

12

Tommy Murtagh plecase, urmat de cei cincisprezece oameni ai săi. Întreaga unitate de cercetaşi de la Curragh fusese trecută în alertă roşie. Alte unităţi erau în drum dinspre cazărmi spre locul ambuscadei.

Declan Carberry nu pierdu nici o clipă pentru a prelua conducerea. Depăşind vociferările de protest ale lui Ciaran Clark, ajutat de Amina, adusese toţi oaspeţii înăuntru, strîngîndu-i în salonul de dans de la etajul întîi. Era cel mai prost lucru pe care l-ar fi putut face, dar încă nu avea de unde să ştie asta.

Ca să nu alarmeze pe cineva, păstrară tăcerea asupra ambuscadei. Declan îşi jură că vor cădea capete. Nu i se spusese că ambasadorul britanic avea de gînd să facă o vizită la St Patrick, un seminar teologic din Maynooth, aflat la numai şase kilometri de Celbridge.

Decizia de a aduna oamenii înăuntru fu pusă pe seama întunericului şi a vîntului tot mai puternic. Preşedintele şi *taoiseach* nu aveau să mai vină acum, desigur: asta fusese prima prioritate a lui Declan cînd auzise de ambuscadă. Nu putea exclude posibilitatea ca ţinta ambuscadei să fi fost, de fapt, maşina prezidenţială şi ca atacul asupra ambasadorului Reynolds să fi fost o teribilă şi poate providenţială greşeală.

Providenţială – cel puţin pe termen scurt. Declan se cutremură numai gîndindu-se la ce s-ar putea întîmpla dacă Reynolds ar fi rănit sau mai rău. Relaţiile anglo-irlandeze se deterioraseră foarte mult după uciderea lui Christopher Ewart-Biggs, ambasadorul Londrei la Dublin, în 1976. Un alt asasinat era de neconceput, nu numai din punctul de vedere al consecinţelor pentru

comandantul diviziei speciale. Declan simţi că începe să-l doară capul din nou.

De îndată ce oaspeţii reveniră la canapelele lor şi la sucurile exotice, Declan îşi aranjă din nou echipa. Postă zece oameni într-un cordon de-a lungul perimetrului interior de protecţie, cinci în afara clădirii şi cinci înăuntru, în puncte strategice. Ei trebuiau să facă faţă pînă la sosirea întăririlor de la Dublin. Amina, principala legătură a lui Declan cu oaspeţii musulmani, alertă discret cîteva gărzi de corp din diferite delegaţii, atrăgîndu-le atenţia asupra situaţiei şi cerîndu-le să fie foarte atenţi.

Afară era o linişte neobişnuită.

Ezekiel îşi privi ceasul. 19.15. Ambuscada fusese produsă la momentul cel mai potrivit. Asta însemna o mare grijă de care scăpase. A doua zi, contabilul IRA din New York va primi un plic din hîrtie roz, prin care va fi înştiinţat că într-o bancă din Zurich se făcuse o plată de un milion de dolari americani. Va crede că banii vin de la Noraid. Nu era aşa. Şoferul de la ambasada britanică primise deja zece mii de lire. Credea că sînt de la IRA. Nu era aşa. Ambii îşi vor ţine gurile bine închise? Ce altceva ar putea face?

Privi Transaif-ul cu cercetaşi cum iese pe poartă. Era timpul să intre în acţiune. Echipa sa de asalt era formată din doisprezece oameni, în afară de el. Oameni puternici. Oameni cu frica lui Dumnezeu. Primul pas era să-i pună pe poziţii. Şopti în laringofon:

– Potriviţi aparatele pentru bruiaj.

La semnal, şase dintre oamenii din echipă schimbară aparatele pentru bruiaj pe frecvenţa transmiţătoarelor din perimetrul de alarmă. Nimic nu avea să se mai întîmple la centrul de comandă din interiorul clădirii. Alarma avea să fie oprită, fără ca cineva să ştie asta. Ecranele aparatelor vor arăta că totul e în regulă. Iar asta era chiar ceea ce voia, pentru că însemna că nu se va întîmpla nimic atunci cînd vor intra în perimetru. Sau, cel

puţin, pentru asta se ruga. La urma urmei, dacă alarma nu fusese dezactivată, trebuia să anuleze întreaga operaţiune. Asta dacă nu cumva gloanţele gardienilor ar fi anulat-o înainte.

– Hai! zise el.

Siluete tăcute începură să se mişte printre copaci. Intrară în perimetru. Ezekiel privi prin lentilele binoclului pentru a observa o reacţie în clădire, semn că alarma fusese declanşată.

– Opriţi-vă, şopti el.

De unde se afla, putea vedea faţada dintr-un unghi de treizeci de grade. Comandantul gărzii postase cîte un om în colţul fiecărei aripi din faţă, doi pe terasa din faţă şi doi mai jos, pe aleea de acces. Asta însemna şase, dar tot mai trebuia să afle cîţi erau în spatele clădirii. Nu-şi putea permite nici o greşeală.

Planul său îi permitea să piardă patru oameni. Dacă erau mai mulţi, se năruia. Decizia de a lucra cu o toleranţă atît de mică nu fusese uşoară. În final, calculase că riscurile de a trece la acţiune cu mai mult de doisprezece oameni erau mult mai mari decît cele de a pierde prea mulţi oameni pe parcursul operaţiunii. Dacă trimitea oameni înăuntru, trebuia să-i şi scoată înainte de sosirea întăririlor de la Dublin sau de la Curragh.

Nici un răspuns. Pînă aici, toate bune. Paznicii de jos aşteptau confirmarea alarmei. Dar de la centrul de comandă nu veni nici un semnal. „O să-şi dea ei seama îndată ce s-a întîmplat", se gîndi el.

– Treceţi pe poziţii!

Ultima rază de soare juca uşor peste iarba neculcată. Lumea începea şi se sfîrşea aici, în pădure, printre copaci, într-un tărîm al umbrelor mişcătoare. Îşi putea auzi propria răsuflare, grea înapoia măştii, o uşoară amintire a faptului că e muritor: fiecare răsuflare îl apropia de ultima. Mai încercase asta cîndva, în copilărie. O medie de cincisprezece răsuflări pe minut. Douăzeci şi unu de mii şase sute pe zi. Cinci sute cincizeci de milioane trei sute şaizeci şi opt de mii dacă trăiai să apuci şaptezeci de ani.

Oamenii săi ieşiră din pădure şi se culcară la pămînt, tîrîndu-se înainte pînă lîngă o barieră de tufişuri scunde.

– Cinci pe poziţie...

– Trei pe poziţie...

– Zece pe poziţie...

Recunoştea vocile în timp ce se tîra să-şi ocupe locul, agăţîndu-şi puşca de o creangă joasă. În cîteva secunde, toţi erau pe poziţii. Numărul şase – acesta era Capaldi – îi dădu raportul despre situaţia din spatele clădirii:

– *Încă patru paznici. Doi la colţuri, doi la intrarea din spate.* Toţi sînt la vedere.

– Şi acoperişul?

– Nimic.

– În regulă! O să număr începînd de la cel mai apropiat om de pe şosea în sensul acelor de ceasornic, aşa cum am stabilit. Asta este rutină, nu trebuie să vă neliniştiţi. Fiecare ia o ţintă, cu excepţia lui şase şi zece. Unu şi doisprezece au distanţe mai mari – aproape trei sute de metri. Doi şi unsprezece au distanţe medii – cred că o sută cincizeci sau două sute de metri. Restul, fiecare sub o sută. Nu vreau nici o ratare, aşa că hai să luăm întîi ţintele îndepărtate pe care le-am stabilit la început.

Asta însemna el şi cu Ross. Se ridică pe coate, aşezîndu-şi puşca în poziţie de tragere. PSG1 cîntărea aproape zece kilograme cu pat cu tot. Era bucuros că va scăpa de el după numai un foc. Dar greutatea o făcea o puşcă ideală pentru un lunetist, dîndu-i stabilitate. Coborî tripodul şi îndreptă puşca în jos. Simţi patul rece pe faţă. Arătătorul mîinii drepte se îndoi uşor peste trăgaci. Respiră adînc, încet, spunîndu-şi că nu e nici o grabă.

Lipindu-se de puşcă, simţi începutul straniei simbioze dintre el şi armă. În mintea sa o ura, dispreţuia ceea ce putea face, transformarea pe care i-o provocase. Dar în inima sa, el şi arma erau una. Era o prelungire a eului său. Nu suporta să ucidă, dar se considera iertat şi împuternicit. „Un chirurg şi bisturiul său

provoacă durere, gîndea el, dar dacă vindecă bolnavul nu mai este un păcat în a vărsa sînge."

Lumea pe care o avea în fața ochilor nu era cea reală. Imaginile amplificate erau lucruri spectrale, forme dintr-un univers paralel. Putea vedea mașinile lungi și negre ca niște balene eșuate, strălucitoare și ireale. Și pietrișul de pe alee, scăldat în toate culorile, ca o plajă pietroasă fără mare. Apoi ținta sa. Nu era deloc un om, o ființă umană cu atîtea respirații numărate care-i mai rămăseseră, ci o stafie trăind în micul univers al puștii sale. Un *om putea omorî aceste fantome fără grija că va fi pedepsit, le putea ucide și putea* merge la Dumnezeul său zîmbind, alergînd către îmbrățișarea Sa.

Capul paznicilor păru să plutească în bătaia puștii. Își potrivi degetul pe trăgaci ținîndu-și răsuflarea.

– Nu te mișca, murmură el. Numărul unu țintit, șopti el în microfon.

– Doisprezece țintit, sosi răspunsul.

Era 19.19.

În interior, Declan vorbea la telefonul mobil cu cartierul general al Gărzii:

– Nu-mi pasă dacă va trebui să aduceți oamenii de rezervă! Aduceți-mi toți oamenii pe care îi puteți aduce, și asta acum!

– Domnule, am nevoie...

Închise telefonul și privi prin fereastră spre terasă. Era camera din față a aripii de vest. Gîndea cu repeziciune. Potrivit celor de la Ambasada Britanică, dineul de la Maynooth fusese o afacere aranjată pe nepusă masă, ca între prieteni. Ambasadorul fusese așteptat mai devreme, dar *taoiseach* îl invitase la o discuție cu el și cu președintele. Asta făcea din ce în ce mai probabilă ipoteza că adevărata țintă a atacului fusese Pádraig Pearse. Doar dacă nu...

Dacă ambuscada fusese opera IRA – iar el nu-și putea da seama cine altcineva ar fi putut fi responsabil – n-ar fi fost îndreptată

spre cei mai importanţi doi oameni de stat ai Irlandei. Ordinul intern numărul 8 al IRA era destul de explicit în privinţa evitării militarilor şi a poliţiştilor din Republică.

Cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît momentul şi locaţia i se păreau prea bune pentru a fi adevărate. Începea să aducă a înscenare. A diversiune. Preşedintele şi *taoiseach* n-au plecat din Dublin. Dar delegaţii erau tot aici, la Castletown House.

Afară, totul părea destul de liniştit. În depărtare, copacii înalţi reflectau lumina soarelui muribund. O pasăre tremura în bătaia vîntului. Pe terasă, Paddy Delaney şi Jim Costello păzeau intrarea principală. Mai încolo, pe alee, Martin Kavanagh şi Seán Maher ţineau sub ochi poarta principală. Ei erau unii dintre cei mai buni oameni ai lui, cu toţii recrutaţi cu grijă în echipă şi aleşi pentru sarcina specială din această săptămînă.

Un păun se agită pe peluză, abia vizibil în lumina apusului. Păşea în lumea sa, neatins de preocupările obişnuite ale oamenilor care îl priveau ca pe un lucru frumos, şi atît.

Într-o fracţiune de secundă, întreaga scenă se schimbă. Sub privirea lui Declan, cele patru gărzi se clătinară simultan şi se lungiră brusc la pămînt, ca nişte păpuşi ale căror sfori fuseseră tăiate. Păunul ţipă, ascuţit şi precis. Tăcerea se lăsă din nou. Păunul îşi înfoie coada în întunericul ce se lăsa.

Cu degetele tremurînde, Declan apăsă butonul staţiei:

– Aici Carberry. Raportaţi-mi ce se întîmplă acolo!

Linişte. Îşi ţinu răsuflarea. Linişte.

Apăsă butonul a doua oară.

– Haide, echipa A.

Îşi dădu seama că vocea îi tremura.

Linişte.

– Pentru Dumnezeu, mai e careva acolo?

Simţea ca-i sare inima din piept. Apăsă din nou butonul.

– Echipa B. Mă auziţi? Conor, eşti acolo?

– Aici Conor. Ce se întîmplă, domnule?

– Ţine-ţi oamenii în alertă! Du oaspeţii în galeria mare, dar, pentru Dumnezeu, nu băga frica-n ei! Raportează-mi de îndată dacă se întîmplă ceva. Terminat.

Se repezi spre camera de control. Nu putea să facă nimic pentru vreunul dintre oamenii de afară: muriseră înainte de a atinge pămîntul; precizia extraordinară a tirului îi spusese asta.

Omul de la pupitru încerca să formeze, cu disperare, un număr. În faţa lui, opt monitoare clipeau în linişte, brăzdate de liniile strălucitoare de interferenţă.

– Isuse Hristoase, ce se petrece?

Operatorul se întoarse.

– Toate monitoarele s-au dus, domnule. Cam acum un minut. Nu le pot repune în funcţiune.

– Ai văzut ceva înainte de asta?

– Pe monitoare, domnule? Nu. Era o linişte desăvîrşită afară, domnule!

– Ei bine, acum nu mai e linişte. Cineva tocmai a doborît echipa A. Lasă chestiile astea şi fugi sus la întăriri! Raportează-i locotenentului Dunn!

Omul se holbă la Carberry. Faţa îi era albă.

– Isuse, omule, nu căsca gura ca idiotul! Mişcă-te!

Omul îşi înhăţă arma Steyr AUG şi dispăru pe uşă, în holul mare de la intrare. Trecu printre două coloane ionice simple şi coti la stînga spre scări. Şi atunci, lin, ca un dansator care execută cu încetinitorul paşi de o complexitate mai mare decît cea obişnuită, se opri şi începu să se rotească. Mîinile îi ţîşniră înapoi, iar puşca îi căzu zăngănind pe podeaua cu pătrate albe şi negre.

Declan îl urmări căzînd, văzu sîngele împrăştiat ca un vin negru pe albeaţa coloanei şi îl auzi strigînd o dată. Sau era doar un ecou în sala goală de marmură. Privi către uşa principală. În asfinţit, se distingea conturul unui om. Era îmbrăcat în negru din cap pînă-n picioare. Numai ochii i se vedeau, din spatele geamului măştii de gaze. Se holba direct la Declan. Şi avea o puşcă semiautomată MP5 îndreptată direct spre pieptul său.

13

Asaltul fusese repetat de atîtea ori, încît operaţiunea reală părea o banalitate. Construiseră decoruri care imitau clădirea şi împrejurimile, folosind fotografii recente şi planuri ale interiorului, luate din ghiduri turistice. Dar numai cu o zi înainte avuseseră posibilitatea să estimeze forţele de rezistenţă la care se puteau aştepta.

La 19.22, patru oameni controlau parterul. Ceilalţi opt aruncau scări de aluminiu către ferestrele galeriei mari de la etajul întîi. Cîteva secunde mai tîrziu erau la ferestre, gata să intre. La un semnal al lui Ezekiel, cei doi oameni sparseră fiecare cîte un geam şi azvîrliră în încăpere grenade cu gaze.

Grenadele explodară simultan, orbindu-i şi asurzindu-i pe toţi cei aflaţi în galerie. Cei doi aruncară apoi înăuntru capsule din cauciuc cu gaz lacrimogen. În cîteva secunde, încăperea începu să se umple cu fum subţire, înecăcios.

Între timp, cei şase oameni din mijloc folosiseră topoare cu mînere lungi, pentru a-şi croi drum prin lemnul şi sticla ramelor ferestrelor. Nu le luase mai mult de cîteva secunde.

Cei de la margine aveau MP5-urile îndreptate către cei din încăpere, în timp ce tovarăşii lor se căţărau înăuntru. În acel moment se deschise o uşă în peretele dinspre vest. Un ofiţer din Gardă se repezi în încăpere, cu arma Steyr ridicată în poziţie de tragere. O pală de gaz îl lovi peste faţă, înecîndu-l. Instinctiv, ridică mîna pentru a se freca la ochi. Într-o fracţiune de secundă gazul păru să explodeze. O rafală de gloanţe îi spulberă capul şi mîna. O a doua rafală către uşă înăbuşi orice tentativă de a mai pătrunde pe acolo.

Deodată, în mijlocul gazelor, cineva începu să danseze, legănîndu-se şi răsucindu-se fără muzică, o umbră în fumul

încolăcit. Se numea Brendan McGlinchey şi făcea parte din Gardă. Fusese trimis să-i apere pe oaspeţii din galerie. Fusese nedumerit de lumina şi de zgomotul grenadelor. Dar continua să-şi ţină strîns puşca de asalt Steyr, de parcă arma ar fi fost ancora lui într-o lume scăpată de sub control. Ochii şi nasul îi curgeau, se simţea ca şi cum gazul îl jupuia pe dinăuntru, un milion de cuţite mărunte sfîşiindu-i plămînii. Dar undeva, în mintea sa, o forţă mai puternică preluase controlul, spunîndu-i ce se întîmplă şi ce are de făcut. Ştia că trebuie să localizeze ferestrele şi să tragă.

Se strădui să-şi deschidă ochii prin gaz. Durerea era teribilă, îl făcea să geamă. Îşi închise ochii din nou. Era înconjurat de o lume cuprinsă de nebunie, de agitaţia animalelor prinse în capcană: urlet, lătrat, schelălăit, fără vreun gînd de îndurare sau vreo speranţă de izbăvire. Iar sunetul propriei voci printre toate astea, limpede ca cristalul, complet nefiresc. Avea un încărcător plin, cincizeci de gloanţe. Numai de-ar fi reuşit să tragă, măcar cîteva.

Atît de multe forme în mişcare, atît fum, atît de puţin timp! Îşi aduse puşca în faţă. Membrele i se îngreunară. Se mişca, de parcă era filmat cu încetinitorul.

Un alt geam spulberat. Brendan se opri şi îndreptă puşca în direcţia din care venise sunetul. Apăsă cu putere pe trăgaci, pentru foc automat. Porni o rafală puternică, fără ţintă. Fiecare glonţ lovi tavanul. Ultimul om care urcă prin fereastră ridică arma şi îl împuşcă în gît cu un singur glonţ. Un nor de gaz lacrimogen nu punea probleme de vizibilitate. Atacatorii purtau ochelari pentru vedere nocturnă. Puteau recunoaşte o ţintă de mărimea unui om la trei sute de metri distanţă, în lumina stelelor. Să-l recunoască, să-l ochească şi să-l doboare.

Toţi cei opt atacatori erau acum în încăpere. Se auzi un sunet de foc automat dinapoia uşilor, urmat de nişte strigăte gîtuite. Gardienii rămaşi opuneau o rezistenţă dîrză echipei de asalt care venea de la parter.

Lăsînd doi oameni să păzească mulţimea care, cu un minut mai devreme, fusese o strălucitoare colecţie de VIP-uri şi gărzile

lor de corp, liderul intruşilor îi trimise pe ceilalţi la uşile principale. O grenadă cu gaze în acel loc ar fi contraproductivă: i-ar fi afectat pe propriii oameni care luptau să urce scările în aceeaşi măsură în care i-ar fi dezorientat pe gardieni. Ezekiel ordonă oamenilor săi să-şi regleze armele pentru foc cu foc. Cu degetul mare mută butonul de foc al armei sale de pe F pe E, poziţia pentru foc cu foc.

De partea cealaltă a uşii, schimbul de focuri de armă continua. Era ca şi cum ai fi ascultat un televizor pornit în camera de alături. Asta îl făcea pe Ezekiel să se simtă mai lipsit de substanţă ca niciodată, de parcă nimic din toate astea nu se întîmpla. Se pregăti să recreeze realitatea din carne şi sînge. Să participe la sacrificiu, la actul jertfei. Să ia asupra lui sudoarea şi sîngele, şi cuiele; să devină una cu Dumnezeu. Ăsta era tot rolul acţiunii. Era cina lui Dumnezeu, cu o armă în locul cupei. Pentru a doua oară în viaţa sa declanşase focul şi fumul în căutarea dragostei. Ridică piciorul şi lovi uşa, deschizînd-o.

Trase de două ori, rapid, lovind cîte un poliţist cu fiecare foc. Doi dintre oamenii săi se strecurară afară pe sub focul de acoperire. Dar cînd al treilea ajunse la uşă, o rafală de foc automat îl aruncă înapoi în încăpere, doborîndu-l. Dintre cei şapte gardieni care apărau scările numai doi mai erau încă în viaţă. Cel care tocmai trăsese era ascuns după un piedestal de marmură pe care trona un bust georgian. Ezekiel îl auzi punîndu-şi în armă un încărcător nou şi se dădu înapoi, în timp ce omul trase din nou în direcţia uşii. Se auzi un singur foc dintr-un MP5 şi Steyr-ul tăcu. Ezekiel ieşi din nou pe palier. În acel moment, ultimul gardian aruncă arma şi păşi înainte cu mîinile ridicate. Ezekiel îl doborî pe loc, sacrificînd un singur glonţ tras în frunte, curat. Nu-şi puteau permite să ia prizonieri.

În galeria mare haosul se transformase în supunere laşă. Era 19.24. Prin încăpere bătea o briză uscată, care împrăştia rapid gazul. Oaspeţii, îmbrăcaţi pentru o seară călduroasă, tremurau. Cîţiva erau aplecaţi înainte şi vărsau. Concepta Carberry

găsise un scaun şi se aşezase pe el, respirînd din greu. În apropiere, Ciaran Clark făcea tot ce putea să stea mai departe de oaspeţi. Amina era cu un grup de femei musulmane, încercînd să le calmeze. Îşi aruncase deja arma într-o vază goală. Anii de experienţă o învăţaseră să ştie cînd merita să lupţi şi cînd era mai bine să aştepţi.

Ezekiel se întoarse înapoi în încăpere. Detectă o mişcare cu coada ochiului. O gardă de corp algeriană, recuperîndu-şi forţele, încerca să-şi scoată arma ascunsă sub smoching. Ezekiel făcu doi paşi spre el, ţinti şi trase. Bărbatul căzu, zbătîndu-se, pe podea. Ezekiel trase din nou. De data asta, garda de corp rămase nemişcată.

– Rodriguez, Nielsen, căutaţi-i pe ceilalţi! Oricine are o armă e gardă de corp. Aliniaţi-i acolo! Se opri, apoi îşi smulse radioemiţătorul de la piept. Aici e Băieţaşul. Răspunde, Cocoşule. Terminat.

Se auzi un pîrîit, apoi o voce răspunse:

– Cocoşul. Aici este linişte.

– Mişcaţi-vă fundurile încoace acum! În patru minute vom fi gata.

– Vom fi acolo în două minute. Terminat.

Îşi puse radioemiţătorul la loc şi vorbi din nou în laringofon:

– Freeman? Robbins? Cum merge treaba acolo jos?

– Parterul este în siguranţă. Avem un prizonier. Nu e arab.

– Trimite-l sus cu Freeman. Robbins, tu rămîi şi fii cu ochii-n patru pînă coborîm noi.

Îşi verifică ceasul.

Rodriguez şi Nielsen scoseseră în rînd şapte oameni. Armele lor erau pe podea. Ezekiel se apropie de ei.

– Ăştia-s toţi?

– Toţi cei care aveau arme.

– Împuşcaţi-i! Rodriguez, ocupă-te tu de asta! Nielsen, verifică ieşirea!

Gărzile de corp nu le erau de nici un folos. Chiar şi mai rău, în timpul retragerii le-ar fi putut face probleme. Rodriguez îşi îndeplini sarcina cu eficienţa şi calmul unui măcelar care omoară vite. Îşi montă un încărcător nou; să te opreşti la jumătate pentru a-ţi încărca arma era sadic şi neprofesionist.

– Jos! ordonă el.

Un om execută ordinul, ceilalţi îl priviră confuzi, neînţelegînd. Puţini dintre ei înţelegeau cuvinte în engleză. Rodriguez îi împinse în genunchi. Unul cîte unul îngenuncheară. Apoi îi puse să se întindă pe burtă.

Se plimbă de-a lungul şirului, trăgînd în capete. Cîte două gloanţe în fiecare. Nici un supravieţuitor.

În timp ce împuşcăturile se stingeau, un om din echipa de la parter intră aducîndu-l cu el pe Declan Carberry. Cu ţinuta de seară arăta ca un diplomat oarecare.

– Pune-l lîngă ceilalţi, ordonă Ezekiel. Era 19.26. Ezekiel se aşeză în faţa delegaţilor.

– Toţi cetăţenii irlandezi să facă un pas înainte, ceru el.

Vocea îi era amplificată grotesc de un dispozitiv prins în muştiucul măştii sale.

Nici unul nu se mişcă.

– Nu vreau eroi, zise el. Îi vreau numai pe musulmani. Restul sînteţi liberi să plecaţi.

Nimeni nu păşi înainte.

Ezekiel nu avea timp de pierdut. Se repezi în mulţime şi se întoarse trăgîndu-l pe Ciaran Clark după el. Faţa lui îi era cunoscută lui Ezekiel din fotografiile din ziare. Ministrul de externe se smiorcăia în timp ce era tras în faţă.

– Vreau să mi-i arăţi pe oamenii tăi, zise el. Dacă nu, te omor. Dacă încerci să bagi vreun musulman printre ei, te omor.

Cu ochii înlăcrimaţi şi cu gîtul uscat, Clark făcu aşa cum i se spusese. Bătăliile astea nu erau genul lui. Alţii trebuiau să poarte stindardele. Îi indică pe cei din echipa lui unul cîte unul, iar aceştia fură trimişi de atacatori în mijlocul încăperii. Irlandezii

din armată, O'Rahilly și Walsh, puteau fi ușor recunoscuți după uniformele pe care le purtau.

Clark îl văzu pe Declan Carberry. Era tentat să-l lase acolo, dar știa că n-ar merge – Carberry n-arăta nici pe departe ca unul din Orientul Mijlociu. Și, în orice caz, Ciaran avea nevoie de un țap ispășitor pe care să dea vina pentru acest fiasco. Arătă cu degetul spre Declan.

Făcînd asta, își aminti de Concepta, ascunsă vederii, lîngă un grup de femei musulmane, cu rochia ei lungă și cu eșarfa pe cap. Ciaran păși înainte și încercă să o scoată, dar Ezekiel își scutură capul și o împinse înapoi.

Înainte ca cineva să poată mișca, Amina se repezi la Concepta și o împinse din nou în față.

– Prostănacule, strigă ea la Ezekiel. Nu vezi că nu-i musulmană? O cheamă Concepta Carberry și e sora prim-ministrului. Dacă o lichidezi, o să plătești al dracului de scump.

Ezekiel ezită, apoi dădu din cap și îi spuse Conceptei să se alăture irlandezilor.

– Dar tu? o întrebă Ezekiel, înhățînd-o pe Amina de braț. Tu nu ești musulmană?

Ciaran Clark păși înainte scuturîndu-și capul.

– Numele ei este Amina Bustani și e libaneză. Uitați-vă pe lista de invitați dacă vreți.

Ezekiel se uită mai de aproape. Își aminti fața ei din seara trecută, cînd era pe malul rîului cu șeful securității. Cealaltă femeie trebuie să fi fost soția lui. Atunci cine era aceasta? După aspect și după comportamentul de ieri seară nu era delegată. Era o membră a gărzii făcînd pe arăboaica? Sau cineva mai interesant? Dădu din cap în timp ce ea era împinsă înapoi în grupul de ostatici.

– Pentru Dumnezeu, ea nu e delegată, veni un strigăt din spate.

Declan ieși înainte, încercînd s-o pună pe Amina în siguranță. Atacatorul cel mai apropiat de el se întoarse și țîșni, punîndu-i țeava MP5-ului la tîmplă.

Pentru o clipă, durerea de cap a lui Declan dispăru miraculos, apoi Castletown House se prăbuşi grămadă peste el, strivindu-l fără speranţă. Marmura, sticla şi aşchiile de lemn făcură un întuneric la fel de greu ca plumbul.

14

Dublin
8 octombrie
10.45

Mergeau pe nişte străzi obişnuite, cu oameni obişnuiţi. Sau, cel puţin, aşa părea. Declan nu mai putea distinge între banal şi grotesc. În capul său o durere surdă îi amintea de lovitura pe care o primise cu mai bine de paisprezece ore în urmă. La spitalul St James îi răseseră o parte din păr ca să-i coasă rana. Îşi tot ducea mîna la bandajul care o acoperea, de parcă ar fi vrut să-l sfîşie. Pulsaţia din capul său era mai blîndă decît oricare dintre durerile sale de cap. Îi dăduseră tranchilizante la spital, dar îl avertizaseră să nu folosească prea multe sau să le ia prea des. De parcă i-ar fi păsat.

Cineva fusese acolo, să-l aştepte la ieşire. Nu unul dintre oamenii săi, ci un individ în costum gri, care arăta şi se purta ca şi cum ar fi făcut parte din serviciile de informaţii. „Acum sînt o grămadă", se gîndi Declan. Dar nu spuse nimic.

Cîţi muriseră în seara trecută? Douăzeci dintre oamenii lui, asta cu siguranţă. Toţi ofiţeri pe care-i cunoscuse personal, oameni buni, pentru care se simţea responsabil. Şi îi urmărise omorînd gărzile de corp, şapte oameni, toţi străini, toţi aflaţi în grija sa. Dar după ce-şi pierduse cunoştinţa? N-avea nici o idee. Îşi amintea numai că se trezise într-o cameră rece şi albă de spital, cu capul pocnindu-i de durere şi cu gîndurile învălmăşite.

Omul în costum refuzase să răspundă la vreuna dintre întrebările sale. Aşteptase răbdător cînd Declan fusese dus la radiologie şi fusese supus la o serie de teste. Cînd i-au dat un diagnostic

relativ bun, după zece, omul ceruse să fie externat imediat. Doctorii ar fi preferat să-l mai țină pe Declan sub observație încă douăzeci și patru de ore, dar omul insistase, așa că i-au dat drumul.

Acum coborau cu mașina pe Nassau Street, avînd în stînga lungul și cenușiul zid de la Trinity College. Nu era nici un semn oficial pe automobilul Volvo de culoare neagră, dar în acea dimineață tîrzie, traficul părea să se țină departe de el ca printr-un soi de magie. Dublinul nu i se păruse niciodată lui Declan mai ireal și mai lipsit de substanță. Bănuia vag încotro se îndreptau.

Mașina încetini la sediul guvernamental din Merrion Street, cotind în parcarea ministerului de-a lungul aripii de nord. O luară la dreapta printr-un pasaj acoperit, unde însoțitorul lui Declan îl grăbi. De la etajul întîi urcară într-un un lift. Era un drum scurt pînă în camera de consiliu. Doi soldați înarmați cu automate Steyr stăteau de gardă în fața ușii capitonate. Omul în costum flutură un permis și ușile se deschiseră.

O masă pătrată ocupa cea mai mare parte din încăpere. Pe pereți atîrnau portrete de figuri istorice, inclusiv personalități contemporane. În capătul mai îndepărtat al mesei stătea Pádraig Pearse Mangan, arătînd mult mai neliniștit decît și-ar fi putut imagina Declan. Lîngă el erau adunați alți șapte oameni, pe care Declan îi recunoscu. Generalul-locotenent Denis Quaid, șeful Statului Major al armatei; Tómas O'Sullivan, ca și Declan, comisar-adjunct al Gărzii; Martin Fitzsimmons, comandantul Diviziei C3, Seán Roche, ministrul Justiției; Pat Devlin, comisarul Gărzii, Eoin Ceannt, reprezentantul Irlandei la Comisia Europeană pentru Terorism; Ciaran Clark, alb la față și încă șocat. Un stenodactilograf stătea la un capăt al mesei, pregătit să noteze. După cum se vedea, avuseseră cu toții o noapte de nesomn.

Ciaran Clark se ridică și îi oferi un loc. Pádraig Pearse îi aruncă o privire, apoi se uită în altă parte, stînjenit. Se lăsă o tăcere rigidă, apoi *taoiseach* păru să se reculeagă:

– Mulțumim că ai venit, domnule Carberry. Îmi pare rău că a fost nevoie să te scoatem din spital, dar avem o situație de criză aici și am vrea să-ți punem cîteva întrebări.

– Întrebări? Despre ce? Nici măcar nu știu ce s-a întîmplat. Tocmai încercam să aflu cînd am fost adus încoace.

– Domnule comisar-adjunct, îl întrerupse Roche, poate vei începe prin a recapitula alături de noi măsurile de securitate pe care le-ai luat pentru conferința de la Castletown.

Declan se întoarse către cumnatul său.

– Pádraig, pentru Dumnezeu, nu-mi spune nimeni ce s-a întîmplat aseară? Amina Bustani e vie? Oamenii mei?

– Vrei, te rog, să răspunzi la întrebarea ministrului Justiției, domnule Carberry? Sînt lucruri pe care trebuie să le știm.

Declan îi privi pe cei așezați în jurul mesei. Companionii săi aveau cu toții fețe de piatră, pe care nu se putea citi nimic.

– Te rog, spune-le ce știi, Declan! E pentru binele nostru. Tómas O'Sullivan păru stînjenit.

Declan voia să iasă. De ce îi ascundeau adevărul? Era suspectat de colaborare cu teroriștii care atacaseră conferința? Puteau fi atît de absurzi?

– Este un dosar în biroul meu cu toate detaliile despre măsurile de securitate, zise el. Vă puteți uita în el dacă vreți.

– Vrem să auzim versiunea ta despre modul în care au fost luate măsurile de securitate. Trebuie să știm cine la ce avea acces. Dacă a fost un informator în Unitatea Specială de Detectivi trebuie să-l depistăm. Repede.

– Nu a fost nici un informator. Toți oamenii implicați în operațiune erau acolo aseară. Din cîte știu, sînt toți morți. Dacă vreți să aflați ce n-a fost în regulă, ați putea începe prin a-l întreba pe domnul Clark, aici de față, cine e responsabil pentru restrîngerea forțelor de securitate la treizeci și cinci de oameni și pentru refuzul de a permite prezența întăririlor.

Pat Devlin, comisarul-șef al Gărzii, se apleacă înainte. Era un prieten vechi. Acum însă era foarte rece.

– Înţeleg că aceste decizii au fost ale tale. Aparent, *taoiseach* şi domnul Clark au încercat să te convingă să întăreşti securitatea, dar ai ales să ignori recomandările lor.

Ciaran Clark examina cu interes tăblia mesei. Pádraig Pearse privea înainte, fără să spună ceva.

– Asta este o distorsionare deliberată a celor întîmplate. Eu...

– Domnule Carberry, te-aş avertiza să nu încerci să dai vina pentru propria dumitale slăbiciune organizatorică pe seama lui *taoiseach* şi a unui membru al Cabinetului.

Devlin era un om puternic, foarte apropiat prim-ministrului, ieşit în faţă în lupta cu IRA. Declan ştia că nu e un om cu care te puteai pune uşor.

Acum ştia deja ce se petrecea. Căutau un ţap ispăşitor pe care să dea vina pentru fiascoul din seara precedentă. Cine era mai potrivit decît cumnatul lui *taoiseach?* Ce sacrificiu mai bun, ce evidenţă mai clară pentru bunele intenţii ale guvernului ar fi putut găsi?

– Am plasat toţi ofiţerii din Gardă care mi-au fost repartizaţi, la care se adaugă cincisprezece soldaţi din Sciathán Fiannóglaigh. Trebuia să fie trei schimburi. Schimbul B era la datorie la ora respectivă.

– Sub comanda ta directă?

– Acolo, da.

– Care era structura de comandă? întrebă Roche.

Întrebările au continuat fără pauză peste o oră. În tot acest timp, lui Declan îi vîjîise capul şi începuse să i se facă greaţă. Îl puseseră la zid şi nu avea nici un mijloc de apărare. Oameni mult mai puternici ca el hotărîseră că trebuie să cadă capul lui, ca să fie salvate ale lor.

– Domnule Carberry, începu Pádraig Pearse ezitînd, îmi pare foarte rău pentru asta, dar s-a decis că trebuie să fii suspendat din funcţie în timpul anchetei privitoare la crimele din seara trecută. Ca ofiţer de poliţie cu responsabilitate maximă pentru

securitate nu poţi fi absolvit de vina pentru cele întîmplate. Ancheta va stabili dacă a fost sau nu o scurgere de informaţii şi, dacă a fost, cum şi cînd a apărut. Vom avea nevoie de un raport complet despre măsurile de securitate luate la Castletown House, cu procedurile speciale pentru cazurile de urgenţă şi cu o analiză completă a ceea ce a mers prost. O să mi-l pui pe birou marţi dimineaţa la prima oră. E clar?

– Da, domnule.

– Ştim că trebuie să fie o lovitură foarte grea pentru tine, pe lîngă toate prin care ai trecut, dar poate îţi vei da seama că nu aveam de ales. Îţi mulţumesc că ai venit aici direct de la spital. Sînt sigur că gestul ăsta nu va fi uitat de comisia de anchetă.

Formalitatea distantă a limbajului lui Pádraig Pearse îl alertă pe Declan, semnalîndu-i că este el însuşi foarte speriat. Urmările atacului din seara trecută, fără a mai pune la socoteala ambuscada în care fusese prins ambasadorul britanic, care veneau să pună capac exploziei de luna trecută şi morţii lui Máireád, nu vor fi uşor de înlăturat. Vor cădea mai multe capete decît cel al lui Declan. Mai multe cariere se vor clătina. Din ceea ce ştia, întregul guvern putea fi pus la zid în cîteva zile. Nu era de mirare că încearcă să dreagă ce mai puteau, atît cît mai puteau.

Se ridică în picioare. Pentru o clipă se clătină, iar Tómas O'Sullivan întinse o mînă pentru a-l sprijini.

– Sînt în regulă, zise el. O să ies. Cunosc drumul.

– Un cercetaş te va conduce. Du-te acasă şi odihneşte-te!

Se întoarse de la uşă.

– Acum, că am trecut prin asta, zise el, poate unul dintre voi îmi va spune ce s-a întîmplat după ce am fost doborît aseară.

Dar nimeni nu îi răspunse. Uşa se deschise şi fu condus afară în tăcere.

15

Paddy O'Leary îl aştepta la jumătatea culoarului. Fusese secretarul particular al lui *taoiseach* cîţiva ani înainte ca Pádraig Pearse să ajungă în funcţie. A patra generaţie de republicani votase Fianna Fáil imediat după ce IRA oficială abandonase decizia de a nu participa la alegeri. Trecutul îi era întunecat, dar avea reputaţia unui om dur, care-şi veghează stăpînul ca un şoim. El şi cu Pádraig Pearse erau prieteni încă din şcoală. După cum spunea Concepta, el era singurul om în care fratele ei avea încredere cu adevărat.

– Domnule Carberry, zise el, vreţi să mă urmaţi?

– Am terminat aici, zise Declan. Mă îndrept spre casă. Pentru Dumnezeu, Paddy, sînt pe jumătate mort, într-un fel sau în altul.

– Sînt ordinele speciale ale lui *taoiseach*, domnule, dacă nu vă supăraţi.

„Ordinele speciale ale lui *taoiseach*." Ce dracu' de joc mai juca şi Pádraig Pearse? Declan ezită, apoi îl urmă pe Paddy pe culoar. Cercetaşul nu veni după ei.

– Dacă aşteptaţi aici, domnule, zise Paddy invitîndu-l într-un mic birou, *taoiseach* va sosi imediat.

– Paddy, poţi să-mi spui ce se întîmplă?

– Nu, domnule! Nu pot. Ştiu doar că au fost probleme foarte mari şi că încă mai sînt. Asta e tot ce ştiu, pe onoarea mea! Îmi pare rău.

Pádraig Pearse sosi douăzeci de minute mai tîrziu şi îl găsi pe Declan deşurubînd capacul cutiei cu tranchilizante.

– Îl chem pe Paddy să-ţi aducă un pahar de apă pentru alea, zise el, ieşind repede. Cînd se întoarse, Declan îşi dădu seama

că nu mai avea nimic din siguranța pe care o afișase în ultima oră și că era mult mai agitat.

– Sfîntă Maria, Maica lui Dumnezeu! exclamă el, așezîndu-se în fața lui Declan.

Biroul era mobilat sărac, cu cîteva scaune din lemn, inconfortabile, și cu o masă așezată în colț, care putea fi trasă în mijloc pentru întruniri.

– Vreau să mă duc acasă, Pádraig, zise Declan.

– Rămîi acolo, pentru Dumnezeu, Declan! N-am terminat cu tine încă.

Se auzi un ciocănit și Paddy O'Leary apăru cu o tavă. Pe ea erau două pahare și o sticlă de apă Ballygowan. Declan luă pastilele și așeză unul din pahare pe masă.

– Isuse, Declan, îmi pare rău pentru cele întîmplate adineauri! N-am putut să fac nimic, crede-mă! Nu poți să-ți imaginezi ce presiuni...

– Scutește-mă de recital, Pádraig. Spune-mi doar ce s-a întîmplat aseară. Concepta se pare că n-a pățit nimic. Dar ceilalți? Sînt vii cu toții?

– Vii? Posibil. Dumnezeule, așa sper. Uite, vrei să arunci o privire la astea?

Scoase din buzunar o bucată de hîrtie împăturită și i-o dădu lui Declan. Mîna îi tremura. Se întinse după cel de-al doilea pahar de pe tavă, scoase o sticluță din buzunar și umplu paharul pe jumătate cu whisky.

– Maica Domnului, zise el din nou, ridicînd paharul la gură și golind conținutul dintr-o singură înghițitură.

Declan nu zise nimic în timp ce el își umplea paharul din nou.

– Nu cred că ai voie să bei.

Declan scutură din cap. Despături hîrtia și o întinse. Era o hîrtie albă, A4, care se putea cumpăra în orice magazin. Un mesaj scris la mașină trona în mijlocul paginii:

> Profetul care va pretinde că aduce cuvîntul Meu și pe care
> nu i-am poruncit să-l rostească, sau cel care va vorbi pentru alți

dumnezei, chiar şi el va trebui să moară. Aşa grăit-a Dumnezeu. Lăudat fie Dumnezeu. Cuvîntul său este adevărul şi va rămîne veşnic.

Declan ridică privirea.

– Ce-i asta, pentru Dumnezeu?

– Era în cutia mea poştală, azi-dimineaţă. Paddy l-a găsit. Citatul cu care începe este din Deuteronom.

Domnul a văzut şi Domnul a auzit de multă răutate printre popoarele fiilor oamenilor. Lăudat fie Domnul şi lăudat fie Fiul Său. Aleluia. Am ieşit din flăcări şi nu am fost atins. „Dacă vei trece prin foc, nu vei fi ars şi flăcările nu te vor mistui“ (Isaia 43:2). Am ieşit din fum şi nu am fost orbit. „Şi fum s-a ridicat din fîntînă, ca fumul unui cuptor mare“ (Apocalipsa Sfîntului Ioan 9:2).

– Isuse, Pádraig, astea sînt nişte tîmpenii. Nu-mi spune că te-ai apucat să asculţi predicatori de pe la colţuri de stradă.

– Citeşte mai departe, Declan!

Faptele abominabile din Arabia vor pieri de sabie. Următorii sînt cu noi şi sînt cu toţii supuşi totdeauna fricii de moarte, căci Domnul nu are milă de cei care nu-I ştiu frica şi nu se tem de mînia Lui. „Căci cruda mînie a Domnului se revarsă asupra ta.“ (2 Cronicile 28:11).

Dintre Copiii Egiptului, doi. Din triburile din Arabia de asemenea, doi. Dintre Fiii Libanului, doi, iar din Siria, la fel. Dintre cei care sapă în Algeria doi, iar din Libia doi. Dintre locuitorii pămîntului care se întinde peste două mări, unde sfîntul Constantinopol a fost cîndva victorios, doi. De la mezi şi perşi doi. Din corturile Afganistanului doi. De la ţărmurile îndepărtatei Malaezii doi. Dintre femei avem şase.

Ei sînt însoţitori ai diavolului, iar vieţile lor nu valorează nimic în ochii Domnului. Amintiţi-vă de ei cînd intraţi în camera de Consiliu (să ţineţi sfat, dar cel mai bun sfat este cu Dumnezeu). „Iar sfatul Domnului, rămîne în veac, gîndurile inimii Lui, din neam în neam.“ (Psalmul 32:11).

Declan aşeză uşor hîrtia în poală.

– Spune-mi ce ştii, zise el.

Pádraig Pearse se uită fix la el cîteva clipe, de parcă ar fi încercat să-i citească gîndurile.

– Cît ai fost inconştient, am reuşit să luăm declaraţii de la Ciaran şi de la echipa lui. Au fost neatinşi. Concepta, după cum spuneai, a fost lăsată să plece. N-a păţit nimic, dar am trimis-o la ţară. Martor mi-e Domnul, are nevoie de odihnă. Singurele victime au fost oamenii tăi şi gărzile de corp. Delegaţii au fost luaţi de atacatori şi ceilalţi au fost închişi în galeria mare. Dar au văzut prin ferestre ce s-a întîmplat. Respiră adînc şi luă o gură de whisky. O dubiţă cu geamuri fumurii aştepta pe alee. Ostaticii au fost îmbarcaţi alături de atacatori şi apoi au demarat în viteză. Plecaseră de aproape opt minute cînd au sosit primele întăriri la Castletown. Pînă cînd clădirea a fost cercetată şi au socotit că nu e nici un pericol să-i elibereze pe supravieţuitori, au mai trecut zece minute sau chiar mai mult.

– Ce s-a întîmplat cu ambasadorul britanic? A fost numai o diversiune?

– A, englezul a fost atacat serios, nu e nici o îndoială. Nu e rănit, dar e foarte şocat. A fost un schimb de focuri teribil, cu armele scăpărînd ca într-un western. O gardă de corp a fost ucisă, iar şoferul a fost rănit. Atacatorii au fugit înainte ca poliţiştii să ajungă acolo. După cum spui, a fost o diversiune menită să atragă oameni de la Castletown şi de la Curragh. Ca să-ţi spun drept, le-a reuşit.

– IRA?

– Ei, acum să nu tragem concluzii pripite. Aşa pretind cei din Downing Street, iar eu nu mă voi împotrivi: e clar că ei sînt suspecţii, ei sau INLA. Dar biletul ăla de pe genunchii tăi nu a fost scris de un membru Sinn Féin.

– Crezi că asta e originală? Ar putea fi o farsă.

– Farsă pe dracu'! E cît se poate de serios.

– Eşti sigur de asta?

Tranchilizantele începuseră să-şi facă efectul. Mintea lui Declan începea să se limpezească. Se întrebă dacă-i vor mai da un alt flacon după ce acesta se va termina.

– Ca să începem cu asta, nici un cuvînt nu a fost suflat presei. Şi nici nu va fi. Toată treaba va fi ţinută sub perdea mai ceva decît taina de la Fatima. Slavă Domnului că am fost atît de inspiraţi să nu permitem accesul presei aseară la Castletown! Nimeni nu trebuie să afle ceva.

– Isuse, Pádraig, cred că nu eşti serios cînd te gîndeşti să ţii un lucru ca ăsta secret mult timp.

Pádraig Pearse îşi scutură capul. Părea foarte obosit. Mai mult decît atît, părea foarte îmbătrînit. Ridică paharul la buze şi îşi umplu gura cu whisky.

– Bineînţeles că nu. Dar cu cît stă mai mult departe de presă, cu atît e mai bine. Ultimul lucru de care avem nevoie este să ne trezim cu jumătate din echipele de televiziune ale lumii aici, în Dublin. Am dat ordine precise să se păstreze tăcerea şi cred că se va menţine, cel puţin pentru o vreme. Oricum, aşa cum am spus, se pare că oricine a scris acel bileţel de amor ştie exact ce s-a întîmplat. Ceea ce înseamnă că nu e un oarecare din public.

Declan flutură hîrtia în aer.

– Pentru Dumnezeu, Pádraig, asta e opera unui nebun.

– Este? Mă bucur că eşti aşa de sigur. Din ce am auzit pînă acum, aseară a fost vorba de nişte profesionişti. Mă îndoiesc că ai găsi capete mai lucide în ordinul iezuiţilor. Nu cu nebuni avem de-a face.

– Atunci cu cine? Care e motivul? Ce scop au toate astea?

– Ah, n-am nici o îndoială că vom afla destul de curînd. Pentru moment, tot ce ştim este că cineva ne-a luat ostatici delegaţii, că îi păstrează într-un loc sigur şi că a intrat în legătură cu mine.

– Asta nu e tot, zise Declan.

– Ce mai e?

– Ştim că nu sînt musulmani. Biletul dovedeşte asta. N-a fost opera unor rivali geloşi sau a unora de genul ăsta. Mă

îndoiesc foarte tare şi că e mîna unuia dintre grupurile civile de opoziţie din Orientul Mijlociu. Dacă mă întrebi pe mine, pare mai degrabă să fie disperarea unor creştini lunatici.

– Maica Domnului să ne apere de ei. Dar s-ar putea să ai dreptate. O să cer să fie examinată şi pista asta.

Ridică paharul şi luă o înghiţitură mică.

– Pádraig, nu ai terminat de povestit. Ce s-a întîmplat după ce a demarat dubiţa? Trebuie să fi existat o descriere amănunţită. N-a putut fi oprită la un baraj?

– S-au format baraje în mai puţin de o oră. Fiecare drum pornind dinspre Celbridge, pe o rază de optzeci de kilometri. Nici urmă de dubiţă. Sînt două posibilităţi: fie s-au dat la fund undeva în interiorul acestei zone, fie au reuşit să abandoneze dubiţa şi să-i scoată pe ostatici cu altceva.

– Aş merge pe cea de-a doua variantă. O să găsiţi dubiţa în vreun garaj sau în vreo parcare.

– Căutăm.

Pádraig termină whisky-ul şi puse paharul deoparte. Ştia întotdeauna cînd să-şi controleze setea.

– Declan, Ciaran spune că a aflat de la Concepta în seara aceea că te gîndeai s-o părăseşti. Mă rog la Dumnezeu să nu fie adevărat.

– Este adevărat, Pádraig. Am ajuns la capăt.

– Ah, bineînţeles că nu pot să cred asta. Nu tu şi Concepta. Aţi fost întotdeauna un cuplu minunat.

– Asta-i o prostie, Pádraig, şi tu ştii asta. Nu e prea tîrziu pentru nici unul din noi. Dacă trăiam într-o societate normală am fi putut s-o facem legal, dar, dată fiind situaţia, trebuie să ne descurcăm cum putem.

– Ei bine, nu fi aşa pripit, Declan! Nu fi aşa pripit! Aşteaptă pînă cînd toate astea se vor termina. Şi încă o vreme după aceea. Ar fi o cruzime s-o părăseşti după toate prin cîte a trecut cu Máiréad.

– De tine are nevoie, Pádraig. Tu ești cel de care a avut nevoie întotdeauna.

– Are nevoie de noi amîndoi. Dar hai să vorbim despre asta altă dată. Se uită la ceas. În cîteva minute trebuie să plec. Am o întîlnire la Comitetul Național pentru Securitate. Făcu o pauză. Declan, sincer îmi pare rău că ai picat în toate astea, dar era necesar, dacă e să-mi fii de vreun folos.

– Folos? Am crezut că sînt dat afară.

– Nu fi așa de naiv, omule! Te-aș da afară în vremuri ca acestea? Desigur, știm cu toții că n-ai fost responsabil pentru lipsa de trupe de aseară. Cu toate că am îndoieli serioase că douăzeci sau treizeci de oameni în plus ar fi schimbat situația. Asta nu e important acum. Ce e important este ceea ce se poate întîmpla în următoarele cîteva zile și în următoarele cîteva săptămîni.

– Ți-ai dat seama că avem un caz de luare de ostatici. Curînd, vor fi revendicări, și Dumnezeu știe ce va mai urma. O recompensă sau concesii politice, ori un schimb de ostatici contra prizonieri din Cairo sau Teheran. Deja se fac presiuni serioase din partea guvernelor ostaticilor. Au avut loc întîlniri cu ambasadorii la Dublin și mai sosesc și alții de la Londra astăzi.

– Fac tot ce pot ca să păstrez operațiunea pe mîini irlandeze, dar știi la fel de bine ca mine că, oricît de misterioase ar fi căile Domnului, a lăsa irlandezilor o însărcinare nu e una dintre ele. Nu mă aștept să rezistăm mai mult de patruzeci și opt de ore, poate chiar mai puțin. Toate agențiile de securitate importante au fost alertate. Evident, vrem să colaborăm cu ei, mai ales la nivel european. Dar asta e o criză internațională și poți să pariezi pe ce-ai mai scump că toată lumea va dori să-și bage nasul. De asta te-am dat la o parte. Îmi pare rău că întîlnirea a trebuit să fie atît de dură, dar celelalte agenții vor să primească o stenogramă, așa că a trebuit să pară convingător. Roche știe despre ce e vorba, la fel și Ceannt și Fitzsimmons. Am considerat că, deocamdată, e mai bine dacă ceilalți nu sînt avertizați. Declan, vreau să conduci propria operațiune, independentă de cea a Diviziei

Speciale şi de a oricărei alte agenţii care s-ar putea implica. Vei fi ţinut la adăpost de tot ce se întîmplă – ai cuvîntul meu pentru asta. Vreau ca problema să fie rezolvată de noi, nu de cine ştie ce nenorociţi băgăcioşi din MI5 sau CIA.

Pe Declan îl apucă din nou durerea de cap, în ciuda pastilelor înghiţite. Oricare i-ar fi fost sentimentele faţă de învinuirile care i se aduseseră pentru dezastrul din seara trecută, se simţea uşurat pentru că, în sfîrşit, se lămurise cît de cît. Dar acum Pádraig Pearse îl băga în necazuri mai mari decît o făcuse vreodată.

– Pádraig, am de scris un raport. Îmi va ocupa tot timpul.

– Isuse, Declan, dacă nu te-aş cunoaşte mai bine aş crede că eşti greu de cap. Raportul va fi scris, bineînţeles. Trebuie să fie scris. Dar tu nu-i vei mai acorda vreo atenţie. Am un om într-un birou cu o duzină de cutii de Guinness şi o maşină de scris. Relaxează-te, omule, nici măcar nu vei şti că l-ai scris.

Declan se holbă la el. Pe faţa lui se putea citi disperarea. Declan fu tentat să-şi joace cartea pentru a salva ce se mai putea salva. Dar era prea obosit şi prea bătrîn pentru astfel de prostii. Ăsta era un joc pentru tineri.

– Pentru Dumnezeu, Pádraig, doar nu te aştepţi să preiau singur toată operaţiunea. Ancheta ne-ar putea conduce cine ştie unde.

– Poţi să-ţi alegi după plac echipa. O duzină dintre cei mai buni oameni, chiar mai mulţi dacă ai nevoie. Vei avea cîteva birouri în Merrion Square – o să-ţi comunice Paddy detaliile. Va fi o linie telefonică directă, sigură, cu biroul meu, şi o alta cu Martin Fitzsimmons. El a pus deja cîţiva oameni să instaleze nişte calculatoare. Vei avea acces direct la dosarele Gărzii şi ale serviciului de informaţii al guvernului. Despre orice alte detalii discută cu Martin. E autorizat să-ţi ofere tot ce doreşti.

– Dar încă nu am spus că o s-o fac.

– O s-o faci. Declan, vreau să-i găseşti pe cei din spatele afacerii ăsteia şi vreau să-i bagi după gratii pentru foarte multă vreme. Dacă asta nu se poate, nu cred că se va deranja cineva să

numere cadavre. Totuşi, cel mai important e ca ostaticii ăia să fie eliberaţi şi să ajungă înapoi la familiile lor, nevătămaţi. Altfel...

Pádraig Pearse se cutremură.

– Altfel ce?

– Declan, dacă li se întîmplă ceva, ne vom duce la fund o dată cu ei. *Taoiseach* se ridică. Declan, du-te acasă şi trage un pui de somn! O să ai o zi lungă mîine.

16

Killiney
Dublin
8 octombrie
18.55

Ziua venise şi trecuse. Se înnopta. Declan stătea în grădina casei sale goale, deasupra golfului Killiney, privind peste marea întunecată. Stătuse acolo, cu intermitenţe, mai multe ore, nemişcat, în timp ce mareea umfla apele, ascuns de copacii înalţi şi de umbrele pe care le aruncau peste smocurile de iarbă.

În grădină se făcea frig. Un vînt tăios bătea de undeva dinspre mare, fluturînd frunzele din copaci. Pînă la moartea lui Máiréad ani de zile nu stătuse pe vechea bancă din lemn, nici nu privise marea, nici nu fusese fizic singur. Acum abia reuşea să se smulgă. Stătea ca un om bătrîn, aşteptînd căderea nopţii.

Nu reuşise deloc să adoarmă, ca şi cum mintea sa, înfricoşată de somn, implora trezia. Vinovăţia îi vorbea, ca un preot duminica dimineaţa. Şi remuşcarea, şi părerea de rău, şi o spaimă crescîndă. Nu fusese în stare să înghită nici mîncare, nici băutură. Afară, lumina se retrăgea de pe cer. Marea se înnegrea.

Înăuntru casa părea pustie fără Concepta. Era ceva ce nu crezuse că va simţi. Ea nu petrecuse prea mult timp acolo în ultimii ani, dar locul avea întotdeauna ceva din prezenţa sa. Ciudat, absenţa ei făcea şi mai dureros sentimentul de a fi pierdut-o pe Amina. Abia o recîştigase, iar acum era mai departe decît fusese vreodată. Ştiind că în curînd ar putea fi moartă, că poate era deja moartă, se simţea dezolat, prizonier între camerele goale şi mare.

Intră în casă. Cînd ajunse în bucătărie sună telefonul. Se îndreptă rapid spre masa pe care era așezat, ridicîndu-l cu o clipă înainte de a intra în funcțiune robotul.

– Declan?

Era Martin Fitzsimmons.

– Cine credeai că e?

– Am crezut că trebuie să știi că au găsit dubița. A fost abandonată într-un garaj la marginea Naas-ului. Fermierul este interogat, dar mai mult ca sigur nu știe nimic despre asta. Garajul e într-o curte din spate, în care intră rareori. Cei din Gardă au trimis oameni acolo după amprente.

– Spune-le s-o lase baltă. Își pierd timpul.

– Pot fi urme.

– Sigur că vor găsi urme. La ce te aștepți să găsești într-o dubiță? Dacă a fost vreodată folosită în transportul public, și sînt sigur că a fost, nu are nici un centimetru pătrat fără amprente. Nu pot să cred că atacatorii au curățat-o înainte de operațiune, pentru a se apuca apoi să împrăștie peste tot indicii pe care să le găsească poliția. Și ceva îmi spune că nu veți găsi nici o amprentă de-a lor în dosarele voastre. Făcu o pauză. Ai aflat ce au făcut după ce au abandonat dubița?

– Sînt indicii că aveau mașini ascunse în garaj. Au ieșit pe N7, mai sus de intersecția Newhall, spre Drogheda. E noroi în locul ăla. Dar după aceea unii au luat-o la stînga, alții la dreapta, iar de acolo puteau merge în douăzeci de direcții diferite. Ar fi făcut asta oricum. Poți fi sigur că n-ar fi călătorit într-un convoi. Mai bine ar fi riscat cu dubița decît să facă asta. Probabil că doar după ce s-au aflat suficient de departe, s-au îndreptat spre locul în care și-au fixat întîlnirea.

Declan se gîndi la asta.

– Cum putem fi siguri că n-au avut douăsprezece destinații diferite? întrebă el. Căci, din cîte știm, îi păstrează pe ostatici în mai multe locuri. Poate în douăsprezece sau în chiar mai multe.

– Isuse, Declan, nu m-am gîndit la asta! Asta ar face din misiunea de a-i găsi un adevărat iad. Dar, în același timp, ar crește riscul ca cineva să dea peste ei.

– Numai peste cei care se ascund într-un loc. Ceilalți ar rămîne mai departe intangibili. Ei bine, e doar o idee. O singură ascunzătoare ar fi mai ușor de controlat.

– O să-i spun lui Patt Devlin, totuși. Dar trebuie să-i spun că e ideea mea. Nu știe că ești implicat în asta.

– Spune-i ce vrei. Oricum, nu el va fi cel care îi va găsi. Eu voi fi acela.

17

Baalbek
Liban
9 octombrie
07.00

La moscheea al-Rida, rugăciunile de dimineaţă abia se terminaseră. Clădirea dărăpănată era cea mai importantă dintre locurile de rugăciune ale şiiţilor din oraş, cartierul general al aripii libaneze a Hezbollahului. Afară, în jurul ei, străzile erau pline de steaguri de culoare roşie, neagră, galbenă şi verde. Înăuntru, oameni bărboşi stăteau adunaţi în grupuri, discutînd. Unii strîngeau mîini înainte de a ieşi, îndreptîndu-se spre magazine şi birouri. Alţii discutau cu vechi cunoştinţe. Unul sau doi stăteau deoparte şi murmurau rugăciuni. Un şir de bătrîni, răsucind între degete şiraguri de mătănii, stăteau în faţă. Ici-colo erau mici pîlcuri de adolescenţi, cu bărbi rare sau încă necrescute, privindu-i pe bătrîni şi învăţînd cum să se comporte în societate ca adulţi. Cîţiva copii, toţi băieţi, se jucau în tăcere pe lîngă taţii lor.

La intrarea în moschee, miliţia înarmată, în cămăşi kaki şi în bluze de camuflaj, supraveghea fiecare trecător. Aceştia nu erau tinerii care patrulau în mod normal prin preajma moscheilor, ci vechi membri ai miliţiei, luptători Hezbollah experimentaţi, care trecuseră prin războiul civil şi încă mai luptau împotriva regimului sionist din sud. Ceva mai încolo fuseseră instalate puncte de control pentru a opri maşinile şi camioanele care încercau să treacă pe străzile din jurul moscheii. Nimeni nu s-ar fi putut apropia la mai puţin de cinci sute de metri de moschee dacă nu

era bine cunoscut ca membru al comunității ale cărei nevoi materiale și spirituale erau servite de moschee.

Înăuntru, cîțiva întîrziați se rugau singuri, fără să ia seama la conversațiile care se purtau în jurul lor. În centrul fiecărui grup se puteau vedea turbanele alb cu negru și veșmintele negre ale *ulama*[1]. Cîțiva erau iranieni, reprezentanți ai guvernului republicii islamice sau emisari ai conducătorilor *mujtahid*[2]-ilor la seminarele de la Qum, Kerbala sau al-Najaf[3]. Mulți dintre ei erau tineri care abia își terminaseră anul *Dars al-kharij*[4]. Unii dintre ei aveau Corane sau alte cărți de rugăciuni. Printre ei plutea un aer de așteptare. La fiecare cîteva clipe cineva ridica privirea sau se întorcea să se uite la o ușă scundă din spatele clădirii.

Se auziră voci la intrare. Un zumzet porni de la ușă și traversă rapid întreaga moschee. Un grup de femei intrară și își croiră drum spre locul destinat lor, un spațiu îngust despărțit de restul *masjid*[5]-ului de perdele cenușii, grele. Fețele lor erau acoperite cu văluri și erau îmbrăcate uniform, în negru din cap pînă-n picioare. Primele erau *Ara is al-Damm*, sărbătoritele Mirese ale Sîngelui, virgine care își dedicaseră viețile lui Hussein, nepotul Profetului și prințul martirilor. Toate depuseseră jurăminte să-și dea viețile cînd va sosi vremea, lansîndu-se în atacuri sinucigașe împotriva dușmanilor islamului. Cele mai multe erau membre ale brigăzii Sayyda Zaynab, o echipă de comando formată din femei, condusă și finanțată de Hezbollah, principala organizație sponsorizată de Iran în Liban.

După ele veneau aproximativ treizeci de femei de vîrste diferite, de asemenea, în negru. Acestea erau mame, surori, mătuși, bunici și verișoare ale Mireselor Sîngelui, care își dăduseră deja viața pentru cauză. Mergeau în tăcere, atente să nu îi tulbure pe

---

[1] *Ulama'* sau *ulema'* – este un plural pentru *alim*, „învățat", „savant" (n.red.)

[2] *Mujtahid* – cleric care practică jurisprudența musulmană (n.red.)

[3] Centre de pelerinaj șiite; primul aflat în Iran, celelalte, în Irak. (n.red.)

[4] *Dars al-kharij* – cel mai înalt nivel de studii teologice (n.red.)

[5] *Masjid* – moschee (n.red.).

bărbaţii care îşi spuneau rugăciunile. Nimeni nu le salută. Ele aveau să vină şi să plece în tăcere.

Ca la un semnal, bărbaţii şi copiii începură să se aşeze în rînduri cu faţa la *minbar*[1], platforma înălţată care, de obicei, era rezervată rugăciunilor de vineri. *Saqi*[2]-ii. Începură să treacă printre ei, ducînd tăvi cu urcioare înalte şi cupe. Turnară în pahare apă de trandafiri *sharbat*[3]. Şi le împărţiră murmurînd binecuvîntări.

În seara dinainte se răspîndise vestea că Sayyid Mohamed Hussein Fadlullah urma să ţină o predică după rugăciunea *fajr*[4]. Autoritate supremă în Hezbollah şi printre mentorii religioşi, rareori îşi făcea apariţia în public. Pentru cîţiva dintre cei prezenţi avea să fie prima ocazie de a-l asculta vorbind. Pentru alţii era o şansă de a asculta o dată în plus vocea care îi inspirase şi îi ghidase în luptă împotriva invaziei şi în războiul civil.

Uşa din spate se deschise şi intrară doi tineri clerici urmaţi chiar de şeic. Avea şaizeci de ani acum, părul cărunt, un aer serios, dar păşea ca un om mult mai tînăr, iar ochii îi străluceau de o emoţie abia stăpînită. Îşi purta turbanul negru în vîrful capului ca pe o coroană. În timp ce cei doi asistenţi îşi luară poziţiile fiecare de cîte o parte a podiumului, el urcă scările şi se aşeză pe penultima treaptă.

Nimeni nu vorbi. Nimeni nu mişcă. Toţi ochii erau aţintiţi pe Fadlullah.

– *Bismillah al-Rahman al-Rahim*, începu el. *Al-hamdu li 'llah rabb al-'Alamin, wa sala 'llah 'ala sayyidina wa mawlana Muhammad wa alihi al-tahirin, wa la 'natu 'llah 'ala a'da 'ihim wa ghasibi huquqihim wa nasibi shi'atihim wa munkiri fada'ilihim min al-jinn wa 'l-uns min al-awwalin wa 'l-akhirin ila yawn al-din...*

---

[1] *Minbar* – un fel de pupitru, la care se ajunge urcînd cîteva trepte; de aici se conduce rugăciunea. Îndeplineşte oarecum rolul amvonului din biserici. (n.red.)

[2] *Saqi* – paharnic (n.red.)

[3] *Sharabat* – sirop de fructe (n.red.)

[4] *Fajr* – zori (n.red.)

Încheind introducerea, își fixă ochii asupra adunării. Din expresia feței și din tonul vocii sale ei ghiciseră deja că orice vești avea să le dea erau proaste.

– Vă felicit, fii ai lui Dumnezeu! Ați fost neabătuți și loiali, fermi în adevărata credință. Iubitori ai Profetului, pace vouă, iubitori ai sfîntului Imam și ai martirului Hussein. Am împărțit o mie de dureri împreună. Am privit o mie de rîuri de sînge vărsate peste nisipurile noastre – sîngele fiilor și fiicelor noastre, al fraților și al surorilor noastre. Libanul a devenit cîmpia de sacrificiu a Kerbalei[1]. Beirutul a fost transformat în cimitir pentru copiii noștri.

Se opri și privi către lunga perdea cenușie care separa femeile.

– Printre noi astăzi sînt *'Ara'is al-Damm*. Fie ca Dumnezeu și Imamul să fie mulțumiți de ele. Fie ca Profetul și fiica sa, Fatima, să-și reverse binecuvîntările asupra lor. I-au întrecut pe bărbații noștri cu curajul lor. Le felicit; fie ca Dumnezeu să le înmîneze cît mai curînd cheile paradisului.

Un freamăt ușor trecu printre femei. Nu încăpea îndoială în privința vorbelor șeicului: foarte curînd voluntarele vor fi chemate la acțiune. Dintre cele care stăteau acum în spatele perdelei unele aveau să moară curînd.

– Datoriile impuse fiecărui credincios sînt puține la număr. Să se roage, să fie devotat, să meargă o dată în pelerinaj la Mecca, să aibă milă, să evite tot ce e interzis, să facă tot ceea ce e bine. Dar în zilele noastre comunitatea are datorii: să pornească *Jihadul* împotriva dușmanului islamului pînă cînd pămîntul se va întoarce la Dumnezeu. *Wa qatiluhum hatta la takuna fitnatun wa yakuna 'l-din li 'llahi*. „Luptați-vă cu ei pînă cînd nu va mai fi nici o ispită și religia va fi a lui Dumnezeu." Ceea ce cuvîntul lui Dumnezeu a prezis se va împlini fără îndoială. Dar astăzi un pumnal mare a fost înfipt în inima islamului.

---

[1] Kirbala – centru de pelerinaj sacru pentru șiiții duodecimani, aflat la 90 de kilometri de Bagdad. Acolo Hussein, fiul lui Ali (ginerele Profetului) și tovarășii săi au fost omorîți în anul 680 de către omeyyazi. (n.red.).

O tăcere perfectă, o mare de fețe nemișcate, răsuflări ținute în fiecare piept. Toți ochii ațintiți la buzele vorbitorului.

– Delegații care au fost trimiși să participe la conferința înțelepților musulmani din Irlanda au fost luați ostatici de o bandă de cruciați și sioniști. Printre ei se afla prietenul și învățătorul meu, strălucitoarea perlă a credinței, părintele virtuților, *Fakhr al-Milla wa 'l-Din*, șeicul Mu'in Usayran. Toți cei de aici îl cunosc și îl iubesc la fel ca mine. Chiar în acest moment comentariile sale la Cuvîntul lui Dumnezeu sînt de găsit în toate casele credincioșilor de peste tot. Dar acum, cînd vă vorbesc, viața lui atîrnă de un fir de ață. Viața lui și a însoțitorilor lui.

Popor al lui Dumnezeu, vreau să vă întoarceți la casele voastre să vă rugați pentru viețile ostaticilor. Nu va fi nici o demonstrație. Publicitatea nu va face decît să pună inutil viețile lor în pericol. Ceea ce va fi făcut trebuie făcut în liniște. Nu sîntem lipsiți de resurse. Cu toată slăbiciunea noastră, avem puterea de a fi mulți. Cum a scris Dumnezeu: *in yakun minkum mi'atun yaghlibu alfan min alladhina kafaru biannahum qawmun la yafqahuna*. „Dacă veți fi o sută dintre voi și veți fi răbdători, veți doborî o mie de necredincioși, căci ei sînt ignoranți."

Șeicul amuți. Ici-colo prin moschee, oamenii plîngeau. Lacrimi pentru martiri, imprecații împotriva dușmanilor imamului, amenințări cu răzbunarea împotriva oponenților islamului. Toată durerea și toată furia lor, toată frustrarea din viață fusese trezită din nou de ultima nenorocire. Mortalitatea infantilă și cancerul, pierderile războiului, foamea și sărăcia, furia zilnică a exilului, nenorocirile vieții nedemne din așezările din sudul Beirutului, recoltele compromise, mariajele distruse, examenele căzute, viețile ratate – toate au izbucnit într-o mare de lamentații pentru soarta bărbaților și a femeilor despre care nu știau mai nimic.

Vreme de secole șiiții din Liban au fost goniți și scuipați. Prosperitatea pe care o cunoscuse omenirea în ultimele decenii îi ocolise. Au privit cum casele și fermele, și afacerile lor au fost distruse, iar tot ce se putea vedea dincolo de vărsarea de sînge

erau cîmpurile israeliene, navele de război americane și armele rusești. Acestea erau nenorocirile de pe pămînt. Nu aveau nimic de pierdut pe care să nu-l fi pierdut deja.

În timp ce bocetele slăbiră, șeicul se ridică și coborî treptele podiumului. Bărbații se înghesuiră să-i atingă și să-i sărute mîna. Îi saluta pe cei pe care-i știa, îi binecuvînta pe copiii care-i erau aduși în față, zîmbea împăciuitor fiecăruia care venea la el. Dură mai mult de douăzeci de minute pentru ca ajutoarele sale să reușească să-l scoată pe ușa pe care intrase. În timp ce unul dintre ajutoare o deschise, celălalt îl ajută pe șeic să se strecoare prin ea. Ușa se închise, punînd capăt tumultului din moschee.

Erau într-o cameră mică, mobilată sumar. Pe un perete era afișat un poster uriaș cu o fotografie a imamului Khomeini și un altul cu fotografia imamului Musa al-Sadr, dispărut, liderul revoluționarilor șiiți din Liban, care pierise în timpul unei vizite în Libia, cu mulți ani în urmă.

Pe un scaun rotund din oțel stătea un om înalt. Cînd intră Fadlullah, omul se ridică repede în picioare. Înaintă și se plecă adînc, luînd mîna șeicului și ridicînd-o la buze.

– Abu Hida, murmură șeicul luînd mîna omului într-a sa. Sînt foarte bucuros că ai venit. Temerile mele sînt gata să se risipească. Voi cere să ni se aducă îndată cafea. Apoi vom discuta. Ai de făcut niște lucruri.

18

Merrion Square
Dublin
9 octombrie
08.30

Declan îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă la limita terorii. Cînd avea optsprezece ani, începuseră incidentele în Nord şi nu mult după aceea îşi aruncaseră umbra peste unele părţi din Republică. Intrînd în poliţie de pe băncile uneia dintre universităţile din Dublin, fusese transferat curînd la Divizia Specială, unde lucrase în Departamentul 6, secţiunea responsabilă de monitorizarea activităţii IRA în Sud.

Fusese unul dintre primii ajunşi la faţa locului cînd bombele UDA omorîseră douăzeci şi cinci de oameni la Dublin, în 1974. Mulţi ani după aceea trăise, ca majoritatea compatrioţilor săi, cu spaima escaladării conflictului din Nord şi a atragerii Sudului într-un cerc vicios de răzbunări şi teroare şi, în final, într-un război civil. Bunicul său fusese luptător în anii douăzeci şi văzuse cum învrăjbirile duceau la separarea familiilor şi a oraşelor. Declan nu uitase niciodată avertismentele sale. Pericolul scăzuse, dar ameninţarea încă mai plana, negrăită şi nesimţită, înapoia fiecărui lucru spus sau făcut.

Se făcuseră tot felul de nebunii de-a lungul anilor. Se perindaseră prin faţa biroului său ca umbre ale celei mai bolnave imaginaţii. Dar asta era altceva. Ştia asta. O mirosea. Ce se întîmplase la Castletown nu fusese mîna IRA, INLA sau UVF, sau a vreuneia dintre grupările teroriste împotriva cărora Declan luptase în

trecut. De data asta era ceva străin, pus la cale pentru motive pe care nici măcar nu putea să le ghicească.

„Domnul a văzut şi Domnul a auzit de multă răutate printre popoarele fiilor oamenilor."

Sosise la birou la opt şi jumătate. Era un buncăr subteran, construit cu cîţiva ani în urmă pentru adăpostirea membrilor Cabinetului şi a funcţionarilor civili superiori în cazul unui atac nuclear. Pentru un timp rămăsese abandonat, fără nici un scop. Intrarea se făcea printr-un anticariat din Upper Mount Street, din beciul căruia pornea un tunel pe sub stradă. Scări abrupte duceau în buncărul care se întindea sub părculeţul din Merrion Square.

Anticarul era un frate de-al lui Martin Fitzsimmons, un om de o totală discreţie. În magazin nu prea intrau oameni. Stocul de cărţi era sărac, iar preţurile erau piperate. Puţinii bibliofili care îi treceau pragul plecau de obicei foarte repede, fără a cumpăra ceva.

Singurul regret al lui Declan era că aici erau prea aproape de birourile guvernamentale din Merrion Street. Nu se putea abţine să nu se gîndească la scenele petrecute acolo în acel moment.

Paddy O'Leary îi dăduse lui Martin Fitzsimmons lista lui Declan cu douăzeci şi cinci de femei şi bărbaţi, iar Martin avusese grijă să fie cu toţii transferaţi cu „sarcini speciale", fără alte explicaţii. Declan îi ştia pe toţi şi le urase bun-venit pe măsură ce sosiseră. La ora opt şi cincizeci de minute, echipa sa era pe poziţii.

Telefoanele, faxurile şi calculatoarele fuseseră montate. O legătură sigură prin modem le permitea accesul la calculatorul poliţiei naţionale şi, prin el, un acces lărgit la dosarele cu informaţii din Europa. Trei operatori fuseseră însărcinaţi cu monitorizarea tuturor datelor despre ostatici adunate de Gardă, de Unitatea Specială de Detectivi şi de C3. Nu voia să facă eforturi inutile.

La ora nouă, Declan adunase echipa în camera mare care fusese desemnată cartier general. Conform instrucţiunilor sale, veniseră toţi în haine civile. Nu avea chef să se întrebe cineva de ce dintr-o dată o mulţime de oameni în uniforma Gărzii apăreau la uşa celui mai puţin frecventat magazin din Dublin. *The Herald*

ar publica, cu siguranţă, ipoteze despre vreo carte pornografică. Era, de altfel, ceea ce aştepta jumătate din oraş de ani de zile.

– Vreau să vă mulţumesc tuturor pentru că aţi acceptat să luaţi parte la această operaţiune. Numai că e cinstit să vă spun de la început că vom lucra dincolo de limitele legii. Practic vorbind, *taoiseach* nu are autoritatea de a ordona o operaţiune secretă fără ştirea şi acordul Dáil-ului, a Cabinetului şi a Consiliului Naţional de Securitate. Nu mai sînt şeful Diviziei Speciale şi, de fapt, am fost suspendat din funcţie. Aşa că şi numai prin faptul că stau aici şi vă dau instrucţiuni încalc condiţiile suspendării mele. Acum, e mai mult decît probabil ca, în cazul în care această operaţiune nu va decurge cum trebuie, *taoiseach* şi toţi ceilalţi implicaţi să nege că ar avea cunoştinţă de existenţa ei. Dacă dăm greş, nu trebuie să ne aşteptăm la clemenţă din partea lor. Veţi putea fi suspendaţi sau chiar trecuţi în rezervă, mult mai probabilă fiind a doua variantă. Dacă asta reprezintă vreo problemă pentru cineva de aici, este liber să plece acum, pentru că, odată intraţi, nu mai puteţi ieşi. Nu există posibilitatea de a vă răzgîndi. Ca să vă spun adevărul, şi eu m-aş fi retras dacă n-aş fi fost implicat foarte adînc în treaba asta.

Aruncă o privire prin cameră. Apărură zîmbete în urma ultimei sale remarci, dar nici o expresie clară de nemulţumire. În cameră erau cîţiva bărbaţi şi cîteva femei cu care mai lucrase în trecut. Dominic Lawlor, Tim O'Meara, care ultima oară îşi pierduse un ochi în urma unei incursiuni într-o fabrică de bombe din Glasnevin în 1983 şi a cărui carieră fusese salvată doar de intervenţia personală a lui Declan. Maire O'Brien, cu care Declan petrecuse şase luni urmărind o bandă de răpitori din Offaly, răspunzătoare de dispariţia a şase industriaşi şi de moartea altor doi. Cu toţi îl fixau cu privirea. Nimeni nu mişca. Nimeni nu dădea semne că ar vrea să mişte. Alesese bine.

– Mulţumesc, zise el. Sper că nici unul dintre voi nu va avea motive să regrete această decizie mai tîrziu. Acum, înainte de a începe instructajul, sînt cîteva reguli de bază pe care trebuie

să le stabilim. Mai întîi, asta e o operaţiune care se desfăşoară non-stop. Toate plecările sînt anulate pînă la noi ordine şi tot personalul va rămîne în buncăr pe toată durata operaţiunii. Dormitoarele trebuie aerisite puţin. Am cerut lenjerii noi, prosoape şi tot ce mai trebuie. Nu va fi ca într-un hotel de lux, dar, oricum, mult mai bine decît sus, sub supraveghere.

O serie de mormăituri uşoare traversă camera.

– V-am spus că, odată intraţi, nu mai puteţi ieşi. Puteţi da telefoane acasă după asta pentru a vă anula orice alt program. Dar am nevoie de voi aici pentru cazuri de urgenţă. Dominic Lawlor va schiţa un orar al schimburilor în această dimineaţă şi va alcătui echipele. Grainne Walsh va fi adjuncta mea. Dacă vom avea nevoie de personal suplimentar vom putea aduce. Dar aş prefera să fim cît mai puţini cu putinţă. Asta înseamnă muncă dublă şi angajament dublu pentru fiecare dintre voi. Dacă descopăr pe cineva trăgînd chiulul nu va fi nevoie de aprobarea lui *taoiseach* pentru a-l trimite în Galway la ridicat amprente.

Se opri. De data asta nu mai mormăi nimeni.

– Apoi, această operaţiune este mai mult decît strict secretă. Nu veţi spune nimic despre ea nimănui. Şi prin asta înţeleg chiar nimănui. Asta include soţii, soţi, prietene, prieteni, părinţii, poştaşul şi chiar preotul, dacă vreunul dintre voi are obiceiul de a se spovedi. Dacă vreunul dintre voi simte o teribilă nevoie de a fi iertat, atunci voi aduce aici un preot pentru uz intern şi-l voi ţine închis pe undeva.

Zîmbiră. Păcatul nu era o preocupare majoră pentru vreunul dintre cei prezenţi. Văzuseră cu toţii destulă răutate umană pentru a considera minore problemele de acum.

Declan le explică cît putu de bine ce se întîmplase la Castletown House. Era cea mai grea parte a instructajului, de care se temuse toată noaptea. Ofiţerii care muriseră în atac fuseseră cunoscuţi personal de către membrii echipei sale, iar unii fuseseră chiar prieteni apropiaţi. Cînd termină, mulţi aveau ochii în lacrimi. Dar ştia că se poate baza pe ei acum, orice s-ar

întîmpla, oricîte nopți va fi necesar să petreacă aici. Își vor risca mult mai mult decît slujbele pentru a riposta împotriva ucigașilor și a face dreptate într-un fel sau în altul.

Scoase o bucată de hîrtie din buzunar.

– Asta mi-a fost trimisă azi-dimineață prin fax, zise el. Originalul a fost livrat la Iveagh House astă-noapte de către un motociclist. Numai paznicul de noapte l-a văzut apropiindu-se, dar nici măcar nu s-a deranjat să-l ia în seamă. Pînă acum răpitorii și-au cam făcut de cap. Acum securitatea este întărită la toate birourile guvernului în care ar mai putea fi făcute livrări. Trebuie să le facem greutăți, să le forțăm mîna.

Despături hîrtia și începu să citească.

Cine și ce sîntem nu are importanță. Ce contează este că douăzeci și opt de vieți sînt în mîinile noastre și că vor începe să moară dacă nu ni se îndeplinesc cererile.

Ceea ce dorim este să se facă pur și simplu dreptate.

Mai întîi, cerem ca în Arabia Saudită interzicerea tuturor religiilor în afară de cea a islamului să fie ridicată și să fie permis cultul public pentru creștini.

În al doilea rînd, să fie returnate proprietățile bisericilor din Iran, iar convertirea de la islamism la creștinism să fie legalizată.

În al treilea rînd, să fie găsiți și pedepsiți cei responsabili de persecuțiile asupra creștinilor din sudul Sudanului, iar toate încercările de impunere a legii islamice celor ce nu sînt musulmani să fie abandonate.

În al patrulea rînd, să fie ridicate restricțiile pentru construirea bisericilor de către copții din Egipt, iar musulmanii care au atacat creștini la Asyut și în alte părți să fie arestați și judecați.

În al cincilea rînd, misionarilor creștini să li se acorde aceleași drepturi în statele islamice ca și misionarilor musulmani în țările din vest.

În al șaselea rînd, să fie ridicate toate restricțiile de import, tipărire și vînzare a Bibliei în țările islamice.

Odată îndeplinite aceste cereri, îi vom elibera pe ostatici nevătămați. Este responsabilitatea voastră în fața lui Dumnezeu să vă asigurați că dreptele noastre cerințe vor fi prezentate guvernelor care trebuie să ia măsurile. Ca un semn al cooperării

voastre, trebuie să publicaţi o declaraţie în ziarul *Irish Times* de mîine-dimineaţă. Trebuie să sune astfel: „Noi credem în Dumnezeu". Va fi suficient. Dacă nu va apărea, primul dintre ostatici va muri.

Veţi fi contactaţi prin telefon mîine-seară, la ora nouă. Ne rugăm Domnului ca bunul-simţ să nu vă părăsească, aşa încît să ne putem arăta mila. Dacă nu, mînia Lui va fi grea, iar răzbunarea Lui uşor de împlinit.

Se lăsă o tăcere lungă. Declan împături hîrtia şi o băgă înapoi în buzunar. În spate, cineva îşi adună curajul pentru a rosti întrebarea care era pe buzele tuturor:

– O să apară declaraţia, domnule?

Declan închise ochii, apoi îi deschise. Era obosit. Se puteau vedea semnele încercării de la Castletown House.

Îşi scutură capul.

– Nu, zise el. Paznicul nu s-a deranjat să spună cuiva despre mesaj pînă cînd au ajuns primii oameni la slujbă în dimineaţa asta. Exemplare din *Times* erau deja pe străzi, înainte ca noi să aflăm despre asta.

19

Biroul directorului și al coordonatorului
Serviciului de Informații, Irlanda de Nord
Stormont Castle
Belfast
9 octombrie
09.55

– Ar trebui să te-nsori, Perkins. Ai obține lucrurile de felul ăsta pe gratis.

– Da, domnule. Așa mi s-a spus, domnule.

Perkins fusese văzut într-un club din Belfast Golden Mile, întreținîndu-se cu o damă de moravuri îndoielnice. Nu era un mare păcat și nu era unul pentru care acasă Willoughby să tune și să fulgere. Dar în Belfast un ofițer MI5 trebuia să fie atent la ce companie își alege. Întîlnirile amoroase erau capcane plăcute și adesea tragice, dacă nu pentru victimă, poate pentru altcineva, despre care pălăvrăgise.

– Îți dai seama că trebuie să pleci, nu-i așa, om prost? E o pată la dosar. Cu greu puteai săvîrși ceva mai rău.

– Da, așa cred și eu, domnule, spuse Perkins stînjenit.

– „Așa cred și eu." Te-ai comportat ca un imbecil. Cu ce te-ai ales? Nu știam că ești slab la capitolul ăsta.

– Nu, domnule. Nu în mod obișnuit. Numai că... Am băut ceva, domnule, iar femeia aia...

– Da, ei bine, nu cred că vreau să-ți ascult bolboroselile, Perkins! O să le treci în raport și nu mă feresc să-ți spun că va avea un efect devastator asupra carierei tale. Dac-aș fi în locul

tău, m-aş gîndi la o altă slujbă. Şi acum, ai adus dosarul O'Dalaigh, pe care l-am cerut?

Perkins se lumină, gîndindu-se că ar putea scăpa totuşi cu o mustrare mai severă.

– E aici, domnule, zise el, înmînîndu-i dosarul.

– Spui că a fost văzută ieri. Eu de ce aflu abia acum?

– O mică sincopă de comunicare, domnule.

– Asta însemnînd ce?

– Nu sînt sigur, domnule. Aşa mi s-a spus.

– Ei bine, află şi asigură-te că nu se mai întîmplă. Acum dispari din ochii mei şi trimite-l pe Harker!

Geoffrey Willoughby se lăsă pe spate în scaunul său şi aruncă o privire peste raport. Era directorul MI5 şi coordonatorul informaţiilor în Irlanda de Nord de trei ani, dar tot se simţea de parcă ar fi stat pe muchie de cuţit. Simţea că nu stăpîneşte mai bine evenimentele acum decît în momentul în care venise şi că în orice moment toate planurile sale puteau să-i explodeze în faţă. Literalmente.

Dar adevăratul pericol aici stătea mai puţin în bombe şi gloanţe decît în urmările periculoase ale cinismului. Aveau efect, ca şi rugina, chiar şi pentru cel mai strălucitor metal. Îi urmărise pe toţi de-a lungul anilor, politicieni, academicieni, soldaţi şi spioni, aprinşi de schemele şi de planurile lor infailibile şi daţi ruginii unul cîte unul. Acasă, la Londra, ar fi părut un joc prostesc. Oricum, un joc. Dar aici nu-şi mai putea permite luxul de observator. Se implicase şi începea să simtă dezamăgirea, iar primele pete de rugină apăruseră deja pe propria armură. Singura sa speranţă de a-şi regăsi lustrul înainte de a se întoarce acasă era să pună mîna pe Maureen O'Dalaigh şi pe oamenii ei.

Uşa se deschise şi intră Anthony Harker. Închise uşa de parcă ar fi vrut să se rupă de tot ce se afla în spatele ei: departamentul, Stormont Castle, întreaga Irlandă de Nord. Nici n-ar fi avut nevoie de o uşă. Întregul său comportament reprezenta o barieră suficientă între el şi lume.

Willoughby zîmbi şi îi ceru să ia loc. Harker trecuse de patruzeci de ani, dar avea fizicul unui om mult mai tînăr. Dar nu fizicul său te izbea în primul rînd. Faţa lui Harker îţi atrăgea privirea, nu dintr-o dată, ci treptat, pentru că nu se putea citi mai nimic pe ea. Nimic nu-i schimba expresia. Capacitatea de a se stăpîni era atît de dezvoltată la el, încît ştiai instinctiv că este un om capabil de orice.

Harker îi redase directorului încrederea în sine, făcuse posibilă credinţa într-o victorie sau, dacă nu într-o victorie, într-o cale onorabilă de a ieşi din rahat. Ce era Harker, ce fusese el, erau mistere chiar şi pentru Willoughby, care era, cel puţin cu numele, şeful său. Curînd după sosirea lui în provincie, Willoughby pricepuse că, oricîtă putere ar avea aici, nu îl putea controla pe Harker. Harker era special, ceva cu totul diferit, de neatins, aproape sfînt. Fusese întotdeauna acolo şi va rămîne acolo după ce Willoughby va pleca şi un alt director îi va lua locul. Harker era inima departamentului şi creierul său şi, dacă ar fi murit, ar fi fost şi stafia sa.

– O'Dalaigh s-a arătat, zise Willoughby.

– Aşa am înţeles.

– Ai văzut asta, nu?

– Acum cîteva minute.

– Crezi că e de încredere?

– A, nu mă îndoiesc de asta! Pierce este sigur. Are ochi de şoim. Dar nu numai că a fost văzută. E ceva mai mult. Cîţiva dintre oamenii lor cei mai buni sînt în pregătiri.

– Nu îi vreau pe oamenii lor cei mai buni, ci pe O'Dalaigh. Ştii asta.

– Bineînţeles, este amestecată şi ea în ceea ce se pune la cale. Oamenii mei au urechile bine ciulite. Unitatea i-a pus la treabă cei mai buni informatori. Lasă-le o zi sau două. O s-o avem.

– Bine. Să nu mă dezamăgeşti! Asigură-te că o prinzi vie. Şi vreau şi restul acelei unităţi. Pînă la ultimul om.

– O să fac tot ce pot.

Se lăsă liniştea şi odată cu ea se schimbă dispoziţia. Prin Anthony Harker, Willoughby găsise drumul către cele mai întunecate colţuri ale junglei nord-irlandeze.

– Ce se aude cu cealaltă afacere? întrebă directorul. S-au luat măsuri?

– Wetherell? Am avut grijă de tot. S-a terminat cu bine.

– Asta înseamnă că sîntem din nou în siguranţă?

Harker îşi scutură capul.

– Nu chiar. Mai este şi Carberry. E o ţintă foarte dificilă. Repercusiunile ar fi dezastruoase dacă am acţiona în acelaşi fel.

– Sînt perfect conştient de asta. Fă ce poţi! Asigură-te că nu mai apar scurgeri.

– Asta-i tot?

Willoughby clătină din cap.

– Uite asta, zise el. A sosit de la Londra azi-dimineaţă.

Luă un bilet de hîrtie de pe birou şi i-l dădu lui Harker, fără să-i mai spună ceva. Harker îl citi şi i-l dădu înapoi.

– Înseamnă că a început, zise el.

– Cred că e timpul să pleci la Dublin. Altfel, lucrurile ar scăpa de sub control.

– Foarte bine. Şi dacă e nevoie de mine aici?

– O să mă descurc eu cumva, deocamdată. Ai făcut o treabă grozavă pînă acum. Sînt mai uşurat în anumite privinţe.

Harker se ridică pe jumătate, ca şi cum s-ar fi pregătit să plece, apoi se aşeză la loc.

– Să-i spun lui Mangan despre Iataganul?

Willoughby dădu din cap.

– Deocamdată nu.

– Asta l-ar ajuta să înţeleagă...

– Nu. Mai tîrziu, dacă se împotmolesc lucrurile. Pentru moment, nu trebuie să ştie. Iar dacă pică, e mai bine să nu ştie nimic. Pentru el.

– Foarte bine. O să fiu în Dublin în seara asta, devreme. Anunţă-i că sînt pe drum. Şi că am acordul tău.

Harker se ridică fără vreo altă formalitate și ieși. Willoughby se scutură ușor, apoi scoase un carnețel din buzunar. Îl răsfoi, apoi formă un număr de telefon. Sună de cîteva ori, apoi cineva răspunse.

– Ciaran Clark? Aici Geoffrey Willoughby. Aș vrea să vorbim în particular, dacă e posibil.

20

Dublin
9 octombrie
10.05

– Urăsc să spun asta, dar s-ar putea să aibă un sens. Dominic Lawlor vorbea ezitant, dar cu încăpăţînarea cuiva care are ceva de spus şi insistă s-o facă, indiferent în ce mod. E vorba despre musulmani, asta este. De felul în care se comportă. Ştiţi, de felul în care scapă de necazuri. Executîndu-i pe oamenii cu care nu sînt de acord. Lapidîndu-le pe femei. Sîntem creştini pînă la urmă, domnule, nu-i aşa?

Declan se uită la el liniştit. Dominic i se păruse întotdeauna un om cinstit, care reuşea să-şi liniştească subordonaţii, un poliţist bun, cu un mare dispreţ pentru bigoţi.

– Mai crede cineva chestia asta? întrebă Declan.

Nimeni nu răspunse, dar simţi că unii dintre ei erau de acord. Ştiuse de la început că asta nu avea să fie o operaţiune uşoară.

– Bine, atunci ar trebui să mă fac bine înţeles. Dacă aşa crezi tu, Dominic, că ceea ce fac teroriştii are sens, atunci cred că e mai bine să te retragi acum. Ca şi toţi ceilalţi care gîndesc la fel. Vă dau un răgaz de reflecţie tuturor. Dar nu vreau ca vreunul din echipa mea să creadă fie şi pentru o clipă că oamenii pe urmele cărora sîntem ar putea avea dreptate sau că ar exista vreo justificare de un anumit fel pentru acţiunile lor, sau că victimele lor s-ar putea să-şi merite soarta. E limpede?

Lawlor se făcuse pămîntiu la faţă. Nu se aşteptase la o asemenea ripostă. Dar ştia că Declan vorbeşte serios. Alegerea sa era simplă: putea să-şi facă bagajele şi să plece sau putea să ia

lucrurile aşa cum erau prezentate. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva în afară de Declan, n-ar fi ezitat deloc să se îmbrace şi să meargă acasă.

– Bine, zise Declan. Cred că şedinţa asta a durat destul. Dacă cineva are probleme, poate să-mi vorbească mai tîrziu.

Ştia că singura cale de a-i împiedica să se gîndească la ceea ce li se cerea să facă era să-i pună la treabă.

– Cei mai mulţi dintre voi aveţi deja sarcini. Vreau rapoartele preliminare pe biroul meu pînă la ora unu. Liam, Grainne, aş vrea să veniţi în biroul meu acum, vă rog.

Liam Kennedy şi Grainne Walsh făcuseră parte din Unitatea specială a Forţelor Speciale de Poliţie, o echipă de intervenţie rapidă, formată în anii şaptezeci pentru a răspunde unui val de răpiri în Republică, cele mai multe puse la cale de noii recruţi ai IRA. Unitatea de intervenţie lucrase sub acoperire în forţele speciale, furnizîndu-le expertize în supravegherea electronică. Acum era desfiinţată, iar unii dintre membrii săi făceau parte din Divizia Specială.

Declan închise uşa.

– Mă bucur că sînteţi alături de mine în treaba asta, zise el. Aveţi experienţa necesară. Aţi mai făcut aşa ceva înainte. Dar vreau să fiu sigur că nu mă veţi dezamăgi. Nu vreau ca cineva din echipa asta să nu fie convins de ceea ce face.

– Nu e prea corect, nu-i aşa, domnule?

Grainne studiase Dreptul la Trinity cîţiva ani, apoi a renunţat pentru a intra în poliţie. Decizia ei de a pleca nu se baza pe probleme de şcoală – trecerea examenelor era pentru ea ceva foarte puţin solicitant –, ci pe un sentiment din ce în ce mai acut că, după absolvire, se va trezi în partea greşită a sistemului legislativ. Avea una dintre cele mai ascuţite minţi din unitate, iar Declan voia cu tot dinadinsul s-o păstreze. Ştia că orice încercare de a da lustru problemelor ar fi gonit-o înapoi în Harcourt Street, înainte de vremea prînzului.

– Corect? Nu, nu este, răspunse el. Şi nici nu va deveni mai simplu pe parcurs. Nici măcar nu ştiu dacă *taoiseach* face ceea

ce trebuie sau dacă nu mă înşel fiind alături de el pe această cale. Oricum, am încredere în judecata lui. Între noi fie vorba, din cînd în cînd poate lăsa foarte uşor impresia că este idiot. Dar ce poliţist nu lasă impresia asta? Pádraig Pearse nu e deloc prost. Iar în probleme de genul ăsta este deosebit de abil. Necazul e că nici el nu poate face mai mult. Dacă operaţiunea asta nu se termină în clipa în care briţii şi ceilalţi intră în acţiune, nu ne mai putem baza pe informaţii transmise din biroul lui *taoiseach* sau de la serviciile de informaţii. Dacă vrem să ştim ce se petrece, va trebui să culegem singuri informaţiile. Aşadar, cu cît montăm mai repede pe poziţii echipamentele de supraveghere, cu atît e mai bine. Mîine la ora asta vom avea la fel de multe şanse să punem un telefon sub ascultare în Irlanda, cîte am avea să-l convingem pe Papă să folosească un prezervativ.

– Pe cine anume ar trebui să urmărim, domnule? Liam era din comitatul Kerry, din Kenmare sau Sneem, sau de pe acolo de pe undeva. Declan ştia că nu fusese niciodată mulţumit de unele dintre sarcinile care i se trasaseră în Unitatea specială de intervenţie pe vremuri, cînd aceasta se ocupa de monitorizarea grupurilor politice non-violente.

– Oricine vă trece prin minte, zise Declan. Începu să bifeze o listă făcută în minte mai devreme: sediile Gărzii Síochana din Phoenix Park şi ale poliţiei metropolitane din Harcourt Street. Şi biroul lui *taoiseach*, normal. Iveagh House. Serviciul de Informaţii. Informaţiile armatei. Toate ambasadele Orientului Mijlociu. Ambasada britanică, ar fi prudent. Astea ar fi suficiente pentru moment. Doar dacă nu aveţi şi voi propriile idei.

Grainne se strîmbă.

– Ce nu e în regulă, inspector Walsh? întrebă Declan. Ai vreo obiecţie? De ordin legal sau moral? Eşti adjuncta mea aici – vreau să fiu sigur că mă pot baza pe tine în ce priveşte executarea ordinelor şi că poţi acţiona din proprie iniţiativă.

– Nu, domnule, nu asta e problema. Doar că ţintele pe care le-aţi enumerat nu vor fi uşoare. Cele mai multe au sisteme

împotriva interceptării. Şi s-ar putea să fie dificil să realizăm simultan un număr atît de mare de operaţiuni de supraveghere, domnule. Cu oamenii puţini pe care îi avem aici, e cam greu.

– Ai dreptate. Probabil că avem nevoie pentru monitorizare de ceva mai mulţi oameni cu experienţă. Las asta pe seama ta. Ce tip de echipament ne trebuie?

– Ei bine, pentru început aş vrea să instalez un ICI. Ăsta e un înregistrator de comunicaţii internaţionale. Poate înregistra simultan conversaţii de pe o sută douăzeci de linii. Nu e de mare folos în sine, dar dacă am putea găsi un sistem Racal la care să-l conectăm ne-am putea apuca de treabă. Sistemul va scana benzile automat, la o viteză de şase sute de ori mai mare decît cea normală. Îi ia două minute să citească o bandă cu înregistrările din douăzeci şi patru de ore. Îl putem programa să caute cuvinte şi expresii-cheie, de exemplu „ostatic".

– Bine. De unde poţi lua unul?

– Au unul în clădirea poştei.

– În regulă, o să-ţi dau o autorizaţie. În ceea ce priveşte benzile, mă bazez pe discreţia voastră. Sînt oameni cu care aţi lucrat la Telecom Éireann – vor coopera dacă veţi şti să-i mobilizaţi cum trebuie. Purtaţi-vă cu grijă cu toţi ceilalţi. Ştiţi şi singuri cu cine puteţi vorbi şi cu cine nu. Spuneţi-le cît mai puţin posibil, dar făceţi-i să colaboreze. Speculaţi sentimentele lor naţionaliste, orice. O să vă dau o listă cu persoanele care ştiu de această operaţiune. Mergeţi mai întîi la ei. Vă vor acorda tot sprijinul de care aveţi nevoie. Chiar şi cînd europenii vor prelua comanda, ne putem baza pe ajutor din partea alor noştri.

În acel moment sună telefonul. Declan ridică receptorul. Ascultă cu atenţie. Cei doi îi putură vedea expresia feţei schimbîndu-se treptat. Dacă n-ar fi fost deja palid în urma evenimentelor prin care trecuse, ar fi putut vedea cum i se scurge culoarea din obraji.

Puse receptorul jos, încet. O clipă rămase uitîndu-se la birou. Apoi ridică privirea către ei.

– Au ucis primul ostatic, zise el.

21

Phoenix Park
Dublin
9 octombrie
10.30

Martin Fitzsimmons aştepta lîngă poarta de la intrarea în parc. În spate se întindea Phoenix Park, verde şi umed, pe jumătate acoperit de ceaţă. În spatele grădinii publice se putea vedea cartierul general al Gărzii. Declan venise acolo mult mai des decît i-ar fi plăcut să-şi amintească, dar astăzi era cu totul altceva.

– Aici l-am găsit, zise Martin fără vreo altă introducere. Unul dintre delegaţii egipteni, pe nume Abd al-Halim 'Abbud.

– Eşti sigur? Absolut sigur că el e?

Numele îi spunea ceva, dar nu-şi putea aminti exact ce.

Mergeau prin iarba umedă spre monumentul Wellington. Declan abia observase maşinile parcate ale Gărzii, oamenii în uniforme negre, ambulanţa aşteptînd să ridice cadavrul. Era deprimant de familiar. Şi totuşi, în interval de o zi, se obişnuise să vadă toate astea cu mare detaşare.

– A fost identificat acum o jumătate de oră de un ataşat al ambasadei egiptene. Poţi vorbi cu el dacă vrei. Îl cheamă Hafiz.

Declan scutură din cap.

– Nu mă interesează ostaticii în mod individual. Cine a fost şi ce a făcut acest Abd-cum-i-o-zice nu mă ajută să-i găsesc pe ucigaşi. Vreau numai să văd dacă e ceva – un indiciu, o urmă, o greşeală – care m-ar putea conduce la ei.

– Au simţul umorului, asta e sigur.

Ajunseseră la monument. Se ridica deasupra lor, şaptezeci de metri de la sol, cel mai înalt obelisc al lumii, cu piatra sa cenuşie împungînd cerul. Cadavrul era aruncat pe treptele de la bază, iar imensa coloană îl făcea să pară şi mai mic, ca o ofrandă închinată unei zeităţi păgîne. Faptul că-l lăsaseră acolo, departe de soarele cald, aruncat în ceaţă, era crud şi lipsit de sens. Avea o faţă bonomă, împodobită de o barbă. Declan şi-l aminti acum – era bărbatul pe care Ciaran Clark i-l prezentase Conceptei. Fusese conducătorul delegaţiei egiptene. Declan se întrebă dacă avusese o soţie sau copii.

– Umor? zise el. Nu văd nimic distractiv aici.

– Ei bine, nu umor, nu la asta m-am referit. Dar asta... Arătă spre obelisc. Pare... ei bine, pare ales pentru că semnifică ceva.

– Un egiptean la picioarele unicului obelisc din Dublin. La asta te refereai?

Fitzsimmons aprobă din cap. Îşi dori să nu fi spus nimic despre umor. Îi displăceau chestiile de acest gen. Investigarea crimelor în parcuri reci nu era punctul său forte. La urma urmei, nu era poliţist. De la început fusese un om al ideilor, un om făcut pentru culise.

– Cine l-a găsit?

– O patrulă a Gărzii.

– Din întîmplare?

Fitzsimmons îşi scutură capul.

– Deloc. Cineva a sunat. O căsuţă vocală din Trim. Sînt cîţiva oameni acolo acum. Apelul a fost dat direct la cartierul general al Gărzii.

Dădu din cap spre clădirea lungă din dreapta lor. Declan se gîndi că locul era potrivit din mai multe puncte de vedere. În spatele lor, de partea cealaltă a aleii principale care traversa parcul, Chesterfield Road, se afla cartierul general al armatei, care adăpostea Ministerul Apărării. Mai departe, în aceeaşi direcţie, era Aras an Uachtarain, reşedinţa oficială a preşedintelui, fosta locuinţă de vară a viceregelui. În faţa acesteia, era

reşedinţa ambasadorului american. Şi alături de aceasta, aproape completînd o elipsă ce ducea înapoi la monument, se ridica înalta cruce ridicată pentru a marca vizita Papei Ioan Paul al II-lea, din 1979. Toate însemne ale statului irlandez şi ale relaţiilor sale externe. Simbolismul fusese intenţionat sau era doar în mintea lui Declan?

– Corpul a fost atins?

– Nu încă. Există riscul unei capcane. Dacă e vorba de IRA.

Declan clătină din cap.

– Nu poate fi o capcană.

– A trebuit să întărim securitatea pentru preşedinte şi pentru ambasadorul american. Sînt foarte aproape.

– Nu asta urmăresc. Spune-le să-i retragă pe oamenii trimişi în plus la ambasador. Nu vreau să devină suspicios şi să întrebe ce se întîmplă. Va fi timp şi pentru asta.

Se uită în jur. În depărtare, un cuplu călărea peste pajişte, în apropierea terenurilor de polo. Părul femeii flutura ca un steag. Călărea un cal cenuşiu. Odată, într-una dintre puţinele zile libere din Liban, el şi Amina călăriseră kilometri întregi în bătaia soarelui, de-a lungul unei plaje. Îşi alungă acest gînd.

– Au spus de ce? Nu ne-au lăsat timp să reacţionăm la cererile lor. Nu avem nici o modalitate de a lua legătura cu ei.

Fitzsimmons se uită la cadavrul aflat la cîţiva metri. Egipteanul era ud de rouă şi de umezeala ceţei. Fusese un om arătos. Încă nu ştiau de cît timp era mort.

– Nu am auzit apelul şi nu există nici o înregistrare a sa. La urma urmei, nici nu era aşteptat.

– Isuse, Martin, trebuia să fie o monitorizare non-stop.

– Îţi spun ce mi s-a spus. Poate a fost înregistrat, nu ştiu. Vocea a spus că trebuie să vedem că vorbesc serios. Şi că un ostatic va muri în fiecare zi pînă cînd li se vor îndeplini cererile. I-a spus fetei din centrală că e un cadavru la picioarele obeliscului Iron Duke, apoi a închis.

Se apropiară de cadavru. Mîinile lui Abd al-Halim fuseseră legate la spate cu o sfoară. Purta o *gallaba* albă, iar în jurul capului avea înfăşurată o cîrpă albă. Cîrpa era pătată pe o parte cu sîngele scurs din gaura lăsată de glonţ în tîmpla stîngă. În picioare avea încălţări din piele fină. Era întins într-o poziţie ciudată, ca un copil care doarme. Ochii îi erau larg deschişi, holbîndu-se la piatra cenuşie. Declan întinse o mînă şi îi închise.

Fără să scoată un cuvînt, se aplecă şi mişcă trupul celui ucis, îndreptîndu-l. Putu să facă acest lucru uşor, aşa că îşi închipui că *rigor mortis* trecuse deja.

Nu mai erau alte răni. Declan examină cu grijă mîinile, braţele, picioarele şi tălpile, dar nu observă nimic neobişnuit. Trebuia să lase cadavrul pe mîini mai pricepute, pentru o examinare post mortem serioasă. Dar, cînd dădu să se ridice, observă ceva. Ceasul de la încheietură părea nelalocul lui pentru cineva îmbrăcat astfel. Declan se aplecă din nou şi ridică braţul. Ceasul părea destul de obişnuit, dar cureaua era roşie şi avea o inscripţie: „Cu o oră mai aproape de întoarcerea Domnului". Cureaua îl frapă pe Declan.

Scoase ceasul şi îl întoarse. Era din oţel inoxidabil, un ceas ieftin, fără alte pretenţii în afara enormităţii pe care o proclama. Secundarul mergea în continuare, normal, parcă pentru a-l sfida pe purtătorul ceasului. Pe spate, cu litere mici, era trecut numele producătorului: EndTime Products Inc., Decatur, Illinois.

Declan strecură ceasul în buzunar şi aşeză braţul mortului în poziţia în care fusese. Fitzsimmons pretinse că nu a observat nimic. În timp ce se îndreptau spre şosea, Declan se întoarse către el:

– O să fie nevoie să-şi unească eforturile imediat, dacă nu vor să mai aibă multe cazuri ca ăsta.

Fitzsimmons aprobă din cap.

– *Taoiseach* a convocat o întîlnire cu reprezentanţii ţărilor implicate. Cîţiva sosesc de la Londra în dimineaţa asta. Alţii folosesc personalul ambasadelor de aici, din Dublin.

– Vreau să aflu imediat cînd vă mai contactează răpitorii. Asigură-te că toate liniile de intrare şi de ieşire din birourile guvernului sînt monitorizate şi înregistrate.

– O să fac tot ce pot. Declan, mă întrebam... cum crezi că au ales pe cine să omoare mai întîi?

Declan ridică din umeri.

– Probabil, la întîmplare.

– Mă gîndeam numai... Vocea lui Fitzsimmons scăzu: Numele lui începe cu „A".

Gîndul îl pătrunse pe Declan ca un pumnal. Amina Bustani ar fi întotdeauna în partea de sus a oricărei liste.

– Poate, zise el. Totuşi, asta nu ne e de folos.

– M-am gîndit că îl poate ajuta pe *taoiseach*. Dacă am şti ce guverne să alertăm, ai cui ostatici sînt mai supuşi riscului!

– Toţi sînt supuşi riscului, Martin. Vor mai ucide cîţiva, apoi vor trage de timp. Asta dacă nu cumva vreunul dintre noi îi găseşte.

– E o căutare îndîrjită, Declan. Ar trebui să fie incredibil de inteligenţi pentru a ţine atîţia oameni ascunşi pentru mult timp.

Declan scutură din cap. Ajunseseră lîngă maşina lui. Deschise portiera. Ceaţa se îngroşase în jurul postamentului obeliscului. Un stol de păsări migratoare făceau neliniştite cercuri deasupra grădinii zoologice. Totul îi amintea de venirea iernii. N-ar fi putut-o înfrunta fără speranţa că Amina va scăpa.

– S-au gîndit la asta, Martin. Poţi să fii sigur că s-au gîndit la toate.

22

Stătea pe o piatră, cu fața spre mare. Aerul era plin de mirosul mării. Din spatele său, un vînt rece venea dinspre est și se pierdea în orizontul care se întuneca. Fiecare răsuflare îi amintea de zilele lungi petrecute pe un alt țărm. Alt timp, alt loc, altă lume. Se întrebă dacă avea să mai vadă vreodată America. Nu conta cu adevărat – la urma urmei, Tatăl său era cu el oriunde s-ar fi dus. Dar simțea că e legat de acel loc și credea că aici are o misiune specială. Încă mai visa să se întoarcă acasă triumfător, pentru a construi Noul Ierusalim în deșert.

Un pescăruș trecu pe deasupra capului său scoțînd un țipăt ascuțit. Tremură ușor, strîngîndu-se pentru a înfrunta vîntul care acum bătea dinspre vest. În spatele său se auzi un zgomot. Se întoarse și îl văzu pe Ezekiel îndreptîndu-se spre plajă. Îl recunoscu după șapca roșie de baseball și după geaca verde pe care o purta. Îl privi cum se îndreaptă spre el, cu pașii devenind mai fermi cînd ajunse pe nisipul bătut din partea din față a plajei. În calea sa se înșirau pietre acoperite de alge. Printre ele se întîlneau ochiuri de apă sărată, rămase după retragerea mareei. Ezekiel trecea printre ele cu agilitate și plin de grație. Cînd ajunse lîngă Maestrul său respira liniștit. Numai ochii trădau ușoara neliniște pe care o simțea.

– Avem necazuri. Cred că ar trebui să vii să vezi.

– Ți-am spus că nu vreau să fiu deranjat.

– Îmi pare rău, dar s-ar putea să fie important. E ceva ce nu vreau să rezolv de capul meu.

Își țuguie buzele, iritat pe de o parte că a fost întrerupt, iar pe de alta mulțumit de deferența arătată de ucenicul său.

– Ce este? întrebă el.

Discipolii veniseră pentru prima dată la el tot aşa, pe plaja Mării Galileei. Şi-i imagină acum, mergînd către el în timp ce stătea pe marginea apei. Petru, Iacov şi Andrei. Poate că atunci cînd se vor termina toate astea va călători în Israel şi va trăi cu discipolii săi pe ţărmurile galileene.

– Unul dintre algerieni. Spune că-i este rău.

– Spune? Ei bine, îi este sau nu-i este?

– Cred că da. După mine, nu arată prea bine.

Se întoarseră împreună la adăpostul scund, asemănător unui hangar, în care erau ţinuţi ostaticii. Era o singură intrare, păzită zi şi noapte de oameni înarmaţi cu AK-47. Cele cîteva ferestre fuseseră acoperite. Interiorul era luminat de un şir de becuri alimentate de un generator aflat într-un adăpost din apropiere.

Cei doi păşiră înăuntru. Spaţiul clădirii fusese împărţit în două de un jgheab larg care se întindea pe mijloc. Era amenajată ca o cazarmă militară, numai că paturile fuseseră despărţite de pereţi din lemn, creînd două rînduri de celule deschise. Era evident că despărţiturile fuseseră construite mai tîrziu decît restul structurii. Hambarul – care la început adăpostea cirezile şi nutreţurile peste iarnă – fusese ridicat cu piatră din împrejurimi şi apoi acoperit cu crengi. Crengile se uscaseră şi se rupseseră de mult şi fuseseră înlocuite cu bucăţi de tablă galvanizată. Tot atunci fuseseră adăugate şi despărţiturile din lemn.

Fiecare celulă astfel creată adăpostea un ostatic. Femeile erau ţinute separat, în celulele din spate, care erau despărţite de restul încăperii printr-o uşă solidă. Aveau propriile toalete şi chiuvete şi erau păzite permanent de doi oameni înarmaţi. Nu era nici o femeie printre paznici. Maestrul se gîndise la asta, dar respinsese ideea, considerînd că ar întîmpina dificultăţi în privinţa disciplinei. Mai avusese înainte probleme cu femeile.

Algerianul era într-un pat în a treia celulă pe dreapta. Lîngă el, pe marginea patului, stătea unul din cei doi delegaţi saudiţi, şeicul Hasan al-Turki. Fusese dezlegat şi i se permisese să iasă din celula sa pentru a servi ca interpret. El şi bolnavul putuseră

comunica între ei în araba literară, o versiune a limbii clasice folosite de oamenii educaţi, indiferent de dialectul vorbit în ţara lor[1].

Numele algerianului era Ali Bouslimani. Se apropia de şaizeci de ani, era profesor de filozofie la Universitatea din Alger şi ideolog al FIS, Frontul Islamic al Salvării din Algeria. Faţa îi era pămîntie şi respira cu dificultate. Al-Turki îl ţinea de mînă şi îi vorbea calm.

Cînd Maestrul şi Ezekiel apărură în deschizătura celulei, sauditul se ridică în picioare. Faţa îi era trasă şi era mînios.

– Acest om trebuie să fie dus de aici imediat, zise el. Dacă nu, va muri.

Maestrul trecu pe lîngă el şi se opri la capătul patului. Privi în jos către Bouslimani. Algerianul ridică spre el o privire tulbure.

– Ce are? întrebă Maestrul.

– Are *khunaq*. Nu cunosc termenul englezesc. E o boală de inimă. Este foarte serioasă. Medicaţia sa este în cameră la Castletown House. Tulburările prin care a trecut şi lipsa tratamentului i-au agravat boala. Trebuie să fie dus la cel mai apropiat spital.

– Nici nu se pune problema, îl repezi Maestrul.

– Atunci chemaţi un doctor. Trebuie să faceţi ceva. Dacă nu e tratat moare.

– Îmi pare rău, spuse el, dar nu ne permitem aşa ceva.

– Vrei să-mi spui că nu ai rezerve de medicamente pentru ostatici sau pentru oamenii tăi?

– Dumnezeu este doctorul nostru, fu singurul răspuns.

– Vorbeşti despre Dumnezeu? Ce Dumnezeu ucide oameni nevinovaţi? Sau îi ia prizonieri? Sau îi leagă ca pe animale?

Maestrul se întoarse către Ezekiel.

– Scoate-l de aici, zise el. Mă ocup eu de asta.

Al-Turki se dădu înapoi spre pat.

– Lasă-mă să stau cu el, zise el. Şi daţi-mi un creion şi o foaie de hîrtie. M-a rugat să scriu ceva pentru soţia şi copiii săi din Algeria.

---

[1] Dialectele limbii arabe diferă destul de mult, dar înţelegerea este posibilă prin intermediul arabei literare, care se învaţă în şcoală şi în care este scris Coranul. (n.red.)

– Nimeni nu scrie nici o scrisoare. Acum vreau să ieşi de aici.

Al-Turki nu se clinti. Era un tip scund, fără prea multă forţă fizică. *Dishdasha* lui albă era pătată cu sîngele unui poliţist pe care încercase să-l ajute înainte de a fi scos din Castletown House.

– Cu toţii avem familii, zise el. Este nedrept şi crud să-i lăsăm fără vreo ştire despre starea noastră. Cu siguranţă, nu ar face nimănui rău dacă le-am scrie.

Maestrul îl plesni puternic peste faţă. Al-Turki se dezechilibră, apoi îşi reveni şi se îndreptă.

– Vei fi judecat, zise el.

– Aici eu sînt judecătorul. Ezekiel, scoate-l de aici!

După ce ieşiră, Maestrul se aplecă deasupra bolnavului. Bouslimani scoase o mînă şi îl apucă de încheietură. Nu vorbea engleza.

– *Ana marid*... şopti el în arabă. *Utlub li tabiban*... *Ana ma'it*...[1]

Maestrul îşi puse mîna peste cea a bolnavului. Nu înţelegea nici un cuvînt din cele spuse, dar ghicise că îl ruga să-l ajute.

– Ne vom ruga împreună, zise el. Îi voi cere lui Isus să te vindece. Numai că trebuie să crezi în El. Dă-I voie să te elibereze de păcate, să te izbăvească. Se opri. Lasă-mă să-ţi dau viaţă!

Petrecu mai mult de o oră lîngă patul muribundului, cu capul aplecat şi cu buzele mişcîndu-se, în timp ce se ruga pentru vindecare şi mîntuire. Din cînd în cînd un soldat înarmat trecea şi arunca o privire curioasă în celulă. Cîteodată, un ostatic sau altul striga în engleză, arabă sau persană. Alteori, o tăcere grea umplea întreaga clădire, iar oamenii îşi ţineau răsuflările în aşteptarea indefinibilului. În spatele uşii, o femeie plîngea. Nimeni nu se duse s-o liniştească. Un om care se credea Isus Hristos, iar uneori se credea Dumnezeu, murmura rugăciuni în urechea unui muribund.

[1] Sînt bolnav... Chemaţi-mi un doctor... Mor... (n.red.)

23

St Stephen's Green
Dublin
9 octombrie
18.35

Declan îşi privi ceasul, apoi se uită spre cer. Se făcuse tîrziu. Seamus Cosgrave trebuia să vină de o jumătate de oră. Nu-i stătea în fire să-l facă pe Declan să aştepte. Vorbiseră puţin la telefon cu trei ore mai devreme, iar Cosgrave promisese să fie la Green imediat după şase. Nu era locul lor obişnuit de întîlnire, dar Declan îi specificase că va sta pe o bancă lîngă fîntîna arteziană. Cosgrave nu-l putea rata.

Declan se ridică şi începu să se plimbe. Nu adusese nici o gardă cu el. Dacă era urmărit trebuia să se descurce singur. O apucă în jos spre lacuri, aruncînd priviri în jur să vadă dacă îl urmăreşte cineva. Nimic nu părea în neregulă.

Îl zări pe Cosgrave venind peste pod. Trecură unul pe lîngă celălalt fără să se bage în seamă. Amîndoi cunoşteau obiceiul. Cosgrave continuă să meargă în direcţia fîntînii. Nu îi dăduse nici un semn că ar fi fost cazul să renunţe la întîlnire. Declan făcu un ocol larg pînă în locul din care plecase, pentru a se asigura că pe Cosgrave nu-l urmăreşte nimeni.

Cosgrave găsise o bancă şi îl aştepta, cu un exemplar din *The Herald*, deschis în faţa sa. Declan se aşeză la celălalt capăt al băncii.

– Ai întîrziat.

– 'suse, dom' Carberry, ăsta e un loc public. A trebuit să verific. Dacă cineva ne vede împreună...

Seamus Cosgrave era de multă vreme principalul informator al lui Declan din IRA. Declan îl arestase cu unsprezece ani în urmă, pentru contrabandă cu arme. De atunci lucra cu el. Cîteva cercetări suplimentare îi aduseseră alte acuzații. Nu avusese dovezi zdrobitoare, dar Declan reușise să-l convingă pe Cosgrave că are destule probe pentru a-l închide.

Poate nici așa n-ar fi ținut, dar Cosgrave se căsătorise cu un an înainte. Teresa era o fată simpatică, iar Seamus era nebun după ea. Pe atunci avea ceva mai mult de treizeci de ani și tînjea după o companie feminină. Așa că începuse să-i simtă lipsa Teresei. Un luptător IRA îndrăgostit – cît îi făcuse asta să rîdă pe băieții de la interogatorii! Numai Declan nu rîsese niciodată. Dragostea îi dăduse putere asupra lui Seamus Cosgrave.

Ca să facă lucrurile mai dificile, Teresa tocmai adusese pe lume un copil, Joseph, iar Cosgrave vorbea deja despre frați și surori. Seamus era el însuși mezinul unei familii cu doisprezece copii și avea suflet de familist. Un ucigaș, desigur, un republican învederat, dar un soț tandru și un tată iubitor acasă. Tragedia Irlandei, credea Declan, era că el era departe de a fi unic.

Lui Declan nu i-a luat mult ca să-i arate prizonierului cîte necazuri urmau să vină dacă refuza să coopereze. Cu acuzațiile care i se aduceau putea fi pus la răcoare în Kilmainham pentru multă vreme. Chiar foarte multă vreme. Joseph ar fi fost matur pînă cînd ar fi fost eliberat el. Teresa ar fi încetat de mult să fie femeia subțire și drăguță în al cărei pat intra atunci. Declan mai sugerase și cîteva acte de infidelitate și menționase imposibilitatea de a avea încredere în ceilalți bărbați.

Seamus încercase să își răscumpere independența cu informații ciudate sau incomplete, dar Declan voise mai mult. Mult mai mult. Îl voise pe Seamus pentru sine, pe viață. Pe scurt, un mariaj cu prețul infidelității pe viață. Au căzut de acord cu un an de închisoare și o datorie ce urma să fie plătită lejer în anii următori, o datorie pe care Seamus încă o mai plătea. Și pe care

Declan încă o mai încasa, personal. Seamus era sursa lui, cîrtița lui, comoara sa secretă și nu l-ar fi predat nimănui.

Pe lîngă ei trecură doi preoți, adînciți într-o conversație. Apoi un grup de copii cu o minge de fotbal care arăta jalnic. O tînără într-un cărucior electric, cu fața crispată de durere. Apa țîșnea din fîntîna arteziană și cădea neîncetat în bazin. Pe cer, nori gri atîrnau greu deasupra orașului.

– Ce mai face Teresa? întrebă Declan.

– E bine. Știai că mama ei a murit acum cîteva luni?

– Da. Mi-a părut rău cînd am auzit. Era bătrînă?

– Trecuse de nouăzeci. A fost martoră la citirea declarației din oficiul poștal, la începutul revoltei. Așa obișnuia să spună. O femeie pe cinste. Se ducea la slujbă cu regularitate, pînă în ultimul an. Îi lipsea slujba.

– Și copiii ce fac?

– Sînt bine, cresc. Joseph a cîștigat un premiu pentru limbă anul trecut. Anul viitor vrea să facă vacanța în Gaeltacht. Frații au un loc în Galway.

– Am auzit de asta.

Declan se opri. Nu se priviseră niciodată unul pe celălalt. „Atîtea subterfugii, gîndi Declan, pentru ce?"

– Am auzit de fata dumitale, dom' Carberry. E groaznic. Trebuie să fii distrus.

– Mai rău decît atît, Seamus! Dar hai să nu vorbim despre asta! Se opri. Ce poți să-mi spui despre seara de luni?

– Seara de luni? Ce s-a întîmplat luni seara?

– Știi foarte bine, Seamus. Au fost ai tăi sau INLA?

– Ambasadorul? La asta te referi? Au fost oamenii din Batalionul Dublin. Ordine speciale.

– Care a fost planul?

– N-a fost nici un plan. Consiliul armatei a primit o informație de la ambasadă. Știau unde urma să fie Reynolds în seara aia și au pus la cale o ambuscadă. Doar ca să-i arate că e vulnerabil. N-a fost nici un plan să-l omoare sau să ceară vreo răscumpărare.

– De ce nu mi s-a spus asta? De ce nu m-ai avertizat? Doar n-a fost un incident minor.

Cosgrave își scutură capul.

– Sigur, dar abia în dimineața asta am auzit și eu. Și voi ați fost destul de tăcuți. Agită ziarul. Nu se pomenește nimic aici despre asta. Și nici în altă parte. Ce se petrece?

Declan îi aruncă o privire informatorului. Cosgrave arăta bătrîn, deși abia trecuse de patruzeci de ani. Obrajii îi erau palizi. Arăta obosit și secat de puteri. Viața petrecută în Mișcare îi adusese prea puțină liniște. Declan se gîndi că s-ar putea să spună adevărul.

– Și despre Castletown? întrebă el. Și acolo a fost tot mîna Batalionului Dublin? Nu prea cred că aveți forța să puneți la cale așa ceva de capul vostru.

Cosgrave lăsă ziarul jos și îl privi pe Declan.

– Castletown? Unde dracu-i asta?

– Lîngă Celbridge. Reședința cea mare de acolo. Castletown House.

– Cînd a fost asta?

– În același timp cu ambuscada. Luni seara. Și nu-mi spune că nu s-a întîmplat nimic, pentru că am fost acolo.

Cosgrave puse *The Herald* lîngă el.

– N-a fost decît ambuscada, dom' Carberry. Jur pe Dumnezeu, n-a mai fost nimic.

– Adineauri mi-ai spus că ai auzit de ambuscadă abia azi-dimineață. Poate chiar nu ești implicat în ce s-a întîmplat la Castletown.

– A fost ceva grav?

Declan aprobă din cap.

– Foarte grav.

– Atunci ar fi trebuit să aud ceva. Pentru Dumnezeu, dom' Carberry, aș fi știut. Chiar azi-dimineață m-am întîlnit cu Gerry Noonan și am vorbit o grămadă despre amuscadă. Că a mers bine, că n-a fost ucis nimeni, în afară de o gardă de corp britanică, chestii d-astea. Nu mi-a spus nimic de vreun atac.

– Seamus, ambuscada a fost numai o diversiune. N-a fost mare lucru, doar o serie de împuşcături care au atras în acea direcţie toate unităţile de cercetaşi şi de gardişti din apropiere. În timp ce se întîmpla asta, un grup de oameni înarmaţi a atacat Castletown House şi a luat ca ostatici persoane foarte importante. Nu vei spune nimănui că ţi-am spus asta. Ai înţeles, Seamus?

Cosgrave înghiţi în sec şi dădu din cap emoţionat.

– 'nţeles, dom' Carberry! N-am auzit nimic, niciodată.

– Acum, Seamus, eu nu cred în coincidenţe ca asta. Două incidente teroriste majore nu au loc la cîţiva kilometri distanţă unul de altul şi la interval de doar cîteva minute. A fost un soi de aranjament. Pricepi ce spun sau vrei să-ţi vorbesc mai rar?

– Am priceput, dom' Carberry. Sigur ştii să explici, n-am mai spus asta? Numai că nu ştiu nimic de nici un atac, pe Dumnezeu! Şi jur că nimeni altcineva din Mişcare nu ştie.

– Da, desigur. Deasupra lor, ascuns de nori, se auzi zgomotul unui avion. A fost o legătură între evenimente. Vreau să afli care a fost legătura. Vreau să ştiu cine a avut de cîştigat din ambuscadă şi în ce fel. A fost vorba de bani, de un truc publicitar care a dat chix, de o răzbunare politică? Ai cadourile de Crăciun pentru familie cumpărate şi plătite dacă afli asta pentru mine.

Cosgrave devenise neliniştit. Arunca priviri nervoase în stînga şi în dreapta. Dacă era descoperit vorbind cu şeful Diviziei Speciale, viaţa lui nu mai valora nimic.

– 'suse, dom' Carberry, asta-i o chestie grea. S-ar putea să-mi rup gîtul, zău aşa! Chestia asta cu ambuscada era strict secretă.

– Stai jos, Seamus, şi ascultă-mă bine! Am nevoie de această informaţie. Am mare nevoie. Au murit oameni la Castletown House. Cei mai mulţi din Gardă. Oamenii mei. O mulţime de alte vieţi sînt în pericol. Adu-mi ce-mi trebuie în următoarele douăzeci şi patru de ore şi vei fi bine răsplătit. Dezamăgeşte-mă şi o să şterg praful de pe dosarul tău.

– Douăzeci şi patru de ore? Sfîntă Fecioară!

Declan nu se clinti. Îl privi pe Cosgrave cu coada ochiului, rămînînd însă atent la toţi cei care se opreau pentru mai mult timp, arătînd mult interes pentru doi oameni aşezaţi unul lîngă altul pe o bancă din parc. Ştia la ce se gîndeşte Seamus, îl ştia ca pe buzunarul lui. Acum aştepta să apară întrebarea.

– Asta este, dom' Carberry? Asta ne va face să fim chit? Asta e cel mai bun cadou de Crăciun pe care l-aş putea avea.

Ca toate cîrtiţele, Seamus Cosgrave visa la ziua în care va fi liber, cînd va da ultima informaţie şi va scăpa definitiv. Trecuseră unsprezece ani de cînd trăia zilnic cu teama de demascare, de tortură şi de moarte. Şi un singur om, Declan Carberry, îi putea lua această povară şi îl putea elibera.

– Poate va fi, Seamus, poate va fi. Dacă ceea ce-mi aduci e destul de bun, dacă mă pune pe urmele celor pe care-i vreau, atunci sîntem chit.

– Pe cine vrei?

– Pe oricine este în spatele atacului de la Castletown House. Îi vreau foarte tare, Seamus! Nici nu-ţi poţi imagina cît de tare îi vreau. La fel de mult cum îl vreau şi pe cel care a ucis-o pe Máiréad.

– Înţeleg.

Se ridică în picioare. Cînd se aplecă să ridice exemplarul din *The Herald* pe care îl adusese cu el, observă că Declan îl schimbase cu un exemplar din *Evening News.*

– Nu mă suna la numărul obişnuit, Seamus! Nu mai e bun. O să găseşti un alt număr în *News.* Poţi să-mi trimiţi un mesaj la orice oră, zi şi noapte. Asigură-te că o să am veşti de la tine în douăzeci şi patru de ore. N-o să aştept mai mult de atît. Acum du-te! O să mai rămîn să văd dacă nu cumva eşti urmărit.

Cosgrave băgă ziarul în buzunar şi o apucă spre pod. Declan îl privi îndepărtîndu-se. Nu se putea gîndi decît la Amina.

24

Oifig an taoiseach
Dublin
9 octombrie
21.00

Telefonul sună la nouă, așa cum i se promisese. Pádraig Pearse îl lăsă să sune de trei ori înainte de a răspunde. Mîna îi tremură în clipa cînd ridică receptorul.

– Aici *taoiseach*, zise el. Cu cine vorbesc?

Urmă o mică pauză. Camera era plină cu oameni tăcuți, dintre care unii erau aplecați deasupra unor dispozitive de ascultare. Apelul era monitorizat, înregistrat și urmărit. În camere alăturate, experții așteptau să analizeze vocea și să caute orice indiciu pe care l-ar fi putut conține. În toată țara liberele celor din Gardă se anulaseră și toți erau în alertă douăzeci și patru de ore.

– Numele meu nu este important. Sînt ceea ce sînt.

Vocea era aspră și mecanică, schimbată printr-un dispozitiv de distorsiune.

– Ascultă, domnule, murmură Pádraig Pearse. Referința biblică nu-i ieșise din minte. Nu-mi pasă dacă ești Atotputernicul în persoană – chestia asta trebuie să înceteze. Nenorocitul tău mesaj ne-a ajuns prea tîrziu. Dar tot ai dat înainte și ai ucis un om nevinovat.

– Nimeni nu este nevinovat. Sîntem născuți în păcat și murim în păcat dacă nu Îl avem pe Domnul. L-ai găsit pe Isus, domnule prim-ministru? L-ai lăsat să-ți pătrundă în inimă?

– Dacă vrei să vorbim, hai să vorbim despre cum putem rezolva chestia asta. Orice altceva ai avea de spus poţi să spui mai încolo.

– Spun ceea ce trebuie spus. Vocea mea este vocea lui Isus. Cuvintele mele sînt cuvintele Domnului. Nu încerca să te tîrguieşti cu mine, nu-ţi închipui că ne jucăm. Sînt ceea ce sînt. Voi face ceea ce am spus că voi face.

Mangan îl privi fix pe comisarul Devlin, care stătea alături de el. Acoperi receptorul cu palma.

– Isuse, Pat, ăsta-i nebun! Încerc să-l fac să vorbească mai mult. Băieţii tăi l-au localizat?

Devlin îşi scutură capul.

– Dintr-o clipă în alta. Continuă!

Mangan luă palma de pe receptor.

– Am nevoie de un număr la care să te pot găsi, zise el. Ca să evităm neînţelegerile pe viitor.

– Nu a fost nici o neînţelegere. Te voi contacta ori de cîte ori va fi necesar. Lucrurile au început prost, dar sper că îşi vor reveni. Pentru tine, ca şi pentru bărbaţii şi femeile din grija mea. Mai întîi, vreau să ştiu dacă vrei să fii intermediarul meu cu guvernele faţă de care am formulat solicitări.

Devlin îi strecură un bileţel lui Mangan:

„L-am găsit. O cabină de telefon din Mountcharles, Donegal. O unitate din Gardă e pe drum".

Mangan dădu din cap, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre telefon.

– Nu pot decît să vorbesc cu ei ca persoană privată. Dincolo de asta, nu am nici o autoritate. Guvernul meu nu-şi poate asuma nici o responsabilitate...

– Nu trebuie decît să le transmiţi solicitările mele. Ceea ce aleg ei să facă e propria responsabilitate. Dar te rog să le înfăţişezi şi consecinţele celei mai mici întîrzieri. Pentru a face lucrurile mai uşoare, o să cer numai cîte un lucru o dată. Asta îi va ajuta pe copiii Satanei să ajungă la un acord.

Vom începe cu solicitarea de liberalizare pentru importul, publicarea și vînzarea Cuvîntului Domnului în țările musulmane. Sînt dispus să accept un acord inițial în privința asta fie și numai în Arabia Saudită, Iran și Malaezia. Pot duce la îndeplinire acest lucru pînă mîine-seară. O declarație prin care să-și exprime acordul trebuie să apară în ediția de vineri dimineață a ziarului *Al-sharq al-awsat*, care e publicat la Londra. Dacă nu apare, următorul ostatic va muri.

Taoiseach își lăsă capul în palmă. Nu se simțise niciodată atît de slab. Pat Devlin se aplecă spre el. Pe frunte avea o dîră de sudoare. Nu putea ignora prezența lui Anthony Harker, așezat lîngă perete, urmărind totul fără să spună nimic.

– Ce urmărește? întrebă șeful poliției. Probabil că știe că am descoperit locul pînă acum.

Pádraig Pearse ridică din umeri.

– Pare să-i placă sunetul propriei voci. Cît de departe sînt oamenii tăi?

– Trebuie să se deplaseze prin Donegal. Acum nu sînt departe. Continuă să-l ții de vorbă.

– Sînt niște lucruri pe care trebuie să le punem la punct, zise *taoiseach*.

Fusese instruit cu grijă mai bine de o oră de către un expert în negocieri de la Divizia de cercetași. Toate astea îi stăteau în gît, dar reuși să înghită.

– Spune!

– Mai întîi, trebuie să avem un cuvînt de cod. În caz că se scurg știri despre răpire. De îndată ce se întîmplă așa ceva, oricine poate suna pretinzînd că vorbește în numele tău. Tot felul de țicniți pot încerca să se bage în treabă.

– De acord. O să mă prezint folosind cuvîntul „Carmel". Numai eu și adjunctul meu vom ști asta.

– Apoi, nu ne putem permite repetarea celor întîmplate aseară. Cînd curierul tău mai livrează vreun mesaj scris la poarta birourilor mele, ai cuvîntul meu că nu va fi înhățat sau urmărit.

– Nu se acceptă. Nu mai eşti responsabil. Chiar în momentul în care vorbim, eşti urmărit. Cuvîntul tău nu face nici un sfanţ. Următoarea cerere.

Devlin scrise un mesaj pe un bileţel de hîrtie şi i-l întinse peste masă:

„Au ajuns la cabina telefonică. Este cineva înăuntru. Ţine-l de vorbă".

— Foarte bine, zise Pádraig Pearse. Inima îi bătea repede, de parcă el însuşi ar fi fost în Mountcharles, în vizor. Nu-i venea să creadă că fusese atît de simplu. Mai am o cerere. Trebuie să ştim dacă ostaticii sînt vii şi sănătoşi. Trebuie să ne trimiteţi dovezi. Fotografii. Scrisori scrise de ei. Orice. Am nevoie de dovezi pentru a le duce...

Deodată, expresia lui *toaiseach* se schimbă. Privi către receptor încruntîndu-se, apoi îl lăsă încet pe masă.

– S-a... întrerupt, murmură el. Dintr-odată.

De jur împrejurul camerei, oamenii îşi înălţară capetele. Un bărbat într-un costum gri, cu cravată galbenă, veni şi ridică receptorul. Îl duse la ureche, apoi îi făcu un semn unui individ aşezat la un pupitru din partea opusă a încăperii. Celălalt răsuci cîteva discuri, apăsă nişte butoane, apoi ridică din umeri şi îşi scoase căştile pe care le purta.

– Ce se întîmplă? întrebă Pádraig Pearse. Se întoarse către Devlin. Pat, ce dracu' se-ntîmplă?

Devlin se încruntă.

– Nu ştiu, Pádraig. Au arestat pe cineva. Poate vreunul dintre ei a tăiat firul. El n-ar fi închis.

Nimeni nu mişcă. Într-un colţ, un tehnician vorbea disperat într-o staţie. Unul dintre oamenii în costume şoptea instrucţiuni la un telefon mobil. Harker privea în tăcere. Uşa era în continuare închisă. Nimeni nu intrase. Nimeni nu ieşise. Omul cu cravată galbenă puse receptorul la loc.

Se scurse un interval lung – cîteva minute. Pádraig Pearse se ridică de la birou şi merse la fereastră. Era un întuneric de smoală

şi o linişte neobişnuită. În seara asta, aici încetase să fie biroul său, oraşul său, ţara sa. Erau parte a unei minunate lumi noi, el şi cu oamenii lui, toţi la fel acum. Se întoarse cînd uşa se deschise.

Intră Tómas O'Sullivan. Îl salută pe *taoiseach* înainte de a traversa încăperea spre Devlin:

– Tocmai a sosit asta, domnule! Îi dădu comisarului un bilet. Am considerat că trebuie să îl vedeţi imediat.

Declan îşi înclină capul pentru a-l citi. Pádraig Pearse se apropie de el. Putu vedea sîngele scurgîndu-se din obrajii vechiului său prieten.

– Ce este, Pat? Nu l-au prins pe nemernic?

Devlin îşi scutură capul. Faţa îi era palidă. *Taoiseach* observă că tremura.

– A fost o unitate de rezervă, zise el. Din Ballyshannon. Au ajuns la Mountcharles acum cîteva minute.

– Ei bine?

– Cabina telefonică era o capcană. Un soi de bombă. Una mare, după sunetul pe care l-a scos. Unitatea din Donegal a fost rasă. Cinci oameni. Morţi cu toţii.

25

Zorii se întindeau la orizontul estic precum un veşmînt pe jumătate spălat, decolorat şi murdar, aruncat în apă. „Dacă te apropii destul, gîndi el, îl poţi mirosi." Nu era deloc asemănător cu zorii pe care îi văzuse în deşertul New Mexico sau cu răsăriturile aurii ale Texasului natal.

Cînd se îndepărtaseră la vreo patru sute de metri de ţărm îi spuse lui Ezekiel să încetinească.

– Aici ar trebui să fie suficient de departe, zise el. Poţi să vezi încotro se îndreaptă curentul?

– Ar trebui să treacă pe lîngă insula aceea şi să se îndepărteze.

– Atunci e bine. Chiar foarte bine. Hai să-i dăm drumul!

Se aşeză la prova bărcuţei care se clătina. Privind înapoi, reuşi să distingă plaja scurtă de care se îndepărtaseră, iar în urma ei, pămîntul neregulat în spatele căruia se întindea adăpostul pe care şi-l alesese drept cartier general şi clădirile de lîngă el.

– Nu crezi c-ar trebui să spui o rugăciune? întrebă Ezekiel.

Îşi scutură capul.

– N-ar ajuta la nimic, răspunse el. Este deja în iad. Şi acolo va rămîne pentru un milion de ani. Şi apoi pentru încă un milion. Nici o şansă de a scăpa de-acolo. Nu-mi place să mă gîndesc la asta, să-l văd arzînd în iad, chiar nu-mi place; dar faptul e consumat, alegerea lui a fost făcută. I-am ţinut o predică, ştii bine. I-am oferit bucuria de a-l cunoaşte pe Isus. N-a făcut altceva decît să se roage lui Mahomed şi să ceară un doctor. Nu se putea hotărî ce vrea mai mult, un doctor sau pe diavol.

Rîse, amuzat de propria glumă. Ezekiel zîmbi. Un zîmbet încordat, în care se amestecau dragostea şi neliniştea.

Gîndul la foc îl întrista. Să arzi un milion de ani fără încetare. Soția sa și copiii muriseră în flăcări, fuseseră arși împreună cu cîteva zeci de prieteni dintre cei mai apropiați. Totul se petrecuse rapid, dar suferiseră mai mult decît era drept să sufere cineva. Privi în jos spre apă, lăsînd să se stingă gîndul la flăcări, care îl torturase atît de mult.

– Apoi s-a înălțat și a murit, continuă Maestrul. Și s-a dus direct în iad. Nu au doctori acolo, asta e sigur. Se opri. Totuși, au o mulțime de mamoși care provoacă avorturi.

Ezekiel de-abia zîmbi. Nu-i plăcea să se gîndească la cineva care a ajuns în iad.

Corpul neînsuflețit al lui Ali Bouslimani zăcea pe fundul bărcii. Murise în chinuri, la miezul nopții.

– Încă îi mai putem folosi cadavrul, se avîntă Ezekiel. În caz că n-o să ne accepte cererile și va fi nevoie să le dăm un alt cadavru.

Scutură din cap. Nu departe începeau marile valuri ale Atlanticului. Putea mirosi vastitatea oceanului dinapoia sa, de parcă imensitatea și adîncimea erau calități ale mirosului.

– Dacă sauditii spun „nu" – și așa vor face – unul dintre ostatici trebuie să moară. Mi-am dat cuvîntul. Fără substituiri, fără înșelăciuni. Viețile le sînt măsurate. Nici chiar eu nu mai pot lungi ceea ce Dumnezeu a tăiat scurt.

Ezekiel se gîndi că e mai bine să nu se opună. Își mai văzuse Maestrul schimbîndu-și dispoziția, ca un far stricat care pîlpîie. Oricine i se opunea, putea ajunge în aceeași bucățică de mare ca și Ali Bouslimani. Absolut oricine. Ezekiel aruncă o privire spre umflătura de sub hanoracul celuilalt. Nu-și lăsa arma nici zi, nici noapte.

– Nu crezi că vor accepta propunerile noastre? întrebă el.

Rînji, încă amabil.

– Nu e nevoie s-o facă, zise el. Asta-i ideea.

– Nu înțeleg.

– Ar fi trebuit să înțelegi pînă acum, Ezekiel. Vor muri cu toții. Nu-ți dai seama? Cererile noastre sînt inacceptabile. Am prevăzut asta. Cadavrele se vor înmulți, iar ei vor deveni din ce

în ce mai disperați, dar în tot acest timp nu vor fi capabili să înghită ce le cer. Satana nu-și poate permite să recurgă la compromisuri. Ştie, ca și servitorii săi, că libertate pentru Biserică ar însemna un topor care amenință rădăcinile copacului său putred. Ăsta e un lucru pe care nu și-l poate permite. Pe lîngă asta, un milion de morți ar părea nimic. Chiar și zece milioane. Așa că vor spune „nu" pînă cînd va muri ultimul dintre ostatici. Şi se va termina cu toate. Noi doi vom merge acasă. Valurile vor spăla un corp fără față aici la țărm.

– O să-i numească martiri, David. Am mai văzut asta la televiziune. Se îmbracă în negru și flutură steaguri. Se dau în vînt după martiri – îi întăresc.

Maestrul zîmbi. Nu era un zîmbet prea drăguț. Barca se ridica și cobora. Pe fundul ei, cadavrul atîrna ca plumbul. O lumină slabă venea dinspre est peste cerul schimbător, colorînd valurile într-un cenușiu murdar.

– Îi întăresc, da. Dar îi și slăbesc. Dacă îi presăm suficient de tare, dacă îi înghesuim, ne vor da și nouă martiri. O recoltă, Ezekiel, ca fructele care cad din copac. Sîngele martirilor a fost sămînța bisericii. Dacă-l provocăm pe Satana, el ne va da mai mult. Iar oamenii de acasă vor înălța un strigăt destul de puternic pentru a tulbura aerul la Washington. Nu va mai fi altă alegere decît războiul. Ultima Cruciadă, Ezekiel! Gîndește-te la asta! Voi fi acolo în fruntea armatelor mele, pentru a conduce războiul împotriva lui Satana, pînă ce va fi înlănțuit și aruncat în iad. Ne apropiem de ultimele zile.

De parcă i-ar fi răspuns la aceste cuvinte, un fascicul de lumină străpunse norii deși de deasupra. Se uită la el, privindu-l cum clipește și apoi se topește. Simțămîntul unui triumf iminent pusese stăpînire pe el.

– E vremea să-l punem în patul său. Se apleacă și își vîrî mîinile sub subsuorile cadavrului. Ia-l de picioare și ajută-mă să-i fac vînt! Fii atent să nu răsturnăm barca!

Era mai greu decît se gîndiseră. Ezekiel trebuia să stea într-un capăt al bărcii, pentru a echilibra mica ambarcațiune. Scoaseră capul și umerii peste bord. Barca se înclină periculos. Cu cît corpul aluneca mai mult, cu atît mai mult se înclina barca. Atunci cînd părea că o să se răstoarne, cadavrul alunecă și căzu dincolo de bord. Se auzi un plesnet sec, un picior păru să se zbată în convulsii în ultima clipă și apoi mortul pieri, lăsînd în urmă un val de apă rece care se lovi de marginea bărcii aflate în balans.

26

Dublin
10 octombrie
08.00

Declan convocase o conferinţă cu schimbul A dis-de-dimineaţă, iar acum regreta. Petrecuse o noapte fără somn, iar pe la patru îl apucase durerea de cap. Nici durerea şi nici nervii nu se aleseseră cu ceva bun de pe urma gîndului că în orice moment ar putea primi ordin să închidă operaţiunea. Nu se simţise în viaţa lui atît de neajutorat: îi era interzis să investigheze uciderea fiicei sale şi era incapabil să o salveze pe Amina.

– Sper că aţi dormit bine cu toţii, zise el rotindu-şi privirea prin camera plină de femei şi de bărbaţi care arătau oricum, numai odihniţi nu. Se simţi puţin mai bine cînd îşi dădu seama că nu e singur. Îmi pare rău că aici nu sînt condiţiile cu care v-aţi obişnuit. Am sugerat mutarea operaţiunii la Shelbourne, dar mi s-a spus că din motive de buget nu se întrevede o astfel de posibilitate în viitorul apropiat.

Remarca provocă vreo cîteva zîmbete strîmbe, dar nimeni nu rîse. Nu se dădeau premii pentru glumele care aveau ca subiect bugetul.

– Aseară, continuă Declan, au avut loc două evenimente care ne interesează. Primul ar fi cererea MI5 de a prelua toate responsabilităţile în cazul ăsta şi de a lăsa în seama guvernului sarcinile obişnuite ale poliţiei şi operaţiunile speciale minore. Un individ pe nume Harker, de care cei mai mulţi probabil aţi auzit, s-a întîlnit cu *taoiseach* la începutul serii trecute. Are autorizaţie deplină de acţiune în numele directorului şi al coordonatorului

informaţiilor din Irlanda de Nord. Nu ştim cum a ajuns Willoughby să fie informat despre criza ostaticilor, dar asta nu mai contează acum. În mod clar, MI5 nu are jurisdicţie aici. Dar Irlanda este membră a Comunităţii Europene şi semnatară a numeroase acorduri cu privire la lupta împotriva terorismului internaţional. Grupul de miniştri care coordonează unităţile de lucru în lupta împotriva terorismului şi a crimei organizate are acum o influenţă foarte mare. MI5 are legături mult mai strînse decît noi cu diverse servicii europene de informaţii. Tot ce a avut Harker de făcut a fost să-i fluture lui Mangan prin faţă ameninţarea unei acţiuni unite a europenilor. E mai bine din orice punct de vedere să ai de-a face cu MI5 din Irlanda de Nord decît să aduci încoace o operaţiune internaţională, în cadrul căreia ne-am pierde orice autonomie naţională. Asta înseamnă că, începînd cu ora opt aseară, operaţiunea noastră semilegală a devenit complet ilegală. Acum sîntem, mai mult ca înainte, de capul nostru, cu toate că vom avea în continuare contacte clandestine cu C3 şi cu Divizia Specială, în viitorul apropiat.

Se opri. De pe feţele lor putea spune că, în fine, începeau să creadă că ar putea sfîrşi avînd necazuri serioase.

– Apoi, ieri-seară răpitorii au luat legătura cu *taoiseach* în persoană. Am aici o stenogramă a conversaţiei dintre domnul Mangan şi un individ care pare să fie conducătorul grupului de răpitori.

O citi repede. Nimeni nu-l întrerupse. Nu puse nimeni întrebări.

– Nu vreau să vorbesc despre asta acum, zise el. Vom reveni mai încolo. Mai întîi, trebuie să vă spun de ce conversaţia s-a întrerupt atît de brusc.

Le spuse despre explozia care omorîse cinci membri ai Gărzii la Mountcharles.

– Tocmai am primit detalii de la cei care au examinat locul, zise el. Acum ştim două lucruri. Mai întîi, că în cabina telefonică era un manechin; apoi, că telefonul era ataşat la un radioemiţător pe unde scurte. Oricine a fost cel care a vorbit cu *taoiseach* nu

se afla în cabina telefonică. Dacă a avut un dispozitiv de emisie destul de puternic, putea fi oriunde în ţară.

– Sau chiar în afară, zise Liam Kennedy. Ar fi putut transmite din Nord sau din Scoţia. Chiar şi de la distanţă mai mare, dacă a folosit comunicaţii prin satelit.

– Asta aşa este. Sînt sigur că ostaticii nu au fost scoşi din ţară. Dar s-ar putea foarte bine să existe un grup de control care să-i organizeze pe răpitorii din Marea Britanie sau chiar de pe continent. Oricum, cred că ar trebui să ne bazăm pe supoziţia că oamenii pe care îi căutăm se află în mare parte, dacă nu chiar toţi, în Irlanda. Dacă s-ar afla altundeva, afacerea ar deveni internaţională.

Se opri şi aruncă o privire pe hîrtiile aflate în faţa lui pe birou.

– Spuneaţi că veţi reveni la conversaţia dintre *taoiseach* şi liderul răpitorilor, zise Grainne Walsh.

Grainne părea mai proaspătă decît colegii săi. Ea era una dintre acele persoane insuportabile care puteau petrece şase luni într-o închisoare thailandeză sau puteau traversa China cu trenul, pentru ca apoi să arate ca şi cum ar fi ieşit dintr-un salon de înfrumuseţare.

Declan aprobă din cap.

– Mulţumesc pentru că mi-ai amintit, Grainne! Pare clar că eşti singura dintre noi care a avut un somn bun azi-noapte. Sper că nu te deranjează dacă-mi aduci o ceaşcă de cafea după asta.

– Cu un cub de zahăr sau cu două?

– Fără zahăr. Sînt la regim. Aşadar, convorbirea lui *taoiseach*. Există unul sau două lucruri care necesită ceva mai multă atenţie. Sînt sigur că ceilalţi deja le studiază. Mai întîi, faptul că omul care vorbea cu *taoiseach* a simţit nevoia să-şi modifice vocea. Pentru asta puteau fi cîteva motive, dar cel mai probabil este că s-a temut că cineva i-ar putea recunoaşte vocea. Trebuie să aflăm de ce. Şi un alt lucru despre voce. Se poate ca acela care a sunat să aibă accent. Asta ar deschide tot felul de posibilităţi.

Declan apăsă butonul de pe biroul său.

– Myles? Vrei să intri, te rog?

Uşa se deschise şi un omuleţ ciudat păşi temător în încăpere. Era scund, cu un păr rar şi roşcat, şi cu un nas turtit, îmbrăcat într-un costum cu vestă. Declan îl îndemnă să se aşeze pe un scaun în faţă.

– Vreau să vi-l prezint pe profesorul Myles O'hUiginn, zise el. Myles e un vechi prieten de-al meu. Este şeful Catedrei de Religie de la Trinity College. I-am spus ce problemă avem şi a fost de acord să facă parte din echipa noastră pentru moment. Cred că vom avea mare nevoie de el în operaţiunea asta.

Se opri şi privi spre O'hUiginn.

– Myles, tocmai le vorbeam despre treaba cu accentul. Poate ne poţi spune mai multe despre asta.

O'hUiginn dădu din cap. Părea neliniştit. Nu era lumea sa. Pînă acum îşi petrecuse viaţa departe de alarme şi de incidente neprevăzute. Şi totuşi, de mai bine de zece ani, obiectul său de studiu devenise crucial pentru politică în multe locuri din lume. Acum, găsindu-se în mijlocul scenei, se temea ca priceperea sa să nu se dovedească irelevantă.

– Ei bine, da, acum, începu el, neştiind exact cum să se adreseze celor de faţă. Nu erau de vîrsta studenţilor săi, dar nu erau nici colegi de la care s-ar fi putut aştepta la capacitate de înţelegere şi la cunoştinţe specifice. Trebuie să spun – asta înseamnă că toate astea sînt nesigure. Avem destul de puţine date. De fapt, mai nimic. Asta înseamnă...

– Myles, treci la subiect! Ăsta nu e un seminar. Spune-le exact ce mi-ai spus şi mie.

– Îmi pare rău, Declan! Nu sînt obişnuit cu ceea ce cred că voi numiţi instructaje. Dar o să mă străduiesc.

– Bine, bine.

– Chestia cu accentul este interesantă, continuă O'hUiginn, în principal, pentru că sînt sigur că nu avem de-a face cu o grupare irlandeză. Mai întîi, pentru că sînt foarte puţine secte protestante în această ţară. Ele sînt mai multe dacă includem Nordul, desigur, şi nu resping această posibilitate. Cele mai multe dintre

cultele mari au activitate aici – Moon, Meditaţia Transcendentală, Baha'i şi altele – dar sînt sigur că nici una dintre acestea nu este implicată aici. Atît biletele primite de la răpitori cît şi conversaţia telefonică dau de bănuit că ar fi vorba de o grupare creştină de extremă dreaptă. Dar din ceea ce mi s-a spus despre dimensiunea celor întîmplate, nu pot să cred că vreuna dintre micile secte de aici ar fi implicată. Nici una dintre ele nu are capacitatea financiară, nu dispune de atîţia oameni şi de posibilităţi de instruire. Desigur, cîteva au legături internaţionale şi trebuie să ţinem cont de asta; dar eu nu m-aş gîndi la ei. Nici una dintre sectele irlandeze nu are antecedente violente şi, din cîte ştiu, nici una nu este în legătură cu grupări străine care au astfel de antecedente. Dacă aş vrea să caut o sectă creştină de extremă dreaptă cu bani, oameni şi capacitatea organizatorică pentru a pune la cale un atac de felul ăsta, m-aş fi îndrepta direct către Statele Unite, unde sînt cîteva grupări care îndeplinesc toate aceste condiţii. Bănuiala asta e întreţinută de mai multe lucruri. Mai întîi, la un moment dat vorbitorul de aseară i-a spus lui Mangan: „Cuvîntul tău nu face nici un sfanţ". Apoi mai e asta.

Scoase din buzunar ceasul pe care Declan îl găsise cu o zi înainte.

– Acesta este un ceas care a fost găsit la încheietura ostaticului egiptean mort. Pare să fi fost pus acolo ca un fel de declaraţie. Este de fabricaţie americană şi întîmplător ştiu că nu sînt neobişnuite printre fundamentaliştii de acolo. Înţeleg că domnul Carberry are de gînd să verifice vînzările şi distribuţia de ceasuri la producătorul respectiv. Ei bine, deocamdată asta este. Cum am spus, nu prea avem multe posibilităţi. Nu-mi place această situaţie, în mod obişnuit n-aş...

– Mulţumesc, Myles. Vreau să rămîi pe-aproape pentru a putea comenta orice informaţie care apare. Dacă-i putem identifica pe aceşti oameni, ne-ar putea fi mai uşor să-i localizăm.

O'hUiginn se ridică în picioare. În spate, un tînăr operator de calculator, Tim Donnelly, ridică o mînă.

– Nu încă. E prea general. Muntele Carmel este o bine cunoscută locaţie biblică. Acolo Profetul Iezechiel i-a învins pe preoţii lui Baal. Şi, desigur, e situat în statul modern Israel, deasupra portului Haifa. Evident, asta ar putea avea o semnificaţie în contextul actual. Sau are un înţeles special pentru amicul nostru, care transmitea prin radio. Vom vedea.

– Are cineva vreo întrebare pentru profesor? Nu? Foarte bine, îl vom lăsa să se întoarcă la treabă.

– Declan, dacă ai nevoie de mine, voi fi în camera de sus toată ziua. Sînt acolo nişte materiale pe care trebuie să le consult. Pînă mîine o să fac o listă cu ce alte lucruri mai am nevoie. Va trebui să mi le găseşti; sistemul bibliotecii universitare e prea încet. Multe dintre ele pot fi transmise prin internet. Poţi să faci asta?

Declan dădu din cap.

– N-ar trebui să fie probleme. Mai vorbim.

După ce O'hUiginn ieşi, Declan se întoarse la treburile lor.

– Nu-l subapreciaţi din cauza comportamentului. E foarte pătrunzător. Vede lucruri pe care nu le poate vedea nici unul dintre voi şi face conexiuni pe care nici nu le-aţi bănui. Aerul său distrat e valabil numai la suprafaţă. Myles e unul dintre cei mai buni. Şi avem nevoie de cineva care să poată interpreta declaraţiile pe care le primim de la răpitori.

– Nu vor încerca să-l folosească şi cei care investighează oficial? întrebă Grainne.

– N-o să-l găsească. Nu va părăsi clădirea asta pînă cînd nu se va termina totul. Mi-a dat cuvîntul său.

– Din ce mai spune, sînt şanse ca liderul răpitorilor să fie american şi se poate ca unii oameni de-ai săi sau chiar toţi să fie din State. Nu credeţi?

Cîţiva oameni dădură din cap.

– În regulă. Este cea mai bună pistă pe care o avem. Pronsias şi Brendan, vă ocupaţi de asta chiar acum. Verificaţi-i pe toţi americanii care au intrat în Irlanda, să zicem în ultimele trei sau patru luni. Apoi vă concentraţi asupra celor care au rămas. Cînd

ajungeţi la o listă scurtă, o să vedem cîţi mai sînt la adresele pe care le cunoaştem. Bănuiala mea e că organizatorii au venit cu ceva vreme în urmă, pentru a pune lucrurile la punct, dar restul echipei ar fi putut veni doar cu săptămîni, ba chiar cu doar cîteva zile înainte de atac.

Sună telefonul. Declan ridică receptorul. Era Pádraig Pearse.

27

Belfast
10 octombrie
11.30

Avionul a aterizat pe aeroportul Aldergrove la timp, coborînd din cerul de un albastru-deschis peste fîşiile de cîmpie arate şi nearate. În ziua precedentă, Abu Hida zburase de la Beirut la Atena şi de la Atena la Amsterdam. Primise acte false de la unitatea de servicii informative a Hezbollah-ului din Sidon. De la aeroportul Schiphol mersese la o cafenea în centrul Amsterdamului, unde un prieten malaezian îi dăduse acte noi şi o sumă apreciabilă în bancnote britanice folosite. Malaezianul îi dăduse şi un aparat de ras pentru a-şi rade barba.

În seara aceea Abu Hida luase o cursă spre Newcastle, în Anglia. De vreme ce zborul pornea dintr-o altă ţară a Comunităţii Europene, nu se făcuseră controale vamale, iar verificarea paşaportului fusese aproape automată pentru cineva care, ca Abu Hida, deţinea un paşaport din Comunitatea Europeană. Fusese aşteptat la aeroport şi condus direct într-o reşedinţă din Benwell, la vest de Newcastle, unde intrase în contact cu un grup de studenţi iranieni. Dimineaţă pornise spre Belfast, avînd asupra lui documente care îl identificau drept Ghiyath Shafique, un băcan pakistanez rezident în Gateshead.

Zborul de dimineaţă din Newcastle a fost deviat de pe aeroportul principal pe Belfast International, în munţii de la marginea oraşului. Pasagerii erau majoritatea jurnalişti şi comercianţi în costume Marks & Spencer. „Ghiyath Shafique“ nu atrăgea o a doua privire. Personalul de securitate din ambele aeroporturi l-a

lăsat să treacă fără alte întrebări decît cele obişnuite, legate de scopul călătoriei. Ţintele lor aveau nume ca Liam şi Brendan şi veneau din Turf Lodge şi Ardoyne, nu din Lahore sau Rawalpindi.

Nu era foarte înalt, nici foarte chipeş, nici foarte bine îmbrăcat. Dar nimeni n-ar fi trecut pe lîngă el pe stradă fără a-i remarca prezenţa. Mai presus de orice erau ochii, cu adîncimea lor, cu întunecimea lor măslinie, cu imensitatea lor şi cu forţa de a observa totul. Iar gura, ferm trasată şi încordată, de parcă ar putea zîmbi sau izbucni în rîs în orice moment, ca şi cum toată energia feţei stătea acolo, înfăşurată în acele buze. Dacă Anthony Harker ar fi fost de serviciu pe aeroport, ar fi ştiut imediat cu cine are de-a face. Erau fraţi, într-un anume fel.

Afară luă primul taxi de la coadă şi ceru să fie dus la o adresă din apropierea centrului oraşului. Strada dinspre aeroport avea securitatea asigurată de un punct de control permanent al unităţilor speciale, dar şoferii de taxi – toţi protestanţi – erau cunoscuţi de către poliţie. Sergentul de serviciu nu-i aruncă lui Abu Hida decît o privire trecătoare. Un semn din cap şi trecură.

În timp ce se îndepărtau, şoferul aruncă o privire în oglindă şi apoi începu o conversaţie. Purtarea prietenoasă cu străinii era compensaţia tradiţională a unui ulsterian pentru faptul că îşi ura vecinul.

– Eşti pentru prima oară în provincie, domnule? întrebă el, trădîndu-şi apartenenţa religioasă din momentul în care deschise gura.

Nici un catolic nu ar fi vorbit despre cele şase districte spunîndu-le „provincie“, cum nu ar fi spus Derry în loc de Londonderry.

– Da, răspunse Abu Hida. Prima mea vizită.

– Ei bine, nu-i lua în seamă pe poliţai, fiule! Îşi fac doar datoria. Ne feresc de necazuri. Luă un viraj brusc şi deodată putură vedea oraşul întins de-a lungul unei fîşii de apă. De pe insula mare, nu? continuă şoferul.

– Din Anglia. Trăiesc în Anglia, la Gateshead.

– Chiar aşa? Mezina mea a fost la universitate prin zona aia, zău aşa. Universitatea Newcastle. A studiat sociologia sau cum

i-or spune. Iar acum s-a întors aici. Mulţi pleacă şi nu se mai întorc. Dar nu mai e aşa de rău cum a fost. Irlanda de Nord e sigură, ca şi alte locuri. Poţi sta aici ani de zile fără să vezi vreo tulburare cît de mică. Nici nu-ţi vine să crezi toate lucrurile pe care le vezi la televizor. Nu e deloc aşa. Sigur, se mai omoară, dar nu mai e ca acum zece ani sau chiar mai mult. Aud spunîndu-se că e mai ridicată criminalitatea din insula mare decît cea de aici. Asta e adevărul, pe Dumnezeu. În ce branşă spuneai că lucrezi?

Abu Hida descoperi că e greu să înţeleagă şirul rapid al cuvintelor englezeşti cu accent puternic. Vorbea limba destul de bine, dar aici era ca într-o altă ţară.

– Îmi pare rău, spuse el. Nu înţeleg.

– Cu ce te ocupi? Ce faci?

– Am un magazin. O băcănie. Dar închiriez şi casete video.

Intrară pe Autostrada 2, la Templepatrick. Maşina prinse viteză, îndreptîndu-se spre coastă.

– Am auzit că foarte mulţi de-ai voştri au magazine acum în Anglia, zise şoferul. Totuşi, e păcat că nu puteţi fi acasă, în India. Aţi avea mult soare acolo, zău aşa. Aici nu prea e.

– Sînt din Pakistan.

– Mda, bine, e acelaşi lucru numai că-i diferit, nu?

Abu Hida privi oraşul care îl înconjura. De ani de zile auzise vorbindu-se despre Belfast ca despre un Beirut al Europei. Se aşteptase să-l găsească distrus de război, patrulat de facţiuni rivale, un loc devastat. În schimb, vedea străzile obişnuite ale unui oraş european de provincie.

– Atunci eşti hindus, nu-i aşa?

– Musulman.

– Aşa? L-am dus pe Salman Rushdie, chiar pe locul pe care stai, zău aşa. Pe Dumnezeu, aşa a fost. Dar ia spune-mi, eşti un musulman catolic sau un musulman protestant?

Era o glumă veche, pe care Abu Hida nu reuşise niciodată să o înţeleagă.

– Îmi pare rău, nu...

– E în regulă, făceam şi io o poantă.

Ajunseră într-un spaţiu larg, apoi cotiră pe Glenmachan Street. Acolo era un alt punct de control, dar li se făcu semn să treacă. Şoferul o luă la stînga pe Tate Avenue, îndreptîndu-se spre est, către universitate.

Pe străzi erau maşini blindate şi o dată sau de două ori Abu Hida zări pe trotuare patrule militare; dar nu văzu nici o urmă de explozii sau de bombardamente. „Orice război s-ar purta aici, trebuie să fie strict controlat, gîndi el, cu morţi simbolice, care n-au alt scop decît să evite compromisurile pe care pacea le-ar putea aduce."

Trecură pe străzi obişnuite, pe lîngă case obişnuite şi se întrebă de ce fusese trimis aici, cum şi-ar putea găsi destinul aici. Pe neaşteptate, simţi că-şi pierde speranţa.

– Aici domnule, cred că ăsta e locul pe care-l cauţi.

Opriră pe Stranmillis Road, în faţa unui restaurant indian numit The Imambara, cu numele scris cu litere grele din aur deasupra unei uşi sofisticate ce părea grotescă şi nelalocul ei printre casele unui oraş victorian.

– Ai prieteni aici, nu? întrebă şoferul.

– Prieteni?

– Ştii – familie. Relaţii.

– A, da. Stau la vărul meu.

– Ei bine, sînt sigur că sînt foarte fericiţi în Belfast. Nimeni nu i-ar tulbura aici, nu ca peste ocean. Oricine e bine venit în Irlanda de Nord. Negru, oacheş, galben, nu-i nici o diferenţă. Atîta timp cît nu eşti catolic, ha?

Plăti şoferului şi intră. Era vremea prînzului şi restaurantul era plin de clienţi, mulţi dintre ei studenţi la universitatea din apropiere care profitau de preţurile speciale pentru prînz. Un ospătar cu o haină lungă şi albă şi un turban roşu se apropie de el.

– Vreau să-l văd pe domnul Shafique. Spune-i că sînt vărul lui din Anglia.

Shafique era patronul restaurantului. Sosi în cîteva clipe, zîmbind larg pentru a-şi disimula neliniştea. Deşi nu-i ajungea decît

pînă la piept lui Abu Hida, avea de cel puțin două ori greutatea lui. O politețe exagerată îi afecta fiecare mișcare și îi îngroșa vocea de o nesinceritate onctuoasă. Abu Hida văzu imediat în el un geamăn al șoferului de taxi. Amîndoi oamenii aveau nevoie disperată să-și recîștige încrederea. Aveau nevoie, mai presus decît orice în viață, să fie plăcuți, iar Abu Hida presupuse că ar da orice pentru asta, chiar și oportunitatea de a fi ei înșiși.

– Ești foarte bine venit, zise omulețul. Te rog, trebuie să fii flămînd. Voi da ordin la bucătărie să-ți prepare un prînz. Toată mîncarea noastră este *halal*[1].

Abu Hida își scutură capul.

– Locul ăsta e prea expus. N-ai o cameră mai retrasă?

– Bineînțeles, bineînțeles. Îmi pare rău. Vom merge sus, în biroul meu.

Luă bagajul lui Abu Hida și îl pofti pe o ușă laterală. Mirosul de curry ieftin îi urmă.

Biroul era o cameră înghesuită sub acoperișul clădirii, plină cu cutii de carton cu mirodenii și saci de textile așteptîndu-și rîndul la spălătorie. Pereții erau căptușiți cu rame care încadrau texte caligrafiate – nu tocmai reușit – în arabă și imagini ale sanctuarului de la Kaaba în foițe de argint. Deasupra biroului era o fotografie color a unei clădiri scăldate în soarele indian. Shafique îi arătă în timp ce punea jos bagajul.

– Asta este Marea Imambara din Lucknow. Un loc foarte sfînt pentru șiiți, după cum știi. După ea mi-am botezat restaurantul. Bunicul meu obișnuia să meargă acolo la ceremoniile religioase din luna Muharram[2]. Familia noastră a trăit în Lucknow pînă la separare. Desigur, eu însumi n-am fost niciodată acolo.

Abu Hida nu avea timp de amintiri.

– Vreau să fiu lăsat singur, zise el. Cînd îmi voi termina rugăciunile, o să mănînc. La ora două o să vină un om. Va spune că-l cheamă Ali. Trimite-l la mine de îndată ce sosește.

---

[1] Alimente permise să fie mîncate de musulmani (n.red.)

[2] Prima lună a anului lunar musulman; lună de doliu pentru musulmanii șiiți (n.red.).

28

Omul care îi spuse micuţului şi grăsanului Shafique că îl cheamă Ali sosi puţin după ora două. Abu Hida se rugase, mîncase şi se odihnise. Era gata pentru treburile grele care-l aşteptau. Asta făcea parte din *jihadul* său, lupta sa personală împotriva tărîmului necredinţei, atît în lume cît şi în sine însuşi.

Ali era arab ca şi el, un irakian din sud. Nu era ca domnul Shafique; nu era rotund, nu era nervos, nu era mulţumit să-şi facă o viaţă în jurul însemnelor pietăţii familiale şi al relicvelor unui trecut uitat. Purta haine ieftine şi simple. Purta barbă, iar părul îi era pieptănat cu atenţie. Alura sa îl impresionă pe Abu Hida în momentul în care puse piciorul în camera îmbîcsită.

Ştia că Ali luptase împotriva lui Saddam Hussein în ţinuturile mlăştinoase din sudul Irakului, în timpul revoltei şiiţilor din 1991. Înainte fusese student la seminarul teologic din Najaf şi condusese *halaqa*, o celulă a partidului şiit Da'wa, în oraşul său natal, Suq al-Shuyukh, un centru al rezistenţei împotriva lui Saddam şi a dictaturii partidului Baas, controlat de sunniţi. Avea legături strînse cu cîteva dintre grupurile de rezistenţă mai mici: al-Afjay al-Islamiyya şi Jund al-Imam. După înăbuşirea rebeliunii părăsise ţara, la ordinul unuia dintre profesorii săi, Hujjat al-Islam al-Ghaffari. Acum era de cinci ani în Irlanda de Nord, dîndu-şi doctoratul în studii islamice la Universitatea Queen. Între timp, nu stătuse degeaba.

– Putem avea încredere în el?

– Deplină. Cunoaşte preţul trădării. Vărul său, cel ale cărui hîrtii le ai asupra ta, este un credincios foarte activ în mişcarea din Anglia. Cîţiva alţi membri ai familiei sînt oameni de treabă,

şiiţi adevăraţi, iubitori ai imamului. Shafique nu are nici un motiv să te trădeze.

– Poate că nu intenţionat, dar e posibil să facă greşeli. Ar putea deschide gura la momentul inoportun, şi să spună ceva nepotrivit. Să fii cu ochii pe el! Vorbeşte cu vărul său, asigură-te că înţelege importanţa prezenţei mele aici, dar nu-i da detalii. Ai grijă ca el să-i explice lui Shafique al nostru consecinţele unei limbi slobode pentru el şi pentru familia lui.

Se opri. Chiar dacă n-ar fi fost foarte bine informat despre trecutul său, simţea că Ali este un om de încredere. Abu Hida îşi dusese viaţa printre oameni devotaţi unei cauze, oameni gata să moară pentru cauza în care credeau, pentru care orice formă de compromis era o trădare a adevărului absolut. Şi el ducea cu sine conştiinţa propriei lipse de însemnătate, transcendenţa devotamentului complet, şi o recunoştea la ceilalţi, ca şi cum ceva din ei ar fi vorbit cu ceea ce era în el.

– Oricum, Shafique nu e important. Ai luat legătura cu cine te-am rugat?

Ali, al cărui nume real era Abu Ahmad al-Rikabi, dădu din cap.

– Ne aşteaptă. Au mai rămas de stabilit locul întîlnirii şi ora. Te duc la mine şi putem aştepta acolo pînă cînd sună ei. Apartamentul meu e după colţ, în Pretoria Street.

– Ştiu ce au de făcut?

– Cred că da. Unii dintre ei sînt foarte experimentaţi.

– O să vedem. Echipamentul pe care l-am cerut e acolo?

– Cea mai mare parte. Armele, cu siguranţă: m-au asigurat că o să-ţi găsească tot ce-ţi trebuie.

– O să vedem noi.

– Restul îţi va fi trimis imediat ce vei intra în contact cu grupul care va lucra cu tine. Îmi pare rău, dar nu a fost fizic posibil să aducă totul într-un timp atît de scurt. Oamenii mei fac tot ce pot.

– Mai întîi să fiu înarmat. Asta e prioritatea.

Ali îşi privi ceasul.

– Cred că trebuie să mergem. Asta e tot bagajul tău?

Abu Hida aprobă din cap. Ali se apleca pentru a-i ridica bagajul, dar tovarăşul său i-l luă din mînă.

– Nu, zise blînd Abu Hida. Nu eşti servitorul meu. O să-ţi cer să faci doar ceea ce nu pot face eu.

Ali zîmbi.

– Mi-au spus că eşti dificil.

Abu Hida îl privi în ochi.

– Mai dificil decît îţi poţi imagina, zise el.

Fără să mai scoată o vorbă se îndreptă spre scări.

Dublin
16.28

Uşa se deschise şi Grainne Walsh aruncă o privire înăuntru. Declan îi făcu semn să intre. Se gîndise la Amina.

– Domnule? Cred că ar trebui să ascultaţi asta.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Cîţiva membri ai echipei erau adunaţi în jurul unei mese în camera de alături. Se auzea un radio. Declan se uită la ceas; nu puteau fi decît ştirile de patru şi jumătate. Cineva mări volumul.

– ... va avea loc miercurea următoare. Fabrica din Limerick a fost închisă în februarie, după pierderea a şaizeci de muncitori, dar domnul O'Sullivan spune acum că intenţionează să o repună în funcţiune pînă la Anul Nou. Un reprezentant al sindicatului intervievat în această dimineaţă a spus că oferta a fost inacceptabilă şi că protestele vor continua.

Şi acum ne întoarcem la raportul menţionat mai devreme, în care se pretinde că aici, în Irlanda, a avut loc o acţiune soldată cu luare de ostatici. La telefon, din Londra, se află Siobhan Coyle.

– Siobhan, s-a mai întîmplat ceva?

– Deocamdată nu, Raymond. Purtători de cuvînt de la principalele ambasade arabe de aici au negat că ar exista o criză de acest gen şi ne-au asigurat de desfăşurarea conferinţei conform planurilor. Deocamdată, tot ce ştim este că există zvonuri pornite de la cîteva organizaţii fundamentaliste musulmane din

Orientul Mijlociu, care pretind că delegații lor au dispărut și că serviciile de comunicații ale securității occidentale au dat în vileag detalii cu privire la o conspirație care a pus la cale răpirea și chiar uciderea lor. Înțeleg că Agenția Reuters din Beirut va da publicității probe în această seară.

– Mulțumesc, Siobhan. Între timp, aici în Dublin ministrul de externe Ciaran Clark a dat o declarație prin care a negat că delegații ar fi în pericol. El a sugerat că zvonurile despre un atac asupra participanților la conferință sînt simple dezinformări puse la cale spre a crea un climat de confuzie în ce privește negocierile. Zvonurile au fost probabil opera cîtorva grupuri extremiste cărora le-a fost refuzat accesul la discuții. Potrivit unui purtător de cuvînt de la biroul lui *taoiseach*, conferința continuă la Castletown House, în condiții de maximă securitate.

Și acum ultimele știri din sport...

29

Belfast
10 octombrie
19.10

Zona de război din vestul Belfastului este ceva mai departe de bulevardele înfrunzite și de sediile agenților de bursă din Malone Road și nu este tocmai un loc tihnit de plimbare. Mergînd în jos pe Balmoral Avenue și apoi pe Stockmans Lane pe sub noua autostradă, te trezești într-un cartier din proprietatea Autorității Imobiliare, unde accentele sînt diferite, casele sînt mai mici, iar mașinile – cele care au mai rămas – mai vechi. De aici, oriîncotro ai apuca-o, totul este la fel: un vast ghetou republican care se întinde de la est de Dunmurry pînă la Clonard și Falls, la vest de centrul orașului. Numele sînt familiare de pe ecranele a milioane de televizoare: Ballymurphy, Turf Lodge, Andersonstown, Falls. Aici este o lume în interiorul altei lumi, sărăcită, sub asediu, patrulată zi și noapte de soldați pe care locuitorii săi îi consideră ca aparținînd unei armate de ocupație. Este West Bank într-un alt loc. Nimeni nu vrea cu adevărat să se afle aici, nimeni nu îndrăznește să trăiască în altă parte.

Ali conducea fără ezitare în jos pe Stockmans Lane, de-a lungul șoselei Kennedy, peste granița de est a Ladybrook-ului în Andersonstown. Telefonul sunase cu douăzeci de minute mai devreme, iar mesajul conținea un loc și o oră de întîlnire. Știa drumul la fel de bine ca orice localnic. Aproape din ziua venirii sale în Belfast, tînărul irakian se ocupase cu punerea la cale a unor contacte cu grupuri republicane. El nu avea nimic în comun

cu ei în afara urii față de imperialismul britanic, dar asta era de ajuns pentru a da alianței lor o fărîmă de sens.

Ploaia pornise să cadă, la început ușor nesigură, apoi din ce în ce mai deasă. Trecu pe lîngă o mașină blindată. Din turela ei privea un soldat britanic, cu arma îndreptată amenințător spre ei.

Se adînciră într-o rețea de străzi triste și răvășite, unde oameni cu ochi iscoditori pîndeau pe la colțuri, iar adolescenți cu gulerele ridicate împotriva burniței se înghesuiau în ganguri, așteptînd înserarea. Fațadele micuțelor magazine aveau grilajele sau obloanele trase, iar pereții purtau sloganuri de sfidare și idealism habotnic, evocînd amintiri ale unui trecut imposibil. În fața barurilor camere TV cu circuit închis vegheau încontinuu pentru a descoperi criminali. Aproape că nu existau mașini, iar cele existente erau dărăpănate și ruginite. Escort-ul de numai un an în care se aflau ei părea sfidător și nelalocul lui. În sfîrșit, Abu Hida începea să înțeleagă ce făcea aici și cum, în ciuda oricărui lucru, ar putea ajunge din nou față în față cu destinul său în această insulă murată de ploaie.

Era un cuvînt arab, *al-mustad'afin*. „Mizerabilul", „săracul", „obiditul" – avea nenumărate traduceri, dar toate spuneau același lucru: oameni cărora totul le fusese luat, în afară de speranță și mîndrie. „Damnații lumii" ai lui Fanon. De secole șiiții se considerau obidiți, iar acum se ridicaseră pentru a cere ce era al lor.

În toți anii de luptă în Beirut, Abu Hida vedea Occidentul într-un singur fel: un tărîm luminos al tiranilor bine îmbrăcați, porniți să distrugă tot ceea ce lui îi era drag, profitori ocupîndu-se cu comerțul internațional cu droguri, pornografie și arme. Știuse că viziunea lui e falsă, că este mult prea simplificată, dar îi slujise mai mult decît orice adevăr. Ura față de cruzime și înșelăciune îl întărise și îl ajutase să treacă prin cele mai teribile evenimente ale războiului. Se agățase de imaginile false ale aroganței occidentale pentru a-și alimenta ura.

Dar aici, trecînd pe străzile distruse, pe lîngă tinerii în hanorace ieftine și pe lîngă femeile cu sacoșe peticite, pe lîngă copiii

cu obrajii supţi şi cu ochii goi, a înţeles că sînt *al-mustad'afin* şi aici. Nu avea de unde să ştie că erau străzi protestante ca asta şi în alte părţi ale oraşului sau că sînt oameni săraci şi damnaţi peste tot în Marea Britanie, că peste tot adevăratul inamic nu erau englezii sau forţele imperialiste, sau armatele de ocupaţie, ci insidioasa şi zdrobitoarea sărăcie, care inflama vieţile tuturor celor atinşi, indiferent de credinţă.

Opriră în faţa unei case cu două niveluri în Clonelly Avenue. Ali aruncă o privire atentă prin preajmă, apoi coborî şi veni lîngă uşa din faţă. Casa arăta ca toate celelalte de pe stradă. Bicicleta unui copil zăcea ruginită în grădina din faţă. O antenă pentru satelit răsărea dintr-un colţ. Tocăria nu fusese vopsită de ani de zile şi era vizibil putrezită.

Uşa se deschise puţin. Ali vorbi aprins cu cineva prin deschizătura îngustă. În apropiere, un cîine lătră jalnic, de parcă liniştea l-ar fi speriat. După cîteva clipe vocea îi fu acoperită, în timp ce un elicopter trecu pe deasupra: eterna vigilenţă, dar fără libertate. Ali se întoarse şi se apropie de portieră. Era linişte din nou.

– Te aşteaptă, zise el.

30

Erau în camera din faţă, doi bărbaţi în picioare şi o femeie aşezată pe un scaun. Casa pentru întîlnire fusese rechiziţionată cu o jumătate de oră înainte de la o familie catolică, Cronini, ce-şi trăise toată viaţa aici. El era şomer, soţia lui făcea curat la un centru de zi pentru pensionari şi aveau cinci copii. Plecaseră în Turf Lodge, la sora lor, pentru perioada în care era nevoie de casă. Nici prin cap nu le-ar fi trecut să se plîngă; nimănui nu i-ar fi trecut. A-ţi părăsi casa după un anunţ de moment făcea parte din viaţă, la fel ca şi ascunderea unei arme, a unei cutii de muniţii sau a unui fugar.

Ali îi prezentă pe bărbaţi ca fiind Desmond McCormick şi Con McKearney. Aveau în jur de treizeci şi cinci de ani, cu ochi mari, nevisători, şi buze uscate, inexpresive, de culoarea cărămizilor decolorate de vreme. Abu Hida le strînse mîinile, cîntărindu-i pe fiecare în parte, ştiind că viaţa lui depinde de forţa lor şi de încrederea pe care le-o acorda.

Femeia stătea mai departe, pe un scaun scund, iar Abu Hida ar fi ignorat-o, parţial pentru că era femeie şi parţial pentru că nu corespundea nici unuia dintre stereotipurile unui luptător. La ei femeia purta fie văl, fie veşminte de luptă. Machiajul, parfumul şi hainele scumpe aparţineau inamicilor. Dar femeia asta purta un costum simplu, avea părul bine coafat şi mirosea vag a trandafiri.

Ali îl conduse pe Abu Hida la ea. În timp ce se apropiau, ea se ridică încet şi întinse înainte o mînă bine îngrijită.

– Ea este Maureen O'Dalaigh, zise Ali. Doctor O'Dalaigh, el este omul despre care ţi-am spus.

Abu Hida îi luă mîna. De cum o făcu, simţi dintr-o dată ceea ce nu simţise în mîinile celorlalţi: puterea, îndîrjirea şi motivaţia

unui criminal. Hainele şi machiajul erau camuflaj sau batjocură. Îi strînse mîna, iar ea îi întoarse strînsoarea.

– Sînt încîntată să te cunosc, zise ea. Ali mi-a spus multe despre tine. Mi-a spus că eşti un erou în locul din care vii.

– Asta nu pot s-o spun eu. Noi nu avem eroi. Sînt un luptător, un *mujahid*. Nu lupt pentru mine, ci pentru imam.

– Desigur, eşti şiit. Am dreptate?

– Da. Un musulman care iubeşte familia Profetului.

Se opri. Îşi dădu seama că încă îi mai ţinea mîna într-a sa. Încurcat, îi dădu drumul.

– Înţeleg, zise ea. *Ahl al-bayt*.

– Da, zise el surprins. Eşti foarte bine informată.

– A, am citit o mulţime de lucruri. Nu sîntem cu toţii nişte sălbatici ignoranţi pe-aici, ştii? Nu ca cei doi tîmpiţi de colo, zise ea zîmbind către tovarăşii săi.

– Doctor O'Dalaigh are un doctorat în Drept la Universitatea Queen, zise Ali. Este o femeie inteligentă. Va trebui să ai grijă cum vorbeşti.

Abu Hida zîmbi. Dacă era avocată, asta explicau hainele şi coafura. Dar nu şi puterea.

– Pe drumul dinspre aeroport, zise el, şoferul de taxi m-a întrebat dacă sînt un musulman catolic sau unul protestant. Mi s-a părut o întrebare stupidă, lipsită de sens.

Ea zîmbi, iar el se întrebă dacă rîdea de el, aşa cum rîsese de prietenii ei. Părea foarte sigură de sine.

– A, nu ştiu, zise ea. Aici toţi oamenii ar înţelege asta şi, oricum ar fi, se gîndesc tot timpul la asta. Sînt două tabere şi sînt încurcaţi dacă nu te pot plasa într-una sau în alta. „Cu ce picior sapi?" asta e întrebare obişnuită. Nu te ajută cu nimic să spui că ai trei picioare sau patru sau nici unul; ei ştiu că nu poate fi adevărat. Dacă nu eşti protestant, atunci eşti catolic, indiferent dacă eşti evreu sau hindus. Şi invers.

– Lasă-i în pace pe bieţii oameni, Maureen!

Desmond McCormick înaintă şi-l apucă pe Abu Hida de braţ, conducîndu-l spre un scaun.

– Vreţi ceva de băut? întrebă McKearney.

– Ceai sau cafea ar fi excelent.

– Nimic mai tare?

– Pardon?

– Poate o bere? Sau un whisky? Avem nişte Bushmills în bucătărie.

Abu Hida îşi scutură capul.

– Nu beau alcool.

– Îmi pare rău, zise McKearney. Uitasem...

– Pentru Dumnezeu, Con, interveni Maureen O'Dalaigh, vrei să termini cu prostiile? Omul a venit aici să discutăm, nu să stăm la un Guinness. Stai jos şi hai să-i dăm drumul!

McKearney se aşeză moale pe un scaun alături de Abu Hida. Ali rămase în picioare.

– Am lucrurile pe care le-ai cerut, zise McCormick.

Era un om repezit, parcă învelit într-un văl de energie nervoasă, care nu-l lăsa să stea locului. Se aplecă şi deschise fermoarul unei genţi mari de voiaj, ce se afla la picioarele sale. Scoase o armă şi i-o înmînă lui Abu Hida.

– Nu e încărcată, zise el.

Abu Hida o luă cu ambele mîini, trecîndu-şi degetele peste ţeavă cu delicateţea unui doctor care examinează un mădular care ar putea avea vreo leziune ascunsă. Arma era o puşcă cu lunetă Hecker & Koch, asemenea celei pe care o folosea acasă. McCormick îi înmînă apoi un automat Franchi12. Abu Hida cercetă cu atenţie şi cea de-a doua armă şi o aşeză jos, lîngă prima.

Pe lîngă acestea, în sacoşă mai erau un pistol Hecker & Koch automat P7M8 de 9 mm, echipat cu un dispozitiv de ochire cu laser Soginco, un pistol SIG-Sauer P-226 care mergea cu încărcătoare cu 15 cartuşe, un Steyr AUG de asalt, două dispozitive pentru vedere nocturnă şi cîteva cutii cu muniţie.

– Astea sînt foarte bune, zise Abu Hida. Aţi fost foarte eficienţi.

– A fost nevoie să fie importate, zise McKearney. Cu preaviz scurt. Sper că a meritat. Arme ca astea ar fi bune şi pentru noi.

– Gura, Con! Îmi dai dureri de cap, îl repezi O'Dalaigh.

– Ziceam şi io.

– Ei bine, taci! Ordinul pentru astea a fost dat ieri de cartierul general. A fost ratificat de Consiliul armatei azi-dimineaţă. Sau poate vrei să le pui deoparte. Am numărul lui Dan Hughes, poate vrei să-l suni.

– Lasă-l în pace, Maureen, o rugă McCormick. N-are rost să ne certăm între noi.

Abu Hida interveni:

– Domnule McKearney, poţi avea oricîte arme din astea vrei. Dacă oamenii tăi îşi fac treaba, îţi garantez că vei avea livrări garantate pentru orice ai nevoie. Ai mai făcut afaceri cu Ali pînă acum. Ştii că ne putem ţine promisiunile. Armele astea sînt necesare îndeplinirii misiunii pentru care am fost trimis aici. Acum, dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să discutăm afacerea.

– Înainte de asta, zise Maureen O'Dalaigh, vreau să ştiu ce dovezi ai că cineva îi ţine ostatici pe oamenii tăi. După ce se spune la radio, Conferinţa din Sud merge înainte conform planului. Toate veştile astea cu ostaticii nu sînt decît zvonuri.

Abu Hida îşi scutură capul.

– Conferinţa a fost atacată de oameni înarmaţi luni seara. Nu este un zvon, este un adevăr. Serviciile de informaţii din cel puţin trei state arabe au interceptat o serie de comunicaţii codate între agenţiile europene antiteroriste. Acestea ofereau rapoarte amănunţite despre atac şi despre evenimentele ulterioare. Voi primi în continuare prin Ali detalii privind evenimentele. Cu ajutorul lor sper să-i localizez şi să-i eliberez pe ostatici.

– De ce nu laşi serviciile de securitate irlandeze să facă asta în locul tău?

– Irlandezii nu mai sînt însărcinaţi cu asta. Operaţiunea a fost preluată de MI5. Cred că sînteţi de acord că în ei nu se poate avea încredere.

– În tine se poate avea încredere?

Maureen îl privi rece, ca şi cum ar fi putut, cu un mic efort, să-i citească gîndurile sau, şi mai adînc, să privească în sufletul lui.

Nu era obişnuit să discute într-un mod atît de deschis cu o femeie, o femeie care punea întrebări, cerea răspunsuri şi-i punea pe bărbaţi la locul lor. Iar conştiinţa, convingerea interioară că ea era la fel de puternică, poate chiar mai puternică, făcea să-i fie greu să o trateze altfel decît ca egală.

– Trebuie să avem încredere unul în altul, zise el.

Pe cont propriu, aşadar. Organizaţiile din spatele lor se puteau eschiva după bunul plac, dar ei trebuiau să aibă încredere unul în celălalt, în mod individual.

– Dacă nu, voi face asta singur. Va fi mai greu şi aproape sigur nu voi reuşi –, dar nu am de ales.

Ştia că trebuie să le cîştige încrederea. Acasă îşi dovedise puterile în toate privinţele. Dar aici, printre străini care nici măcar nu-i împărtăşeau credinţa, se simţi dezorientat. Privi în jur la dezordinea din camera murdară, la ornamentele jalnice şi la tapetul ieftin, la găurile din covor şi la petele de pe mobilă. „Tot ce avem în comun, gîndi el, sînt sărăcia şi o ură surdă împotriva unui inamic omniprezent, care are multe nume." S-ar fi putut descurca dacă n-ar fi fost femeia. Hainele, stilul şi inteligenţa ei tăcută îl intimidau. Şi, mai mult ca orice, îl intimida faptul că e femeie.

– Am nevoie de ajutorul vostru, zise el. Nu cunosc ţara. Nu ştiu de unde să încep să-i caut pe ostatici. Tot ce am este accesul prin intermediar la comunicaţiile dintre serviciile de securitate, şi asta în mod limitat. Am foarte puţină încredere în capacitatea agenţiilor antiteroriste de a-i depista pe răpitori în timp util. Fără ajutorul vostru, aş fi dezavantajat.

Se opri. Afară ploaia cădea aproape fără zgomot. Se înnopta. Un alt elicopter trecu pe deasupra. Camera mirosea a mîncare rîncedă şi a transpiraţie.

– Ceea ce vă cer nu e lipsit de riscuri. Dar indiferent dacă reuşim sau dăm greş, oamenii voştri au sprijin garantat din partea fiecărei organizaţii care are ostatici pe această insulă. Veţi avea arme la alegere. Toţi explozibilii de care aveţi nevoie, aici sau în Anglia. Pregătire pentru soldaţii voştri pe cheltuiala noastră.

Maureen O'Dalaigh îl privi cu atenţie pe Abu Hida. Mîinile lui, picioarele, felul în care se mişca, felul de a vorbi. Fără să vrea, descoperi că îl admiră. Fizic, o atrăgea foarte mult, dar nu era asta, iar ea ştia că nu e asta. Simţea în el o forţă aproape elementară, dar simţea şi că este cu totul sub control, că niciodată nu va fi neglijent, nedisciplinat sau lipsit de concentrare. De-ar avea cîţiva oameni ca el, gîndi ea, i-ar fi de ajuns să aducă acest război lipsit de sens la un soi de final. Calitatea recrutului mediu IRA era infinit mai redusă. Întotdeauna o bombă exploda mai devreme, de fiecare dată mureau oameni nevinovaţi. Era ceva cu care se putea obişnui, nu exista război fără victime, dar nu putea fi mîndră de asta. Îi încolţi un gînd. De ce să se mai obosească să trimită oameni de teapa lui Con McKearney în Liban sau în Iran pentru pregătire cînd Abu Hida îi putea trimite o mînă de oameni ca el pentru un an?

– Vreau să ştiu un singur lucru, zise ea. Eşti aici ca să-i eliberezi pe aceşti oameni, aşa cum spui? Sau ai fost trimis ca să-i cureţi?

„E perspicace", se gîndi el şi îşi dădu seama că nu îi va putea ascunde mare lucru.

– Şeicul Mu'in Usayran este tatăl meu. Viaţa lui este foarte importantă pentru şiiţii din Liban.

– Asta nu e un răspuns la întrebarea mea.

– Am venit în Irlanda să-l salvez pe şeic. Sarcina voastră este să mă duceţi la el. Răpitorii lui vor fi pedepsiţi. Ceilalţi ostatici nu mă interesează. Făcu o pauză. Şi nici pe voi.

Con McKearney se ridică şi se duse la fereastră. Privi afară neliniştit, în susul şi în josul străzii care se întuneca, de parcă era îngrijorat de ceva. Deasupra lor un elicopter dădea tîrcoale. Plecă de la fereastră şi se întoarse în scaunul său, la fel de neliniştit.

O'Dalaigh ezită, apoi dădu din umeri. De ce-ar trebui să-şi facă griji pentru moartea unor străini, dacă era gata să accepte victime dintre irlandezi în interesul cauzei?

– Foarte bine, zise ea. De unde începem? Sîntem dispuşi să te sprijinim atît cît ne permit resursele. Armata britanică şi MI5 au cea mai mare reţea de culegere a informaţiilor din Irlanda. Divizia 125 a armatei are un calculator cunoscut drept Cruciatul. Permite accesul la cea mai mare bază de date cunoscută. Au o legătură directă cu calculatorul R2 de pe insula mare şi cu baza lui de date. Mai sînt şi conexiuni cu baze de date ale informaţiilor europene şi internaţionale. E de-a dreptul impresionant.

Se opri. Lîngă ea, McKearney îi şoptea ceva lui McCormick. Se întoarse şi o privi, iar ea continuă:

– Dar este un lucru pe care nu-l au, zise ea. Cred că acelaşi lucru se întîmplă şi în ţara de unde vii. Nu au oamenii, nici inimile lor şi nici minţile lor. Mişcarea republicană nu are baze de date computerizate, nu are staţii de satelit şi nici sistem Tinkerbell pentru ascultarea telefoanelor, dar are sprijinul a mii de oameni obişnuiţi de-a lungul şi de-a latul acestei insule. Avem ochi şi urechi peste tot. Crede-mă, nimic nu se petrece fără ca noi să aflăm despre asta destul de repede. Aşa o să-ţi găsim ostaticii. Şi-i vom găsi înainte ca serviciile de securitate să apuce să scoată un sunet.

Abu Hida dădu din cap. Îşi recîştigase încrederea în sine după cuvintele directe şi de bun-simţ ale femeii. Într-un fel, era sigur că ea nu se lăuda cînd spunea că organizaţia sa are resurse pentru a-i găsi pe ostatici.

– Sînt recunoscător, zise el. Dar trebuie să ştiu de cîţi oameni vă puteţi lipsi pentru a-i trimite cu mine.

Maureen se întoarse către McCormick.

– Dezzy, zise ea, vrei să-i spui ce-am plănuit?

McCormick respiră adînc. Abu Hida simţi că bărbatul nu era în largul lui. Purtarea lui faţă de Maureen O'Dalaigh era respectuoasă, de parcă ea îi era superioară. „E o diferenţă foarte mare

între ei, se gîndi Abu Hida. Nu pantofii săi scîlciați sau hainele ponosite fac diferența, ci întreaga înfățișare."

– Ei bine, începu McCormick, este, adică, am decis că pentru tine cel mai bine este să lucrezi cu o unitate de-a noastră. Îți pot acorda sprijinul de care ai nevoie pe durata căutării, iar dacă va trebui să intervii în forță, vei avea oameni antrenați care să te susțină. De obicei, unitățile sînt folosite pentru operațiuni generale aici, în Nord, dar o unitate a fost retrasă nu cu mult timp în urmă. Sînt în Sud deocamdată și li s-a dat ordin să te sprijine. Ezită, de parcă ar fi avut de spus ceva dificil: Treaba e, continuă el, că sînt toți nordici, toți din Belfast și nici unul dintre ei nu știe prea bine Sudul. Așa că șeful nostru a decis să-i pună sub comanda cuiva care e familiarizat cu terenul. A ales-o pe O'Dalaigh.

– Nu înțeleg, zise Abu Hida.

– E foarte simplu, zise Maureen O'Dalaigh. Băieții din unitate sînt cu toții foarte buni. Sînt bine pregătiți, experimentați și duri. Dar dacă-i scoți din Belfast, îți sînt la fel de folositori ca o gașcă de fete vesele de la școala de orbi din Jordanstown. Au nevoie de cineva care cunoaște împrejurimile. Adică de mine. Fiind avocat, călătoresc des. Și oriunde mă deplasez pentru chestiuni legislative, mă asigur că lucrez și pentru cauză.

– Cine ești tu, de fapt? întrebă Abu Hida. Ce funcție ai?

Ea zîmbi.

– Ei bine, ar trebui să fie secret. Dar pentru că Dezzy și Con știu amîndoi asta, îți pot spune și ție. Sînt membru executiv în Consiliul armatei. Este un răspuns bun la întrebarea ta?

– Vreau să știu de ce oamenii tăi cred că au dreptul să-mi ofere o femeie. Asta e muncă de bărbat. Se poate lăsa cu morți.

Ea pufni supărată, chiar dacă îi anticipase refuzul:

– Și presupun că faimoasele voastre Mirese ale Sîngelui stau acasă și își fac unghiile lor nenorocite. Ascultă, domnule, nu ai de ales! Îți facem o favoare, cu arme sau fără arme. Fără mine nu ai nici o șansă. Ești...

Pe masă, în faţa ei, sună telefonul mobil. O dată, de două ori, de trei ori.

– Pentru Dumnezeu, răspunde, strigă McKearney.

O'Dalaigh răspunse:

– Da?

Ascultă, iar Abu Hida văzu că obrajii îi pălesc.

– Înţeleg, zise ea şi încheie convorbirea.

Fără să scoată o vorbă se ridică şi se duse la fereastră. Elicopterul de deasupra se auzea tot mai tare. Noaptea se lăsa.

– Era Jimmy Kane. De-abia se auzea ce zicea. Tocmai a primit de veste că o patrulă a armatei a ajuns în zona asta.

Se întoarse şi îl privi furioasă pe Desmond McCormick.

– Ce s-a întîmplat cu cretinii tăi de supraveghetori? A? Ar fi trebuit să fie aici. Ce dracu' s-a-ntîmplat cu ei?

În acel moment, se auzi un zgomot puternic afară. Elicopterul se ridică şi se îndepărtă. Cînd sunetul motorului dispăru, un megafon răsună în tăcere. O voce englezească, precisă şi imperioasă răsună pe strada spălată de ploaie şi trecu de pereţii căsuţei prăpădite:

– Maureen O'Dalaigh. Desmond McCormick. Con McKearney. Casa în care sînteţi este înconjurată. Sînteţi arestaţi. Lăsaţi acolo toate armele pe care le aveţi asupra voastră. Ieşiţi cu mîinile deasupra capului şi nu veţi fi răniţi. Aveţi cuvîntul meu. Orice încercare de a opune rezistenţă va fi întîmpinată cu foc.

Apoi se lăsă tăcerea care dură puţin, pînă cînd elicopterul se întoarse duduind în înaltul cerului cenuşiu, din care se scursese aproape toată lumina.

31

– I-aţi adus aici! Căcaţi nenorociţi, i-aţi adus aici!

Con McKearney se repezi la Abu Hida cu mîna ridicată pentru a-l lovi. Arabul nu se mişcă şi nu încercă să se apere de lovitura care se îndrepta spre el.

– Pentru Dumnezeu, Con! Las-o baltă! Maureen O'Dalaigh se puse între ei, cu faţa la subordonatul ei.

– Sînt cîrtiţele nenorociţilor de briţi, împroşcă McKearney. Ne-au întins o cursă.

– O să vedem asta mai tîrziu, Con. În regulă? În regulă? Ignorîndu-l pe Abu Hida se întoarse către McCormick. Este vreo ieşire prin spate, Dezzy?

– De aici pînă în Glen Road e teren viran, zise el. Tremura vizibil. Afară zgomotul elicopterului ameninţa să-i acopere vorbele. Mai jos, este terenul de joacă al Şcolii Fraţilor Creştini. Dacă am putea traversa strada, am putea trece de St Theresa şi apoi s-o luăm spre Black Hill sau în jos spre Turf Lodge. Nu ştiu, să fiu al dracului dacă mai ştiu ceva.

– E bine, zise Maureen. Au soldaţi afară, dar, dacă ne despărţim, s-ar putea să nu fie suficienţi să ne ia pe toţi. Depinde de cît de repede a fost pusă la cale incursiunea. Eu o să-ncerc să mă îndrept spre Whiterock. Dezzy, tu o iei în partea opusă, în jos spre Glen – dacă reuşeşti să ajungi la casa lui Andy Doyle, o să te scoată în maşina lui. Se întoarse spre McKearney. Con, tu o apuci în jos către biserică şi apoi către Glen Road. Acolo în faţă e parcat un Ford Escort. Unul roşu. Uite cheile. Îi aruncă un set de chei. O iei în sus pe Glen Road, ieşi din oraş şi abandonezi maşina cu prima ocazie. Apoi se uită la ei, pe rînd. V-aţi luat arme?

Dădură din cap. McCormick avea un pistol automat, McKearney un revolver.

– E în regulă atunci. Am face bine s-o luăm din loc.

– Şi ei? N-o să-i laşi să iasă de aici, nu? McKearney ridică arma şi o îndreptă mai întîi spre Ali, apoi spre Abu Hida. Ne-au adus aici cu căcaturile lor de poveşti vînătoreşti. Abia aşteaptă să plecăm noi, ca să se alăture măcelarilor SAS de afară. Ridică revolverul ţintind spre capul lui Abu Hida. Ei bine, dacă n-ai de gînd să iei măsuri, al dracului dacă n-oi lua eu.

Con McKearney era un ucigaş experimentat. Omorîse pe puţin cincisprezece bărbaţi şi femei la vremea lui. Un poliţist aflat cu copiii în Ormeau Park. Trei măturători de stradă, care beau într-un pub din Donegall Pass. O elevă care nimerise în bătaia focului în faţă la King's Hall. Un soldat împuşcat din spate în piaţă. Şi alţii, cam în acelaşi fel. Era o listă penibilă de morţi, uşor de adunat în lumea în care trăia. O listă care făcea un erou dintr-un om de paie.

Se apropie cu un pas de Abu Hida, pentru a se asigura că nu ratează ţinta. Acum ţinea ambele mîini pe armă, gata să tragă.

– Nenorocitule, cîrtiţă căcăcioasă! urlă el. Şi tu urmezi, zise el, aruncînd o privire spre Ali.

Fu ultimul lucru pe care îl făcu. Nimeni nu apucă să vadă scrumiera care porni din mîna lui Abu Hida, dar auziră cu toţii pîrîitura pe care o scoase cînd se lovi de fruntea lui Con McKearney. Se clătină o clipă, încă ţinînd arma îndreptată spre ţintă, apoi picioarele i se muiară şi căzu grămadă pe podea. Revolerul alunecă la picioarele lui Abu Hida. Scrumiera rotundă din sticlă groasă încă se mai rostogolea pe covor cînd căzu. Dădu de un obstacol, se balansă şi căzu într-o parte. Pe ea era scris cu litere mari şi roşii „Murphy's Stout".

Dezzy McCormick se lăsă în genunchi lîngă McKearney.

– E mort, ţipă el. L-ai omorît.

– Las-o baltă, Dezzy! Nu mai poţi face nimic pentru el.

Maureen își luă colegul de braț și îl ridică în picioare. Îl privi pe Abu Hida aproape cu înțelegere. Fața lui era total lipsită de expresie, de parcă moartea lui Con McKearney nu l-ar fi impresionat deloc.

Megafonul prinse viață din nou:

– Acesta este al doilea apel. Nu voi mai face un al treilea. Sînteți complet încercuiți. Lăsați armele și predați-vă! Aveți cuvîntul meu că nu veți fi răniți.

– Dă-i drumul, Dezzy!

Maureen îl împinse pe McCormick prin ușa camerei și îl urmă spre bucătăria din spate. Cînd ajunse la ușa dinspre bucătărie, simți o mînă pe braț.

Abu Hida stătea lîngă ea scuturîndu-și capul.

– Te sinucizi, zise el. Se așteaptă să încerci să fugi. Nu le da șansa asta! Rămîi cu mine! Te scot eu.

McCormick deschisese deja ușa bucătăriei. Privi înapoi spre ea.

– Haide, Maureen, o rugă el. Ce aștepți?

Ea îl privi din nou pe Abu Hida. Arabul era calm, mai calm decît avea cineva dreptul să fie în astfel de condiții. „Dar dacă cel care are dreptate e Con? se întrebă ea. Dacă cei doi arabi nu sînt altceva decît oameni din coloana a cincea infiltrați de Compania 14 a informațiilor britanice?“ Abu Hida nu o forța. Era alegerea ei. Respiră adînc și se hotărî. Păși spre el.

– Dacă sînteți cu briții, zise ea, o să vă lichidez. Înțelegeți? Nu-mi pasă cît va dura, dar o să vă pun pe cruce. Se întoarse spre McCormick. Dă-i bice, Dezzy! Rămîn să scap de ei. Noroc! Ne vedem la McD mîine-seară. Poți să-mi iei o halbă.

Dezzy ezită. Nu avea să-i fie ușor de unul singur. Simțea că e folosit ca diversiune, dar nu prea avea de ales. Prefera să-și încerce șansa prin întuneric decît să fie prins înăuntru, în cordonul care se strîngea în jurul casei.

– Ai dreptate, zise el. Vocea îi era nesigură. Tot ce-i mai rămăsese era falsa bravadă. Pe curînd!

Păşi afară. Maureen închise uşa în urma lui şi fugi înapoi în sufragerie. Becurile fuseseră stinse şi singurele surse de lumină rămăseseră ultimele raze ale soarelui şi strălucirea portocalie a unui felinar din stradă.

Ali nu stătuse degeaba. Scosese trei arme din sacoşă şi le încărcase – puşca cu lunetă H & K, puşca de asalt Steyr AUG şi automatul Franchi. Primelor le pusese dispozitive pentru vedere în noapte, Rank Pullin SS20, capabile să identifice o ţintă la o distanţă de trei sute de metri. Mai mult decît necesar în situaţia dată.

Abu Hida luă puşca cu lunetă. Franchi-ul i-l dădu lui Maureen O'Dalaigh.

– Ştii să foloseşti una d-asta? întrebă el.

În loc de răspuns, ea armă şi îşi puse puşca sub braţ.

– Eu am grijă în spate, zise Ali. Ducea puşca de asalt. Cînd sînteţi gata să ieşiţi, îmi daţi de ştire şi vă acopăr.

Se auziră focuri de armă din spate şi îşi dădură seama că Dezzy McCormick fusese oprit. Nici unul nu-şi închipuise că va ajunge prea departe.

Ali luă o cutie cu muniţie de rezervă şi dispăru pe uşă.

– Rămîi aici, îi ordonă Abu Hida. Cînd încep împuşcăturile, trage în rafale scurte, ca să-i ţii culcaţi. Mişcă-te după fiecare rafală, altfel o să te repereze după flăcările ţevii. Nu trage pînă cînd nu sînt gata.

Ea îl privi de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

– O să murim aici, zise ea sec.

Erau într-o situaţie imposibilă şi ea ştia că nu aveau nici o şansă de a-şi croi un drum de scăpare.

– Nu, zise el. Am mai făcut asta înainte. De multe ori. Crede-mă! O să te scot de-aici. După aceea mă bazez pe tine. Trebuie să facem asta împreună.

– Şi el? întrebă ea.

Făcu un semn din cap în direcţia în care dispăruse Ali.

– Ali? Va muri.

În vocea lui Abu Hida nu era nici o emoţie.

– Pur şi simplu? Îşi dă viaţa ca să poţi ieşi de aici, iar tu îl laşi.

Abu Hida dădu din cap.

– Nu poţi înţelege prea uşor. Şi n-am timp să-ţi explic. Este destinul, asta-i tot. Fără el, nimic n-ar mai avea sens.

Ea privi în jur prin camera urîtă şi apoi se gîndi la străzile sordide din jur, la sărăcie, la ură, la resentiment, la soldaţii care aproape îi încercuiseră.

– Asta are vreun sens? întrebă ea, de parcă ar fi formulat pentru prima dată o întrebare.

– Da, zise el. În ochii lui Dumnezeu.

– Nu cred în Dumnezeu, zise ea.

– Atunci nimic nu poate avea vreun sens. Şi cu atît mai puţin furia ta.

Împuşcăturile din spate se opriră dintr-o dată. În faţă, ofiţerul cu megafonul se decise:

– Unul dintre voi a fost împuşcat. Orice rezistenţă suplimentară mă va face să iau măsuri. Am dat ordine de înaintare spre casă. Oamenii mei vor împuşca pe oricine va deschide focul asupra lor.

Abu Hida ajunsese în dormitorul din faţă. Deschise o fereastră şi o smulse din balamale. Lemnul putrezit nu opuse prea multă rezistenţă. Afară, în stradă, razele felinarului îngreunau vederea. Îngenunchind, ochi scurt şi o stinse.

Închise ochii. Cînd îi deschise putu vedea oameni mişcîndu-se de partea cealaltă a străzii, siluete întunecate, soldaţi în echipament de luptă. Ştia că nu vor voi să înainteze prea curînd, că vor aştepta primele focuri directe.

Un foc sacadat veni din spate. Se repetă, apoi urmară cîteva rafale scurte. Abu Hida era sigur că se poate baza pe Ali, că va ţine piept în spate atît cît va putea.

Elicopterul încă mai dădea tîrcoale, dar el ştia că nu vor folosi reflectoarele de teamă că vor arunca lumină asupra soldaţilor, transformîndu-i în ţinte uşoare. Totuşi, ar fi dat orice pentru

un aruncător de grenade SA-7, capabil să doboare un elicopter. Dacă-i repera cînd încercau să iasă, avea să le facă viață grea.

Avea trei obiective principale. Dacă putea să le îndeplinească, el și femeia ar fi avut șanse să scape. Demontă de pe armă dispozitivul de vedere în noapte și îl folosi pentru a inspecta strada. Dacă ei l-ar fi putut vedea, nu s-ar fi simțit imediat amenințați, pentru că ar fi presupus că are vizibilitate scăzută. Nu credea că ei știu despre prezența lui și a lui Ali, deși accepta că ar fi o posibilitate ca serviciile britanice de informații să fie mai bune decît își închipuise el. Dacă nu bănuiau prezența lor, aveau să se aștepte le rezistență din partea lui Maureen O'Dalaigh și Con McKearney. Dezzy McCormick trebuie să fi fost identificat pînă acum. Asta îi oferea lui Abu Hida un element-surpriză extraordinar.

Prima sa țintă stătea într-o trecere îngustă între două case cu fațade pietruite, la treizeci de metri de el. Continuă inspecția. Ținta numărul doi stătea sub portalul unei case de peste drum. Numărul trei nu se vedea, dar Abu Hida era sigur că e acolo. Nu avea importanță – avea să apară după ce primii doi vor fi fost doborîți.

Puse la loc dispozitivul de vedere în noapte și se întoarse la prima țintă, un ofițer care avea sarcina să asigure transmiterea mesajelor între unitate și bază. Trebuia să fie o lovitură rapidă, înainte să observe cineva arma și să deschidă focul asupra sa. Soldatul purta o jachetă din piele și o cască. Se vedea doar pe jumătate de după zidul de care se lipise. Unul ca McKearney n-ar fi putut niciodată să-l nimerească, nici chiar cu o grenadă antitanc.

Ținti un punct între umărul și vîrful capului soldatului. „Stai așa", gîndi el. O voce de jos strigă: „Pușcă la fereastra de sus!"

Abu Hida respiră încetișor și trase trăgaciul spre el. Capul soldatului sări în sus și apoi într-o parte. În clipa următoare, Abu Hida se feri de bătaia focului, lăsîndu-se sub pervazul ferestrei. O ploaie de gloanțe sfărîmă ce mai rămăsese din fereastră și brăzdă tavanul și peretele din spatele micului dormitor.

În liniștea care urmă, strigă din nou:

– Doctor O'Dalaigh! Acoperă strada! De la stînga la dreapta.

Ea deschise focul, iar el se ridică, ținti și trase. Drept înainte, un tir simplu. Omul de sub portal tresăltă și căzu înainte pe aleea din față. Megafonul pe care-l ținuse îi căzu dintre degetele lipsite de viață și se lovi zăngănind de beton. Abu Hida se trase din nou înapoi. Afară se auzi un strigăt:

– Căpitanul a fost doborît!

Abu Hida se strecură de cealaltă parte a ferestrei și luă poziție de tragere lipit de perete. Un soldat de peste drum se deplasase în spatele unui obstacol și îngenunchease, trăgînd repetat în sufragerie. Abu Hida îl împușcă între ochi. Mișcă pușca și îl împușcă pe un altul, în timp ce se retrăgea spre un Shorland parcat la colț. Atunci prinse în raza vizuală a treia țintă, omul-cheie al unității, responsabil cu coordonarea focului. Era ascuns de partea cealaltă a Shorland-ului, vorbind într-un transmițător portabil. Cînd se mișcă încercînd să îl tragă pe ultimul doborît la adăpostul mașinii blindate, Abu Hida îl împușcă în gît.

Militarii începuseră deja să creadă că înfruntau mai mult de doi bandiți înarmați și prost antrenați. Din spatele casei, se auzea în continuare un schimb susținut de focuri. Abu Hida presupuse că Ali trebuie să fi doborît pînă acum cîțiva oameni dintre cei care-i stăteau în față.

Se strecură prin ușa dormitorului, ieși pe scara îngustă și coborî. În sufragerie Maureen O'Dalaigh punea un încărcător nou în Franchi. Intră, aplecîndu-se pentru a rămîne sub nivelul ferestrei, puse sacoșa peste umăr și se întoarse.

– Într-un minut plecăm, zise el. Ești gata?

Ea dădu din cap, apoi făcu o pauză și trase o rafală scurtă.

Abu Hida se tîrî afară, pe sub o ploaie de gloanțe. Odată trecut de ușă, rămase aplecat în hol. Cîteva gloanțe cu mare viteză străpungeau peretele sufrageriei. După ce depăși zona în care ajungeau aceste gloanțe, se ridică și se repezi în bucătărie, unde Ali își făcuse un adăpost dintr-o mașină de spălat și un frigider răsturnate.

Abu Hida i se alătură.

– Ali, noi o să încercăm să scăpăm prin față. Poți să ne acoperi?

Ali dădu din cap. Trase cîteva rafale în întuneric, golindu-și magazia. Nu urmă nici un foc drept răspuns.

– Se regrupează, zise el. Dați-i drumul pînă să se decidă să intre. Înainte ca el să plece, își puse în armă un încărcător nou. E ultimul, zise el. Ar fi bine să vă grăbiți.

Abu Hida băgă mîna în geantă și scoase un pistol SIG-Sauer și un încărcător.

– Ține, zise el. Nu-i lăsa să te prindă în viață.

Ali băgă o mînă în buzunar și scoase cheile mașinii sale.

– Uite, zise el. O să ai nevoie de astea.

Abia se zăreau unul pe celălalt. Încă îngenuncheați, se îmbrățișară.

– Numele tău nu va fi uitat pentru asta, *shahid*[1], zise Abu Hida. Du salutările mele Profetului și roagă-l pe nepotul[2] lui să-mi dea putere.

Ali îl sărută pe ambii obraji, plîngînd. Apoi, băgînd pistolul în buzunar, se tîrî în sufragerie. Luă locul lui Maureen O'Dalaigh și îi spuse să plece. Cînd ajunse la ușă, ea auzi o împușcătură și un strigăt în timp ce un alt soldat căzu.

Abu Hida puse pușca cu lunetă în sacoșă și scoase pistolul H & K. Ali îl încărcase mai devreme. Abu Hida își mai puse două încărcătoare în buzunar.

Știa că și fără transmisii radio cartierul general trimisese deja întăriri. Din elicopter se putea vedea ce se întîmplă jos, așa că în curînd aveau să vină alții. El și Maureen trebuiau să curețe zona rapid. Principala sursă de îngrijorare era elicopterul, dar avea încredere în faptul că femeia cunoștea locurile destul de bine pentru a se putea îndepărta suficient ca să scape.

Îi dădu ei cheile de la mașina lui Ali.

---

[1] Martir; erou care moare pentru credință (n.red.)

[2] E vorba de Hussein, venerat alături de tatăl său, Ali (ginerele lui Mohamed) de către musulmanii șiiți. (n.red.)

– Maşina este în stînga, lîngă poartă. N-au încercat să o mute. Stai întîi să-i rezolv pe cei care încearcă să se ascundă după ea. Trebuie să te concentrezi numai să ajungi acolo şi să conduci. Trebuie să mergem la cineva care ne poate scoate din Belfast în noaptea asta. Poţi s-o faci?

– Da, zise ea. E aranjat deja. Procedură standard.

– Bine. Eşti gata?

Ea făcu o pauză.

– Era cumnatul meu, ştii asta?

– Cine?

– McKearney. Te-ar fi ucis.

– Ştiu. Îmi pare rău pentru sora ta.

– Nu e nevoie. L-a părăsit acum cîţiva ani. Şi nu trebuie să-ţi pară rău. Tot ar fi murit. Ridică cocoşul pentru a arma pistolul. Cum ai ştiut că nu e fratele soţului meu? întrebă ea.

– N-ai fost niciodată căsătorită, răspunse el. Şi nu te-ai fi căsătorit niciodată cu cineva dintr-o familie din care ar fi făcut el parte. Acum, eşti gata?

„Are tupeu“, se gîndi ea. I-ar fi plăcut foarte mult să-i mai taie puţin din nas. Dar acesta era cel mai prost moment. Dădu din cap.

– Acum, zise el.

32

Dublin
20.10

Ciaran Clark îi telefonă imediat după cină. O linie sigură – sau cel puțin așa susținea el. Declan se îndoia de asta – MI5 ar fi tratat toate comunicațiile spre și dinspre biroul ministrului de externe ca o prioritate majoră. Pádraig Pearse îl informase în legătură cu sosirea sosirea lui Harker, ceea ce nu îl liniștea deloc pe Declan și nici nu îi alina durerile de cap. Auzise pomenindu-i-se numele nu o dată, era sătul de toate poveștile despre puterea pe care o exercita. Drumurile lor nu se întretăiaseră niciodată direct, dar, din cînd în cînd, Declan simțise umbra lui căzînd asupra sa. Aici o misiune abandonată, dincolo o informație oprită, în altă parte o moarte care nu putea fi explicată și întotdeauna șoapte temătoare, zvonuri nesigure dintr-o lume nu chiar apropiată de cea în care trăia el.

– Declan, aici Ciaran. Sîntem pe o linie sigură. Am verificat-o acum o jumătate de oră.

– Nu paria pe asta, Ciaran! Nu există numai un singur mod de a asculta telefonul.

– Pentru Dumnezeu, Declan, o să mă faci să devin la fel de paranoic ca tine.

Declan oftă.

– Ce dorești, Ciaran?

– Să discutăm, atîta tot. O să duci lipsa cuiva cu care să vorbești. Spune-mi, ai vreo urmă pînă acum?

– Nimic din ceea ce nu știi, Ciaran.

– Sarcina ta era să afli ceea ce noi nu putem. N-ai nici o idee unde ar putea fi? Vreo bănuială, ceva? Noi sîntem teribil de presați aici, Declan, pe Dumnezeu că sîntem! Noi nu putem s-o ținem așa, negînd zvonurile astea. Cer o dovadă că delegații sînt în siguranță. Dar tocmai asta nu le putem oferi noi. Presa e călare pe noi, oameni din radio și televiziune – nici n-ai idee. Isuse, Declan, trebuie să le spunem ceva! Orice, numai să le demonstrăm că facem progrese, că n-am stat degeaba.

Cuvîntul „noi“ apărea aproape în fiecare propoziție. Nu era stilul lui Ciaran Clark. Pentru el, „eu“ era cuvîntul-cheie.

– Ciaran, ești singur?

– Ce?

– Mai este cineva lîngă tine?

Urmă o pauză scurtă.

– Bineînțeles că nu. Nimeni altcineva nu știe că vorbesc cu tine. Isuse, aproape că nu mai știe nimeni că încă lucrezi pentru noi.

– Ai vorbit cu Pádraig Pearse azi?

– Da, o dată sau de două ori. E îngrijorat. Isuse, cu toții sîntem îngrijorați!

– Știu. Ascultă, Ciaran, deocamdată n-am nimic din ceea ce ai putea da publicității. Va trebui să-i amețești. Dă-le ceva – te pricepi la asta. Ești făcut pentru asta, Ciaran, crede-mă!

– Trebuie să știm, Declan.

– La cine te referi, mai exact?

Ciaran nu răspunse.

– O să te anunț de îndată ce voi avea ceva, Ciaran. Promit!

– Noi...

La celălalt capăt, urmă o pauză. Tăcere completă. Declan avea puternica impresia că, fără îndoială, Ciaran asculta vorbele cuiva. Comportamentul său era mai rigid decît de obicei, ca acela al unui om care ascultă ordine.

– Te mai sun, Declan. Într-o oră sau două. Ți-aș fi recunoscător pentru orice. Nu sîntem clerici, nu așteptăm miracole.

Închise. Declan aşteptă, întrerupse contactul şi apoi formă numărul privat pe care i-l dăduse Pádraig Pearse. Sună de două ori. Răspunse Paddy O'Leary.

– Paddy? Aici Declan Carberry. Pot să vorbesc cu Pádraig?

Urmă o pauză abia perceptibilă.

– Ei bine, domnule Carberry, acum este într-o şedinţă. A fost anunţat în ultimul minut, cred că îţi dai seama ce s-a întîmplat pe aici în ultimele ore. O să-i spun lui *taoiseach* că ai telefonat. Sînt sigur că te va suna de îndată ce va putea.

Paddy închise. Declan se uită la receptor de parcă l-ar fi trădat. Paddy O'Leary nu-i vorbise niciodată atît de formal. „*Taoiseach*", de exemplu – nu erau vechi prieteni şi nu era Declan cumnatul lui Pádraig Pearse? Ce se întîmpla? Pádraig Pearse îi spusese limpede că va putea intra în contact cu el în orice moment, chiar dacă l-ar întrerupe din alte treburi. Paddy încercase să-l protejeze pe Declan? Sau îi dăduse cu piciorul? Dacă era aşa, ce se punea la cale?

Puse receptorul la loc. Pe birou, minutarul ceasului său înainta fără nici o remuşcare. Ura tăcerea. Ceasul nici măcar nu ticăia. Ca şi cum timpul pierduse ceva de mare valoare.

33

Belfast
21.15

Reuşiseră, dar lipsise foarte puţin să rateze. Fără Maureen O'Dalaigh, Abu Hida ar fi fost prins. Ea îl scăpase din hăţişul străzilor de la sud de Glen Road. Ieşiseră apoi în Andersonstown Road, de unde o luaseră în jos spre Falls. Asta fusese partea mai uşoară. Următorul lucru era să alegă un traseu care să nu-i conducă direct într-un baraj sau în braţele trupelor care fuseseră scoase din Fort Whiterock. Trupele urmau să treacă prin pasajul spre Monagh Road şi apoi să cotească spre vest, pe Glen Road. Tot timpul elicopterul zburase deasupra lor, urmărindu-le înaintarea. Abu Hida ştia că e în contact cu baza, direcţionînd patrulele pentru a le tăia calea.

Maureen intuise că ar putea fi baraje la intersecţia dintre Kennedy Way, Glen Road şi M1. Asta însemna că drumurile erau blocate şi spre sud, şi spre nord. Puteau s-o ia spre Turf Lodge, dar asta i-ar fi adus la o distanţă destul de periculoasă de cazarma din Fort Whiterock. Puteau s-o ia înainte pe Falls Road, dar chiar unde se intersecta cu Glen la cimitirul Milltown era încartiruită o altă unitate specială; cu siguranţă, acolo se afla un alt baraj. În acea direcţie trebuia s-o apuce pentru a-şi pune planul în aplicare.

În timp ce conducea, vorbea repede la telefonul mobil. Britanicii puteau înregistra convorbirea dacă ar fi avut o unitate Celltrack, dar ea îşi risca viaţa bazîndu-se pe faptul că ei nu ştiu că are telefonul la ea. Mobilul nu era al ei, era înregistrat pe numele unui cunoscut care era curat din punct de vedere politic, un membru al Clubului Rotary şi al Bibliotecii Linehall, care avea

birouri pe Malone Road și clienți printre care se numărau funcționari civili superiori, judecători și membri importanți ai forțelor de securitate.

Își închise telefonul și îl puse în buzunar.

– Ne așteaptă, zise ea. Ascultă cu atenție acum, îți spun ce avem de făcut.

Deasupra lor elicopterul se strecura la joasă înălțime printre copacii din cimitir, măturînd în urma lor cu reflectorul.

Ieși din Andersonstown Road la parcul Dunmisk, luînd-o înapoi spre nord, către Andersonstown, și apoi către parcul Fruithill, ieșind din nou în Glen Road. Îndreptîndu-se spre autostradă, intră din nou în Andersonstown și apoi o apucă în sus pe Falls Road. În scurt timp ajunseră aproape de unitatea specială. Putea vedea deja barajul.

– Aici coborîm, zise ea.

Cimitirul Milltown era în dreapta lor. Pietrele funerare albe, în care erau cioplite numele atîtor naționaliști morți, răsăreau din beznă. Săriră gardul și o apucară spre partea opusă.

– Ține-te aproape de mine, îi șopti ea. Dacă ne văd, în cîteva minute vor împînzi locul.

Merseră în grabă printre morminte. Abu Hida simți familiaritatea caldă a locului. Morții erau toți la fel. Pînă la urmă, nimic altceva nu conta.

Ieșiră pe o alee peste drum de parcul Falls. Un Datsun verde era parcat la cîțiva metri distanță. Barajul era chiar în stînga lor. Chiar după ce se urcară și Maureen răsuci cheia în contact, Abu Hida îi văzu pe polițiști întorcîndu-se și privind în direcția lor. Ea băgă în viteză și demară, trecînd de parc și de mult mai întinsul cimitir Belfast, și apoi luînd-o spre dreapta.

Cotind pe Whiterock Road, ajunseră la Britton's Parade. Maureen opri în fața unei școli mari.

– Aici e St Peter, zise ea. Aici coborîm. Îţi iau lucrurile din portbagaj. Tu ai grijă de sacoşa pe care o ai.

Ea preluase conducerea, dar el chiar voia asta. O mîndrie nelalocul ei l-ar fi putut ucide aici, pe teritoriul altcuiva.

Abandonînd maşina, se adăpostiră după un gard. La o oarecare distanţă în spatele gardului, pe o colină, era o clădire în care luminile erau aprinse. În jurul lor era beznă totală. Cineva reuşise să stingă toate lămpile din zonă. Cu tot echipamentul său sofisticat, elicopterul i-ar fi putut repera cu mare greutate.

– Acesta este Spitalul Doamnei, zise Maureen. E un spital de geriatrie.

– E sigur?

– Nu stăm aici. E doar o cale de scăpare.

Se ajutară unul pe celălalt pentru a sări peste gardul înalt. Maureen cunoştea locul foarte bine. Îl conduse pe Abu Hida către garajul spitalului. Uşile erau deschise şi o ambulanţă se îndrepta deja spre ei. O umbră se desprinse de clădirea neluminată şi se apropie de ei.

– Voi sînteţi cei după care umblă briţii? întrebă el.

– Noi, răspunse Maureen. Tu eşti Gerry?

– Eu.

– Poţi să ne scoţi de aici?

O privi fix cîteva secunde şi apoi dădu aprobator din cap.

– Pot să vă duc pînă la Royal, zise el. De acolo vă descurcaţi şi singuri.

– Du-ne acolo, zise Maureen, iar de rest mă ocup eu. Privi în jur. Nu trebuia să fie şi o asistentă cu tine?

– Eileen soseşte într-o clipită. Plecăm de-aici de îndată ce eşti gata. Cine e tipul care-i cu tine?

– Asta nu te priveşte. Trebuie doar să ne ajuţi.

Spaţiul de sub bancheta din ambulanţă fusese refăcut, astfel încît să fie o ascunzătoare pentru doi oameni. Abu Hida intră primul. Era strîmt şi întunecat, cu foarte puţin aer, iar la unul din

capete se îngusta. Sacoşa îl apăsa peste picioare. Apoi Maureen O'Dalaigh se înghesui şi ea, cu capul pe picioarele lui. Bărbatul cu ambulanţa închise uşa şi fură înghiţiţi de beznă.

Pe cer, deasupra spitalului, un al doilea elicopter se alătură primului. Ambele îşi plimbau reflectoarele pe sol, încrucişîndu-şi razele în căutarea vînatului.

Cînd ambulanţa demară pe strada lungă care îi ducea în jos la Clowney Bridge, elicopterele se întoarseră şi o urmară. Dar în acel moment luminile Datsun-ului se aprinseră. Se auzi zgomotului unui motor ambalat, apoi maşina ţîşni în scrîşnet de roţi. Cel de-al doilea elicopter încetini, apoi se opri şi se întoarse pentru a urmări maşina de-a lungul Britton's Drive şi apoi spre sud, prin Whiterock Gardens.

Ambulanţa trecu pe lîngă centrul de distracţii şi ieşi în Falls Road. O luă la stînga şi se îndreptă în jos spre spitalul Royal Victoria. Şoferul nu folosea sirena, dar conducea cu viteză, puţin peste limita admisă.

Pe Broadway era un baraj, tăind calea spre autostradă. Un altul fusese amplasat la cîţiva metri distanţă, pe Falls, ceva mai sus de spitalul pentru copii. Două plase de sîrmă ghimpată fuseseră întinse peste Falls, ca nişte aripi pătrate extinse la maximum. Oameni înarmaţi din unităţile speciale stăteau în spatele aripilor din sîrmă de ambele părţi ale străzii. Ambulanţa opri în apropierea barajului. Doi poliţişti înarmaţi cu puşti semiautomate se apropiară prudenţi.

– Vreţi să coborîţi din maşină, domnule?

Şoferul coborî şi se întoarse către unul din poliţişti, un om înalt, cu sprîncene stufoase.

– Îmi puteţi spune ce înseamnă asta? Am fost urmărit tot drumul de elicopterul ăla nenorocit, zău aşa. Am un om bolnav în spate, trebuie să-l duc la Royal.

– Vreţi să deschideţi uşile din spate, vă rog?

– Deschide-le şi singur!

– Ţi-am spus să deschizi uşile. Nu o voi mai face a doua oară.

Şoferul merse în spate şi deschise uşile. Înăuntru, o asistentă stătea alături de un bătrîn întins pe pat. Păturile îi erau trase pînă sub bărbie.

Poliţistul înalt urcă în ambulanţă.

– Aveţi vreun act de identitate? o întrebă el pe asistentă.

Ea îi arătă ecusonul acoperit cu plastic care era agăţat de piept, în partea stîngă. Purta numele ei şi al spitalului, alături de o fotografie color. Fotografia şi faţa se potriveau.

– El ce are?

Poliţistul arătă spre bătrîn.

– Poţi să vezi şi singur, zise ea. A avut un atac şi îl ducem la Royal pentru nişte investigaţii. Nu avem astfel de aparate la spitalul nostru, după cum ştii. Acum putem să trecem? S-ar putea ca starea să i se agraveze dacă nu e investigat la timp.

Poliţistul ezită privindu-l pe omul de pe pat. Arăta cam de nouăzeci de ani, cu o faţă subţire şi crispată de durere şi cu un cap acoperit de smocuri de păr şi de pete cauzate de o boală de ficat. Ochii săi albaştri erau apoşi şi tulburi. Nu fusese afară, pe străzi, înarmat. Poliţistul trase păturile pînă la brîul bătrînului. Era îmbrăcat în pijamale subţiri din bumbac, cu o dungă. Cordonul pijamalei era slăbit. Un miros neplăcut venea dinspre el.

– Hei, lasă bătrînu-n pace, bine? O să răcească.

Poliţistul ridică din umeri şi trase pătura la loc. Nu putea să înţeleagă. Pilotul elicopterului fusese atît de sigur! Dar nici asistenta şi nici bătrînul nu erau printre cei căutaţi.

Datsun-ul trecu de Whiterock Gardens şi apoi o luă pe Whiterock Road, cu elicopterul pe urmele sale. La colţul următor aproape se izbi de un Shorland aflat în mijlocul străzii. Apăruseră întăririle de la Fort Whiterock. Şoferul Datsun-ului viră brusc, maşina derapă pe stradă împrăştiindu-i pe soldaţi şi se strecură mai departe cu un scrîşnet de cauciucuri încinse.

În clipa următoare, focul izbucni din toate părțile. Mașina se umplu de gloanțe și mai parcurse trei sute de metri scăpată de sub control. Cînd se opri, soldați înarmați se apropiară de ea din față și din spate. Erau pregătiți să deschidă focul, dar dinspre mașină nu veni nici o împușcătură.

Portiera pasagerului se deschise și cineva dădu să coboare.

– Nu trageți, strigă o voce în engleză. Îl vrem viu pe nemernicul ăsta.

Pasagerul coborî, făcu doi pași împleticiți și se prăbuși. În cîteva secunde, fu înconjurat de oameni cu arme de asalt. În același timp, alții se apropiară de silueta prăbușită pe volan.

O lumină intensă cădea pe silueta căzută la pămînt. Unul dintre soldați întoarse corpul cu fața în sus.

– Isuse, sergent, e doar un căcăcios de copil!

Pasagerul era tînăr, fără îndoială – doisprezece ani, cel mult treisprezece. Fusese rănit în cîteva locuri, dar încă era în viață. Încă. Buzele lui se mișcară.

– Noi... nu făceam... nimica. Tresăltă și încercă să se ridice în genunchi, dar căzu înapoi. Ne distram, domnu'... Fratele lu' Kevin ne-a trimis... A zis că-i o mașină pe care o putem lua... Făceam numa' o plimbare... Asta-i tot... Numa'... o plimbare.

34

Dublin
21.40

Pronsias Donnelly şi Brendan Cahill sosiseră cu un raport preliminar la ora nouă şi jumătate. Arătau epuizaţi. Declan vorbise puţin cu ei, apoi chemase întreaga echipă. Cînd fură gata cu toţii, Pronsias ieşi în faţă. Era îndesat şi scund, cu nişte mîini mici şi lucioase. Trăsăturile sale frumoase erau marcate de ravagiile profesiei. Cahill stătea în spatele său, pielea sa subţire şi cenuşie părînd aproape transparentă în lumina becurilor. Pronsias îşi drese glasul, ca şi cum ar fi vrut să înlăture din gît praful adunat după o lungă zi în care stătuse îngropat în arhive. De fapt, îşi petrecuse timpul în faţa unui ecran de calculator.

– Ei bine, zise el, dac-aţi fost vreodată prin America, ştiţi că sînt mai mulţi irlandezi acolo decît aici, cu toate că mai e cîte unul căruia i-ar plăcea să trăiască în ceea ce ei numesc „vechea ţară". Dar le place s-o viziteze. Numai în acest an se aşteaptă ca o jumătate de milion să sosească în Irlanda, cei mai mulţi dintre ei fiind turişti. Între 1 mai şi sfîrşitul lui august, adică în perioada pe care am cercetat-o eu şi Brendan, 260 000 de americani şi canadieni au trecut prin vămile irlandeze, cei mai mulţi prin aeroporturile din Dublin şi Shannon. Dintre aceştia 247 000 au venit ca turişti, cea mai mare parte dintre ei aflaţi în turul lumii, al Europei sau al insulelor britanice. Opt sute au venit pentru a se angaja în companii irlandeze sau americane, unsprezece mii au fost studenţi la cursurile de vară de aici, iar şase sute au venit pentru perioade mai lungi de studiu. Pe lîngă aceştia, mai sînt cîteva categorii mai mici, toate verificate: academicieni sosiţi pentru

conferinţe, credincioşi catolici vizitînd meleagurile natale, credincioşi de alte religii veniţi pentru şcoli de vară sau alte evenimente, personal militar, muzicieni, scriitori şi aşa mai departe. Mulţi dintre turişti au avut relaţii aici, aşa că nu avem în toate cazurile adresele exacte la care au stat. Vizitatorii nu au nevoie de viză, aşa că nu sînt nevoiţi să dea detalii Gărzii, ceea ce ne lasă în ceaţă cu privire la cei mai mulţi dintre ei, pînă ce se întorc la aeroport pentru plecare. De cele mai multe ori, astea sînt singurele noastre repere.

Se opri şi consultă dosarul din faţa sa. Ridicîndu-şi capul, se uită la Declan.

– Domnule, aş vrea să-l rog pe Brendan să continue de aici. El a făcut cele mai multe investigaţii în ceea ce-i priveşte pe cei rămaşi în ţară.

Brendan Cahill se ridică în picioare. Era un om slab, cu o chelie prematură, cu ochi mari, sensibili la lumină. În timp ce vorbea, se legăna pe picioare ca pentru a-şi găsi echilibrul:

– Din ce putem spune pînă acum, dintre cei 260 000 veniţi între lunile mai şi august, 245 000 au şi plecat deja spre casă sau spre alte destinaţii. Sezonul turistic de vîrf s-a încheiat, la fel şi cursurile de vară. Cei mai mulţi dintre vizitatorii cu probleme de afaceri au venit şi au plecat în intervale de cîteva zile şi aproape nici unul dintre cei veniţi la sfîrşitul lui august nu mai este în Irlanda. Asta înseamnă majoritatea vizitatorilor.

Tuşi neliniştit şi aruncă o privire prin cameră, apoi în jos, peste notiţele pe care le ţinea în mînă. Prezentarea rapoartelor îi amintea întotdeauna de susţinerea referatelor pe care le făcea la şcoală, în Kilgarvan. Ar fi vrut să fie acolo acum, ajutîndu-şi fratele la fermă. Erau zvonuri despre venirea unor japonezi în Killarney pentru deschiderea unei fabrici de calculatoare. Poate în curînd va apărea posibilitatea să se mute.

– Acum, continuă el, ne mai rămîn cîţiva turişti care au rămas în septembrie, cîţiva studenţi integralişti veniţi la cursuri şi angajaţi cu contracte pe termen lung. Încă nu ştim exact ce

căutăm şi nu avem oameni destui pentru a face o investigaţie serioasă. Avem nevoie de ajutor din partea Gărzii, de oameni aflaţi pe teren, care să poată verifica imediat dacă cineva se află acolo unde se presupune că ar trebui să fie. Asta e singura cale prin care îi putem elimina pe suspecţi.

– Şi femeile pot fi pe teren, zise Grainne. Nu uitaţi că şi noi avem Garda noastră.

– Ei bine, şi femei! Sigur, dacă sînt toate ca tine, atunci e ghinionul suspecţilor.

Ea rînji şi îi făcu un gest discret cu degetele deschise în semn de victorie.

– Fără nici o legătură cu toate astea, zise Declan, cît crezi că ne-ar lua să parcurgem lista aia? Presupunînd că primim tot sprijinul din Phoenix Park şi din Harcourt Street.

Brendan ridică din umeri.

– Două zile? Mulţi s-au îndreptat spre vest, la pescuit sau cu alte treburi. S-ar putea să nu fie uşor de găsit. Şi mai sînt şi cîţiva care nu vor să fie găsiţi. Sînt în Irlanda, ca să scape de toate.

– Ei bine, unul sau doi n-ar conta. Căutăm un tipar. Un grup de oameni într-un singur loc. Turişti care n-au stat la nici un hotel şi nu s-au înregistrat în nici un camping. Nu ştiu.

– Şi dacă nu primim ajutor de la Divizia D?

Pronsias era încă în picioare.

Declan simţi cum îl apucă din nou durerea de cap. De data aceasta chiar înapoia ochilor, ca un tunet dincolo de orizont.

– Atunci am încurcat-o, zise el. Nu putem face asta singuri. Poate nici nu merită. Poate chestia asta cu americanii e o gogoriţă.

– Credeam că ni s-a garantat cooperarea, domnule, zise Liam.

– Aşa e. Dar nu ştiu cît timp ne vom mai bucura de asta. Prea mulţi oameni ştiu de operaţiunea asta. Odată ce răsuflă ceva, o să fim îngropaţi. V-am avertizat de la început.

Întîlnirea se încheie. Declan trecu în biroul său. Unul sau doi dintre colegi se întoarseră la mesele lor. Cîţiva merseră la culcare. Grainne Walsh se îndreptă spre camera în care se afla televizorul.

Era un program de ştiri la zece, în care se confirma că delegaţii de la conferinţă au fost luaţi ostatici. Un Ciaran Clark cu faţa pămîntie a vorbit despre presiunile la care era supus guvernul irlandez de către cei din lumea arabă. După el, ministrul afacerilor interne a prezentat măsurile luate de forţele de securitate pentru găsirea şi eliberarea ostaticilor. Toate guvernele implicate căzuseră de acord să nu negocieze cu teroriştii responsabili de răpire. Nu s-a menţionat nimic despre prezenţa securităţii britanice în capitală. *Taoiseach* nu a apărut.

Raportul a durat aproape douăzeci de minute. Informaţii mai bogate pe marginea crizei ostaticilor aveau să fie difuzate la miezul nopţii.

Apoi urmă o ştire scurtă, dar curioasă:

„În această seară Brian O'Mara, de la Departamentul Trezoreriei, a lansat un apel pentru investigarea imediată a afirmaţiilor că *taoiseach* a fost implicat într-o conspiraţie care viza deturnarea unor fonduri guvernamentale. La o conferinţă de presă ţinută la Lifford în această seară, domnul O'Mara a declarat că a intrat în posesia unor documente care furnizează dovada unei fraude de proporţii. Se pare că plăţile au fost făcute din fonduri guvernamentale către cîteva ţări din Orientul Mijlociu pentru a garanta nişte contracte ale companiei de exporturi de carne EuroChick, din Limerick, proprietatea domnului Mangan. Un purtător de cuvînt al EuroChick, care are filiale în Franţa, în Belgia şi în Germania, a declarat în această seară că nu există nici o probă care să susţină zvonul. Domnul Mangan nu a fost disponibil pentru declaraţii. Domnul O'Mara este aşteptat pentru noi detalii mîine, în Dáil".

Grainne opri televizorul. Cînd se întoarse, îl văzu pe Declan stînd în uşă. Faţa îi era pămîntie.

– Îmi pare rău... n-am ştiut că sînteţi aici, domnule. Eu... Vreţi să ascultaţi şi celelalte ştiri?

Era stînjenită. La urma urmei, cel acuzat era cumnatul şefului ei.

– E în regulă, Grainne. Am auzit suficient.

– Nu poate fi adevărat, sînt sigură. Ceea ce spuneau despre *taoiseach*.

Declan ridică din umeri. Nu mai era sigur ce putea şi ce nu putea fi adevărat. Îşi aminti conversaţia cu Ciaran Clark, sentimentul unei prezenţe străine în Iveagh House, rigiditatea cu care Paddy O'Leary îl împiedicase să stea de vorbă cu Pádraig Pearse, sosirea la Dublin a individului numit Harker. Se părea că nu pierduseră timpul.

– Ar putea fi adevărat, zise el. Pádraig Pearse n-a fost niciodată cel mai scrupulos om. Dar nici n-a fost vreodată cu adevărat necinstit. Nu cred că ar fi folosit fonduri publice în felul ăsta. Cred că o să-ţi dai seama că e un strop de adevăr în toate astea, dar cineva a pus la cale restul.

– A pus la cale? Pentru ce Dumnezeu?

Declan reuşi să afişeze ceea ce spera că ar putea trece drept un zîmbet strîmb.

– Pentru ce? Eu aş spune că e evident. Pentru a-l scoate din scenă. Pentru a pune în locul său pe cineva care e mult mai dispus să coopereze pentru planurile lor de aici, oricare ar fi ele. Eu aş paria pe Ciaran Clark. Se uită la ceas. La ora asta trebuia să fim toţi în pat. Ne-am trezit devreme dimineaţă. Garda de noapte o să ne anunţe dacă se mai întîmplă ceva.

Îi ţinu uşa deschisă. În timp ce trecea prin uşă, ea se întoarse.

– N-o să mai avem multă vreme, nu-i aşa, domnule?

El îşi scutură capul.

– Eu aş spune că mai avem douăzeci şi patru de oameni, poate chiar mai puţin. Cu Pádraig Pearse înlăturat nu mai avem nici o autoritate.

– În cazul ăsta va trebui să renunţăm, nu, domnule?

– La investigaţii? Probabil.

– Chiar dacă... Îşi scutură capul. Nu ştiu, cred că mă gîndesc la prea multe.

– Chiar dacă ce?

Ea ezită.

– Chiar dacă asta ar însemna că ostaticii nu scapă vii?

Nu-i răspunse. Gîndul ăsta nu-l părăsea nici zi, nici noapte.

35

Belfast
21.50

În timp ce asistenta intră în spital cu bătrînul (care avea să fie internat, consultat, iar apoi, de dimineață, trimis înapoi la geriatrie), șoferul rămase în ambulanță pînă cînd locul se liniști. Elicopterul încă dădea tîrcoale prin zonă și din cînd în cînd dădea drumul puternicei raze a reflectorului, așezînd-o pe autovehicul. Sosi o a doua ambulanță și alte cîteva plecară în grabă. Aveau să se întoarcă repede, cu răniți din Andersonstown. Șoferul făcu o verificare rapidă.

– Puteți ieși acum, zise el bătînd în podea.

Ieși întîi Maureen și apoi Abu Hida.

– Isuse! exclamă ea, mișcîndu-și membrele înțepenite într-o încercare de a-și face sîngele să circule din nou normal. Chestia asta n-a fost făcută pentru doi oameni. Mai curînd, aș prefera să fiu prinsă de tîlhari decît să intru din nou acolo. Iar tu, continuă ea întorcîndu-se spre Abu Hida, tu ai fi putut să stai nemișcat.

El îi zîmbi. Era pentru prima oară cînd nu mai era sobru. Expresia îi transformă fața. Maureen simți un nod răsucindu-i-se în stomac.

– Capul tău e greu, zise el. Cred că picioarele mele sînt cele mai afectate.

– N-avem timp să stăm de văicăreli, zise șoferul.

Era un omuleț încruntat, nu prea încîntat să fie implicat în treburi de genul ăsta, dar pe deplin conștient de prețul pe care el și familia lui l-ar fi plătit dacă ar fi refuzat să se amestece.

– Mergem, zise ea. De îndată ce scoţi jaful ăsta de-aici. Poate briţii o să te urmărească pe tine în locul nostru.

– Mda, bine, sper să nu. Am o familie la care trebuie să ajung. Nu vreau să fiu ridicat şi interogat toată noaptea.

– Ai făcut ce trebuia, Gerry, zise Maureen. Acum trebuie doar să-ţi ţii gura. Şi ai grijă ca şi nevasta să facă acelaşi lucru.

– Eileen? E în regulă. Ar fi şi ea de-a voastră, dacă n-ar fi treburile pe care le are de făcut.

– O să ţin minte asta. Acum haide, ia-ţi zborul!

El demară, lăsîndu-i pe alee în faţa intrării principale. Cînd ambulanţa ieşi pe poartă auziră zgomot de sirene apropiindu-se.

– Pune-ţi halatul ăla, îi şopti Maureen.

Gerry le lăsase două halate albe, cu stetoscoape în buzunare. Li se potriveau şi de la distanţă păreau că fac parte din personal.

Ieşiră pe poarta principală. Cînd ajunseră în poartă, sunetul sirenelor deveni asurzitor. O ambulanţă albă năvăli cu luminile albastre rotindu-se. Maureen şi Abu Hida fură nevoiţi să sară în lateral. Şoferul se grăbea către intrarea de urgenţă. O a doua ambulanţă venea în urmă şi o a treia putea fi văzută mai în spate, îndreptîndu-se spre ei cu viteză maximă.

Chiar cînd se pregăteau să treacă prin poartă, un om într-un halat alb veni în fugă dinspre clădire.

– Unde dracului vă gîndiţi să plecaţi? Nu vedeţi că avem urgenţe? A fost un incident în Andersonstown. Treceţi înăuntru şi daţi o mînă de ajutor!

– Pentru Dumnezeu, protestă Maureen, abia am ieşit din schimb. Sînt extenuată.

Doctorul, un om de vîrstă mijlocie cu faţa roşie şi părul ridicat ţipă la ea:

– Nu-mi pasă nici dacă eşti al dracului de moartă. Avem nevoie de toată lumea acum. Este un iad acolo.

– Îmi pare rău, zise ea. Am treburi mai bune de făcut.

Doctorul cu fața roșie arăta de parcă ar fi avut nevoie el însuși de tratament de urgență. Păși către Maureen, scuipînd-o pe față în timp ce țipa:

– Nu-mi vine să cred ce aud. Nenorocito, cine dracului te crezi? Dacă nu vă mișcați în clipa asta în sală, vă...

Vocea îi fu acoperită de sirenă în timp ce a treia ambulanță întoarse și intră pe poartă. Maureen făcu un pas spre doctor zîmbind și în același timp băgă o mînă sub halat. După ce ambulanța trecu de ei aruncă o privire în jur. Toată lumea era înăuntru să dea ajutor. Scoase un pistol, îl împinse în coastele doctorului și trase de două ori. Zgomotul fu acoperit de sirena care se îndepărta.

Abu Hida îl prinse pe doctor cînd căzu. Îl traseră amîndoi de-a lungul gardului și îl lăsară cu fața în jos într-un colț îndepărtat de intrare.

– Hai să ne cărăm dracului de aici! exclamă Maureen.

Ieșiră în Grosvenor Road. Micul grup de oameni de pe trotuarul de alături nu privi prea insistent spre ei. Doi doctori cu bagaje, îndreptîndu-se seara spre casă.

Deasupra lor elicopterul se întoarse, urmat apoi de un al doilea. Maureen îl conduse pe Abu Hida spre dreapta, către oraș, mergînd fără să se grăbească.

– Păstrează-ți halatul pînă ce ne îndepărtăm de spital, îi zise ea.

Traversară și o luară în sus pe Servia Street. Era mai întunecat decît pe bulevardele principale și multe dintre lămpile de pe stradă erau sparte. Își dezbrăcară halatele albe și le aruncară în fața unei uși.

– Aici, zise ea, și iuți pasul.

Se auzi zgomotul unui vehicul militar în urma lor, pe Grosvenor Road. Se auziră frîne și apoi tropăitul cizmelor pe caldarîm. Voci strigînd ordine.

– Ține-ți capul jos, zise ea. Continuă să mergi.

– Unde mergem? Dacă înconjoară zona, mai devreme sau mai tîrziu tot dau de noi, nu trebuie să se grăbească.

– Ai încredere, zise ea. Ţi-am spus că o să te scot de aici, aşa că asta o să fac dacă-mi acorzi o şansă.

Un elicopter trecu pe deasupra, supraveghind zona cu străzi înclinate dintre Falls şi Grosvenor Road. Maureen ştia că ar putea fi izolaţi aici, aşa cum se temea Abu Hida. Dar dacă reuşeau să ajungă dincolo de Falls ar fi fost aproape de locul în care voia ea să ajungă. Se îndreptară în jos, spre Divis Flats. Străzile erau goale. Se răspîndise vestea că armata face incursiuni în oraş. Oamenii se grăbeau să intre în case înainte de a începe căutările. Ea iuţi puţin pasul. Sunetul maşinilor trecînd în viteză pe Westlink ajunse la ei printre rafalele de vînt stîrnite de elicopter. Maureen ştia că elicopterele au la bord dispozitive puternice pentru vedere în noapte şi că, dacă erau reperaţi, întunericul nu ar mai fi fost un obstacol.

Ajunseră la Falls. Era un baraj pe Northumberland Street, de data asta al armatei. Luînd-o la dreapta, intrară în Percy Street şi o luară mai departe spre nord. Se auzi sunetul Shorland-urilor scrîşnind, în timp ce opreau în Shankill, chiar în faţa lor. Ea era sigură că îi văzuseră, că trupele se deplasau pentru a le tăia calea.

– Aici, jos, zise ea poruncitor, împingîndu-l într-o deschizătură din stînga lui.

Strada pe care intraseră era o fundătură scurtă cu case dărăpănate, cu ferestrele acoperite de grilaje metalice. În capătul său era un zid de şapte metri înălţime. Făcea parte din aşa-zisa „linie a păcii" care despărţea anumite zone catolice ale oraşului de vecinii protestanţi aflaţi la cîţiva metri distanţă. Două treimi din înălţime era beton cenuşiu, peste care era un gard din oţel. Era prea înalt pentru a fi escaladat şi prea gros pentru a putea fi spart.

Cîteva dintre casele din apropierea zidului fuseseră abandonate. Maureen deschise uşa spartă a celei de-a treia case din rînd.

– Intră, îi ordonă ea. Repede!

Nu era nici o lumină. Dar ochii lor avuseseră deja timp să se acomodeze cu întunericul. Casa era goală, fusese jefuită complet cu ani buni înainte, în timpul unei răzmeriţe. Maureen nu

ezită. Îl duse pe Abu Hida în spate, în ceea ce fusese o mică anexă. O chiuvetă încă mai atîrna de perete, albă în întuneric, ca o piatră funerară. Maureen se îndreptă drept spre ea, o apucă şi o împinse cu putere.

Chiuveta se mişcă, trăgînd cu ea o bucată mare din podeaua de alături. Pe măsură ce Maureen împingea, gaura se lărgi pînă cînd deveni suficient de largă pentru a permite trecerea unui om.

– Intră aici, zise ea.

De afară veni zgomotul unui vehicul blindat aflat la cîţiva paşi.

– Aş prefera să rămîn aici şi să lupt, zise el, decît să stau într-un beci pînă ce o să mă găsească.

Era cea mai mare spaimă a sa, una pe care cu greu o recunoştea chiar şi faţă de sine, să fie prins aşa, într-o încăpere închisă sau într-una de sub pămînt.

Maureen îşi scutură capul furioasă.

– Intră, neghiobule! Nu e un beci. Este ieşirea noastră.

36

11 octombrie
02.15

Uneori, îşi petrecea toată noaptea rugîndu-se şi citind Scripturile. În noaptea aceasta căutase un sprijin de la un capăt la celălalt al Bibliei şi nu găsise nici unul. Alteori, nopţile erau atît de lungi şi atît de întunecate, încît credea că n-o să mai vadă niciodată răsăritul.

Se duse la fereastră. Nu se vedea nici o lumină nicăieri. Nici măcar o navă trecînd pe marea cenuşie, aducînd lumina cu ea. Depărtarea îl apăsa ca o greutate. Nici o lumină şi nici un sprijin nicăieri. În noaptea asta era măcinat de îndoieli. Făcuse oare ceea ce trebuie cînd îi lăsase pe ceilalţi să-l folosească la treaba asta? Care ar trebui să fie următorul pas? Cum ar trebui să încheie socotelile fără a-şi atrage propria distrugere şi pe cea a oamenilor săi, aşa cum mai făcuse deja o dată.

Nu se îndoia de chemarea-i mesianică, de superioritatea faţă de ceilalţi, nici de divinitatea sa. Nu avea dubii nici că lumea avea să sfîrşească şi să renască în curînd, foarte curînd, şi că atunci el va domni peste Ierusalimul cel nou, regele lumii, Fiul lui Dumnezeu pe un tron angelic. Nu se îndoia de nimic dinăuntrul său, numai de ce era în alţii. Se temea de consecinţele lumii şi de capcanele ei. Mai fusese prins în cursă înainte, într-un mod înfiorător. Acum avea nevoie de certitudine înainte de a face următorul pas.

Îşi luă Biblia de pe masa de lîngă patul său. Coperta roasă şi paginile pătate de sudoare atîrnau greu în mîna sa. De-ar putea

să se refugieze în ea şi să se refugieze din calea îndoielilor care îl asediau aici! O deschise, privi în josul paginii şi citi.

Inima îi tresăltă. Dumnezeu nu-l lăsase fără ajutor, pînă la urmă. Ceea ce trebuia să facă era simplu şi orbitor de evident. Închise cartea şi o ţinu aşa pentru o clipă. Acum părea uşoară, de parcă Dumnezeu ridicase ceva din ea. Zîmbind, se întoarse la masă.

Zechariah, adjunctul lui Ezekiel, era însărcinat cu paza în noaptea asta. Cinci dintre gărzile sale personale, toţi înarmaţi şi atenţi. Doi înăuntru cu Zechariah, trei afară. Ostaticii erau închişi în celulele lor fără lumină sau mîncare. Cîţiva se rugau, intonînd versuri din Coran. Cartea Diavolului scrisă în limba Diavolului. Îi lăsa să psalmodieze. Îi plăcea să îi audă, asta îi întărea hotărîrea. Una dintre femei plîngea. Alta îi cînta, singură în întunericul ei.

Îl găsi pe Zechariah singur, în centrul de comandă, citind Biblia. Se salutară.

– Vreau să se trezească toţi acum, zise el. Devenea extaziat de proiectul care i se arăta înainte. Gata cu indecizia! Toată lumea, inclusiv prizonierii şi englezul.

Zechariah îl privi surprins. Apoi aruncă o privire la ceas.

– Nu e tîrziu? De ce nu aşteptăm pînă dimineaţă?

– Nu, acum, asta nu se mai poate amîna. Dumnezeu vrea să le vorbesc imediat. Şi să acţionăm imediat. Îl privi dur pe subordonatul său. Nu mai comenta, Zechariah, zise el. Nu-mi mai sta niciodată în cale şi nu te mai purta ca şi cum ai avea de gînd s-o faci, că te zdrobesc. Mă înţelegi?

Accentul potolit de texan devenise aspru şi ameninţător. Zechariah dădu din cap, obosit. Mai trecuse prin stări ca asta de multe ori. Un acces de bucurie, apoi o cădere bruscă în depresie. Entuziasm, lacrimi, furie, pofte sexuale. Maestrul său era absolut imprevizibil. În asemenea momente, nici chiar dragostea şi loialitatea lui Zechariah nu mai făceau faţă stresului.

– Adu-ţi oamenii! zise el. Toate gărzile! O să ne întîlnim în sala de mese. Studiu biblic. Vreau să fie toţi, chiar şi babilonienii.

Era numele său de cod pentru necredincioşi, cei pe care Dumnezeu Îi ura şi Îi alungase.

Zechariah mormăi pentru sine. Unele dintre studiile biblice ale Maestrului se întindeau pe ore întregi. Şedinţele de cîte douăsprezece ore nu erau neobişnuite. Pe lîngă predicile Maestrului, prin care le prezenta ultimele sale interpretării ale Scripturii, nu mai conţineau mare lucru. Oricine adormea sau îşi trăda lipsa de atenţie înfrunta ameninţarea pedepsei imediate. Zechariah ştia mai bine decît conducătorul său cît de obosiţi erau oamenii, cît de multă nevoie aveau de somnul pe care îl prindeau pe apucate. Pregătirile pentru atac, atacul în sine şi apoi fuga care urmase, ca şi atenţia încordată constant de atunci le luaseră toată vlaga.

Zechariah oftă şi se ridică în picioare. Nu avea rost să tragă de timp. Maestrul se impunea întotdeauna, iar Zechariah îl cunoştea de destul de multă vreme pentru a şti că nu era nimic de cîştigat prin încercările de amînare. Găsi cele două gărzi păzind înăuntru şi le spuse să-şi aducă colegii din frig. Conducătorul lor era deja în drum spre sala de mese, unde avea să se pregătească spiritual pentru întrunirea ce urma. Zechariah se simţi neliniştit, aşa cum era întotdeauna înainte de un studiu biblic. Aceste sesiuni erau adesea ocazii pentru anunţuri: o nouă viziune, o proaspătă revelaţie, ceva ce Dumnezeu Îi spusese Maestrului în noaptea dinainte. Consecinţele erau adesea devastatoare.

Capătul de nord al adăpostului fusese împărţit în două, un dormitor mare pentru gărzi şi un dormitor mic pentru Maestru. El era singurul din toată clădirea care avea baie proprie, chiar dacă era mică şi neconfortabilă. Zechariah părăsi zona în care erau ţinuţi prizonierii şi intră în dormitor. Nu le plăcea să fie treziţi, dar ştia că îi vor asculta ordinele. Nu aveau alternativă, cel puţin nu una reală. Fără conducător ei nu erau nimic, chiar mai rău decît nimic. Îi lăsase fără legături, îi scosese din fostele lor vieţi, dîndu-le în schimb promisiunea raiului şi pe el însuşi. Asta era tot ce avea şi el şi tot ce cerea el.

Răsuci un buton şi patru rînduri de lămpi fluorescente se treziră leneş la viaţă.

Dură aproape o oră să se adune cu toţii în sala de mese. Fuseseră nevoiţi să pună cătuşe prizonierilor şi să îi aducă doi cîte doi. Sala de mese era în capătul de sud al adăpostului, în partea opusă dormitoarelor. Celulele se întindeau între cele două zone. În spatele sălii de mese, spre est, era o bucătărie mare. Aranjamentul era întîmplător, dictat de forma puţin permisivă a structurii originale. Anexele de afară serveau pentru spălat şi pentru toalete, pentru arme şi pentru comunicaţii.

Stătea aşezat şi îi privea intrînd. Expresia feţei sale nu se schimbă deloc. Stătea pe un soi de podium pe care îl ridicase special în acest scop. Pe un pupitru din faţa sa, era un microfon şi două difuzoare înalte de fiecare parte, ridicol de mari pentru suprafaţa relativ mică a sălii de mese.

La cererea sa, ostaticii fură aşezaţi pe rîndurile din faţă, iar oamenii săi se aşezară în spate sau pe margini, cu armele pregătite. Îl chemă pe Ezekiel în faţă şi îi şopti calm ceva. Ezekiel stătea cu spatele către ei şi nimeni nu îi văzu faţa albindu-se în timp ce asculta.

– Eşti sigur de asta? întrebă el la sfîrşit.

Maestrul dădu din cap. Nu fusese niciodată aşa de sigur de ceva.

– Da, absolut sigur. În noaptea asta. Du-te şi adu ce-mi trebuie!

Ezekiel dădu din cap şi coborî de pe podium. Fără să privească înapoi, ieşi pe uşă şi apoi pe culoarul care dădea afară.

Se lăsă tăcerea. „Era greu să îţi închipui că e o congregaţie, se gîndi el, cu atîţia copii ai Diavolului aici." Îi privi pe rînd. Gărzile alese pe sprînceană şi premiile pe care le cuceriseră.

Zîmbi şi coborî de pe scaunul înalt pe care stătuse, apoi păşi în partea din faţă a podiumului. Era ridicat la aproape un metru deasupra podelei, suficient pentru a-l înălţa deasupra capetelor

unei audienţe aşezate, dar nu atît de sus încît să fie la mare distanţă de ei.

Ştia că cei mai mulţi dintre ascultători nu aveau să înţeleagă. „Te ascultăm, dar nu te înţelegem; te vedem, dar nu te percepem." Dar dacă apostolii ar putea vorbi cu limba, dacă oamenii acum trăitori ar avea darul Sfîntului Duh, atunci poate nu L-ar mai chema pe Dumnezeu în noaptea asta să aducă înţelegere asupra inimilor acestor necredincioşi.

– Credeţi că sînteţi deştepţi, începu el, folosind o voce nazală, joasă, şi dînd drumul încet cuvintelor. Vă credeţi isteţi, credeţi că Dumnezeu vă vorbeşte. Ei bine, eu nu sînt aşa isteţ, la dracu', dar ştiu că sînteţi o adunătură de căcat. Exact asta am spus. Nu credeţi că ar trebui să spun asta? Nu credeţi că un predicator, un profet trimis de Dumnezeu ar trebui să folosească vorbe ca astea? Aşa credeţi?

Îi văzuse zvîcnind pe cei cîţiva care înţeleseseră. Pricepuseră măcar atîta lucru pînă acum, că cel din fruntea răpitorilor lor era considerat sfînt de către subordonaţii săi. Bineînţeles, nici unul nu bănuise nici pe departe adevărata sa identitate şi nici unul nu avea să priceapă cine era el cu adevărat – David cel adevărat, Regele Israelului, Fiul Domnului, Mielul, Isus Hristos întors pentru a-i conduce în ultimele zile.

Le zîmbi. Ei nu-i răspunseră la zîmbet. La ce se gîndeau? Ce aşteptau? Să vină Allah să-i salveze?

– Sînteţi o adunătură de căcat, continuă el cu vocea devenindu-i mai clară, pentru că voi toţi credeţi într-un dumnezeu fals, un dumnezeu al minciunilor şi al nedreptăţilor. M-aţi auzit. Asta nu e blasfemie, e adevărul. Dumnezeul vostru este Satana în persoană, chiar dacă voi îi spuneţi Allah şi îngenuncheaţi în faţa lui dimineaţa, la prînz şi seara. Nu există decît un singur Dumnezeu adevărat şi un singur Fiu al Domnului adevărat, iar voi puteţi alege să mergeţi la ei sau să mergeţi în iad. Este simplu, adevărul lui Dumnezeu e întotdeauna simplu, iar cuvîntul Lui este întotdeauna acelaşi.

Se opri şi privi prin încăpere. Gărzile sale păreau obosite, iar prizonierii dezorientaţi. Îi poseda, le putea oferi viaţa sau moartea, după cum îi dicta spiritul. Viaţă, moarte, orice între ele.

Căută în sine după lumină, lumina pe care o ştia acolo, în adînc. Era acoperit uneori cu atîta întuneric, încît cu greu îşi putea da seama dacă o va mai găsi de fiecare dată cînd o va căuta. Dar era acolo, strălucind încet, aşteptîndu-l pe el să vină să o transforme într-o flacără.

– Profetul Daniel a aflat despre închiderea cărţilor. „Şi mi-a răspuns: Du-te, Daniele, că sînt închise şi pecetluite cuvintele astea pînă la sfîrşit.“ Iar Domnul Isus a repetat avertismentul lui Dumnezeu despre cărţi, atunci cînd a citit din Cartea lui Isaia în sinagogă. În Luca spune aşa: „Şi închise cartea şi o dădu din nou preotului şi se aşeză“. La dracu', pentru asta am fost trimis. Să rup peceţiile cărţii. Să destram cele şapte peceţi ale celor şapte manuscrise. „Şi am văzut apoi, în mîna dreaptă a Celui ce şedea pe tron, o carte scrisă înăuntru şi pe dos, pecetluită cu şapte peceţi. Şi am văzut un înger puternic, care striga cu glas mare: Cine este vrednic să deschidă cartea şi să desfacă toate peceţile ei?“ Ei bine, vă spun eu cine este vrednic. Eu sînt. Numai Mielul poate rupe acele peceţi, numai Dumnezeu vă poate spune ce este în cărţi. Numai adevăratul David vă poate arăta secretul celor dorite de Dumnezeu.

37

Amina privea din ce în ce mai îngrozită spre omul de pe podium. De la atacul şi răpirea lor, îşi concentrase forţele pentru a le ajuta pe celelalte femei musulmane să înţeleagă ce se petrece. Nici una dintre ele nu pricepea engleza foarte bine, aşa că au fost incapabile să înţeleagă exact ce li se întîmpla. Amina putuse să le explice pînă la un punct.

Acum, urmărind şi ascultînd această creatură palidă şi arogantă, începea să simtă cu adevărat panica. Tot ceea ce se întîmplase pînă acum părea, într-un anumit fel, raţional. O bandă de terorişti luase ostatici un grup de VIP-uri. Nu era nimic neobişnuit în asta, nimic care să inspire o temere anume. Urmau cereri, negocieri, compromisuri, plăţi şi, apoi, în final, eliberarea. Voiau bani sau arme, sau o eliberare de prizonieri, nimic care să nu poată fi negociat şi aranjat într-un fel. Pînă la urmă, nu erau la fel de duri ca cei din Beirut sau din Teheran. Ea însăşi putea să ajute la negocieri, de îndată ce ar fi ştiut că e în siguranţă dacă îşi face cunoscută identitatea adevărată.

Spusese tuturor celor cu care vorbise că nu aveau motive de îngrijorare, că deja autorităţile irlandeze se aflau în căutarea unei soluţii. Erau oameni onorabili, a spus ea, urma să facă tot ce le stătea în puteri pentru a asigura eliberarea ostaticilor. Vorbele ei începuseră să sune ca nişte comunicate oficiale. Dar crezuse şi ea toate astea, cu adevărat.

Pînă acum. Acum începuse să înţeleagă adevărata situaţie. Nu mai era nimic raţional în care să spere. Omul în mîinile căruia căzuseră era pur şi simplu nebun, acum nu mai avea nici o îndoială. Poate că voia luna de pe cer sau pace pe pămînt, sau un

tron la dreapta Domnului, şi nici Pádraig Pearse Mangan nu i-ar fi putut îndeplini dorinţele. Privi în sus. Încă vorbea.

– Este scris în Cartea lui Iezechiel. Acolo spune Domnul ce vrea să facă. De vreme ce majoritatea celor de aici nu cunosc Biblia, va trebui să vă citesc.

Dar nu deschise Biblia pe care o avea o mînă. Nu era nevoie. Toate pasajele biblice pe care ar fi putut să le invoce erau în mintea sa.

– „Voi pune peste ele un singur păstor, care le va paşte; voi pune pe robul Meu David; el le va paşte şi el va fi păstorul lor. Iar eu, Domnul, le voi fi Dumnezeu, iar robul meu David va fi printre ei. Eu, Domnul, am găsit acestea."

Ridică Biblia de parcă ar fi fost gata s-o arunce către ei. Într-un fel, chiar asta voia să facă: să schimbe cuvîntul lui Dumnezeu într-un proiectil îndreptat spre sufletul necredinţei. Le spusese întotdeauna adepţilor săi să se înarmeze cu două arme: un AK-47 şi cuvîntul lui Dumnezeu.

Amina îl privea hipnotizată. În ea teama că nu va mai ieşi vie de aici devenea tot mai mare.

– Aţi citit povestea lui David şi a lui Goliat? Cum copilul David a luat o praştie şi l-a doborît pe campionul filistenilor, lovindu-l de moarte chiar în faţa oştii sale cu o pietricică? Poate aţi auzit povestea şi poate v-aţi întrebat ce semnificaţie are, ce încearcă Dumnezeu să ne spună printr-o poveste ca asta? Unii predicatori spun că este doar o cale de a ne învăţa că cel slab poate sta în faţa celui puternic, că un băiat cu credinţă în Dumnezeu poate doborî un gigant în armură. Dar dacă asta ar fi tot ce Biblia ar avea să ne spună, am putea să n-o numim cuvîntul Domnului. La dracu', n-avem nevoie de Biblie să ne spună una ca asta. Pot citi despre cel slab şi cel puternic ori de cîte ori vreau în *Rider's Digest* sau în vreo carte New Age luată de la buchinişti. Este mai mult în cuvîntul Domnului decît în poveştile de duminică, să ştiţi asta.

Ei îl priveau în tăcere, cu toţii, cei mai mulţi fără a înţelege cîtuşi de puţin spusele sale. Cîţiva murmurară rugăciuni în surdină. În spaţiul unei singure camere două divinităţi furioase se înfruntau una pe cealaltă.

– Nu ştiu ce credeţi voi, dar sînt al dracului de sigur că nu văd vreun sens în a citi ceva despre o veche bătălie purtată cu mii de ani în urmă în Israel. Asta e doar istorie, e moartă, s-a dus. Ceea ce contează este ceea ce are sens, iar ce are sens nu va şti nimeni pînă cînd Dumnezeu nu va desface peceţile acestor cărţi.

Privi peste feţele lor confuze şi înspăimîntate. Le simţea furia, le palpa disperarea. Ochii săi se opriră asupra propriilor oameni, care erau extenuaţi. Gărzile sale erau obosite, dar observă că ascultau cu atenţie. Ştiau că nu e bine să adormi în timpul studiilor biblice. O văzu pe femeia din rîndul al doilea, văzu modul în care îl privea. Ea trebuie să fie mai înspăimîntată decît ceilalţi, deduse el. Ştia numele ei şi cine fusese. Ezekiel aflase şi îi spusese imediat după ce sosiseră aici. Era amanta lui Declan Carberry, şeful echivalentului irlandez al FBI-ului. Înainte nu îşi dăduse seama cu adevărat cît de drăguţă era. Mai în vîrstă decît i-ar fi plăcut lui, dar nubilă. Avea sîni frumoşi. O să-i ceară lui Ezekiel să i-o aducă în cameră în noaptea asta. Dar mai întîi trebuie să termine ce începuse.

– După cum ştiţi cu toţii, aceasta a fost o luptă între copiii lui Israel şi filisteni. „Căci israelienii şi filistenii s-au pornit la luptă, oaste împotriva oştii.“ David stătea în fruntea israeliţilor şi s-a întors spre a-l înfrunta pe Goliat, şi i-a spus: „Vin la tine în numele Domnului acestui pămînt, Dumnezeul armatelor lui Israel, pe care l-ai înfruntat“.

Se opri, prelungindu-le confuzia. Trebuia să-l urmărească, să se agaţe de vorbele sale dacă voiau să priceapă ceva. Era lucrul pe care îl căutase întotdeauna, aproape mai bun ca sexul, exaltarea de a şti că ceilalţi depindeau de el pentru a înţelege ceva, pentru a conta, pentru a fi mîntuiţi.

– Priviți povestea din nou, continuă el, nu cu ochii voștri, ci cu ai mei. O să vă arăt ce trebuie să căutați, cum să înțelegeți. David spune că luptă în numele lui Dumnezeu, așa că știm că israeliții reprezintă întregul umanității, de vreme ce Dumnezeu este Dumnezeul tuturor, nu numai al israeliților. Iar omenirea nu este pusă în pericol de un muritor numit Goliat. Nu, adevăratul inamic este Satana, Satana și armata sa, a răului. Singura speranță a omului este un salvator care să îl înfrunte pe Satana. Știm cine este acest salvator, știm că e Isus Hristos. Și știm pentru că e acolo în Biblie, chiar în fața ochilor voștri. Știm că Isus Hristos și David sînt una și aceeași persoană. „Voi pune peste ele un singur păstor, care le va paște; voi pune pe robul Meu David."

Ea se simți încurcată. Această logică ce nu era logică îi era cu desăvîrșire străină. Cu toate că era musulmană, fusese crescută într-un loc care cîndva fusese considerat cel mai ecumenic din toate țările arabe, foarte aproape de creștinii maroniți. Mai tîrziu, după ce a izbucnit războiul civil, considerase și înțelesese creștinismul ca fiind esențial pentru a aduce pacea între cele două comunități ce se războiau. Găsise multe de admirat în învățăturile creștine, dar asta nu avea nici un sens, nici rațiune. Faptul că știa acest lucru făcea totul mai rău: avea să moară pentru că un om nebun alungase rațiunea din lume.

– Acum, Scripturile le sînt întotdeauna clare celor care au inimi curate. În povestea lui David și Goliat știm că armata lui Israel reprezintă umanitatea, iar filistenii reprezintă forțele Satanei, așa cum asirienii din Cartea lui Isaia reprezintă Statele Unite, iar cele două triburi îi reprezintă pe urmașii lui David. Dar aceia dintre voi care cunosc Biblia știu și că există multe înțelesuri în cuvintele Domnului. Goliat este o reprezentare a Satanei, dar el semnifică, de asemenea, și Fiara, Antihristul care va apărea în ultimele zile. Și cine sînt filistenii?

Se opri, privindu-i în ochi pe cei cinci sau șase arabi care îl înțelegeau. Pricepuseră? Le era frică de el? Cu adevărat frică?

– Dacă luaţi un dicţionar bun, veţi înţelege cum cuvîntul Domnului se împlineşte singur în fiecare epocă. Pămîntul vechilor filisteni este cel pe care îl cunoaştem azi sub numele de Palestina. Falistin îi zic ei în arabă. Zîmbi: Nu-i aşa?

Nimeni nu răspunse. Continuă:

– Armata filistenilor este reprezentată de palestinienii moderni. Iar ei sînt arabi, care sînt adepţi ai falsului profet arab, Mahomed. Şi aşa totul devine limpede. Pentru că, dacă ne uităm în Cartea lui Daniel, găsim o mulţime de profeţii cu privire la ultimele zile. Ascultaţi ce spune Domnul către sfîrşitul acelei cărţi, două versete după ce Îi spune lui Daniel despre închiderea cuvintelor pînă la vremea sfîrşitului: „Şi din vremea cînd va înceta jertfa cea de-a pururi şi va începe urîciunea pustiirii vor fi o mie nouă sute douăzeci de zile. Fericit va fi cel ce va aştepta şi va ajunge la o mie trei sute treizeci şi cinci de zile“. Iar apoi Dumnezeu spune: „Şi tu mergi spre sfîrşitul tău“.

– Nu trebuie să vă mai aduc aminte că, aşa cum scrie în Scriptură, „vom socoti fiecare zi ca un an“. O mie trei sute şi treizeci şi cinci de ani. Înseamnă asta ceva pentru voi? Pentru mine nu, cel puţin nu la început, nu pînă cînd Dumnezeu mi-a trimis o lumină în inimă şi mi-a arătat adevărul cuvintelor Sale. Urîciunea aceea blestemată care ne-a adus doar disperare s-a petrecut în anul 622, care este începutul calendarului musulman. Arabii au invadat Palestina şi au construit o moschee mare pe locul Templului lui Dumnezeu din Ierusalim. Şi au rămas acolo, marea nenorocire a Satanei, conducînd peste Pămîntul Sfînt pentru o mie trei sute treizeci şi cinci de ani. Nu ani creştini. Ani musulmani, potrivit calendarului lor, care se ghidează după lună, ca vechiul calendar evreiesc. Anul 1935 în calendarul musulman este 1917 în calendarul nostru. Acesta e anul în care turcii au fost alungaţi din Palestina, anul în care musulmanii au încetat să conducă peste Pămîntul Sfînt. Cuvîntul Domnului nu putea prezice viitorul mai clar. Dar nimeni nu a înţeles ce spusese Dumnezeu pînă cînd eu nu am venit să deschid peceţile. Satana a fost

alungat, dar nu de tot. Moscheea lui Omar încă mai stă pe locul Templului. Pămîntul Sfînt este încă înconjurat de armatele necredincioşilor. 1917, aşa cum ştim cu toţii, nu a fost sfîrşitul timpului, ci începutul sfîrşitului. Iar acum sîntem aproape de sfîrşit. Dacă citim Cartea lui Daniel, capitolul nouă, vedem că Domnul a lăsat o perioadă de şapte ani – „o săptămînă" – imediat înaintea sfîrşitului. Pot să vă spun cînd a început această ultimă săptămînă de ani. A început în 1993, anul marii mele suferinţe. Nu mult după aceea, guvernul israelian a semnat un pact cu palestinienii – filistenii al căror cap este Fiara. Ei bine, asta n-a fost decît o împlinire a profeţiei din acelaşi verset al lui Daniel: „Şi el va încheia un legămînt cu mulţi într-o săptămînă". Şi acelaşi verset continuă pentru a spune că „la mijlocul săptămînii, va înceta jertfa şi prinosul". Mijlocul săptămînii înseamnă trei ani şi jumătate, ceea ce ne aduce chiar în timpul prezent. Şi este exact momentul în care Fiara e gata să rupă înţelegerea. Aţi fost adunaţi într-un loc chiar cu acest scop, iar dacă Dumnezeu nu ar fi vegheat, aţi fi reuşit. Dar El veghea. Veghea şi aştepta. M-a trimis la voi, aşa cum L-a trimis pe David la filisteni înainte, pentru a vă doborî, aşa cum David l-a doborît pe Goliat.

Amina îl privea dîndu-şi seama că e nebun şi ştiind că avea să urmeze ceva îngrozitor. Ce voise să spună amintind de 1993 ca de anul marii lui suferinţe? Se întîmplase ceva atunci care ar putea furniza un indiciu cu privire la identitatea acestui om? Îşi frămîntă mintea, dar nu reuşi să găsească nimic.

– În noaptea asta, continuă el, L-am întrebat pe Dumnezeu ce să fac acum. M-am rugat să mă ajute şi am deschis Biblia. Am citit următorul verset, în a doua Carte a lui Samuel: „Şi David îi conduse pe tinerii săi, iar ei îi nimiciră, şi le tăiară mîinile şi picioarele, şi le dădură drumul în albia Hebronului". Şi după asta, aşa cum ne spune Dumnezeu în capitolul următor, David a fost uns rege peste întregul Israel. Citirea acestui verset mi-a adus în minte un altul, unul pe care sînt sigur că îl ştiţi cu toţii. O să-l găsiţi în Matei. „Şi dacă mîna ta cea dreaptă te sminteşte

pe tine, tai-o şi o aruncă de la tine, căci mai de folos îţi este să piară unul dintre mădularele tale, decît tot trupul tău să fie aruncat în gheenă." Şi iată-ne aici împreună, în sfîrşit: adevăratul David, regele uns de Domnul, şi capetele lui Goliat, conducătorii armatei Satanei, aliniaţi în faţa mea ca prizonierii de război. Am auzit că legea voastră spune că e drept să tai mîna unui hoţ, aşa că probabil asta vom face.

Privi în spatele încăperii. Ezekiel stătea acolo, aşteptînd să fie chemat.

– Ezekiel! Ai adus ce te-am rugat?

Ezekiel păşi înainte. În mîna dreaptă ducea toporul lung pe care îl foloseau la tăiatul lemnelor de foc, iar sub braţul stîng ţinea un butuc de lemn pe care puneau lemnele pentru tăiat. În spatele lui, Zechariah ducea o găleată mică în care fusese încinsă smoală.

Aşteptă pînă cînd locotenentul său ajunse lîngă podium.

– Aşază-l aici, zise el. Privi în jos către ostatici: Sînt şapte peceţi, şapte regi, şapte îngeri şi şapte cupe, şapte capete şi şapte coroane, şapte pîini şi şapte coşuri, şapte luni şi şapte săptămîni, şapte preoţi şi şapte trîmbiţe, şapte viţei şi şapte berbeci, şapte duhuri şi şapte stele. Prin urmare, vom tăia şapte mîini în faţa tuturor. Făcu semn către doi dintre oamenii săi: Aduceţi patru prizonieri aici!

38

Craiguenamanagh Farm
Ballybay
County Monaghan
11 octombrie
07.15.

Conor Melaugh se trezi dintr-un somn greu pentru a descoperi un nou răsărit înstăpînindu-se peste cîmpurile ce se vedeau de la fereastra sa. Nu conştiinţa îi tulburase visele. Omorîse adesea şi uneori cu cruzime, dar după prima crimă şi scurta remuşcare care urmase nu mai ştiuse ce este vina, indiferent dacă era treaz sau dormea. Se mîndrea că este un soldat din ultimele zile ale celui mai lung război, război în care înainte de el luptase tatăl său şi înainte de tatăl său luptase tatăl tatălui său. Nu era nici o ruşine şi nici o vină dacă un soldat ajungea să ucidă, căci în război nimeni nu e cu adevărat inocent. Era crezul său şi îl respecta ca un preot.

Totuşi, de la venirea în Ballybay nu petrecuse nici o noapte pe de-a-ntregul lipsită de frămîntări. Băiatul era cel care-i producea necazuri, băiatul şi moartea în braţele căreia îl trimisese, moartea pe care el însuşi o ajutase să-şi îndeplinească planurile.

Moartea aceea încă îl mai bîntuia – modul în care se petrecuse, sunetul, rolul jucat de el – şi îşi dădea seama că vrea să ştie mai mult. Voia să ştie cine furnizase o asemenea informaţie strict secretă oamenilor săi şi de ce soldaţii fuseseră de acord să nu acţioneze, cînd IRA împuşca şi omora după bunul plac. Astfel de întrebări erau responsabile, mai mult decît orice, de faptul că se trezea uneori la ore mici, înspăimîntat.

Se ridică şi se duse la fereastră. Şterse condensul de pe geam cu dosul mîinii. Fereastra fusese lăsată neacoperită, pentru a îngreuna apropierea de casă pe timpul nopţii. Cea mai mică lumină care s-ar fi apropiat de casă peste cîmp l-ar fi trezit.

Privi peste cîmpul lung şi desfundat, care cobora pînă la pădurea lui Clancy – un cer gri şi un cîmp umed năpădit de ciuperci, iar nu foarte departe dealuri albastre prinzînd contur în lumină. Se scutură văzînd un corb aşezat pe un plug ruginit, abandonat sub un copac uscat. Nu-i pria la ţară, răcoarea de aici şi umezeala, griul şi lumina liniştită. Era obişnuit la oraş, în Belfast. Ducea dorul asfaltului străzilor sub picioarele sale, nu al noroiului, al bălegarului şi al ierbii ude.

Soldaţii primiseră ordin să nu tragă, iar Conor Melaugh trebuia să afle cine dăduse acel ordin şi de ce. Pe faţa sa erau lacrimi din nou, lacrimi grele de furie amestecată cu pocăinţă. Chiar el îl adusese pe Gearóid Lalor în armată, îl selectase în unitate, îl antrenase personal. Un amic pe cinste, unul dintre cei mai buni. Iar el îl trimisese înapoi în faţa detaşamentului de soldaţi britanici, ştiind foarte bine ce urma să se întîmple. Buzele i se ţuguiară şi rosti un singur cuvînt: Iuda.

Se duse jos şi intră în bucătărie pentru a-şi pregăti micul dejun. Era un frig pătrunzător în toată casa, era un loc prăpădit pe care bănuia că fermierul îl folosise pînă de curînd pentru a adăposti vitele. Aprinse încălzitorul Calorgas şi rămase aplecat în faţa lui pînă cînd porni. Masa era plină de castroane şi farfurii din seara precedentă. Un miros de mîncare rîncedă plutea în aerul rece, răscolindu-i stomacul. Ura să trăiască aşa, aproape ca un animal, ura mirosul şi sunetul, şi sentimentul de ratare pe care i-l dădea. Acum tot ce voia era să fie din nou în Belfast, să doarmă într-un pat cald cu soţia lui, iar copiii în paturile lor din dormitorul de alături. Dar trebuia să se mulţumească doar cu un foc de gaz în mijlocul pustietăţii şi cu un mic dejun prost gătit şi fără gust. Se întreba cît de mult o mai putea duce aşa.

În dulapul înghețat găsi niște chiftele de cartofi și cîteva felii de șuncă. Fata din casă trebuia să aducă azi niște provizii; Dumnezeu s-o ajute dacă întîrzia. El nu trebuia să se arate prin sat mai mult decît era necesar. Localnicii știau desigur cine era, el și ceilalți băieți din unitate răspîndiți pe la fermele din jurul orașului, dar nici unul nu ar fi îndrăznit să dea vreo informație.

Chiftelele și șunca aterizară într-o tigaie în care se afla niște grăsime veche de aproape o săptămînă. În grăsime erau bucăți arse, dar consideră că mai merge așa o zi sau două. Soția sa, Bernadette, ar fi curățat tigaia în fiecare zi. Păstra casa curată. Protestanții credeau că sînt animale, pentru că trăiau în mizerie și îngălare alături de familii numeroase. Dar Bernadette le-ar fi putut arăta multora dintre ei cum se îngrijește o casă. Cînd fusese în închisoare nu se gîndise la nimic altceva decît la mirosul căsuței lor și la ea. La mirosul ei, la atingerea pielii ei noaptea. Ajunsese aproape nebun din cauza gîndurilor de acest fel și a izului de pușcărie care îl înconjura.

Peste sfîrîitul chiftelelor și al șuncii reuși să audă zgomotul unui tractor. Clancy ieșise deja la muncă, arînd sau semănînd, sau făcînd ce era de făcut în această perioadă a anului. Schimbase cîteva cuvinte cu el și cu cei din familia lui, dar stăteau la distanță. Departe de străzile sale, își pierduse statutul de erou. Aici era doar tolerat, doar ceva mai mult decît o relicvă din timpurile romantice.

Și totuși, erau oameni care arau aici și ai căror tați luptaseră cîndva cu britanicii. Și, slavă Domnului, destui tineri care încă mai credeau în cauză și țineau în viață brigada Tyrone / Monaghan. Deși aici erau în Republică, se aflau sub comanda IRA din Nord, iar mulți dintre ei fuseseră în acțiuni dincolo de graniță, alături de brigăzi Armagh din nord și Tyrone din est. Jim Linagh, cel mai mare comandant al IRA de pe graniță și creierul din spatele nefericitului atac de la Loughgall, era de prin împrejurimi, dintr-un sătuc numit Tully. Conor îl întîlnise o dată, cu cîteva luni înainte de a muri.

Scoase șunca și chiftele de cartofi punîndu-le în ultima farfurie curată. Jim Linagh, eroul său, murise într-o zi de mai, la Loughgall, alături de Paddy Kelly, omul aflat în spatele celor mai multe operațiuni de succes din Tyrone. Anul acesta Gearóid Lalor, un nimeni pe care el îl antrenase și îl trădase, a murit sub o ploaie de gloanțe. Iar Conor Melaugh mergea înainte, de parcă în lume nu mai rămăsese nici dreptate și nici vreun înțeles.

Se auzi zgomotul unei mașini pe drumul dinspre fermă. Puse furculița jos și se îndreptă spre camera din față. Fata nu venea niciodată așa devreme, trebuia să meargă mai întîi în Monaghan la cumpărături. Se uită prin fereastra îngustă, ținîndu-se cît mai ferit vederii. Un Datsun albastru apăru de după șirul de tufe și trase în fața intrării. Conor răsuflă ușurat. Era Fintan Mellows, ofițerul local de informații.

Îi dădu drumul lui Mellows înăuntru. Cei doi bărbați se întîlniseră de trei sau de patru ori, niciodată pentru mult timp. Fintan era omul de legătură între unitatea lui Conor și brigada din Belfast. Era singura formă de contact pe care consiliul armatei o permisese.

Se așezară la masa din bucătărie. Era singura încăpere încălzită, iar Conor își petrecea cea mai mare parte a timpului acolo, citind. Îi displăcea gîndul de a petrece o iarnă în Ballybay, înconjurat de zăpadă și gheață.

– Ți se răcește micul dejun, zise Mellows.

Era un om vesel, de meserie electrician și o figură populară în district. Acum cîțiva ani fusese reprezentantul Sinn Féin în consiliul districtului Monaghan. Avea nenumărate cunoștințe, ceea ce-l făcea de o valoare inestimabilă pentru cauză, în rolul său de ofițer de informații.

– Ești invitatul meu, zise Conor, dar asta e tot ce am.

– Haide, termină! Eu am mîncat. Dar mănînci cam mult sau fata nu-ți aduce destulă mîncare?

– Mi-ar prinde bine mai multă.

– O să văd ce pot face. Nu mi-ar plăcea să te știu flămînd. Rîse. Conor Melaugh era un om bine făcut și nu dădea semne că ar slăbi. Dar nu va fi nevoie să te mai deranjezi o vreme. O să pleci de aici azi. Au sosit ordine din Nord.

Lui Conor îi stătu inima un moment. Știau ce făcuse? Era chemat înapoi pentru a fi interogat și pedepsit?

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

Descoperi că e greu să-și mențină vocea calmă. Chiftelele și șunca zăceau neatinse pe farfurie.

– Unitatea ta își va relua activitatea, zise Mellows. Începînd din dimineața asta. O misiune specială.

– Ne întoarcem la Belfast?

Nu își putea ascunde bucuria din voce.

– N-am spus asta. Ca să-ți spun drept, nu știu încotro vă îndreptați. Dar șefilor de la cartierul general li s-a spus să pregătească echipament și provizii pentru o unitate mobilă. Bănuiala mea e că veți avea de lucru o vreme. Tu o să fii ofițerul comandant ca și înainte, dar comandamentul din Nord trimite pe cineva care va răspunde de misiune.

– Ți-au spus cine e?

Mellows dădu din cap.

– Maureen O'Dalaigh. Cred că o cunoști. Este deja pe drum. Și cred că mai aduce pe cineva cu ea.

Conor își simți inima oprindu-i-se din nou. Maureen O'Dalaigh cu încă cineva. Pentru toată lumea suna de parcă ar fi fost vorba de un pluton de execuție. Dacă ar fi avut minte ar fi rupt-o la fugă imediat după plecarea lui Fintan Mellows. Dar se îndoia că ar ajunge prea departe. Era prea departe de casă, lipsit de resurse și nu avea pe nimeni în care să se poată încrede că nu îl va preda.

– N-ai nici o idee despre ce e vorba, nu-i așa?

Fintan ridică din umeri.

– Știi că nu mi-ar spune mie, zise el. Cu cît știu mai puțin, cu atît e mai bine pentru toți cei implicați. Îți spun un lucru

totuşi – a fost iadul pe pămînt aseară în Belfast. O să auzi despre asta dacă asculţi la radio. A fost un schimb de focuri în Andersonstown. Dezzy McCormick şi Con McKearney au fost ucişi. Dar nu sînt numai veşti proaste. Ba chiar dimpotrivă. Peste o duzină de soldaţi britanici au fost ucişi şi alţi cîţiva au fost răniţi. Îţi vine să crezi asta?

Conor se holba la el uluit. Dezzy McCormick şi Con McKearney erau departe de a fi capabili de asemenea performanţe.

– Cine a mai fost implicat, ştii?

Fintan îşi scutură capul.

– Trebuie să fi fost împuşcăturile iadului. Pot să-ţi spun un lucru însă: Maureen O'Dalaigh este căutată.

– Maureen? E bună, dar... o duzină de soldaţi...

– Ei bine, poţi s-o întrebi chiar pe ea cînd soseşte. Trebuie să apară în Ballybay la nouă. Trebuie să vă întîlniţi cu toţii acasă la Joe McCartan. Te iau de aici la nouă fără un sfert. Şi o să văd dacă Joe îţi poate pregăti o friptură mai zdravănă ca asta.

– Ceilalţi au fost anunţaţi deja?

– Nu, acum merg să fac asta. Ai grijă de tine! Ne vedem mai încolo.

După ce plecă, Conor rămase aşezat o vreme pentru a-şi pune gîndurile în ordine. Dădu drumul la radio, dar nu era decît muzică sau divertisment pe toate canalele. Ştirile de la Fintan despre evenimentele din Belfast i se păreau de bun augur. Dacă Maureen venea aici ca fugară era puţin probabil să aibă vreun alt scop în minte.

Trebuia să mai facă doar un singur lucru înainte de întoarcerea lui Fintan. Familia sa trebuia să ştie că nu se va mai afla aici. Încălcase toate regulile spunîndu-le unde se găseşte. Voia să fie uşor de găsit în caz de urgenţă.

Ieşi trăgînd uşa în urma lui. Cabina telefonică era la o jumătate de kilometru pe şoseaua spre Ballybay. Bernadette îi pregătea, probabil, pe copii pentru şcoală. Avea să dea un telefon scurt, să-i spună că va lua din nou legătura cu ei cît mai curînd. Cel mai important lucru era că ei nu trebuiau să-şi facă griji.

39

Zorii veniră ceva mai tîrziu pe coasta de vest, ezitant, pregătindu-se pentru lunga călătorie peste Altlantic. În aer pluteau răcoarea şi mirosul de ploaie. Se lăsase ceaţa peste Croaghmarhin şi peste stînca golaşă din Mount Eagle, la vest de Ventry. Spre est şi spre nord muntele Brandon stătea în răsăritul de soare ca o altă ţară. Plouase peste noapte, iar razele soarelui străluceau acum pe înălţimile din vest. Departe, pe mare, nori de furtună se mişcau în întunericul ce începea să fie destrămat de lumină. Michael Deighan putea vedea la kilometri distanţă în toate direcţiile din postul său de pe Clogher Head.

Văzu bărcuţa venind dinspre Inis Tuaisceart, legănîndu-se pe valuri cu trei oameni la bord. O zărea de cîteva dimineţi şi o dată sau de două ori şi după-amiaza, venind şi plecînd de pe o insulă pe care nu locuia nimeni. Turişti, fără îndoială, ca şi oamenii din micuţa tabără de mai jos de Ballyferriter. Veneau la pescuit în general, dar pe aceştia nu-i văzuse aruncînd vreo undiţă undeva de-a lungul coastei. Poate se duceau departe în sud, spre Skelligs.

Schimbase ieri o vorbă cu Seán Dearg despre ei, iar Seán îi oferise lui Michael o parte dacă îi găsea şi făcea un tîrg cu ei. Seán Dearg distribuia tot felul de lucruri şi furniza cele mai bune produse pentru mai mult de jumătate dintre restaurantele din Dingle. Crabi şi homari din Kenmare, somon din Sneem, scoici din Galway, *poitín* de la un bun prieten care avea o distilerie în Connemara, iar de la propria fermă ouă, lapte şi şuncă.

Michael se urni, coborînd spre şoseaua îngustă care trecea pe lîngă pisc, sperînd să le iasă înainte la micul promontoriu unde ştia că acostează întotdeauna. Pentru un om trecut de şaizeci de

ani era în formă bună. Bătrînele-i picioare o să-l mai țină un an sau doi, cel mult. Rîse gîndindu-se la bănuții pe care i-ar putea face dacă turiștii i-ar da ceva. Seán Dearg era un om de cuvînt. Și era întotdeauna o șansă ca oamenii de pe mica insulă să-i dea alte mici treburi de făcut, lucruri pe care ei nu le-ar fi putut face fără să se deplaseze pe insula mare. Și poate aveau să se întoarcă în anul următor sau să-și trimită prietenii.

Deasupra capului său furtunarii și petreii făceau cercuri, țipînd și plonjînd în apă. Niciodată în viața sa nu fusese departe de aceste locuri, nici măcar pînă în Tralee sau Killarney, darmite în marile orașe ca Dublin sau Cork. Ce era așa grozav în locurile acelea? Privea în jurul său și nu reușea niciodată să-i înțeleagă pe tinerii din fiecare generație care plecau și nu se mai întorceau, unii la Dublin, alții în Anglia, alții în America, la fel ca bunicii lor. Unii avuseseră destule reușite, dar se întreba ce pierduseră plecînd. Iar ceilalți nu făcuseră altceva decît să schimbe disconfortul unei țări sărace cu agitația zilnică din Londra și New York. Nu avusese niciodată prea mulți bani, iar uneori rămăsese chiar și fără bani de o pîine cu care să-și umple stomacul. Dar era aici cu oamenii lui, putea vorbi irlandeză cu cine îi plăcea, iar la urmă avea să fie îngropat într-un loc pe care-l cunoștea.

Drumul spre promontoriu era foarte accidentat, dar cunoștea fiecare bucățică din el. Era acolo și îi aștepta cînd barca ajunse pe țărm. Erau îmbrăcați la fel, în costume negre și cu pălării negre, purtînd cizme grele. Nu erau curioși, evident, ci genul de turiști care se iau în serios. În barcă nu era nici urmă de unealtă de pescuit. Poate erau vînători sau alpiniști, ceva de genul ăsta. „Ei bine, își zise el, sigur au nevoie de ceva."

Se apropie de ei, făcînd un semn de salut cu mîna.

– *Diá's Muire duit*, zise el. *Tá an mhaidin go deas.*

Știa că nu vorbeau irlandeză, dar se gîndise că o să fie flatați că el crezuse că ar vorbi.

– Îmi pare rău, zise unul dintre ei, un om înalt și cu barbă, dar nu vorbim irlandeză.

Michael rîse.

– Bine, atunci, zise el, nici eu nu credeam că vorbiţi. Dar aici e Gaeltacht şi se vorbeşte irlandeză. Se opri, privindu-i pe fiecare pe rînd. „Sînt oameni duri, serioşi", gîndi el. Numele meu este Michael Deighan, continuă el. Sînt din Dunquin, chiar mai jos pe coastă. V-am văzut barca de vreo cîteva ori şi m-am gîndit să facem cunoştinţă. Sînt prieten cu Seán Dearg, de sus din Dingle. Poate aţi auzit de el.

Omul cel înalt scutură din cap.

– Mi-e teamă că nu, zise el. Ascultă, domnule... a... Deighan, e o onoare să te cunoaştem, dar acum ne grăbim.

– A, da, înţeleg, zău că da. Sînteţi nerăbdători să vă continuaţi vînătoarea, desigur. Ar fi ceva în Inis Tuaisceart. Cîte ceva din toate. Tre' să fie greu să căraţi provizii cu barca. Şi mai greu cînd vremea e rea, deşi, mulţumită Domnului, zilele-astea n-a mai fost aşa. Dar e mare păcat că nu-l ştiţi pe Seán Dearg, căci e un om care trebe ştiut prin părţile-astea.

Aruncă o privire în barcă. Turiştii nu aveau decît un sac din pînză şi o foaie mare de cort. Fără îndoială, puştile şi capcanele erau sub foaie.

– Nu sînteţi la pescuit, nu-i aşa?

– Nu, răspunse omul cel înalt. Acum chiar trebuie să plecăm.

– E-n regulă, e-n regulă. Desigur, nu vă ţin eu în loc, nu? Făcu un pas către barcă. Bărcuţa o aveţi de la Seamus Maguire din Glashabeg? Oricum, arată ca una de-a lui.

– Chiar nu ştiu de la cine a fost cumpărată barca. Eu doar o folosesc. Acum, dacă ne-ai da voie să coborîm pe mal, am putea să ne vedem de treburi.

– Vă întoarceţi diseară?

– Aşa avem de gînd, da. Dar nu cred că...

– Pentru că dacă e aşa veţi avea necazuri. Mai tîrziu va fi vreme rea şi vînt puternic. De aici pînă în Inis Taisceart e o aventură pe o mare supărată cu care nu sînteţi obişnuiţi. Şi aveţi greutate mare în spatele bărcii, cu ce căraţi voi acolo. O să vă scufundaţi repede, dacă vă loveşte vreun val dintr-o parte şi vă

umple barca. O să vă mut sacul ăla ca să fie mai echilibrată dacă unul dintre voi trei stă pe ea.

Înainte ca Ezekiel să-l poată opri, bătrînul apucă marginea bărcii și sări în ea. Ezekiel se repezi înainte.

– Te rog, nu am nevoie…

Michael ridică sacul din pînză ca să-l mute spre partea din mijloc a bărcii. În timp ce făcea asta, își pierdu echilibrul, pentru că barca nu fusese legată cum trebuia. Sacul îi alunecă dintre degete și căzu peste blana din mijloc. Gura sacului nu fusese închisă. Sacul se desfăcu, vărsîndu-și conținutul.

Cei trei oameni rămaseră împietriți uitîndu-se la bătrîn. Michael se ridică și, în timp ce se proptea pe picioare, încercă să pună sacul la loc. Îi luă cîteva clipe să-și dea seama. Erau crabi? Homari făcuți bucățele? Abia apoi își dădu seama că ceea ce stătea pe fundul bărcii erau mîini. Mîini de om.

Dădu drumul unui țipăt gros și se întoarse, sărind din barcă în apă, cu picioarele bîjbîind pe pietrele mari. Îi văzu uitîndu-se la el fără să schițeze vreun gest.

Ezekiel intră în valuri și îl scoase pe bătrîn. Gura lui Michael se închise și se deschise, dar nu ieși nici un cuvînt. Nici în engleză, nici în irlandeză. Nu erau cuvinte în nici o limbă pentru ceea ce văzuse adineauri. Avusese loc un accident? Sau erau doctori, chirurgi din America veniți pe Inis Tuaisceart pentru a vindeca oameni?

„Nu, gîndi el, uitîndu-se la oamenii îmbrăcați în negru. Nu sînt doctori. Nu au venit să-i vindece pe bolnavi."

– Isuse, zise el, închizînd ochii.

– Corect, murmură Ezekiel în timp ce scoase pistolul din buzunar și îl plasă sub bărbia nerasă a bătrînului.

Ecoul împușcăturii răsună în împrejurimi, peste adăposturi, capele și biserici vechi, peste valurile cenușii, apoi tremură și se stinse. Pelicani, furtunari și pescăruși albi se ridicară țipînd de-a lungul întregii coaste. În tăcerea care urmă, Ezekiel trase barca pe nisipul uscat și se gîndi la pescarii de pe plajele din Galileea, cu multă vreme în urmă și la mare distanță.

40

Biroul permanent al subsecretarului pentru securitate
Stormont Castle
Belfast
11 octombrie
08.30

La început, nu vorbi nimeni, apoi începură toţi deodată. Directorul Serviciului Central de Informaţii sorbea dintr-o ceaşcă de cafea şi îi privea trecînd de la surpriză la furie şi apoi la reproşuri reciproce. Nu era treaba lui să decidă, cu toate că erau cîţiva care credeau că asta e treaba lui. Tot ce voia în această dimineaţă era un lucru din două: o ţintă clară sau un ţap ispăşitor. Ceilalţi ajunseseră să găsească sau să inventeze scuze, ca de obicei. Îi lăsă să continue, gîndindu-se că le va face bine să se mai descarce, în orice fel o făceau.

Îi judecă – de i-ar fi putut judeca pe toţi – după o combinaţie de factori, începînd cu cravatele şcolăreşti şi accentul, şi terminînd cu gusturile lor pentru animalele de companie şi gradul de fidelitate sau de infidelitate conjugală. În tinereţe fusese un Dollymixture, scormonind cîmpurile sterile din Sloane Street şi de prin împrejurimi după orice seminţe de informaţie pe care le-ar fi putut descoperi, şi folosise în munca sa prin gunoaiele din Irlanda de Nord cîte ceva din acea obsesie inocentă pentru amănunte şi detalii ale lucrurilor. Numai că îşi pierduse inocenţa cu multă vreme în urmă, iar acum îşi folosea cunoaşterea mărunţişurilor despre alţii pentru scopuri mai exacte. „Este ştiinţa bîrfei aplicate“, spunea el.

Avea destule informaţii despre fiecare dintre cei aflaţi în cameră pentru a-l zdrobi definitiv dacă vreodată s-ar fi dovedit necesar, ceea ce şi făcea din cînd în cînd, niciodată mai mult decît în vremuri ca astea, cînd atîtea reputaţii şi atîtea cariere păreau să fie în joc.

Subsecretarul stătea în spatele unui birou pe care era ordine, dînd binevoitor din cap la intervale regulate. Willoughby, directorul Serviciului de Informaţii, observă că rezolva cuvintele încrucişate din *Financial Times*. Spera că va continua aşa şi chiar se aştepta să continue. Prezenţa lui la întîlnire, ca şi postul pe care îl ocupa, era de faţadă, iar Willoughby era bucuros că cel în cauză înţelegea asta şi nu făcea nici un efort să-şi bage nasul unde nu era bine-venit. Subsecretarii care voiau să fie mai mult decît personaje de paradă puteau deveni o sursă constantă de iritare. Burrowes era în provincie de doi ani deja şi nu greşise nici o dată. Cu toate că după eşecul din seara trecută era aproape sigur că primul cap care va cădea avea să fie al lui. „Păcat, gîndi Willoughby, căci asta ar putea sta în calea şanselor bietului om da a-şi rezolva careurile."

Ceea ce-l frămînta cel mai mult pe director era răspunsul la întrebarea ce alte capete îl vor urma pe al lui Burrowes. Măcar al său era sigur? Un dezastru de ultim moment putea amărî zilele de pensie ale unui om. Văzuse mai mulţi colegi, toţi gata să se bucure de rezultatele muncii lor, pierzînd totul din cauza celei mai mici erori de calcul sau a celei mai nesemnificative indiscreţii.

Îi privea clipind. Se vor întoarce împotriva lui, pentru a-l face ţap ispăşitor? Sau se vor mulţumi cu Burrowes, o ţintă mult mai uşoară, deci şi mai simplu de doborît?

Toţi membrii comitetului executiv provincial fuseseră chemaţi şi toţi îşi făcuseră apariţia. Chiar el, directorul coordonator al informaţiilor, apoi generalul-maior Charlie Wainwright, comandantul forţelor de uscat, Bill Harper, comisarul-şef adjunct al unităţilor speciale şi comandantul Diviziei Speciale, Jim Irwin.

În plus, îi chemase pe Alan Rigby, de la Serviciul de verificare a informațiilor, care în mod normal nu își desfășura activitatea la Thiepval Barracks, cartierul general din Lisburn, pe Andy Kerr, ofițer al Diviziei Speciale însărcinat cu coordonarea efectivelor din Gough Barraks, pe ofițerul de legătură cu armata, Fred Atkinson, pe directorul Forțelor Speciale, colonelul Mark Beveridge. Beveridge, la rîndul său, insistase pentru prezența a trei dintre oamenii săi de nădejde: Penrose de la Divizia 14 Informații, Ross de la SAS și McPherson de la Unitatea de Detectivi de Teren, care se ocupau de principalele trei operațiuni sub acoperire, pe care armata le desfășura în prezent în provincie.

Willoughby oftă și aruncă o privire la tabloul reginei de deasupra șemineului. Era o ușurare pentru el să știe că ea era încă acolo, dacă nu pentru a sta la cîrma statului, măcar pentru a-i asigura stabilitatea. Se temea de viitor, se temea de un stat carolingian condus de hipioți și de pacifiști New Age. Ar renunța la Ulster, ar retrage trupele și ar trimite în loc un detașament de călugări budiști să le cînte mantre și să le sune clopoței.

– Domnilor, zise el, punîndu-și ceașca de cafea pe măsuța așezată providențial alături, se pare că nu ajungem nicăieri.

– Deja am ajuns, îi răspunse Andy Kerr. Tocmai am descoperit ce harababură a avut loc aseară.

Willoughby îl privi împăciuitor. Kerr era un om de treabă, un tip loial de care avea nevoie. Dar de unde Dumnezeu găsiseră vocile astea zgomotoase și tonul lingușitor care marca tot ceea ce spuneau?

– Toate la timpul lor Andy, toate la timpul lor. Vreau să aflu părerea ta și ți-o voi cere, nu te teme! Dar avem o treabă mai urgentă. Mai înainte de a arunca vina la întîmplare unul pe celălalt, cred că avem o datorie față de cei care au murit: să-i găsim pe ucigașii lor. Asta zic eu că ar trebui să fie prioritatea noastră. Prim-ministrul i-a spus deja domnului Burrowes, aici de față, că aceasta este și părerea sa. Cred că sîntem cu toții de acord.

Nimeni nu avu ceva de obiectat.

– Bine, așa ziceam și eu. Își lăsă privirea să alunece peste ei.

Ceea ce-i dădea putere asupra lor nu era atît superioritatea sa – care era departe de a fi absolută – cît propriile legături din aparatul de securitate. Din „Departament" controla toate operațiunile MI5 și, prin rețeaua sa de cîrtițe și se ofițeri de legătură, se păstra deasupra tuturor celorlalți.

– Charlie, continuă el, întorcîndu-se către comandantul Forțelor de Uscat, cine anume le-a pasat oamenilor tăi informația care i-a trimis acolo aseară?

– Știi și singur că vreo cîțiva membri de frunte ai PIRA au ieșit la lumină pentru scurtă vreme acum vreo două zile, inclusiv femeia pe care arzi de nerăbdare să pui mîna, Maureen O'Dalaigh. După instrucțiuni, toate diviziile au început să caute informații suplimentare.

– Ieri după-amiază în jur de ora patru, cei din E4 au primit un cadou de la una dintre cele mai bune cîrtițe ale lor. Prin intermediul oamenilor de legătură a ajuns la Castlereagh. Divizia 14 Informații a urmărit datele și și-a dat seama că ar putea fi ceva important, așa că i-a anunțat pe oamenii mei.

– Ce era așa interesant în informațiile astea?

Willoughby îi adresă întrebarea lui Francis Penrose, căpitanul comandant al Diviziei 14.

– Ideea era că puteam sălta trei membri de frunte ai PIRA, domnule. Cel care a dat informația la E4 a menționat că e vorba de arme și că sînt motive să credem că îi putem prinde cu mîinile-n ele. Șefa era Maureen O'Dalaigh.

– Și nu ai nici un motiv să crezi că ai fost intoxicat?

– Tot nu cred asta, domnule. Șefii PIRA n-ar pune niciodată pe unul de-ai lor să întindă o capcană. Abia au reușit să scape. Cel puțin doi dintre oamenii lor au fost uciși, iar O'Dalaigh a scăpat ca prin urechile acului.

– Totuși, te așteptau.

– Asta rămîne de văzut. Au reacționat bine, dar o ambuscadă planificată ar fi trebuit să aibă o cale de ieșire mult mai bine pusă la punct.

– Spuneai că au fost uciși doi. Eu auzisem de trei.

Penrose dădu din cap.

– Trei cu totul, domnule. Desmond McCormick, Con McKearney și un al treilea, care nu a fost încă identificat. Dar nu credem că era important în PIRA.

– Aveți vreo idee cine era?

Penrose scutură din cap.

– Deocamdată nu, domnule. Cîțiva oameni încearcă să afle. O fotografie a fost trimisă tuturor agențiilor de securitate. Așteptăm un răspuns într-o oră.

– Foarte bine. Ține-mă la curent! Willoughby se întoarse către Jim Irwin. Jim, presupun că ai vorbit cu oamenii tăi din E4.

– Da, domnule.

– Și?

– A fost o informație foarte bună. Numele de cod al cîrtiței este Omul Galben. Privi în jur către ceilalți, simțind neînțelegerea pe fețele englezilor prezenți. Este originar din Ballycastle. Omul Galben este nume de bomboană.

– Da, se mănîncă la tîrgul vechi din Lammas, zise Willoughby. Se întrebă de ce se mai ostenea guvernul. La urma urmei, erau niște sălbatici, care abia se dezvățaseră de obiceiurile lor tribale. Mîncau alge și amestecuri îngrozitoare și se aruncau în aer unul pe celălalt. Se gîndi la Cornwall și la grădinile din Trellisick.

– Așa e, domnule. E activ de mai bine de șapte ani în regiunea Belfast. Responsabilul meu din regiune îl contactează personal.

– David Cree?

– Chiar el, domnule. Dacă ar fi aici, ar garanta și el.

– Sînt sigur c-ar face-o.

– Omul nu i-a dat niciodată lui David o informație falsă în toți anii în care au lucrat împreună. Omul Galben îți poate rupe dinții, dar e dulce ca mierea în același timp.

Directorul aruncă o privire disprețuitoare spre polițist.

– Mi-e teamă că această cîrtiță a rupt mai mulți dinți de data asta, domnule Irwin. Să presupunem că a plasat o informație derutantă.

– Informaţia a fost bună. Numai că era incompletă. Trebuia să fie cercetată mai bine înainte de a se trece la acţiune.

Mark Beveridge pufni:

– Pentru Dumnezeu, omule! Am primit-o abia ieri-dimineaţă. Ne-am bazat pe evaluarea ta privind calitatea ei.

– Care pînă la un punct era exactă.

– Domnilor, interveni Willoughby pentru a împiedica iscarea unei altercaţii. Probabil că vă puteţi înţelege şi mai bine de atît. Calitatea informaţiei e doar o parte din ceea ce mă îngrijorează. Prioritatea noastră, aşa cum v-am explicat deja, este să-i vînăm şi să-i distrugem pe ucigaşii rămaşi. Acum, are cineva vreo idee cu privire la acest aspect al misiunii noastre?

Wainwright, comandantul Forţelor de Uscat, vorbi pentru prima dată:

– Încă mai avem oameni la faţa locului, Geoffrey. Dar primele indicii sugerează că doar doi au scăpat.

– Îmi vine greu să cred asta.

– Totuşi, rapoartele de la oamenii implicaţi în schimbul de focuri par să confirme că nu erau mai mult de cinci oameni în casă. Elicopterele au reperat doi oameni care au părăsit casa. Au fost urmăriţi pînă la spital în Andersonstown, după care rapoartele devin confuze. Un elicopter a urmărit doi oameni care plecau de la spitalul Royal Victoria după ce o ambulanţă de la Andersonstown ajunsese acolo. Au dispărut în Falls.

– Aveţi vreo idee cine erau cei doi?

Wainwright îşi scutură capul. Morţii din seara trecută dăduseră o lovitură mortală carierei sale. Ştia că avea să plece curînd, cu o situaţie nu prea fericită.

– Una era O'Dalaigh, sîntem siguri de asta, dar însoţitorul ei putea fi oricine. Odată ce primim date despre identitatea celui de-al treilea mort s-ar putea să fim capabili să ne facem o idee cu privire la asta.

– Dar trebuie să suspectezi pe cineva.

Comandantul Forţelor de Uscat îşi scutură din nou capul.

– Pe nimeni. Sînt gata să-mi pariez reputaţia că n-a fost din PIRA. Oricine a ucis soldaţii ăia aseară a avut parte de lupte adevărate.

– Un dezertor?

– Posibil. Vom şti mai multe cînd aflăm ceva cu privire la identitatea aceea.

Ca un fundal sonor, se auzi o bătaie discretă în uşă. Un funcţionar intră şi traversă camera către biroul subsecretarului. Burrowes ridică privirea. Funcţionarul îi dădu o foaie de hîrtie împăturită. Burrowes îi făcu semn să iasă, aruncă o privire peste hîrtie şi i-o dădu lui Willoughby.

– Cred că asta te priveşte pe tine, Geoffrey!

Willoughby o citi şi o lăsă să-i cadă în poală.

– Ei bine, domnilor, se pare că s-a făcut identificarea. Omul apare într-un dosar al germanilor, de la unitatea lor de supraveghere a Orientului Mijlociu. Numele său este Abu Ahmad al-Rikabi, un irakian care urmează un program de doctorat la Universitatea Queen.

Directorul îi privi fără să ştie foarte bine dacă mai are încă situaţia sub control.

– S-ar părea că lucrurile au început să se complice puţin.

41

Dublin
11 octombrie
09.14

Declan îşi mişcă uşor capul, sperînd că nu va simţi nici o durere. Totul părea în regulă. Mai încercă o dată. De data asta crezu că a dislocat ceva. Numai dacă stătea nemişcat putea fi sigur de o linişte relativă. Dar aşa ceva nu-şi putea permite în dimineaţa asta.

Telefonul de pe biroul său sună. Îl ignoră şi îşi continuă exerciţiul de relaxare. Îşi închipuia că fiecare muşchi din corpul său era moale, începînd cu cei de la cap şi continuînd în jos. Telefonul continuă să sune. De fiecare dată cînd ajungea aproape de nas, se gîndea la Amina şi muşchii capului i se încordau din nou. Telefonul sună pentru a şasea sau a şaptea oară. Abia trecuse de frunte în jos. Blestematul de telefon!

Deschise ochii şi ridică receptorul:

– Da, se răsti el. Carberry.

– Declan? Sînt Martin Fitzsimmons. Ascultă-mă cu atenţie şi nu mă întrerupe! S-ar putea să mi se taie legătura în orice clipă. Ciaran Clark a depus jurămîntul ca *taoiseach* acum cîteva minute. Aproape primul lucru pe care l-a făcut odată instalat a fost să declare ilegală operaţiunea la care lucrezi. Harker a adus deja o trupă SAS din Nord.

– Ce? Nu poate face asta, e...

– Taci, Declan! Ştie unde sînteţi ascunşi. Şi-a instruit oamenii să intre peste voi imediat. Ţi se va spune că acţionezi în afara legii şi ţi se va cere să te predai. Dacă n-o să faci aşa cum îţi cere,

are permisiunea de a trimite o trupă de intervenţie în buncăr pentru a te scoate de acolo.

– Cu forţa?

– Dacă e necesar. Declan, trebuie să ieşi de-acolo repede. Harker nu te va lăsa afară în viaţă.

– Ce vrei să spui?

– Îţi aminteşti discuţia noastră de acum o săptămînă, Declan? Cînd ţi-am spus că bănuiesc că MI5 se interesează de tine într-un mod curios de cînd cu întîlnirea ta cu Austin McKeown? Am făcut nişte cercetări de unul singur. Acum sînt nouăzeci la sută sigur că Harker e omul din spatele morţii lui McKeown şi al atentatului la viaţa ta. Luna trecută un ofiţer de informaţii britanic a fost ucis în Belfast. Numele lui era Wetherell. Asta înseamnă ceva?

Declan simţi că i se învîrte capul.

– Da, zise el.

– Harker avea un raport complet despre moartea lui Wetherell cu zece ore înainte de a fi identificat cadavrul său. Ieşi de acolo, Declan! Nu-ţi va da o a doua şansă!

42

Stormont Castle
Belfast
09.16

– În primul rînd, ce căuta un irakian în casă? De ce nu ni s-a spus asta?

Geoffrey Willoughby recapitula evenimentele din seara precedentă. Numai oamenii săi erau acolo, cu toții ofițeri superiori MI5, pe tactul și judecata cărora se baza. Aveau o problemă, iar Willoughby știa că de modul cum o vor rezolva depindeau mai multe lucruri, nu numai cariera sa.

– Credem că putea fi acolo pentru a vinde arme, domnule, zise Raymond Tolliver, care lucra cu Divizia K din MI5, ale cărei sarcini cuprindeau în mare parte operațiuni legate de terorismul din Orientul Mijlociu.

Tolliver era ofițerul MI5 însărcinat special cu o operațiune cunoscută sub numele „Iataganul". Venise dimineață de la Londra cu avionul.

– Crezi?

Willoughby nu încercă să-și ascundă sarcasmul din voce.

– Așa suna informația, domnule, că se desfășoară un soi de afacere cu arme. Am verificat cîrtița E4 și sîntem înclinați să-i dăm dreptate. A dat numai ponturi foarte bune, nu a dezamăgit niciodată. Informația sa cu privire la serata de ieri a fost exactă. A dat nume, ora de întîlnire, motivul întîlnirii.

– Să rămînem la fapte, domnule Tolliver! Omul Galben le-a dat numai două nume care pot fi verificate.

– O'Dalaigh a fost acolo, domnule, sîntem siguri de asta. Amprentele ei au fost găsite pe o ceaşcă şi pe masă, şi nu e de găsit acasă sau la serviciu. Dacă a fost o afacere cu arme făcută cu străini, O'Dalaigh a fost aproape sigur implicată.

– Foarte bine, trei nume. Ştim cine este Omul Galben?

Willoughby îi puse întrebarea lui Alan Rigby. Rigby, care fusese la întîlnirea de mai devreme, era şeful Serviciului de verificare a informaţiilor din Irlanda de Nord:

– Numele lui e Tobin. Seán Patrick Tobin. Ofiţer de informaţii în Brigada Belfast a PIRA şi ofiţer de legătură cu comandamentul din Nord. A fost omul E3 după ce a fost săltat şi interogat la Castlereagh, în 1989. De atunci şi pînă acum n-a călcat strîmb niciodată. Cîrtiţa model.

– Chiar şi asta dă destule de bănuit. Dar dacă e aşa de bun de ce nu l-am folosit niciodată? Pare prea important ca să-l lăsăm irlandezilor.

– Nu era nevoie, domnule! E3 au fost cooperanţi, au transmis către E4 tot ce au primit de la el, iar E4 le-a transmis celor de la Divizia Specială. Iar ei sînt în strînsă legătură cu biroul nostru de contacte din Lisburn. Totul a funcţionat ca la carte. Tobin lua contact cu un inspector din Belfast, unul Maguire. Se pare că se înţelegeau bine. Avea încredere în Maguire, aproape că era dependent de el. Dacă ne-ar fi fost pasat nouă, ar fi existat riscul să rămînem cu buzele umflate. Am înghiţit prea mulţi viermi în ultima vreme, Geoffrey!

– Totuşi, vreau să-l aduceţi. În seara asta, cît de repede se poate.

Rigby făcu ochii mari. Era un om scund, cu o mustaţă neagră şi cu obraji care fuseseră roşii cîndva, dar care acum căpătaseră o culoare nesănătoasă. Trecerea sa prin ierarhia MI5 nu fusese niciodată lină şi rămînea tensionat în relaţiile cu Willoughby, un om cu care nu se înţelesese niciodată. „Sugestia directorului era nepotrivită", se gîndi el. În ultimii ani relaţiile dintre MI5 şi Divizia Specială se deterioraseră, iar Rigby fusese

trimis la început din Anglia tocmai pentru a ajuta la îmbunătățirea situației.

– Cred că asta ar putea crea neplăceri, Geoffrey! Dacă nu te superi, aș prefera...

– Fac ceva pe ce preferi tu. Nu-mi pasă cui îi creezi neplăceri, adu-l pe Omul Galben aici în seara asta. Avem nevoie urgentă de el. Ai grijă să fie adus aici întreg și să fie interogat de Malcolm.

Willoughby se întoarse către un om așezat la distanță de două scaune.

– Malcolm, scoate ce poți de la nenorocitul ăsta! După seara de ieri probabil nu ne va mai fi de prea mare ajutor, așa că poți să faci ce vrei cu el. Asigură-te numai că-ți spune ce vrei.

Înainte ca Malcolm Blake să poată răspunde, Willoughby se întoarse înapoi către Tolliver:

– Îmi vorbeai de arabul ăsta, Raymond.

– Da, domnule. Să vedem... Din ceea ce spun germanii, al-Rikabi a mai fost implicat înainte în afaceri cu arme. E probabil să fi fost în Ballymurphy aseară, ca să pună la cale o livrare de arme.

– Ce dracului încerci să-mi spui, omule? Că IRA are o aventură cu nemernicul de Saddam Hussein?

Tolliver își scutură capul.

– Nu, domnule! Cred că priviți greșit situația. Al-Rikabi era șiit și se opunea activ regimului Baas. A luptat împotriva trupelor lui Saddam în sud pentru o vreme, înainte de a părăsi țara. De asta a fost supravegheat, dar nu a fost săltat niciodată. Divizia K s-a gîndit că s-ar putea dovedi folositor în vreo situație viitoare, dacă șiiții ar fi venit la putere, dacă am fi avut nevoie să infiltrăm pe cineva în serviciile de informații irakiene sau dacă ar fi apărut un alt conflict. Nu fusese recrutat niciodată, dar fusese trecut pe listă ca fiind foarte capabil.

– Și crezi că acești șiiți au un asemenea acces la armament, încît să devină interesanți pentru IRA?

– Cu siguranţă, domnule! Am vorbit cu Ronald Calverley, de la divizia specială metropolitană. Conduce o unitate specială care-i monitorizează pe fundamentaliştii islamici din ţară. Se află în colimatorul Diviziei Speciale de cîţiva ani. Al-Rikabi este de ceva vreme în atenţia lui Ronald. El spune că oamenii lui al-Rikabi au primit marfă de foarte bună calitate din Iran şi că ce nu au pot aduce, de acolo sau din Liban.

– Şi crezi că se pregăteau să facă o livrare în seara trecută?

– Nu, domnule, asta nu se poate. Maşina lui al-Rikabi a fost implicată într-un incident la cîteva ore după schimbul de focuri. Doi aventurieri au fost ucişi de oamenii noştri. Au fost luaţi drept O'Dalaigh şi al cincilea om. Credem că tinerii au fost folosiţi ca diversiune. Dar maşina era curată. O'Dalaigh şi însoţitorul său nu puteau căra prea multe cu ei. După toate aparenţele, întîlnirea de aseară avea doar rolul de a pune la cale tranzacţia şi de a prezenta cîteva mostre.

Willoughby dădu din cap. Începea să sune prost. Guvernul făcuse un mare tărăboi pentru ceea ce el considerase întotdeauna o muşamalizare necesară a transporturilor de arme pentru Saddam Hussein. Ştia cîţiva oameni implicaţi în aşa-zisa acoperire. Oameni decenţi şi cinstiţi cu toţii, oameni care şi-au slujit bine ţara întotdeauna. Se simţise revoltat de papara pe care o luaseră în presă. Era şi ceva necurat în modul în care aliaţii dăduseră greş în sprijinirea oponenţilor lui Saddam după Războiul din Golf, lăsîndu-i pe şiiţi să suporte valul răzbunării dictatorului.

După părerea lui Willoughby, prea era cusută cu aţă albă. Ce avantaj ar fi putut fi pentru lumea civilizată dacă flăcăii cu barbă ar fi preluat puterea? Un alt nenorocit de Iran gata să ne dea peste cap din nou rezervele de petrol. Poate că Saddam era o brută, nu un om pe care să-l inviţi la cină cu prietenii, dar, cel puţin, era o brută care înţelegea cum funcţiona sistemul, spre deosebire de papugiii fanatici de prin mlaştini care nu ştiu decît Coranul şi cum să-şi tăbăcească soţiile dacă nu se poartă cuviincios. „La urma urmelor, gîndi Willoughby, poţi face afaceri cu

un om ca Hussein. Afaceri murdare, se poate –, dar de cînd era păstrarea mîinilor curate un criteriu pentru rezolvarea problemelor? Băieţii cu turbane n-ar mai fi făcut afaceri deloc dacă ai fi pus fie şi numai un whisky cu sifon pe masă."

Pînă la urmă fiara opiniei publice era întotdeauna la pîndă după lucruri din astea. Dacă s-ar fi aflat că oponenţii lui Saddam Hussein furnizaseră rezerve de arme teroriştilor irlandezi, o parte a presei ar fi început să dea vina pe miniştrii din guvern, pretinzînd că ei i-au împins pe şiiţi să facă asta sau ceva asemănător. Şefilor politici ai lui Willoughby nu le-ar fi plăcut deloc asta. Mai ales în timpul operaţiunii Iataganul sau al treburilor din Sud de care se ocupa Harker acum. Asta trebuia să fie îngropată cu orice preţ.

– Nu vreau ca asta să răsufle, zise el. Nu se va face nici o referire la irakieni în comunicatele de presă. Se uită din nou la Rigby. Alan, ai tu grijă de asta, nu-i aşa? Vezi să nu fie absolut nici o vorbuliţă în legătură cu problema asta. Au fost numai trei terorişti în casa aia aseară: O'Dalaigh, McKearney şi McCormick. Ai înţeles asta?

– Va fi greu de explicat cum trei terorişti IRA au reuşit să ucidă cincisprezece soldaţi britanici, ca să nu mai vorbim de cum vom explica faptul că unul a reuşit să scape. Şi mai există posibilitatea ca şi IRA să facă o declaraţie, fie şi numai pentru a ne umili.

– Cred că o să prefere să păstreze secretă identitatea aliaţilor lor, deocamdată. Şi ar fi mult mai umilitor pentru noi dacă publicul crede că ei au fost în stare să facă astfel de isprăvi.

– Asta ar putea avea un efect negativ asupra moralului, Geoffrey!

– Fac ceva pe moral. O să găsim o explicaţie. Plătim oameni pentru asta, nu-i aşa? Şi încă îi plătim al dracului de bine. Pot să întrerupă comunicatele dacă trebuie, nu-mi pasă! Principalul e să păstreze tăcerea despre chestia asta cu irakieni, cel puţin pînă ne dăm seama cu cine avem de-a face.

– O să fac tot ce pot, Geoffrey.

– Să faci mai mult decît atît. Se roti în scaun. Acum, Tolliver, ce ştim despre cel de-al cincilea om?

– Ei bine, sîntem... Sîntem destul de siguri că a ajuns acolo cu al-Rikabi.

– Un alt irakian?

– Domnule, am stat o jumătate de oră în dimineaţa asta în conferinţă cu Willi Seghers, de la German Bundesamt für Verfassungsschutz. După cum ştiţi, germanii au fost însărcinaţi cu monitorizarea grupurilor teroriste din Orientul Mijlociu de către Consiliul Europei. Seghers are dovezi că un terorist Hezbollah de frunte a părăsit Libanul şi a trecut prin Amsterdam în drum spre Marea Britanie. Nu se ştie încă identitatea lui sau destinaţia finală. Oricum, toate indiciile arată că plecarea lui s-a petrecut imediat după o predică a lui Sayyid Muhammad Hussein Fadlullah, liderul religios al Hezbollahului din Liban. Se pare că unul dintre cei luaţi ostatici la Castletown era şeicul Mu'in Usayran, mîna dreaptă a lui Fadlullah. Se crede că Usayran a intrat în Irlanda folosind numele Hajj Ahmad al-Madani.

Seghers este de părere că omul care a părăsit Libanul ieri se poate să fie trimis pentru a-l salva pe Usayran. Cînd am aflat că un şiit irakian care are legături strînse cu Hezbollahul a fost găsit mort în Belfast am ajuns la concluzia că al cincilea om ar putea fi teroristul nostru libanez.

Willoughby zîmbi. O afacere libaneză suna bine. Va distrage atenţia de la Irak. Poate vor reuşi chiar să scoată o poveste potrivit căreia al-Rikabi era libanez, nu irakian.

– Mulţumesc, zise el. Domnule Tolliver, aş vrea să discutăm puţin între patru ochi.

După ce ieşiră ceilalţi, Willoughby turnă whisky în două pahare şi îi dădu unul lui Tolliver.

– Ei bine, zise el. Cum afectează asta Iataganul?

Tolliver respiră adînc înainte de a răspunde:

– Ar putea strica totul, domnule. Harker trebuie să se asigure că lucrurile vor rămîne sub control în Republică. Eu o să mă întorc direct la Londra, să pun acolo lucrurile la punct. Trebuie să facem o înţelegere cu Hezbollahul, înainte de a fi prea tîrziu. Altfel...

– Altfel sîntem morţi cu toţii, domnule Tolliver!

43

Dublin
09.17

– Liam, vreau să iei legătura cu Harcourt Street chiar acum. Spune-le că o bandă de oameni înarmaţi sînt pe cale să dea un atac asupra clădirilor guvernamentale din Merrion Square. Dă-le adresa asta şi asigură-te că ajunge direct în calculatoarele lor. Declan se întoarse către biroul alăturat. Grainne, fă un apel către toate maşinile de patrulare din zona centrală a Dublinului. Acelaşi lucru: atac asupra clădirilor guvernamentale. Asigură-te că o să creadă că vine de la cartierul general.

– Domnule, maşinile de patrulare nu au oameni înarmaţi. Dacă vin să se împotrivească celor din SAS...

– Harker nu e nebun. Nu-şi poate permite un schimb de focuri în situaţia asta. O să dea ordine clare oamenilor săi să se retragă. Sînt bine antrenaţi. Acum dă mesajul ăla!

– Da, domnule!

Dominic Lawlor urmărea monitoarele de securitate care acopereau nivelurile superioare.

– Ce este?

Declan se apropie de mulţimea de ecrane mici care afişau printr-un circuit închis de televiziune imagini din anticariat şi din primul nivel al buncărului. Pe două monitoare putu vedea oameni îmbrăcaţi în costume negre de asalt Nomex cu cagule şi măşti de gaze, adunaţi lîngă uşa de la intrarea în buncăr. Se simţea de parcă s-ar fi repetat evenimentele de la Castletown House. Numai că de data asta era pregătit.

– Uşa aia a fost asigurată?

– Da, domnule.

– Cît timp mai avem pînă o vor sparge?

– Depinde ce folosesc, domnule. Două, maximum trei minute.

Asta însemna că aveau să fie la nivelul întîi foarte repede. Oamenii lui Declan tot mai aveau nevoie de timp pentru a-şi aduna echipamentele şi dosarele importante şi pentru a distruge toate materialele compromiţătoare înainte de a pleca. Şoferii fuseseră deja trimişi să pornească maşinile care aveau să-i scoată din Dublin, împreună cu echipamentele. Buncărul avea o ieşire de urgenţă de a cărei existenţă ştia numai *taoiseach*. Pádraig Pearse îi spusese personal de ea lui Declan şi putea să parieze că Ciaran Clark nu avea cunoştinţă încă de existenţa ei.

Declan privi din nou spre monitor. Doi oameni începuseră să taie uşa din oţel, folosind un dispozitiv cu flacără de oxigen. Mai aveau doar să distrugă încuietorile, apoi intrau.

Luă un microfon de alături şi apăsă butonul pe care îl avea la bază:

– Atenţie! Aceasta e o zonă interzisă. Intraţi într-o locaţie guvernamentală secretă, fără a avea autorizaţia necesară. Nu aveţi permisiunea de a pătrunde în această zonă. Vă rog să luaţi legătura de urgenţă cu ofiţerul care vă comandă.

Doi dintre oamenii SAS se apropiară repede unul de celălalt, iar unul din ei părea să vorbească prin microfonul din masca lui cu cineva din afara clădirii. În acest timp, tăierea uşii fu oprită. Declan socoti că va mai cîştiga cel mult un minut cu diversiunea asta.

Maire O'Brien apăru în pragul uşii secrete.

– Maşinile sînt încărcate, domnule.

Declan dădu din cap şi îi spuse să fie gata de plecare.

– OK, atenţie, toată lumea, zise el, asta e. Ne vom reîntîlni la Locul Unu.

La uşă echipa britanică începuse din nou să taie. Înăuntru, doi dintre oamenii lui Declan ţineau uşa în bătaia puştilor de asalt. Ei aveau să fie ultimii care plecau.

Restul echipei se repezi în tunelul îngust de ieşire. Trecea pe sub trei străzi pentru a ieşi într-un garaj subteran dintr-o alee dosnică de lîngă Baggot Street. Un monitor extern arăta că acolo traficul e normal.

– Au spart încuietoarea, domnule!

– Bine, ieşiţi!

Declan îl împinse pe Dominic prin uşă. Pe monitor văzu echipa de asalt ocupîndu-şi poziţiile. Unul dintre ei pregătea grenade lacrimogene. Ceilalţi erau înarmaţi pînă-n dinţi.

– Înapoi! strigă Declan, chemîndu-i pe cei doi oameni în tunel.

Uşa căzu în zgomotul unei grenade explozive, acompaniată de o lumină orbitoare. Declan, care avea dopuri în urechi şi îşi acoperise ochii, aşteptă o jumătate de secundă, apoi apăsă un buton. În timp ce culoarul dintre el şi uşă izbucni în flăcări, se repezi în tunel, închizînd şi încuind uşa în urma lui.

44

Craigpatrick
lîngă Mountshannon
Districtul Clare
11 octombrie
14.25

Craigpatrick era casa de vacanţă a lui Pádraig Pearse Mangan şi se afla la aproape treizeci şi şase de kilometri la est de oraşul Ennis, pe coasta de vest a Lough Derg-ului. Era o regiune turistică, pentru partide de vînătoare organizate, braconaj şi pescuit, care ajunseseră să facă viaţa mizerabilă pentru sălbăticiuni sau, pur şi simplu, pentru croaziere pe lac. Casa lui Pádraig Pearse era o mică, dar costisitoare ascunzătoare pe care fostul *taoiseach* o construise la începuturile carierei sale, în apropierea biroului său din Limerick. Casa era la numai cîţiva kilometri de Scariff, satul în care marele om se născuse şi crescuse. Aici îi putea primi confortabil pe ziariştii care-l vizitau, înainte de a-i duce la casa cu două dormitoare a părinţilor săi pentru o şedinţă foto, ca şi cum încă ar mai fi fost casa familiei sale.

Declan şi Concepta avuseseră întotdeauna permisiunea să stea la Craigpatrick şi petrecuseră adesea sfîrşituri de săptămînă şi vacanţe acolo cînd Máiréad era mică. În ultimii ani nevoile politice ale lui Pádraig Pearse deveniseră prioritare faţă de alte considerente şi păstrase casa numai pentru el, dar Declan încă mai avea cheia.

Echipa se întîlni la un bar din Ennis, aşa cum fusese stabilit. Odată regrupaţi, au plecat spre Craigpatrick, cîte o maşină pe rînd. Nici unul dintre ei nu fusese urmărit din Dublin. Pentru a

urmări pe cineva cu succes pe șoselele pustii ale Irlandei era nevoie de îndemînarea celui mai experimentat urmăritor. Declan era sigur că Harker îi pierduse pentru moment. Cu puțin noroc, își puteau continua munca timp de cîteva zile înainte de a fi nevoie să se mute din nou. Dacă se întîmpla așa, gîndi el, se puteau muta în Burren, un ținut pustiu și stîncos din nordul districtului, plin de peșteri și de grote, cea mai neospitalieră bucată de pămînt din Irlanda.

Declan păstrase o mașină numai pentru sine. Pe cînd ce ceilalți se îndreptau spre Craigpatrick, el se îndreptă spre Mountshannon pentru a vorbi cu îngrijitoarea lui Pádraig Pearse, Norah O'Shea. Știa că ea vizitează casa cel puțin o dată pe zi, pentru a face curat și pentru a încălzi.

Îi ură bun-venit ca unui vechi și bun prieten. Dar în spatele salutului, el putu detecta neliniștea cuiva care se teme că viața e pe cale să devină din nou nesigură. Înainte de a începe să lucreze pentru Mangan își pierduse bărbatul și doi copii într-un accident. De atunci își construise o viață a ei în jurul statutului pe care postul de îngrijitoare a casei lui *taoiseach* i-l dăduse în Mountshannon și prin împrejurimi. Acest statut era acum vizibil amenințat. În urmă cu douăzeci și patru de ore, lucra pentru prim-ministrul unei națiuni mici, dar independente. Acum nu știa ce va aduce următorul buletin de știri sau dacă cel care o angajase ar putea fi acuzat de crimă și dus la închisoare.

Declan îi vorbi cu grijă, punînd accentul pe funcția sa de șef al unității de elită a poliției naționale. Atîta timp cît Ciaran Clark nu emitea un ordin pentru a fi arestat, nu exista nici o posibilitate ca Norah O'Shea să poată afla în ce situație era Declan.

– Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, doamnă O'Shea, zise el, de parcă i-ar fi făcut unul din instructajele private de care ea se bucurase atît de mult pe vremuri, cînd Pádraig Pearse o luase sub aripa sa ocrotitoare. Nu trebuie să vă spun ce necazuri are cumnatul meu. Ați auzit asta la radio.

– E un lucru îngrozitor, domnule Declan, îngrozitor! Desigur că bietul om trebuie să fie într-o stare foarte proastă, era tot timpul atent cu lucrurile astea. Sora lui va fi alături de el, nu-i așa? Și la urmă, după tot ce vi s-a întîmplat și ei și dumneavoastră... Dumnezeu să ne-ajute.

– Ea este în sudul țării cu familia, doamnă O'Shea, și nu mă îndoiesc că Pádraig i se va alătura de îndată ce va putea. Dar vă spun că acuzațiile aduse lui Pádraig Pearse nu sînt întemeiate. De asta am venit aici, pentru a desfășura o investigație secretă ca să aflu adevărul. Sînt convins că vom descoperi că toată afacerea i-a fost înscenată de la cap la coadă. Și aici am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Desigur, știți că o să vă ajut cu tot ce vreți, domnu' Declan. El va veni?

– Nu la Craigpatrick, nu. Este reținut deocamdată la Dublin. Totul depinde de această investigație. Dacă pot să găsesc dovada de care am nevoie, domnul Mangan va fi liber. Necazul e că întreaga operațiune este neoficială, așa că trebuie să rămînă strict secretă. Dacă răsuflă măcar o vorbă despre faptul că sînt aici cu o echipă de anchetatori…

Făcu o pauză cu subînțeles, lăsînd imaginația ei să facă restul.

– Să spunem doar, continuă el, că Pádraig Pearse are inamici politici, oameni care s-ar folosi de prezența mea aici pentru a-l ataca. La urma urmei, sînt cumnatul său și nu le va lua prea mult să inventeze o poveste și despre mine. Asta înseamnă că, indiferent ce s-ar întîmpla, nu trebuie să spuneți nimic nimănui de prezența mea aici.

Doamna O'Shea dădu energic din cap. Era chiar datoria ei să fie discretă și nu ar fi fost pentru prima oară cînd și-ar fi ținut gura în legătură cu cei care vizitau casa.

– N-o să se audă nimic de la mine, domnule, puteți conta pe asta!

– Sînt sigur că pot. Dar mai este o problemă pentru care am nevoie de ajutorul dumitale. Avem nevoie de provizii pentru

perioada în care vom sta aici. Dacă m-aş duce în Mountshannon sau în Whitegate pentru a cumpăra ceva, aş fi cu siguranţă recunoscut. Credeţi că puteţi să cumpăraţi destule provizii din mai multe locuri, aşa încît să nu atrageţi atenţia? O să trimit o echipă să vă ducă prin împrejurimi cu maşina în seara asta. Dacă întreabă cineva, Concepta şi cîteva prietene au venit pe neaşteptate pentru o vacanţă de cîteva zile.

Se întîmplase destul de des asta în trecut pentru a fi plauzibil. Declan fixă o oră şi îi spuse că o va trimite pe Grainne Walsh.

– Mergeţi cu bine, domnule, zise doamna O'Shea cînd el pleca. M-am gîndit mult la dumneavoastră în ultimele săptămîni, la dumneavoastră şi la doamna Carberry. Fiica dumneavoastră era cea mai scumpă fiinţă care a existat vreodată.

O opri înainte de a deveni prea dureros. Îi fusese greu să vină aici. Craigpatrick era plin de amintiri ca un album.

– Ei bine, domnule, sînt sigură că o veţi scoate la capăt. Dacă luaţi legătura cu domnul Mangan, vă rog să-i spuneţi că mă gîndesc la el. Am aprins o lumînare pentru el aseară la biserică şi o să fac la fel şi în seara asta. Vă rog mult să-i spuneţi asta!

45

Belfast
11 octombrie
19.40

Seán Tobin îl zăvorî pe Omul Galben pentru restul serii. Învăţase să se poarte de parcă ar trăi viaţa a două persoane, învăţase să-şi ţină eurile separate atît cît îi permitea sănătatea mintală. Dacă trebuia să fie bun ca informator trebuia să fie la fel de bun şi ca ofiţer de informaţii. O scăpare într-una din vieţi ar fi afectat-o iremediabil pe cealaltă. Urma să-şi petreacă seara în McD's, ascultînd prostii şi scoţînd din ele cele mai valoroase informaţii, lucruri pe care să le poată preda superiorilor din IRA, pentru a le demonstra că îşi face datoria. Ei, în schimb, în semn de încredere absolută, îi vor da detalii despre misiunile îndeplinite sau despre cele plănuite, dintre care unele vor ajunge la Tommy Maguire.

Partea cea mai proastă era că ajunsese să aibă încredere în protestant, chiar să-l placă. În adîncul inimii erau foarte asemănători. Amîndurora le plăceau fotbalul, darts şi biliardul. Amîndurora le plăceau copiii. Urmăreau de multe ori aceleaşi programe TV. Aveau chiar şi cunoştinţe comune, un cuplu care se căsătorise şi plecase să locuiască în Anglia. El era un văr de-al lui Tommy, ea era o nepoată de-a lui Seán.

Se strecură pe uşa barului şi se îndreptă direct spre tejghea. Pe perete atîrna o pictură a lui Máiread Farrell, o activistă IRA ucisă în Gibraltar în 1988, alături de steagurile Republicii şi ale celor patru provincii. Erau cu toţii aici, cu toţii prieteni vechi de-ai săi, oameni pe care îi cunoştea din copilărie. Toţi ştiau că e în

IRA, dar numai cîţiva bănuiau ce hram poartă. Unele lucruri era mai bine să nu le ştii. Şi, desigur, nu puteai fi niciodată pe deplin sigur că omul din cealaltă parte a mesei din bar, cineva pe care îl cunoşteai de cînd eraţi de-o şchioapă, de cînd aruncaţi împreună pietre în geamuri, nu era şi el membru al IRA.

Jimmy McMenemy era acolo, în spatele mesei ca de obicei, şi, după cum arăta, era la al treilea Guinness. Seán îşi luă ceva de băut, un Murphy, şi i se alătură. Ştia că Jimmy e înarmat. Locul său îi permitea să vadă uşa şi, mult mai important, cine intra pe uşă. Aici, ca în orice zonă republicană, cea mai mare frică a tuturor era că o bandă de loialişti puteau să intre într-un bar sau într-un club cu arme automate încărcate, pregătiţi pentru o partidă de trageri. Nici un număr de camere de luat vederi nu putea preveni un atac rapid, împuşcăturile şi fuga. Se mai întîmplase înainte şi avea să se mai întîmple.

Treaba lui Jimmy McMenemy era să oprească astfel de atacuri înainte de a începe. Stătea în acelaşi loc în fiecare seară, cu arma la îndemînă şi ţinînd uşa sub observaţie. Dar cînd ajungea la a cincea sau a şasea halbă era discutabil că şi-ar mai fi putut îndeplini sarcina în cazul în care ar fi apărut o bandă de mascaţi.

Seán se aşeză.

– Salve, Jimmy! L-ai văzut pe Patrick în seara asta?

– A fost pe-aci mai devreme. Am vorbit despre necazurile de aseară.

– Mda, ştiu. Trebe să mă văd şi eu cu cîţiva băieţi. Andy McAteer zicea că vine pe aici mai încolo. Fătuca lui e bolnavă.

– Am auzit. E la Royal?

– Au internat-o azi-dimineaţă. Îi fac analize.

– N-au nici o idee despre ce e vorba?

Seán îşi scutură capul.

– S-a pomenit că-i e rău aseară, iar cînd a venit doctorul azi-dimineaţă, a trimis-o direct la spital. L-am văzut pe Andy la cină. Îi e teamă că e ceva serios.

– Îmi pare rău să aud asta. E o fătucă simpatică.

Jimmy luă o gură zdravănă de Guinness, rămînînd cu o mustață albă și groasă de spumă pe buza superioară.

– Că tot vorbim de fătuci, ce face Bridget?

Bridget Noonan era prietena lui Seán. Trăiau împreună de trei ani și aveau de gînd să se căsătorească la primăvară. Aveau deja un copil, o fetiță de care Seán era teribil de mîndru. Faptul că erau împreună îl făcea să i se pară că viața merită trăită.

– E bine. În noaptea asta e pe undeva cu sora ei. Cred că-și vizitează niște prietene. S-ar putea să sune mai tîrziu.

Li se alătură un om înalt, Barley O'Brien. Avea un pahar mare cu Bushmills într-o mînă și un exemplar din *An Phoblacht* în cealaltă.

– Vești bune despre seara trecută, zise el. Sînt șaisprezece soldați morți. Ultimul și-a dat viața pentru Anglia acum o juma' de oră.

– A confirmat cineva care dintre băieții noștri au fost acolo noaptea trecută? întrebă Seán.

– Credeam că știi asta, răspunse Barley.

– Cum așa?

Seán nu prea avea încredere în Barley și n-ar fi recunoscut niciodată în fața lui că este ofițer de informații al Brigăzii Belfast, ba chiar nici că face parte din IRA.

– Știi bine, zise Barley.

– Am auzit că au fost Con McKearney și Dezzy McCormick. Ei le-au ucis soldații, interveni Jimmy. Deși e greu de crezut.

– E mai mult decît greu, zise Barley. Am auzit spunîndu-se că au mai găsit un om în casă.

– Tre' să fi fost bun, zise Jimmy. Con McKearney era un tip dur, dar n-a fost niciodată așa bun. Cît despre Dezzy…

În acel moment ușa se deschise și intrară doi oameni în costume. Toți deveniră vizibil crispați. Jimmy își vîrî mîna sub masă. În capătul celălalt al încăperii, o altă mînă apăsă pe un buton ascuns.

Străinii priviră în jur cu atenție, netulburați de neliniștea pe care o provocaseră. Unul dădu cu ochii de micul grup de la masa

lui Jimmy. Îi şopti ceva tovarăşului său şi se îndreptară împreună spre masă.

– Iată-te, în sfîrşit, zise primul om, îndreptîndu-se spre Seán. Îi ignoră pe ceilalţi doi. Accentul său era englezesc – educat, dar nu preţios. Prietenul său se postă alături.

– Salut, Seán, zise el. Unii dintre vechii tăi prieteni ar dori să te vadă. Avem o maşină afară. Îi aruncă o privire lui Jimmy. Nici nu mi-ar trece prin cap, irlandezule! Doar dacă vrei să i te alături regretatului Con McKearney.

Era ceva în tonul şi în înfăţişarea omului care îi spuse lui Jimmy să nu rişte. Urmau să vină ajutoare într-o clipită. Să se descurce ei. Aruncă o privire în jur. Mai bine să ieşi de-aici înainte de a începe împuşcăturile.

– Haide, Seán, zise primul om. Tommy Maguire te aşteaptă. Zice că i-ai promis nişte informaţii în legătură cu seara trecută.

Seán privi în jur. Fiecare ochi din bar era aţintit asupra lui şi fiecare ochi era ostil. Străinii nu erau înarmaţi, pînă şi un prost îşi dădea seama de acest lucru. Asta îi mai dădea ceva şanse. Toată lumea ştia că nu era treaba agenţilor de informaţii britanici să salte oameni de pe stradă sau din cluburi pentru interogatoriu.

Seán se ridică în picioare. Picioarele îi erau grele, capul i se învîrtea. Oamenii în costume gri îl uciseseră deja, de parcă i-ar fi tras un glonţ în cap.

46

Sediul MI5
Malone Road
Belfast
21.10

Willoughby intră în cameră în liniște, ca o pisică neobosită care umbla în căutarea prăzii. Odată cu el intră în cameră și o aură nedefinită a autorității. Dacă pînă acum exista vreo îndoială cu privire la cel care conducea, sosirea lui Willoughby o spulberase. Petrecuse o viață învățînd cum să se impună fără să ridice vocea, să poarte uniforme impozante sau să invoce legi jalnice.

Nu era o cameră prea plăcută. Nici nu trebuia să fie. Oficial, nu exista. Neoficial, era cunoscută printre membrii serviciilor de securitate din Irlanda de Nord cu numele de „Sicriul“. Nu avea nici o fereastră, pereții erau vopsiți în negru, iar tavanul era o oglindă, ca într-un dormitor de bordel. O analogie superficială ar fi putut portretiza întreaga clădire ca pe un bordel, cu agenții care o conduceau pe post de pești și cu cîrtițele care veneau pe post de prostituate. Dar în această analogie ar fi lipsit cu desăvîrșire esențialul.

Ceea ce se petrecea aici nu era prostituție, ci un joc riscant. Un joc greu, înflăcărat, care te putea duce la ruină și chiar la moarte. Bărbații și uneori femeile de aici pariau într-un sport sîngeros, unul care era jucat de-a lungul și de-a latul unei întregi provincii și chiar și dincolo de ea. Cîteodată cîștigau, cîteodată pierdeau, dar cu toții continuau să arunce zarurile, pînă cînd o bombă sau un glonț îi scotea fizic de la masă.

Tobin stătea pe podea, cu spatele la perete, cu privirea pierdută înainte, ca un om care văzuse fantoma tatălui său. Era îmbrăcat doar cu izmene. Pielea îi era palidă şi plină de pistrui, iar carnea – flască. Lîngă el, pe un scaun, stătea Malcolm Blake, anchetatorul principal al lui Willoughby. El şi Tobin petrecuseră împreună o oră. De obicei, asta era numai încălzirea, dar de data asta Blake ştia că şeful vrea rezultate imediat. Îl presase pe Tobin cît de mult se pricepuse, dar fără nici un rezultat.

– Mulţumesc, Malcolm, zise Willoughby. De ce nu te duci să-ţi faci un ceai? Trebuie să fii obosit. Vreau să schimb cîteva vorbe cu Omul Galben.

Blake privi pe rînd spre Willoughby şi spre Tobin, apoi din nou spre Willoughby.

– Sînteţi sigur, domnule? Vreau să spun că nu cred că e pregătit încă.

– Nu te îngrijora, Malcolm, o să fie. Zîmbi spre omul de pe podea. Nu-i aşa, Seán?

Tobin nu dădu nici un răspuns. Blake ridică din umeri şi plecă. Putea urmări continuarea din camera alăturată. Willoughby se îndreptă spre scaun, îl răsuci şi se aşeză, punîndu-şi mîinile pe spătarul scaunului.

– Ei bine, Seán, cum te-a tratat Malcolm?

Tobin continuă să privească, pierdut, podeaua.

– Haide, Seán! După cîte ştim, obişnuiai să vorbeşti fără să te laşi îmboldit prea mult. Obişnuiai să fii volubil.

Tobin ridică privirea. Nu ştia cine era Willoughby şi nici nu-i păsa prea mult. Dar putea spune doar aruncînd o privire că e unul de la vîrf. De mai sus decît fusese el vreodată şi, din cauza asta, mai periculos.

– Vreau să-l văd pe Tommy Maguire, zise el. El e omul meu de contact. Cu el tratez.

Willoughby îşi scutură capul.

– Asta nu-i o idee bună, Seán. Am depăşit faza asta acum, sîntem mult peste Tommy Maguire şi cei de teapa lui. Acum eşti

în mîinile celor mari, Seán! Jocul pe care-l jucai s-a schimbat. Crede-mă, singura ta speranță de a ieși întreg de aici stă în mine.

Tobin privi în sus către el. Disperarea de pe fața sa era vizibilă și grotescă.

– Ce mama dracului tot spui? Nenorocitele tale de maimuțe au intrat la McD's de parcă ar fi fost moșia lor. M-au strigat pe nume și mi-au spus că sînt căutat pentru informații. Isuse, omule, mai lipsea să strige în gura mare că sînt cîrtiță.

– Ce repede te-ai prins, Seán. Exact asta trebuia să se întîmple. Sînt un om furios, Seán, și am și eu temerile mele. Aseară s-a petrecut ceva care a schimbat complet situația. Cum se spune în astfel de situații? „Cad toate înțelegerile", parcă așa. Dosarul tău tocmai a fost închis. În ceea ce mă privește, tu nu mai ești în viață. Nu exiști. N-o s-o mai vezi pe prietena ta Bridget niciodată. Copilului tău i se va spune că ești mort. E perfect posibil ca, după ce prietenii tăi de la McD's vor răspîndi veștile despre activitățile tale extracuriculare, lui Bridget să i se pună niște întrebări destul de grele de la niște oameni cam răi. Nu i-aș da prea multe șanse. Tu ce zici?

Tobin nu zise nimic. Știa prea bine că omul în costum cu dungi nu spune altceva decît adevărul. Se uită la el, încercînd să-și ghicească soarta pe fața sa fermă și imobilă.

– M-ați omorît, zise el. Ce-ați făcut voi este o crimă. Sper că sînteți satisfăcuți. Am făcut tot ce-ați vrut, niciodată n-am trișat. Aveam o înțelegere cu Tommy, iar voi, nenorociților, ați rupt-o. Trebuia să-mi dau seama că nu trebuie să am încredere în niște nemernici de englezi.

– Ascultă, Seán, îmi pare foarte rău că lucrurile s-au întîmplat așa cum s-au întîmplat. Zău că-mi pare rău! Mi-ar fi plăcut să continuăm să te folosim. Ne-ai fost de mare folos în trecut și nu am nici o îndoială că ai fi continuat să fii la fel și pe viitor. Tommy Maguire are o părere foarte bună despre tine. Cu toții avem. Omul Galben e o legendă aici.

Willoughby se opri și privi în jos către omul de pe podea. Simți că vrea să îl pocnească, să-l răstoarne cu o lovitură de picior. Și, într-un fel, asta și urma să facă.

– Din nefericire, Seán, lucrurile nu s-au desfășurat chiar după cum am plănuit noi. După cum ți-am spus, de aseară toate înțelegerile au căzut. Seara trecută a fost deosebită, dincolo de orice limită, și tu știi la fel de bine ca mine că nimic nu va mai putea fi la fel vreodată. Vreau să-mi spui tot ce știi despre evenimentele de aseară. Spune-mi adevărul și o să-ți petreci restul vieții tale mizerabile în confort. Încearcă să mă tragi pe sfoară și te vei trezi înapoi la McD's cu o etichetă la gît. Te sfătuiesc să accepți oferta mea. Numai un nebun ar refuza. Dar...

Privi încruntat către omul lui Tommy Maguire, ghemuit neputincios pe podeau rece și respingătoare în izmenele lui nespălate. Willoughby se gîndi că fusese umilitor pentru el să petreacă atîta timp din viață în locuri ca ăsta, alături de creaturi ca Tobin. Pensia părea mai atrăgătoare ca niciodată. Și mult mai departe decît i se părea cu douăzeci și patru de ore în urmă.

– Dar e un lucru pe care trebuie să-l înțelegi, Seán. Ai exact trei minute în care te poți hotărî. Sincer, nu am mai mult timp decît atît pentru a-l pierde cu tine. Am alte treburi, mult mai arzătoare decît salvarea vieții unei cîrtițe. Folosește-ți cele trei minute corect, Seán!

Se duse lîngă ușă.

– Nu mi-ai spus numele tău, se plînse Tobin. Trebuie să-ți știu numele tău blestemat!

– Da, sînt sigur că trebuie, Seán. Dar nu ai timp acum de făcut noi cunoștințe. O să-l trimit pe Malcolm înapoi în cîteva minute. Cu un reportofon.

Trei minute nu înseamnă foarte mult timp. Suficient să fierbi un ou. Sau să asculți o melodie în vogă. Sau să alergi un kilometru. Dar nu suficient de mult pentru a lua o decizie care să-ți hotărască viața sau moartea. Oricum, Seán Tobin avusese mult

timp în trecut pentru a se gîndi chiar la lucrurile pe care Willoughby i le cerea acum. Ştiuse dintotdeauna că aşa ceva s-ar putea întîmpla şi că, atunci cînd avea să se întîmple, nu avea să aibă prea multe soluţii între care să aleagă.

Uşa se deschise şi Blake intră în cameră. Avea în mînă un pistol automat mic, iar Seán ştia că l-ar fi folosit dacă nu ar fi fost cooperant. Să trimiţi o cîrtiţă demascată înapoi în stradă era foarte riscant. Cîrtiţele adună informaţii importante din ambele părţi şi, dacă s-ar fi ivit ocazia, un bun interogator IRA putea scoate multe de la un informator atît de vechi ca Omul Galben. Era mult mai bine să faci totul aici şi apoi să arunci cadavrul lui Tobin în stradă şi să anunţi moartea lui ca pe o altă execuţie a IRA.

– Ei, Seán, te-ai gîndit?

– Se va ţine de cuvînt, nu-i aşa? Este de încredere?

– Cine? Şeful meu? Nici nu se pune problema. Nu ai putea găsi pe cineva mai de încredere.

– Sînt nevoit să te cred, nu-i aşa? Nu prea am ce dracului altceva să aleg.

– E bine. Mă bucur că ai înţeles asta. Acum hai să trecem la treabă!

– Îmi poţi da un scaun?

– Mai încolo. Îţi pot da tot ce vrei mai tîrziu. Dar acum dă-i drumul uşurel şi spune-mi ce ştii.

Tobin închise ochii. Încercă să-şi imagineze plaje însorite, dar tot ce putu vedea fu o străduţă întunecoasă trecînd printre nişte case părăsite. Şi tot ce putu auzi fu un foc de armă îndepărtat, scurt şi sec.

– Unitatea specială care a făcut treaba din august, începu el. Cei care i-au omorît pe oamenii voştri. Au fost puşi din nou la treabă. Reactivaţi, înţelegi? Peste graniţă, în Monaghan. N-aş putea să vă spun exact unde, jur pe Dumnezeu că nu pot. Maureen O'Dalaigh s-a dus acolo pentru a-i conduce. A mai luat pe cineva cu ea. Un bărbat, un străin. A fost aici aseară. Au fost amîndoi aici.

Petrecură o oră împreună, cea mai lungă oră din viața Omului Galben. Era o ușurare bine-venită să-i spună englezului tot ce știa, să-și descarce sufletul, pentru totdeauna. Asta era pentru ultima oară. Ultima trădare, ultimul act din cariera Omului Galben. Mîine Seán Tobin va fi în drum către o viață nouă, cu un nou nume. Nu avea nici o importanță pentru el unde mergea atîta timp cît Bridget și copilul erau cu el și vorbeau engleza. Rîse gîndindu-se la această ironie. Tot timpul s-a luptat să scape de englezi, iar acum era disperat să vorbească limba lor blestemată. Și totuși, irlandeza nu putea să-l ducă foarte departe, nici chiar în Irlanda.

Blake îl lăsă unde îl găsise, visînd într-o cameră rece și întunecată la plaja Bondi și la spațiile largi de afară. Willoughby îl aștepta alături, de unde urmărise interogatoriul printr-o oglindă falsă.

– Foarte bine lucrat, Malcolm! Cred că ne ajunge. Am încheiat treaba pentru azi. Cel puțin, partea asta. Va trebui să punem la cale o operațiune, să găsim unitatea specială înainte de a pleca din Monaghan. Dacă e nevoie de o operațiune peste graniță, atunci cu cît va fi mai mică distanța pe care trebuie să o parcurgă băieții noștri, cu atît mai bine. Păcat că nu pot să o conduc chiar eu; mi-ar plăcea să văd totul.

– Aș putea pune echipa să vă facă o înregistrare video, domnule. Cel puțin, cu schimbul de focuri.

Willoughby își scutură capul.

– Mult prea morbid, Malcolm. Și implică riscuri. Dacă o casetă ca aia pică vreodată în mîinile cui nu trebuie... Nu, o să mă mulțumesc să ascult poveștile și o să-mi imaginez singur.

– E în regulă, domnule. O să am grijă ca treaba să fie bine făcută.

– Așa să faci. Seara trecută a fost armata – o afacere teribilă și foarte dureroasă, dar totuși era vorba de armată. Asta va fi o afacere personală.

– Vă garantez, domnule, că vom face treabă bună. Și o să ne asigurăm că vor ști ce au pățit. Și cine le-a făcut-o.

– Ai grijă de asta. Şi, Malcolm... Făcu un gest către camera în care se desfăşurase interogatoriul. Rezolvă problema asta înainte de a trece la treabă.

– Rămîne că toate înţelegerile au căzut, domnule?

– Exact.

– I s-au făcut promisiuni, domnule. Avem o responsabilitate morală...

– Nu există aşa ceva. Termenul ăsta n-are nici un înţeles. Nimeni nu are nici o responsabilitate faţă de un terorist. Dacă iese de aici, chiar şi sub un alt nume, ar putea produce pagube inestimabile. Ştie despre interesul nostru aparte asupra unităţii speciale a lui Conor Melaugh. Ştie, sau cel puţin bănuieşte, că oamenii pe care i-au împuşcat la Malone House erau din MI5. Şi poate ştie chiar şi de ce au fost împuşcaţi. Asta înseamnă că încă mai are informaţii de dat. Ar putea chiar încerca şi să meargă la un ziar, poate la vreo fiţuică din Sydney, care nu simte nici o responsabilitate morală faţă de secretele de stat britanice. E mult mai bine să ajungă acolo unde-i e locul. În vreun canal din vestul Belfastului. Îi va pune un pic pe jar pe cei din PIRA şi ne va oferi şi nouă puţină propagandă de calitate despre cum se poartă ei cu propriii oameni.

Blake îşi scoase din buzunar pistolul şi verifică dacă e încărcat.

– Ce facem cu femeia, domnule? Cu Bridget Noonan. E încă jos, în hol. Ştie ceva sau s-o trimit să-şi facă bagajele?

Willoughby reflectă puţin.

– Aranjeaz-o şi pe ea! Ca măsură de prevedere.

Blake dădu din cap şi deschise uşa. Şeful său rămase visînd nu la întinderile barbare din colonii, ci la o casă lîngă Fowey, cu vedere la mare. Nici măcar prima împuşcătură nu-l trezi din reverie.

47

23.12

Se ghemui pe patul tare din celula ei, ascultînd cum vîntul furios şuiera dintr-un capăt al insulei în celălalt şi apoi mai departe, peste apele adînci ale Atlanticului. Erau valuri înalte de jur împrejur, care se spărgeau de stînci de parcă s-ar fi prins într-un joc şi încercau să le zdrobească. Ştia că sînt pe o insulă de lîngă coasta de vest, dar nu îi ştia numele. Nici nu ar fi însemnat ceva pentru ea dacă l-ar fi ştiut. Nu era altceva decît o piatră goală la marginea oceanului, un loc pe care numai un eremit sau un fanatic l-ar fi putut iubi.

Fanaticul care-i ţinea aici îşi spusese „Mielul Domnului". Ei îi veneau în minte alte nume, mult mai puţin onorabile. După ultima întîlnire, în care tăiase mîinile acelor oameni, el îi vorbise. Îi spusese că are puterea de a o lăsa să plece oricînd ar vrea ea să plece. Nu pronunţase cuvintele, dar bănuia care ar putea fi preţul. Faptul că nici măcar un om care se considera fiul lui Dumnezeu nu putea să viseze la ceva mai original, că era atît de predictibil, de depăşit o deprima.

În noaptea aceea fusese mult prea dezorientată chiar şi pentru a-i răspunde. În seara asta stătea ascultînd furtuna, gîndindu-se la acelaşi lucru care o frămîntase toată ziua: ar fi dispus să elibereze şi alte femei în schimbul favorurilor pe care le cerea de la ea?

Gîndul o făcu să se înfioare. Dar cîteva femei erau într-o stare proastă, care se înrăutăţea. Cu cît scăpau mai repede de aici, cu atît era mai bine. Dacă Amina voia să facă ceva aici avea nevoie de cît mai puţine persoane infirme. Cîteva femei fuseseră

antrenate să lupte, celelalte îşi petrecuseră vieţile în spatele pereţilor şi ale vălurilor. Cît despre bărbaţi, ea credea că lucrurile nu sînt foarte diferite.

Vîntul părea destul de puternic pentru a putea arunca în mare clădirile cu tot ce era în ele. Aproape că îşi dorea să se întîmple aşa. Uneori, cînd vîntul se mai potolea pentru un timp, o putea auzi una pe dintre ostatice, o femeie iraniană pe care o chema Nushin, plîngînd în celula ei de alături. Şi ceva mai încolo, gemetele unuia dintre bărbaţi, ale cărui mîini fuseseră tăiate atît de brutal.

Cum trăise vreodată cineva pe aceste stînci golaşe, se gîndi ea, prin toate aceste ierni lungi şi pline de vînt, luptîndu-se să supravieţuiască cu ce găsea în mare şi pe cea mai subţire fîşie de pămînt? Îşi spuse că avea să înnebunească dacă şuieratul vîntului nu înceta.

Stătea în întuneric şi încerca să-şi imagineze propriul corp ca pe ceva separat de ea, ca pe o entitate deconectată. Ca o prostituată sau o călugăriţă, sau o victimă a cancerului se lupta să creeze un abis între ea şi propria ei carne, să-şi înstrăineze ceea ce privise pînă atunci ca fiind singurul lucru pe care îl poseda cu adevărat. Stătea în întuneric ca o piatră, în timp ce furtuna urla afară. Stătea în întuneric ascultînd, aşteptînd între două bătăi ale inimii să audă paşi apropiindu-se de uşa ei. Şi încă nu se hotărîse ce avea să facă.

48

Craigpatrick
12 octombrie
02.20

Fusese o zi lungă. Pentru cea mai mare parte a echipei fusese o zi grea puseseră operaţiunea din nou pe picioare, de data asta cu mijloace limitate. Reconectaseră telefoane, făcuseră birouri din mese şi servante, puseseră în funcţiune folosind prizele din casă puţinul echipament pe care reuşiseră să-l aducă cu ei. Calculatoarele fuseseră conectate şi legate în reţea, modemurile fuseseră instalate, faxurile conectate şi înzestrate cu numere false.

Doamna O'Shea împreună cu Grainne bătuseră ţinutul Clare în lung şi-n lat pentru a aduna proviziile necesare fără să atragă atenţia cuiva. Rezultatul era o cămară bine garnisită, două frigidere pline şi un congelator care abia se mai închidea. Părea că s-au aprovizionat ca să reziste unui asediu. Declan îşi încleştă dinţii gîndindu-se la asta. Un asediu nu era complet de neluat în seamă.

Toţi erau obosiţi şi cîţiva dintre ei se duseseră deja la culcare. Myles O'hUiginn era în bibliotecă, inspectînd cărţile de acolo pentru a vedea dacă este vreuna care i-ar putea fi de folos, distras foarte des de cîte un volum cu un subiect cu totul irelevant. Îşi conectase deja calculatorul la internet, ceea ce-i permitea accesul la cîteva baze de date internaţionale.

Cei care nu puteau face expertize tehnice fuseseră ocupaţi cu monitorizarea buletinelor de ştiri irlandeze şi britanice, la televiziune şi la radio. Craigpatrick era echipat cu o antenă de satelit, ceea ce le permitea accesul la CNN şi la cîteva reţele

europene. Nu că ar fi fost vreo diferență între ele; toate veștile erau proaste.

Ciaran Clark, noul *taoiseach*, recunoscuse public că la Castletown House avusese loc o luare de ostatici, dar insistase asupra faptului că situația este sub control, că investigațiile dăduseră deja la iveală cîteva indicii importante și că în scurt timp aveau să se facă arestări. Erau șanse bune ca ostaticii să fie eliberați în cîteva zile, nevătămați.

Numele celor care erau ținuți captivi nu fuseseră date publicității. Nici Clark și nici insipidul purtător de cuvînt guvernamental care îi urmase – și pe care nimeni nu-l recunoscuse – nu se referiseră la solicitările răpitorilor. Nici vreo mențiune despre moartea egipteanului Abd al-Halim Abbud nu fusese făcută sau despre amenințarea care plana asupra vieților celorlalți.

La Luxor, în nordul Egiptului, avusese loc un atac asupra unui autobuz plin cu turiști francezi. O declarație emisă de un grup fundamentalist, Jama'a Takfir wa 'l-Hijra, pretindea că atacul fusese o reacție la luarea de ostatici. O turistă, o femeie din Nisa, Madeleine Dubois, fusese ucisă. Alți cîțiva fuseseră răniți. Polițiștii din escorta vehiculului deschiseseră focul asupra combatanților, ucigînd doi. Nimeni nu putuse să dea vreo explicație de ce fusese ales un grup de turiști francezi, iar Jama'a Takfir wa 'l-Hijra nu pretinsese că Franța fusese implicată în răpire.

Investigațiile legate de averea personală a lui Pádraig Pearse Mangan continuau. Fostul *taoiseach* dăduse o declarație prin intermediul reprezentanților săi juridici din Dublin, Pluck & McCruiskeen, negînd afirmațiile și promițînd dovezi care urmau să demonstreze completa sa nevinovăție.

Declan le ură noapte bună celor care încă mai erau treji și se duse la culcare. Camera lui Pádraig Pearse fusese rezervată pentru el, deși părea de rău augur să doarmă în patul acestuia, date fiind circumstanțele. Căzu într-un somn adînc, aproape imediat. În visele sale era din nou în Liban, alergînd după un om căruia nu-i

putea vedea fața. În timp ce alerga, vocea Aminei îl striga, dar el nu putea auzi ce spune.

Dintr-odată se trezi de-a binelea. Pentru cîteva secunde nu știu cine era. Cineva era aplecat deasupra lui în întuneric.

– Domnule Carberry, vreți să vă treziți, vă rog?

Era Dominic Lwlor, îmbrăcat doar în maieu și chiloți.

Declan mormăi:

– Cît e ceasul?

– Cinci și zece, domnule. Avem un apel din Dublin. Vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

– Cine dracu' sună la ora asta?

– Nu știu, domnule, îmi pare rău. N-a vrut să-și dea numele. Dar spune că e urgent. O chestiune de viață și de moarte.

– Ar fi bine să fie.

Declan se strădui să coboare din pat. Era teribil de frig în dormitorul neîncălzit. Afară furtuna începuse să se potolească.

Telefonul era în biroul lui Mangan, ceea ce însemna că fusese un apel direct pe numărul neascultat al prim-ministrului. Declan, în pantaloni și cu o pătură aruncată pe umeri, se lăsă în scaunul moale din spatele biroului și ridică receptorul.

– Carberry, zise el, și se gîndi că s-ar putea considera norocos dacă nu-l va apuca o durere de cap.

– Isuse, domnu' Carberry, mi-a luat mai bine de o oră să vă găsesc, zău așa!

Vocea de la celălalt capăt era a lui Seamus Cosgrave, informatorul lui Declan.

– Seamus? Cum dracului ai făcut rost de numărul ăsta?

– A, mi l-ați dat acum un an sau doi. Erați în vacanță, dar aveam nevoie de un număr la care să vă găsesc, pentru că era o urgență. Ei bine, Isuse, domnu' Carberry, domnule, e o urgență a dracului de data asta. Dacă nu mă ajutați sînt un om mort, la fel de sigur ca lumina zilei.

Cosgrave vorbea repede, aproape fără pauze între cuvinte. Răsuflarea sa, atunci cînd se auzea, era scurtă și slabă. Declan

ştia că nu ar fi sunat fără să aibă un motiv întemeiat. Cosgrave avea o grămadă de defecte, dar nu era alarmist.

– Ce este, Seamus? În ce pericol mai eşti? Ai fost dat de gol?

– Dat de gol? Isuse, nu ştiu dacă sînt treaz sau visez. Am intrat într-o încurcătură în care nu trebuia să intru şi acum am intrat în panică.

– Sînt pe urmele tale?

– Da, sînt sigur de asta. Aţi spus că mă ajutaţi dacă vreodată se va întîmpla aşa ceva. Trebuie să mă salvaţi. Teresa se urcă pe pereţi, şi-a ieşit din minţi. O vor vîna şi pe ea dacă vor bănui că ştia ceva şi m-a acoperit. Ştiţi cum e, ştiţi ce fac ei. Domnu' Carberry, domnule, trebuie să mă scoateţi din asta! Altfel, îs om mort şi copiii mi-s orfani. Aţi spus că o să mi se dea o identitate nouă şi nişte bani.

– Calmează-te, omule! Unde eşti? Eşti acasă?

– Acasă? Cum aş sta acasă cu ei pe urmele mele? Sînt într-o cabină telefonică din Terenure.

– Foarte bine. Ia-ţi soţia şi copiii! Mergeţi undeva unde crezi că sînt în siguranţă şi lasă-i acolo. Eu vin la Dublin şi te iau. Ar trebui să-mi ia vreo două ore. Să fii în faţa Poştei Centrale la opt. Şi, pentru Dumnezeu, să fii acolo, nu-mi pot permite nici eu să stau pe-acolo.

– Isuse, ce loc să aştepţi pe cineva, domnu' Carberry! O să-mi las familia cu sor'mea, Christine. Acolo o să fie în siguranţă pînă mă întorc după ei. Trebuie să luăm haine de vară?

– Cum?

– În curînd va fi vară în Australia, nu-i aşa, domnu' Carberry?

– Sigur că da. Seamus, lasă hainele! Să fii la Poşta Centrală la opt. Şi, înainte de a pleca, îmi spui în ce încurcătură ai intrat şi nu trebuia să intri?

Urmă un moment de tăcere. Pe fundalul sonor, Declan putu auzi o maşină trecînd. Apoi Seamus vorbi din nou:

– Da' domnu' Carberry, aş fi nebun să vă spun asta. Îi garanţia mea. Este lucrul după care umblaţi. O să vă zic un lucru,

totuşi. E legat de străinii ăştia care au fost luaţi la Castletown acu' cîteva zile.

– Seamus, asta-i o informaţie importantă. Viaţa unor oameni poate depinde de ea. O să fiu la Poşta Centrală orice s-ar întîmpla.

– Îmi pare rău, domnu' Carberry. Dar viaţa mea depinde de asta, şi a soţiei, şi a copiilor mei. Ne vedem la ora opt.

Se auzi un clic atunci cînd Cosgrave închise.

49

Ballybay
12 octombrie
07.14

Abu Hida puse receptorul jos, cu grijă. Nu înceta să se minuneze de binefacerile comunicațiilor moderne. Orașe se dezintegrau, țări întregi dispăreau, viețile copiilor erau distruse fără nici o remușcare și totuși el putea sta într-o cabină telefonică dintr-un sat de provincie irlandez pentru a vorbi cu cineva pe care-l văzuse în Baalbek în urmă cu două zile. Dintr-odată se simți foarte obosit. Obosit să lupte, obosit să ucidă, obosit să ducă martiriul. În Liban era tratat ca un erou, cînd tot ce voia era o soție, copii și pace, în care să-i poată crește.

Închise ușa și porni înapoi spre casă. Un om de pe cealaltă partea a străzii se holbă la el, apoi își văzu de treabă. Oamenii de aici știau să facă și altceva decît să se arate foarte curioși față de străini.

În copilărie nu știuse nimic despre sărăcia cruntă din sud. Mai tîrziu avuseseră loc un război civil și o invazie. Iar acum erodarea continuă a mîndriei și a siguranței într-o lume căreia părea să nu-i mai pese. Încă mai credea în Dumnezeu, în Profet și în sfinții imami, în revoluție, în dreptul celor asupriți și înfometați de a se ridica pentru a-și lovi opresorii. Încă mai credea că Dumnezeu avea să aducă dreptatea acolo unde nu existase niciodată și că se putea construi o societate pe pămînt care să nu fie condusă de cei lacomi, de cei otrăviți de dorințe, de cei corupți. Încă se mai ruga în fiecare zi pentru sosirea unei zile în care să-și poată pune armele deoparte. Dar în sufletul său știa că

nu se vor opri niciodată crimele, că vor continua pînă cînd şi el va cădea victimă. Şi apoi? Şi apoi aveau să fie mai multe crime, mai multe morminte, mai multe lacrimi.

Cînd ajunse în casă, ceilalţi luau deja micul dejun. Nici unul nu era în toane bune. Viaţa în ascunzătoare îşi spunea cuvîntul. Deveniseră nepăsători, autocompătimitori şi nervoşi. Maureen O'Dalaigh îşi petrecuse cea mai mare parte din ziua precedentă băgîndu-le în oase teama de Dumnezeu şi, mai înainte şi cu un efect mai mare, frica de ea însăşi. Azi aveau să meargă pe dealurile de deasupra Shantonagh-ului, dimineaţa pentru o tură obositoare de exerciţii fizice, iar după-amiaza pentru o şedinţă de trageri sub supravegherea lui Abu Hida. Nu se anunţa cea mai bună zi pe care o trăise vreodată.

Cînd intră el, îşi ridicară privirile. În aer plutea deja resentimentul, pentru că interzisese şunca la micul dejun. Comportamentul său îi stînjenea. Ştiau că n-ar tolera nici o greşeală. Şi simţeau că nu i-ar păsa dacă toţi ar muri, atîta timp cît el îşi ducea misiunea la capăt.

Maureen îi dădu o cană cu cafea. Nici ea nu se simţea cu totul în largul ei. Lucrul cu un străin se dovedea obositor pentru nervii ei. Consiliul armatei încălcase o tradiţie veche cînd fusese de acord să-i ofere ajutor lui Abu Hida. În mod normal, legăturile IRA cu organizaţiile teroriste străine se rezumau strict la schimburi de arme contra bani sau de bani contra arme. Refuzaseră de mai multe ori cereri din partea unor grupuri ca Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei sau Hezbollah pentru adăposturi sigure sau acte de teroare efectuate în contul acestora.

În 1988, în timp ce Gerry Adams era la Teheran încercînd să negocieze eliberarea lui Brian Keenan, reprezentanţi ai IRA fuseseră în Beirut pentru a se întîlni cu liderii Hezbollah, printre care se numărase şi Abu Hida. Hezbollah se oferise să asigure eliberarea lui Keenan în schimbul sprijinului direct pentru grupuri teroriste islamice în Europa. Consiliul armatei refuzase tîrgul şi Keenan rămăsese ostatic.

Prin urmare, de ce se schimbase politica acum? Maureen nu fusese întrebată cu privire la decizia de a răspunde cererii Hezbollah şi nu reuşea să înţeleagă motivele. La urma urmei, ce ar avea mişcarea de cîştigat? Poate ceva bani, o mulţime de arme, probabil o ocazie de a antrena recruţi în tabere din Liban sau Iran. Toate destul de valoroase în felul lor, dar, cu siguranţă, nu aşa de importante pentru cauză ca bunăvoinţa publică. Ştia că implicarea în treburile altora era un mod sigur de a pierde sprijinul propriilor susţinători.

IRA nu putea controla Hezbollah-ul sau vreuna dintre celelalte grupări teroriste islamice. Oamenii din Irlanda încă îşi aminteau de Keenan şi de tratamentul pe care îl primise din partea celor care-l ţineau captiv în Beirut, chiar dacă repetase de multe ori că, fiind irlandez, nu putea fi vinovat de amestecul puterilor coloniale. Foarte multe familii irlandeze aveau relaţii de un fel sau altul în Statele Unite şi considerau America a doua casă a lor. Ura musulmanilor faţă de „Marele Satana"[1] îi făcea să nu se împace foarte bine cu oamenii care îşi primeau o bună parte a sprijinului financiar şi moral din acea parte a lumii.

Îşi petrecuseră după-amiaza şi seara dinainte discutînd despre moduri prin care ar putea lua urma ostaticilor. Pe tot teritoriul Republicii fuseseră avertizate iscoadele, pentru a culege informaţii care ar putea furniza un indiciu cu privire la locul în care se află. Văzuse sau auzise cineva ceva neobişnuit? Fuseseră văzuţi străini în locuri în care nu mergeau turişti? Avuseseră loc incidente extraordinare? Putea dura cîteva zile înainte de a primi vreo ştire, dar Maureen rămînea încrezătoare că, într-un fel sau în altul, răpitorii se vor trăda. Dacă o făceau, ea avea să afle. Avea ochi şi urechi peste tot şi peste tot oamenii erau datori faţă de ea sau faţă de mişcare.

Abu Hida sorbea din băutură şi se întreba de ce se încăpăţînează ei să-i spună cafea. Cu siguranţă, semăna puţin cu cafeaua *qahwa* – tare şi amară cu care era obişnuit acasă. Pe farfuria de

---

[1] Apelativ folosit de fundamentaliştii islamici pentru Statele Unite (n. red.)

lîngă el era o felie groasă de pîine neagră. Puse unt pe ea, imitîndu-i pe ceilalţi. Nu se hotărîse încă în ceea ce-i privea.

Conor Melaugh, ofiţerul comandant, era în mod clar cel mai experimentat şi cel pe care se putea bizui în cazuri de necesitate, dar era în mod sigur frămîntat de ceva şi trebuia ţinut sub observaţie. Seamus Lenihan părea capabil şi inteligent, dar Abu Hida nu credea că poate avea încredere deplină în el. Colm O'Driscoll, bondocul care şchiopăta, era cel mai apropiat de el ca temperament, dar moartea soţiei sale şi absenţa îndelungată de lîngă copiii săi îl slăbiseră. Eugene O'Malley, care în seara precedentă le cîntase cîteva melodii din fluierul său subţire, era cel mai echilibrat, dar Abu Hida nu era sigur că se poate bizui pe el într-o situaţie de criză.

Erau cu toţii foarte diferiţi de oamenii pe care îi cunoştea în Liban. Le putea simţi furia şi angajamentul, dar simţise că le lipsea ceva important. Puteau alege moartea, nu se îndoia de asta, dar nu aveau o înţelegere deplină a martiriului. Vorbeau despre martiri, dar nu aşa cum ar fi vorbit el despre *shuhada'*. Pentru el martiriul era un act sacru, iar martirii erau sfinţi. Pentru ei gloria stătea în sfidarea morţii la care îi trimiteau englezii şi cam atît. Propriii preoţi condamnau folosirea violenţei şi regretau morţile.

Altceva îl nemulţumea, un lucru pe care nu îl putea numi cu precizie. Relaţiile din grup păreau tensionate şi asta, se gîndea el, nu doar pentru că fuseseră inactivi şi separaţi vreme de două luni. Bănuia că e mai mult decît atît, foarte probabil era ceva legat de incidentul care provocase dezactivarea lor. Dar de fiecare dată cînd adusese vorba despre motivele plecării lor din Belfast, tăcuseră sau schimbaseră subiectul. Trebuia s-o abordeze pe Maureen între patru ochi cu privire la asta. Simţise că ea dorea să fie influenţată de el şi era sigur că putea folosi asta în avantajul său.

– Ai reuşit să vorbeşti la telefon? întrebă Maureen.

Era lîngă maşina de gătit, prăjind o porţie de chiftele de cartofi.

– Da, legătura a fost foarte bună. Prietenul meu se auzea la fel de clar cum te auzi tu acum.

– Totuşi, nu încetezi să te minunezi de lucrurile astea, nu-i aşa? Următorul lucru va fi videotelefonul. În birourile din Belfast avem unul. O adevărată minune dacă reuşeşti vreodată să vorbeşti cu cineva care are unul.

Strecură o paletă sub o chiftea şi o scoase pe o farfurie întinsă albastră.

– Prietenii tăi au ceva veşti proaspete despre cei pe care-i cauţi?

– Nu, zise Abu Hida. Nu ştiu nimic în plus. Cu excepţia faptului că guvernul irlandez a admis acum oficial că au fost luaţi ostatici. Prietenii mei încearcă să afle detalii.

– Nu mă aştept să afle prea multe.

Scoase ultima chiftea pe farfurie şi o aduse la masă. Mirosul grăsimii încinse plutea în aerul rece.

– Aşa procedează guvernele în cazuri ca ăsta.

Abu Hida sorbi din cafea şi se uită la ea. Era mai bine să rezolve lucrurile acum decît să aştepte să devină serioase, se gîndi el.

– La fel par să procedeze şi oamenii tăi, zise el.

– Ce vrei să spui?

Puse furculiţa în care era o bucată de chiftea înapoi pe farfurie, aşteptînd răspunsul.

– Prietenul meu mi-a spus că atacul de la Castletown a fost precedat de o ambuscadă asupra ambasadorului britanic, la numai cîţiva kilometri distanţă. A fost o sincronizare perfectă. Ambuscada a fost pusă la cale ca diversiune, pentru a atrage unităţile forţelor speciale irlandeze care protejau Castletown House.

– Zău?

– Eu sînt informat că ambuscada a fost pusă la cale de una dintre unităţile voastre speciale. Crezi că poate fi adevărat?

Vocea sa era rece şi grea ca plumbul.

– N-am nici o idee.

Se simţi neliniştită, lipsită de apărare. Ar putea fi o decizie a comandamentului din Sud.

– Dar ai fi auzit de ea.

Ea își scutură capul.

– Nu înainte de operațiune. Ar fi fost o informație strict secretă, care nu ar fi trebuit să-mi parvină. După aceea, poate aș fi auzit ceva. Dar cu evenimentele astea e încă devreme.

El dădu din cap. Poate că spunea adevărul. Împinse cana din fața sa.

– Totuși, zise el, îți dai seama că asta introduce o notă falsă în relația noastră. Dacă una dintre unitățile voastre a acționat pentru o diversiune, e greu să eviți concluzia că atacul a fost o operațiune IRA.

Tensiunea în jurul mesei era palpabilă acum. Fiecare bătaie a fiecărei inimi putea fi simțită.

– Nu, zise Maureen. Nu a fost IRA. Sînt gata să jur pentru asta. Poate ai dreptate în privința diversiunii și, dacă ai, o să aflu tot ce s-a întîmplat, crede-mă! Dar în nici un caz nu v-am fi luat oamenii ostatici.

Începuse să-și dea seama că, dacă era totuși adevărat, atunci se putea găsi o explicație cu privire la bunăvoința Consiliului armatei în acordarea ajutorului. Fuseseră atrași în ceva care acum le provoca regrete? Era prezența lui Abu Hida aici un gest de scuză, un mijloc de a evita represaliile odată ce s-ar fi răspîndit vestea despre diversiune?

– Poate oamenii tăi au crezut că-i pot folosi pe ostatici ca pe un instrument, zise el.

Maureen își scutură capul. Ceilalți se uitau la ea, conștienți că lucrurile nu merg bine.

– Un instrument? Împotriva cui l-am fi putut folosi? Instrumentele pe care le putem folosi sînt în Londra, nu în Orientul Mijlociu.

– Sînt forțe în Orientul Mijlociu, care știu cum să folosească instrumente din Londra.

Ea ridică din umeri.

– Poate. Cu toate astea, nu cred că e așa.

– Să sperăm că nu.

– Ai cuvîntul meu.

Lăsă asigurarea să plutească o clipă, goală, în aerul mirosind a grăsime.

– Nu mă îndoiesc că nu știi nimic de asta, zise el. Observase surpriza din ochii ei, simțise sinceritatea din răspuns: Dar oamenii mei vor avea nevoie de ceva mai mult decît cuvîntul tău. Vor cere dovezi.

– Dovezi? Ce fel de dovezi ți-ar putea da cineva?

Dar chiar în timp ce o spunea înțelese.

– Comandamentul vostru din Sud trebuie să aibă amănunte despre oamenii care i-au încurajat sau i-au plătit, sau i-au forțat să pună la cale ambuscada. Aceia sînt oamenii care au dat atacul de la Castletown House. Trebuie să-mi dai numai numele lor și locul în care se află. Se opri. Dacă superiorii tăi nu-mi dau informațiile astea, îți spun că represaliile vor veni cu siguranță și vor fi dure. Oamenii mei o să se ocupe de voi într-un fel pe care britanicii nici nu ar îndrăzni să și-l imagineze. Mă înțelegi?

Ea își pierduse complet pofta de mîncare. Se uită la el și dădu din cap.

– Da, zise ea încet. Înțeleg.

50

Dublin
12 octombrie
07.45

În timp ce intra în Dublin, Declan asculta buletinul de știri RTE. Un autobuz ce transporta ingineri maghiari care lucrau la un proiect de irigații la Ad'n Sefra, în Algeria, fusese atacat de niște mujahedini[1] care aveau legături cu organizația interzisă de lege Frontul Islamic de Salvare. La Dhaka, un muncitor elvețian, trimis pentru operațiuni de salvare după recentele inundații, fusese asasinat de un om înarmat. Un jurnalist american, Bill Adair, fusese rănit grav în urma exploziei unei bombe la Ankara, în apropierea hotelului în care stătea. O știre neconfirmată, abia apărută, susținea că un grup de muncitori germani fuseseră luați ostatici în sudul Iranului.

Represaliile pentru criza ostaticilor de la Castletown House luau amploare și amenințau să atingă proporții nebănuite în foarte scurt timp. Declan închise radioul și încetini, intrînd în Drimnagh.

Traficul era încă relativ lejer, dar se aglomera pe măsură ce se apropia ora la care oamenii plecau de acasă. După ce viră cu îndemînare pe cîteva străzi dosnice, Declan evită blocajele foarte probabile din South Circular și din Heuston Station. Intră pe O'Connell Street dinspre chei și traversă podul. Plănui să treacă o dată pe lîngă Poșta Centrală; dacă totul părea în regulă, avea

---

[1] Soldat care luptă în Războiul Sfînt; luptător (pentru libertate etc.) Forma mujahedini este, de fapt, incorectă, fiind un plural (românesc) al unui substantiv arab la plural *(mujahedin)* (n. red.)

să parcheze în primul loc liber de parcare, să meargă după Cosgrave și să-l aducă la mașină. După aceea nu mai avea aproape nici o idee.

Traficul din partea de nord se desfășura încet de-a lungul străzii. Declan rămase în viteza a doua. Era aproape opt. Cosgrave avea să se neliniștească dacă întîrzia prea mult. „Informatorul ăsta cu greu și-ar fi putut alege un moment mai prost s-o dea în bară“, reflectă Declan. Cu două săptămîni în urmă ar fi putut pune la cale o mică operațiune pentru a-l ridica pe Cosgrave și a-l trimite împreună cu familia în afara țării, așa cum îi promisese. Acum era și el într-un pericol aproape la fel de mare. Singura speranță a lui Cosgrave stătea în abilitatea lui Declan de a-i cere lui Martin Fitzsimmons să-i facă o favoare. Dacă Martin nu putea sau, pentru vreun motiv anume, nu voia, Cosgrave trebuia să se ascundă cum știa și să aștepte pînă ce lucrurile aveau să se îndrepte. Dacă aveau să se îndrepte.

Părea să fie un obstacol în față. Lucrări în stradă, din cîte își dădea seama Declan. Apoi, în timp ce mașinile din fața sa se urniră, văzu ce era. Un polițist direcționa traficul pe o străduță din dreapta. Șoseaua era închisă de o dubiță și de o mașină a Gărzii. Doi gardieni stăteau în fața Poștei. Declan putea auzi urlînd o sirenă în depărtare și apropiindu-se încet.

Nu trebuia să se oprească pentru a afla ce se întîmplase. Scena era mult prea familiară, mult prea evidentă. Ucigașii lui Cosgrave trebuie să-și fi făcut treaba fără formalitatea unui proces. Poate simbolismul unei execuții IRA în fața unei poște centrale fusese prea măreț pentru a fi neglijat. De pe aceste scări Pádraig Pearse citise cu voce tare proclamarea Republicii Irlandeze în 1916. Trecătorii de atunci îl ignoraseră pe el și banda lui de așa-ziși eroi. Astăzi, nepoții lor treceau cu mașinile abia aruncînd o privire spre ultima victimă a visului republican.

În timp ce se îndepărta, Declan reuși să distingă cearșaful alb pe care cineva îl aruncase peste cadavrul lui Cosgrave. Îl recunoscu pe ofițerul însărcinat cu acest caz, Breathnach, dar

decise că nu avea nici un rost să coboare şi să pună întrebări. Orice informaţie ar fi avut de gînd să-i dea Seamus Cosgrave, o luase cu el, alături de toate celelalte secrete ale sale.

Era o şansă ca soţia şi copiii lui Cosgrave să nu fi păţit nimic. Declan trebuia să-şi asume riscul de a-i contacta. Dacă Seamus îi lăsase la soră-sa în Terenure, aşa cum avea de gînd, trebuiau să fie încă acolo. Declan nu avea adresa la el, dar ştia numele şi locaţia aproximativă. Se opri lîngă spitalul Rotunda şi intră. Era un telefon public în hol şi era şi o carte de telefon. Sora lui era trecută acolo, sub numele de căsătorie, Mulcahy.

Îi luă douăzeci de minute să ajungă la Terenure. Christine Mulcahy trăia într-o locuinţă din capătul unei străzi înfundate, unde casele erau identice. Se măritase destul de bine, cu un bărbat care reuşise s-o scoată din centrul pentru drogaţi din nordul oraşului unde ea şi fratele ei fuseseră crescuţi. Acum, aproape fără să gîndească, Seamus o tîrîse înapoi într-o lume în care oameni străini vin şi-ţi bat la uşă înainte de nouă dimineaţa.

– Eşti Christine Mulcahy?

Se uită în jur neliniştită. Soţul ei nu se dusese la serviciu în acea dimineaţă, pentru cazul în care ar fi apărut necazuri.

– Cine întreabă?

– E în regulă, doamnă Mulcahy. Nu sînt aici pentru a vă face necazuri. Sînt un prieten de-al lui Seamus.

– Care Seamus?

– Fratele dumneavoastră, Seamus Cosgrave. Haideţi, nu avem timp de joacă! Teresa şi copiii sînt la dumneavoastră?

Se întoarse şi strigă:

– Tim! Vrei să vii puţin?

Declan insistă:

– Christine, vrei să mă asculţi? Teresa poate avea necazuri. Trebuie s-o scoţi de aici cu prima ocazie. Mă înţelegi?

Un om solid apăru în uşă. Timothy Mulcahy era instalator de meserie, iar pasiunea sa era culturismul. Într-o mînă ţinea o

ţeavă, de parcă s-ar fi gîndit că ţeava şi volumul să masiv l-ar ajuta să pună pe fugă un puşcaş IRA.

– Numele meu este Declan Carberry, zise Declan. Poate că Seamus v-a vorbit de mine.

Tim ieşi în faţă:

– Ce mama dracului cauţi pe-aci? Avem şi-aşa destule necazuri, fără să mai vii şi tu să mai aduci altele. De ce nu te cari dracului de-aci?

– Ascultă, zise Declan. Nu-mi pasă ce crezi despre mine sau despre ceea ce fac, sau despre ce s-a întîmplat între Seamus şi mine. Dar a fost împuşcat în dimineaţa asta şi înainte de a muri mi-a spus că oamenii care sînt pe urmele lui ar putea veni şi după Teresa.

Sîngele se scurse de pe faţa lui Christine Mulcahy. Soţul ei făcu un pas spre Declan, ridicînd ţeava ameninţător.

– Păstrează-ţi ameninţările pentru tovarăşii de arme ai lui Seamus, dacă ajung aici, zise Declan. Sînt aici să-i salvez familia şi pentru moment eu sînt singura şansă pe care o au. Pot să intru sau trebuie să stăm aici în uşă, să ne vadă toată lumea?

Tim Mulcahy părea să nu fi înţeles gravitatea situaţiei. Mai făcu un pas spre Declan. Christine păşi între ei.

– Are dreptate, Tim! Pentru Dumnezeu, hai să intrăm, să nu stăm în stradă! Dacă Seamus a căzut, o să vină s-o caute pe Teresa, cu siguranţă.

Declan intră. Acum hotărîse ce trebuie să facă. Teresa Cosgrave şi copiii ei trebuiau să fie duşi undeva unde era mai sigur ca aici, undeva unde IRA nu avea să-i găsească niciodată. Cu resursele limitate pe care le avea la dispoziţie, se putea gîndi la un singur loc.

În timp ce Christine îi trimise pe copii sus şi se duse să-i spună cumnatei sale vestea cea proastă, Declan rămase în hol, păzit îndeaproape de Tim. Holul mirosea a mîncare. Ornamente strălucitoare atîrnau de pereţi fără vreo ordine anume, cele mai multe fiind suvenire din vacanţele petrecute pe meleaguri însorite.

Uriaşul părea plin de o furie nedirecţionată. Să ai tot corpul acela voluminos şi să nu faci cu el nimic altceva decît să-ţi umfli deltoizii şi tricepşii la concurenţă cu alţii la fel de plini de muşchi. Corpul său începea şi se termina în sine, muşchi de dragul muşchilor, putere de dragul puterii şi toate astea pentru ceea ce mărunta vanitate a unui om putea căpăta în acele scurte momente de expunere în concurs. Dacă se decidea să atace din nou, Declan ştia că îl poate doborî cu o singură lovitură bine plasată. Mintea învingea muntele aproape întotdeauna, doar cu puţină pregătire. Iar uneori cruzimea pură cucerea orice, aşa cum se întîmplase la Castletown House.

Culturistul stătea şi se uita la Declan, străduindu-se să pară mai mare decît era. Nu schimbară nici un cuvînt. Declan bănuia că el este mai afectat de moartea lui Seamus Cosgrave decît cumnatul său.

Un sfert de oră mai tîrziu, Christine se întoarse. Ochii ei erau umezi, iar vocea i se poticnea. Cuiva îi păsa de Seamus, deci.

– Spune că va merge cu dumneavoastră cu o condiţie. Îi vrea morţi pe cei care l-au ucis pe Seamus al ei. Trebuie să-i promiţi asta.

Îşi scutură capul. Aproape că se aşteptase la asta.

– Ştii că nu pot promite un lucru ca ăsta.

– Spune că o s-o facă ea, pentru că altfel nu va rămîne întreagă. Mai bine s-o faci singur, zice ea, e mai legal.

– Nu ar fi legal, zise el. Şi ştii că n-ar avea nici o şansă. Nu împotriva unor oameni ca ăia.

– Asta e condiţia ei.

Închise ochii. Voia să recupereze somnul pierdut, să alunge durerea de cap pe care o simţea furişîndu-se spre el înarmată cu un instrument tăios. Dacă Teresa Cosgrave rămînea pentru a-şi răzbuna soţul, fără îndoială că avea să-l urmeze în mormînt, foarte repede. Culturistul nu avea să-i accepte niciodată pe copii, Declan era sigur de asta. Se părea că trebuie să înfrunte responsabilitatea. Se gîndi la Máiréad, înecat în propria

neajutorare. Erau atîtea morți pentru care putea fi responsabil. Deschise ochii.

– E în regulă, zise el cu o voce joasă. Promit că o să fac tot ce pot. Nu poate fi o garanție, pentru că în astfel de cazuri nu poate fi niciodată ceva sigur. Dar o să fac tot ce pot.

Un minut mai tîrziu, Teresa, cu ochii roşi şi cu fața albă, ieşi din sufragerie. Era îmbrăcată într-un taior roşu din lînă şi o fustă verde cu carouri. Nici una nu îi venea bine.

– Adu copiii, îi spuse surorii sale. E timpul să ne vedem de drum.

Apoi se uită la Declan. El nu-şi putu da seama dacă e o privire rugătoare sau una plină de ură.

O apucă pe un drum ocolit spre Killiney, conducînd cu viteze diferite, apucînd-o brusc pe scurtături, uitîndu-se tot timpul în oglinda retrovizoare după un semn că ar fi urmăriți. Teresa stătea în față, ținîndu-l pe mezin în poală. Ceilalți cinci copii stăteau înghesuiți în spate. Stăteau nemişcați, cu fețele împietrite, simțind că li se întîmplase ceva groaznic, nefiind încă siguri ce anume, temîndu-se de cum aveau să se termine toate astea.

Teresa nu-i adresă nici un cuvînt. Din cînd în cînd Declan o surprindea uitîndu-se în direcția lui şi de fiecare dată privea în altă parte, incapabil să privească în ochii ei. Ştia că ea îl consideră responsabil de moartea soțului ei şi ştia că, dacă n-ar fi fost vorba de presupusa putere de a o proteja şi de a-i pedepsi pe ucigaşii lui Seamus, l-ar fi ucis cu mîinile goale.

Ironia era că avea foarte puțină putere pentru a o proteja sau de a-i pedepsi pe vinovați. O moarte pentru moartea lui Seamus era aproape sigur dincolo de puterile sale. Chiar în timp ce treceau prin suburbiile din sudul Dublinului, Amina înfrunta o amenințare mult mai lipsită de sens şi o moarte la fel de dură ca tot ce i se întîmplase vreodată lui Seamus Cosgrave. Seamus cel puțin mersese la execuție ştiind motivul. Amina putea muri fără să ştie măcar identitatea ucigaşilor, şi încă şi mai puțin adevăratul motiv al acțiunii lor.

Sosiră la casa lui Declan. Era singurul adăpost pe care i-l putea oferi, și încă unul temporar. Concepta se putea întoarce în orice moment. Nu putea să-i ducă la Craigpatrick – nici nu se gîndise la asta. Cel puțin în Killiney familia Cosgrave avea să fie la adăpost de ochii iscoditori pentru cîteva zile. Și poate că nu aveau nevoie de atîta timp dacă Martin Fitzsimmons le aranja ceva pentru plecare, presupunînd că se putea aranja ceva. Declan își alungă gîndul din minte. Avea să rezolve această problemă atunci cînd va fi timpul.

Îi arătă Teresei congelatorul plin, îi explică cum funcționează încălzirea centrală, mașina de spălat rufe și cea de spălat vase. Îl urma lipsită de vlagă și ascultînd fără nici un interes. Copiii stăteau într-o cameră din spate, copleșiți încă, privind marea liniștită după furtună. Declan se întrebă dacă ajunseseră vreodată în viața lor atît de departe. Poate cel mai mare dintre băieți va putea să viziteze Gaeltacht, așa cum plănuia, sau poate Frații aveau să-l acapareze pentru totdeauna, să-l salveze din fața sorții care îl aștepta undeva pe străzile drogaților din nordul orașului.

În timp ce se îndrepta spre mașină pentru a pleca, Teresa veni după el.

– A spus că trebuie să-ți dau asta, murmură ea, împingîndu-i în mînă o hîrtie împăturită. Dacă nu va reuși să te întîlnească. Aș fi rupt-o, dacă n-aș fi crezut că te va ajuta să-i găsești pe cei care au făcut-o.

Declan despături hîrtia și citi.

> Un om de nume Aboo Hitter a sosit în Belfast acu' două zile s-a-ntîlnit cu Maureen O'Dalaigh & acum îi în ținutu' Monaghan cu o unitate specială nu știu unde, cată musulmeni asta cercai să afli?

Cînd Declan ridică privirea, Teresa se întorsese în casă. Împături hîrtia din nou și o băgă în buzunar.

În timp ce ieșea din nou în șosea, un om din spatele unei dubițe a corporației Dublin parcată peste drum apăsă pe un buton al stației de emisie-recepție:

– Cinci către bază, Pasărea Unu a părăsit cuibul.

51

Dublin
10.24

Declan îi telefonă lui Martin Fitzsimmons dintr-o cabină telefonică din Bray.

– Nu pot vorbi acum, Declan. Ne întîlnim într-o jumătate de oră la Macartney Bridge, pe Baggot Street.

Declan conduse direct în oraş şi parcă la Wilton Terrace. Un Peugeot albastru trase la cîţiva metri alături. Stătuse în spatele lui exact de cînd trecuse de ambasada americană, luînd locul Fordului negru care îl urmărise din Blackrock. Nu riscau nimic.

Martin aştepta pe malul canalului îmbrăcat într-un pardesiu bej şi purtînd un fular negru. Declan i se alătură şi pentru o vreme priviră apa. Nu trecea nici o ambarcaţiune. În Herbert Place o femeie se plimba cu un copil. Trecu un biciclist cu o şapcă gri. Aici erau rupţi de oraş.

Declan îi arătă lui Martin hîrtia pe care i-o lăsase Seamus Cosgrave.

– Nu prea are cine ştie ce înţeles, nu-i aşa, Declan?

– Ba dimpotrivă, cred că are. M-am gîndit la cine ar putea fi acest Aboo Hitter. Nu mi-a luat mult. Numele său arab este Abu Hida. Este omul de bază al Hezbollah-ului, cel mai bun. Sau cel puţin era, cînd am fost eu în Liban. Tatăl său este şeicul Mu'in Usayran, unul dintre ostatici. L-au trimis să-l găsească şi să-l scoată de acolo.

– Cu ajutorul IRA.

– Ar putea fi ostaticii în Monaghan?

Martin îşi scutură capul.

– În locul ăla nu sînt, zise el.

– Cum poţi fi sigur?

– În faţa Facultăţii de Medicină a fost abandonat azi-dimineaţă un sac, Declan! Un sac de pînză, un soi de rucsac. Unui paznic i-a fost atrasă atenţia de către un student. Nimeni nu ştie cît timp a stat acolo. De mîner era legată o etichetă, cu un mesaj tipărit: „Pentru *taoiseach*". Nu ştim dacă se referă la Mangan sau la Ciaran Clark. Poate că asta nu contează. Oricum, paznicul s-a codit să deschidă sacul, a contactat Garda. Au trimis o maşină imediat. Cred că îşi închipuiau că a mai fost abandonat un cadavru.

– Şi aşa a fost?

Fitzsimmons îşi scutură capul, aproape în semn de regret, după cum i se păru lui Declan.

– Nu, zise el. Sacul era mult prea mic pentru asta. Dar trebuie să-ţi spun că poliţistului care l-a deschis i s-a dat deja liber şi face tratament. Sacul conţinea mîini, Declan! Mîini umane, toate retezate exact din încheietură.

– Chirurgical?

Chiar cînd puse întrebarea Declan simţi secreţia biliară urcîndu-i pe esofag. Ceea ce voise de fapt să întrebe era dacă mîinile erau de bărbat sau de femeie. Dar nici nu-şi putea imagina un răspuns.

– Nu. Patologii cred că au fost retezate printr-o lovitură dată cu un instrument ascuţit şi greu. Aproape sigur, un topor.

– Cadavrul a fost găsit?

– Nu „cadavrul", Declan! Cadavrele, dacă o exista vreunul. În sac erau şapte mîini.

– Dumnezeule Atotputernic!

– Asta nu înseamnă totuşi şapte cadavre. Erau trei perechi şi o mînă singură, ceea ce ar însemna maximum patru cadavre.

– A spus unul pe zi.

– Ştiu. Dacă ne gîndim bine, nu ştim dacă şi-a încălcat cuvîntul în privinţa asta. Ar putea fi un cadavru undeva, aşteptînd

să fie găsit. Mîinile ar fi putut fi tăiate de la oameni care sînt încă în viață. Patologul spune că bieții nenorociți nu erau morți cînd li s-au tăiat mîinile.

– De cine te folosești?

Doi oameni trecură prin dreptul lor de partea cealaltă a canalului. Unul din ei aruncă o privire scurtă spre ei, apoi se uită în altă parte.

– O'Hara. Are o echipă bună, care lucrează la asta chiar acum. Dar mîinile în sine nu ne pot spune prea multe.

Declan privi în jos, la apa care curgea încet. O hîrtie plutea dusă de curent, ambalajul unei pungi de pîine. Se scutură.

– Parc-ar fi o glumă macabră, zise el.

– Da, poate chiar asta și este. Martin se opri. Declan, continuă el, cred că ar trebui să știi că nu sînt mîini de femei printre cele pe care le-am găsit.

Ceea ce simți Declan nu era atît ușurare cît o nouă teamă, o teamă aproape insuportabilă. Nu-și putea șterge din minte o singură imagine: mîna Aminei întinzîndu-se după a lui, în ziua aceea, lîngă rîu, și căldura ei, și modul în care se mișca ușor, complet acoperită de mîna lui.

– Sînteți siguri că mîinile aparțin ostaticilor?

Chiar și o fărîmă de speranță era mai bună decît nimic.

Martin dădu din cap.

– Era și o casetă în sac, alături de mîini. Băgă mîna în buzunar și scoase o casetă audio neetichetată. Asta este o copie pe care am făcut-o pentru tine. Mă îndoiesc că vei obține de la ea mai mult decît noi. Vocea este clară. American. Texan, după cum susțin specialiștii. Mesajul e destul de nebunesc, dar oferă un soi de explicație pentru afacerea cu mîinile.

– A fost vreun martor care ar fi putut vedea cînd a fost abandonat sacul la facultate?

– Acum îi interogăm pe studenți și pe profesori, dar sînt slabe speranțe.

– Ziceai ceva despre faptul că ești sigur că ostaticii nu sînt în Monaghan.

– O'Hara a găsit urme de sare pe mîini și în țesătura sacului. Sare de mare. Sacul era îmbibat de apă de mare. O'Hara e sigur că sînt ținuți pe coastă. Simplifică substanțial căutarea. Și scoate din discuție locuri ca Monaghan.

– Ei bine, acum sînt numai cinci mii de kilometri de coastă de căutat, plus împrejurimile, nu-i așa?

Martin zîmbi.

– Ai uitat moștenirea țării tale, omule! N-ai citit niciodată în școală Peig Sayers sau ceva de genul lui? Nu ți-a trecut prin minte că ar putea fi pe o insulă?

– Mi-a trecut prin minte. Se opri. Acum, că ajunsese atît de departe, trebuia să fie sigur că merita să continue: Spune-mi, Martin, trebuie să continuăm cu asta? Cu siguranță, nu mai contează acum, atîta timp cît sînt găsiți. Afacerea dintre Harker și mine... ei bine, asta-i altă poveste, poate să mai aștepte.

– Nu sînt sigur, Declan.

– Ce vrei să spui?

Martin ezită:

– Hai să ne mișcăm puțin, Declan!

Porniră pe Herbert Place, spre Huband Bridge.

– Declan, ai auzit vreodată de ceva numit Rețeaua Iataganul?

Declan își scutură capul.

– Nici eu n-am auzit pînă ieri-seară. Nu-mi puteam da seama de ce era atît de important pentru MI5 să preia controlul afacerii ăsteia. Sînt motive evidente, desigur, dar nu consideram că vreunul dintre ele ar fi suficient. Și, cu cît am observat mai mult ce făcea Harker, cu atît mai convins am devenit că trăgea de timp. Am început să devin mai interesat de Harker decît de ostatici.

– Și acum?

– Harker era în contact cu șeful său din Belfast, pe căi ocolite, prin intermediul unei legături sigure din ambasada britanică. Băieții mei s-au chinuit pînă aseară la șapte să găsească o cale

de interceptare. Încă e imperfectă, dar am reuşit să înregistrez cîteva mesaje. În trei dintre ele am dat peste o referinţă despre ceva numit Iataganul.

Acum, asta mi-a sunat a ceva din Orientul Mijlociu, aşa că m-am gîndit că ar trebui să întreb în jur, să văd dacă înseamnă ceva pentru oamenii care ştiu despre ce e vorba. În Europa, responsabilitatea pentru adunarea informaţiilor despre teroriştii arabi suspecţi stă pe umerii germanilor. Aşa că m-am gîndit să-i întreb pe cîţiva dintre prietenii mei germani dacă lucrul ăsta le spune ceva. Dar înainte de a-ţi spune ce mi-a zis unul dintre ei, o să fie nevoie să-ţi explic ceva ce s-ar putea să nu ştii.

Se opri. Ajunseseră pe Huband Bridge, de unde începea să coboare Percy Place.

– În martie 1990, continuă Martin, după reunificarea Germaniei, comandanţii departamentelor de informaţii au început să-şi restructureze operaţiunile de contrainformaţii. De atunci, agenţiile de informaţii aliate, care fuseseră tratate ca prietene, sînt considerate străine. Au existat şi propuneri pentru trecerea la operaţiuni împotriva Statelor Unite, a Franţei şi a Marii Britanii. Asta era normal, avînd în vedere numărul de operaţiuni pe care personalul în chestiune le executaseră deja pe pămînt german. La sfîrşitul lui 1991, instalaţiile electronice din Germania de Vest care fuseseră sub controlul americanilor, francezilor şi britanicilor au fost preluate de către germani. Dar ei n-au obţinut numai echipamentul. Au găsit o cale să intre în dosare care pînă atunci le fuseseră interzise. Omul cu care am vorbit aseară e Helmut Kuchler, directorul adjunct al Bundesamt für Nachrichtendienst, serviciul lor de informaţii externe. L-am întrebat la ce se referă Iataganul şi mi-a spus.

În timpul Războiului din Golf, americanii şi britanicii au pus la cale o importantă reţea de spionaj în Irak. Reţeaua era cunoscută ca Iataganul şi era proiectată pentru desfăşurarea unei operaţiuni strict secrete, cunoscute ca Proiectul Babilon. Destul de simplu, Proiectul Babilon era gîndit pentru a localiza şi a

distruge o instalaţie secretă cu care se producea un soi de gaz asemănător sarinului, împreună cu mijloacele prin care putea fi livrat. Tot ceea ce ştiu aliaţii este că, la fel ca sarinul, ăsta este un gaz binar, renumit pentru că este de o mie de ori mai puternic decît formula de bază, şi că încă se mai produce. Aparent, Iataganul a avut succes. Un raport a ajuns la o staţie de interceptare a CIA din Arabia Saudită. Spunea că locul a fost identificat şi găsit, şi se dădeau ordine pentru trimiterea agenţilor pe teren. O echipă SAS a fost trimisă cu scopul ăsta, dar agenţii Iataganului nu au ieşit la lumină niciodată. S-a presupus că Iataganul eşuase şi că agenţii – şaisprezece cu toţii – fuseseră ucişi. Dar curînd după sfîrşitul războiului a început să circule zvonul că au fost capturaţi şi sînt ţinuţi în diverse locuri din Orientul Mijlociu. Acum sînt ostatici în cinci ţări diferite, de diverse grupări extremiste. Spre deosebire de alţi ostatici, prezenţa lor a fost ţinută secretă. Familiile lor cred că au fost ucişi în operaţiuni sub acoperire şi nimeni altcineva nu mai ştie de existenţa lor. Dar au fost folosiţi ca instrumente pentru a negocia eliberarea teroriştilor. Britanicii şi americanii îi vor, Declan, vor foarte mult să-i scoată de-acolo.

Se opriră. Doi îndrăgostiţi trecură ţinîndu-se de mînă. Circulaţia era normală pe Baggot Street.

– Vrei să-mi spui... începu Declan.

– Asta e tot ce ştie prietenul meu german.

– Dar spui că Harker şi Willoughby sînt implicaţi în asta.

– Da.

– Nu puteau pune la cale conferinţa, Martin. A fost iniţiativa lui Pádraig Pearse, chiar de la început. Ştiu sigur asta.

– Fără nici o îndoială, Declan! Cu toate că socotesc că ar fi putut fi influenţat pe parcurs cu privire la cei pe care trebuie să-i invite. Sau, mult mai probabil, Ciaran Clark a fost influenţat.

– Isuse, Martin, a fost mană cerească pentru ei. Odată ce am pus la cale conferinţa...

– Au intrat în joc CIA şi MI5. Şi acum au propriii ostatici.

– În timp ce ei negociază eliberarea agenților Iataganului, Harker trage de timp pe-aici. Declan se opri, gîndindu-se. N-ar fi folosit propriii oameni pentru asta. Era prea periculos dacă se întîmpla ceva. Aş crede că e un grup independent, căruia nu-i poate fi luată urma de către nici o agenție de informații. În cazul ăsta, cum îi controlează Willoughby pe răpitori?

– MI5 au omul lor cu ei. Willoughby s-a referit la o ştire pe care o primise de la el acum două zile. Declan, n-o să-ți placă asta!

– Nu înțeleg.

– Intermediarul este un tip pe nume Peter Musgrave. Cred că ştii deja despre el.

O tăcere grea se lăsă în jurul celor doi bărbați. Circulația, trecătorii, un radio zgomotos din apropiere dispărură. Declan închise ochii şi pentru o clipă fu înapoi în cofetărie, uitîndu-se în ochii ucigaşului fiicei sale. Iar fața deveni o fotografie dintr-un dosar, o fotografie cu nume şi identitate.

Martin Fitzimmons întinse o mînă şi strînse brațul lui Declan.

– Declan, pot să te scot din asta. Nu e uşor, dar sînt cîteva modalități. O identitate nouă...

– Nu poți da o identitate unui mort, Martin. Trebuie să mă descurc aşa.

– Din cauza femeii?

– Amina? De unde ştii despre ea?

– Dumnezeule, Declan, cîteodată mă gîndesc că te-ai născut ieri. Scrie în dosarul tău.

Declan îşi scutură capul. Gîndindu-se la Amina îşi dădu seama că nu mai luase legătura cu Concepta de cînd intrase în buncăr. Se întreba cum o mai duce.

– Ceea ce contează nu e în nici un dosar, Martin. Ai grijă de tine, o să luăm legătura.

– Declan... Martin întinse o mînă în care ținea un cartonaş pe care fusese mîzgălit un număr. Nu ştiu cît timp mai putem ține legătura cu toate cîte se întîmplă. Întăresc securitatea la granițe. Dacă ai nevoie de ajutor şi nu mă găseşti, foloseşte numărul ăsta.

Nu cunoşti omul şi nu vei avea nevoie de numele lui. Spune-i doar cine eşti şi el va face ce va putea.

Declan luă cartonaşul şi-l băgă în buzunar.

– Mulţumesc, Martin. Fii cu ochii-n patru! Îţi trimit o vedere de la mare.

Martin îl privi pe Declan îndepărtîndu-se şi traversînd Street către Wilton Terrace. El îşi lăsase maşina în Haddington Road. Cînd se întoarse să plece, îi văzu pe îndrăgostiţi venind spre el, ţinîndu-se în continuare de mînă, lipiţi unul de celălalt. Se gîndi la Declan şi la iubita lui pe care o regăsise doar pentru a o pierde din nou. Le zîmbi, iar fata se întoarse uşor şi îi zîmbi şi ea. Nu văzu cuţitul din mîna ei liberă, dar simţi ceva fierbinte intrîndu-i în stomac şi tăindu-l pînă la stern. Nu avu timp să înţeleagă. Ultimul lucru pe care îl văzu în minte fu faţa frumoasă şi zîmbetul de pe buzele ei. Apoi îl podidi sîngele.

52

Biroul legăturilor de securitate
Thiepval Barracks
Lisburn
12 octombrie
14.18

Malcolm Blake credea că bătrînul arată rău. Stătuse treaz toată noaptea şi o bună parte din dimineaţă, lucrînd cu Rigby şi cu el la noua operaţiune. Cel mai mare obstacol în calea succesului era lipsa informaţiilor detaliate despre locul în care se găseau Conor Melaugh şi unitatea lui specială. „Monaghan" era mult prea vag.

Willoughby nu avea nici cea mai mică intenţie să anunţe autorităţile din Dublin că o unitate specială din nord activa pe teritoriul lor. Asta putea face imposibilă o operaţiune precum cea pe care o avea el în minte, pur şi simplu din cauza creşterii prezenţei poliţiei şi a armatei în zonă. Dar fără o recunoaştere la faţa locului avea să le fie într-adevăr foarte greu să obţină informaţii de calitatea celor de care aveau nevoie. Operaţiunea Răspunsul părea sortită eşecului din faza de proiect.

Aveau nevoie de o breşă, şi aveau nevoie de ea rapid. La 14.18 au găsit-o.

Un specialist în comunicaţii care lucra la o staţie de monitorizare a Agenţiei Naţionale de Securitate a Statelor Unite din Menwith Hill, Yorkshire, interceptase o convorbire din Irlanda către Baalbek, în Liban, între 07.09 şi 07.14, în acea dimineaţă. Convorbirea fusese înregistrată şi se trimiseseră detaliile, conform rutinei, către Divizia K din cartierul general al britanicilor,

în Cheltenham, unde ajunsese pe biroul unuia dintre cei şaizeci de oameni care se ocupau de comunicaţiile irlandezilor.

Toate comunicaţiile între Irlanda şi Orientul Apropiat fuseseră supravegheate după atacul de la Castletown House, iar aceasta fusese trimisă direct către Divizia T din cadrul MI5, la Thames House. O a doua copie plecase deja din Menwith Hill către Unitatea 10 Comunicaţii Orientul Mijlociu a Statelor Unite, cunoscută ca OC10.

Mai tîrziu, în acea dimineaţă, o casetă care avea înregistrarea convorbirii a fost ascultată de către un vorbitor de arabă, specialist în problemele Orientului Mijlociu din Divizia K, dar abia puţin după ora două detaliile au fost conspectate şi trimise biroului MI5 din Irlanda de Nord, de unde i-au fost înaintate lui Alan Rigby.

Willoughby se aşeză. Faţa sa începea să devină cenuşie de la lipsa de somn şi de la proasta dispoziţie.

– Ce-ai aflat? Ar fi bine să fie interesant.

– Este interesant, zise Rigby. Ieri-dimineaţă a avut loc o convorbire telefonică dintr-un mic orăşel din Monaghan, Ballybay, cu un număr din Baalbek. Destinatarul era Ishan 'Abbas, un membru al consiliului naţional al Hezbollah-ului. Cei din Divizia K nu sînt încă siguri cu privire la identitatea celui care a sunat, dar sînt şanse foarte mari să fie Abul-Fath Muhammad Usayran, mai bine cunoscut sub numele de Abu Hida.

– Vorbeşte în engleză.

– Un luptător, Geoffrey. Cel mai bun pe care-l au. Cînd o să citeşti transcrierea o să-ţi dai seama. A venit să-l elibereze pe unul dintre ostatici. Unitatea specială a fost rechemată la treabă ca să-i asigure întăriri. Maureen O'Dalaigh e băgată şi ea. I-am prins, Geoffrey! Cel mai frumos cadouaş care a existat vreodată.

53

Craigpatrick
12 octombrie
15.45

Călătoria înapoi spre vest decursese fără vreun incident vizibil. În timp ce Declan vorbise cu Martin Fitzsimmons, un mic dispozitiv de localizare fusese ataşat de toba maşinii sale. Maşina care îl urmărea spre Clare nu s-a apropiat niciodată la mai puţin de doi kilometri aşa că, deşi folosise oglinda retrovizoare destul de des şi aşteptase pe margine să fie depăşit de maşinile din spate, nu a fost nici o clipă conştient de faptul că este urmărit.

Grainne Walsh îl aştepta în grădina din spatele casei privind cum se schimbă lumina soarelui pe apele lacului, în acea după-amiază tîrzie. Avusese o zi grea, în care trebuise să menţină moralul echipei ridicat în absenţa lui Declan.

– Îmi pare rău, zise el, aşezîndu-se pe bancă lîngă ea. Era foarte important.

– Dominic Lawlor mi-a spus că a fost nevoie să scoţi un informator din necazuri.

– Aşa e.

– Şi l-ai scos?

Îşi scutură capul. Pe lac un bîtlan ţîşni pe deasupra apelor întunecate. Seamus Cosgrave privise oare vreodată o privelişte ca aceasta în viaţa lui întunecată? se întrebă Declan. Mirosise vreodată un aer atît de proaspăt? Văzuse lumina soarelui atît de clar? Auzise atîtea cîntece de păsări adunate împreună? Pescuise într-un lac adînc, mersese pe iarbă umedă care să nu fie plină de cioburi de sticlă, făcuse dragoste într-o pădure de pini? El şi cei

de teapa lui erau cu toţii prinşi de vicii, deznădejde, invidie, duritate şi păcat şi lipsă de dragoste. Cu cîtă disperare trebuie să-şi fi dorit o viaţă nouă!

Grainne înţelese din felul în care îşi scuturase Declan capul. Ştia sfîrşitul care-i aştepta pe informatori şi vina pe care cei ce se ocupau de ei o simţeau cînd acesta sosea. I se întîmplase asta de două ori. Soţia celui de-al doilea îşi omorîse familia şi se sinucisese din cauza disperării. După aceea Grainne refuzase să mai ia vreodată pe cineva sub supraveghere.

Declan îi spuse de mesajul agramat al lui Cosgrave, de faptul că pomenise de Aboo Hitter, de legătura făcută cu Maureen O'Dalaigh. Începea să aibă un fel de înţeles, absurd.

– Cred că omul ăsta a fost la Belfast acum două seri, zise ea.

Fuseseră ştiri noi despre lupta armată din Andersonstown şi Liam Kennedy reuşise să extragă detalii mai clare de la diferite surse din Dublin, folosind un modem sigur şi o parolă adusă la zi pe care i-o dăduse Martin Fitzsimmons. Grainne îi spuse lui Declan ce aflaseră: Bătălia poartă amprenta unui luptător de elită, zise ea. Dar se poate să fi fost o eroare gravă. Britanicii nu vor lăsa nici o piatră neîntoarsă pentru a-l găsi. S-ar putea să descopere că nu e aşa uşor să ajungă la ostaticii ăia. Dacă îl caută MI5, vor şti că e acolo în momentul în care va scoate un deget afară.

– Nu-l caută pe el, zise Declan. O caută pe O'Dalaigh şi unitatea specială.

Îi explică despre ambuscada de la Malone House şi despre răzbunarea MI5. Dar nu-i pomeni de Austin McKeown sau de legătura cu atentatul la viaţa sa.

– Asta complică lucrurile, zise Grainne.

– Ne dă o şansă în plus să-i găsim pe ostatici. Dacă-l putem localiza pe Abu Hida, s-ar putea să ne poată conduce la ei.

– Şi dacă el ajunge primul acolo?

– S-ar putea să fie în stare să facă treaba pentru noi.

Grainne privi spre lac şi apoi din nou spre Declan.

– Şi dacă treaba lui e să-i omoare, nu să-i elibereze?

Credeți că sînteți deștepți. Vă credeți isteți, credeți că Dumnezeu vă vorbește. Ei bine, eu nu sînt așa isteț, la dracu', dar știu că sînteți o adunătură de căcat.

Vocea răsuna în bibliotecă așa cum răsună vocea unui copil în biserică, ascuțită și nelalocul ei. Declan simți dintr-o dată neliniștea pe care o inspira fiecăruia. Ascultau cu detașarea politicoasă a bărbaților și a femeilor cărora religia nu le trezise niciodată emoții neobișnuite sau sentimente exagerate. Fiecare dintre ei era un produs al sistemului educațional catolic al Irlandei și chiar dacă cei mai mulți dintre ei își pierduseră credința cu multă vreme în urmă, nici unul nu se gîndise măcar o clipă să o schimbe cu excesele fundamentaliștilor protestanți.

Myles O'hUiggin stătea ghemuit într-un colț, aparent mult mai interesat de propriile gînduri decît de rătăcirile predicatorului texan. Dar el era singurul care urmărea cursul predicii, el era singurul care vedea semnificația aluziilor, a interpretării excentrice a citatelor biblice.

La dracu', pentru asta am fost trimis. Să rup pecețile cărții. Să destram cele șapte peceți ale celor șapte manuscrise. Și am văzut apoi, în mîna dreaptă a Celui ce ședea pe tron, o carte scrisă înăuntru și pe dos, pecetluită cu șapte peceți. Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas mare: Cine este vrednic să deschidă cartea și să desfacă toate pecețile ei?

Expresia feței profesorului se schimbă. Nu mai era dus pe gînduri, ci părea un om care se trezește după un somn lung. Vocea continuă, pompoasă, triumfală, plină de sine și, cu cît vocea vorbea mai mult, cu atît mai îngrijorată devenea expresia de pe fața lui Myles O'hUiggin.

În povestea lui David și Goliat știm că armata lui Israel reprezintă umanitatea, iar filistenii reprezintă forțele Satanei, așa cum asirienii din Cartea lui Isaia reprezintă Statele Unite, iar cele două triburi îi reprezintă pe urmașii lui David.

Myles O'hUiggin aproape căzu de pe scaun.

– Doamne Sfinte, zise el.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Declan oprind caseta.

– Nu-i nimic, Declan. Numa'... Tocmai mi-a confirmat ceva ce pînă acum bănuiam numai. Lasă caseta să meargă. Vreau să aud cum se termină.

Ascultară explicația complexă a profeției din Cartea lui Daniel. Din nou O'hUiggin fu singurul care urmări șirul gîndurilor predicatorului.

> În noaptea asta L-am întrebat pe Dumnezeu ce să fac acum. M-am rugat pentru sprijin și am deschis Biblia. Am citit următorul verset, în a doua Carte a lui Samuel: „Și David îi conduse pe tinerii săi, iar ei îi nimiciră și le tăiară mîinile și picioarele și le dădură drumul în albia Hebronului".

Predica merse mai departe cu concluzia de acum știută.

> Am auzit că propria voastră lege spune că e drept să tai mîna unui hoț; așa că probabil asta vom face.

Dar caseta nu se termina aici. Caseta continua să dezvăluie cum Ezekiel își punea toporul și butucul pe podium, cum cei patru ostatici aleși erau aduși în față, cum prima lovitură de topor răsunase în tăcerea deplină. Numai urletul teribil care urmă loviturii îl făcu pe Declan să se ridice și, cu o mînă tremurătoare, să închidă casetofonul. Nimeni nu scoase un cuvînt. Nimeni nu putea să se uite la cel de lîngă el. Rămaseră așa pentru foarte multă vreme.

La șase, telefonul din birou sună din nou.

– Aș vrea să vorbesc cu Declan Carberry.

– Eu sînt Carberry. Cu cine vorbesc?

– Nu ne-am întîlnit niciodată, dar cred că-mi știi numele. Eu sînt Anthony Harker.

Declan nu răspunse imediat. Zgomotul loviturii de topor îi răsuna încă în cap, inexpugnabil, ca și urletul care umpluse biblioteca pînă cînd fusese redus la tăcere.

– Da, zise el după un timp. Am auzit de tine. Ce vrei?

Nu ştia cum îl găsise Harker. Erau atîtea modalităţi, încît nu mai conta pe care anume o folosiseră.

– Te-ai descurcat foarte bine, domnule Carberry. Guvernul Irlandei are toate motivele să fie mîndru de dumneata. I-ai servit cu generozitate. Eu personal sînt foarte surprins de integritatea ta şi de resursele tale inepuizabile. Te admir. Dar ce rost are să mergem mai departe? Cabala care te-a pus să acţionezi de capul tău a fost dizolvată. Cumnatul tău a demisionat din funcţie şi acum e din nou un simplu cetăţean. Seán Roche s-a pensionat mai devreme. Eoin Ceannt a fost demis. Martin Fitzsimmons este mort.

– Ce?

Declaraţia seacă îl lovi pe Declan direct în stomac.

– A murit azi-dimineaţă în ceea ce poliţia numeşte o crimă din răzbunare. Cineva l-a înjunghiat mortal chiar pe Baggot Street, lîngă canal. Se pare că a fost văzut mai devreme vorbind cu un bărbat neidentificat. Poliţia încearcă să-i facă un portret.

Făcu o pauză scurtă, deliberat. Declan simţi că i înmoaie genunchii. Îşi muşcă buzele cu putere.

– Continuă, zise el.

– Dacă trebuie învinovăţit cineva pentru această operaţiune ilegală, nu eşti tu sau echipa ta. Superiorii tăi ţi-au cerut să îndeplineşti o misiune, nu aveai de ales, ai crezut că faci ceea ce e mai bine. Prim-ministrul mi-a cerut să-ţi spun că acum situaţia s-a schimbat şi că trebuie să consideri ordinele anterioare anulate. Pentru moment, vei fi reinstalat în postul tău de şef al Unităţii Speciale de Detectivi. Dar te pot asigura personal că, de îndată ce se va termina această afacere cu ostaticii, vor avea loc promovări în cîteva posturi mai înalte. Tu vei alege primul.

– Şi dacă refuz?

– Sincer, nu pot să cred că ai fi atît de prost, domnule Carberry. Nu ai nici o alternativă viabilă. Dacă vrei cu adevărat să-i ajuţi pe ostatici, vei fi de mult mai mare folos lucrînd cu noi decît împotriva noastră. Avem nevoie de priceperea şi de experienţa ta. Nu poţi face nimic de unul singur. Chiar dacă îi găseşti

pe ostatici, ce faci? Ce poţi face pentru ei? Nu ai nici o armată, nici o forţă de poliţie, nici o unitate pentru salvarea ostaticilor la dispoziţia ta. Doar o mînă de ofiţeri. Pînă la urmă, tot va trebui să ne dai informaţiile, pentru a ne permite să punem la cale o operaţiune de salvare potrivită sau pentru a negocia de pe poziţii mai puternice. Şi de ce nu o faci acum? De ce nu accepţi inevitabilul, încetînd să mai joci jocul ăsta prostesc?

– Jocul ăsta prostesc, cum îi spui tu, e cel puţin unul pe care îl pot juca după reguli pe care le înţeleg, cu parteneri în care pot avea încredere.

– Vrei să spui că nu ai încredere în propriul guvern sau în propriul prim-ministru?

– Nu eşti *taoiseach*, domnule, şi pînă acum eşti singura persoană cu care am vorbit. Ca să fiu cinstit, nici măcar nu sînt sigur că Ciaran Clark e îndreptăţit să ocupe această funcţie în mod legitim. De fapt, nu recunosc autoritatea lui Clark sau pe a ta. Sau a MI5, în ceea ce mă priveşte.

Cu toată răbufnirea sa, Declan ştia că ce spunea Harker era adevărat şi că în realitate patina pe o gheaţă foarte subţire. Nu avea nici un drept să pună în pericol carierele şi poate chiar vieţile bărbaţilor şi femeilor care lucrau cu el. Iar Harker nu greşise spunînd că ostaticii au şanse mai mari dacă operaţiunea de a-i găsi era pe deplin coordonată şi susţinută de unităţi militare echipate adecvat. Legalitatea ridicării la putere a lui Ciaran Clark sau justeţea prezenţei MI5 în Republică erau doar aspecte colaterale ale dramei centrale a eliberării ostaticilor şi a aducerii răpitorilor în faţa justiţiei.

Dar mai ştia şi că Harker are un plan ascuns la care lucrează. Mersul lucrurilor demonstra că oricine era responsabil de soarta imediată a ostaticilor nu era MI5. Willoughby, Harker şi superiorii lor îşi puteau permite să lase cîţiva musulmani să moară sau să fie mutilaţi, dacă sperau că prin asta vor dobîndi ceva mai multe mijloace de a-i presa pe cei care îi reţineau pe membrii reţelei Iataganul. Dar Declan începea să creadă că intraseră într-o

alianță necurată cu cineva care avea cu adevărat alte planuri, cineva a cărui voce tocmai o ascultase, cineva care i-ar fi omorît pe toți ostaticii dacă îi convenea.

În aceste circumstanțe, operațiunea sa devenea mai importantă ca niciodată pentru siguranța ostaticilor. Ceilalți vor trebui să aleagă, bineînțeles; le va oferi șansa de a continua sau de a accepta oferta lui Harker. Dar el însuși va continua căutarea, chiar dacă va fi nevoie s-o facă singur.

– Ai demisia mea, îi spuse lui Harker. O să o scriu în seara asta și i-o trimit prin fax domnului Clark mîine-dimineață.

– M-ai înțeles greșit, domnule Carberry. Asta nu e o alegere. Vei lucra cu mine sau te voi pune sub arest. Nu există cale de mijloc. Aceeași condiție e valabilă și pentru membrii echipei tale. Astea sînt singurele alegeri pe care le pot lua în considerație.

– Atunci poți să te duci dracului.

Urmă o tăcere lungă. Declan se aștepta ca celălalt să trîntească telefonul, dar nu fu așa. Cînd vocea lui Harker răsună din nou nu mai era moale și nici politicoasă. Toată afabilitatea dispăruse, ca atunci cînd o pisică, întinzîndu-se, își scoate ghearele și privește în jur, adulmecînd prada.

– Tot nu înțelegi. Dacă există un iad pentru creaturi ca noi, atunci tu, nu eu, te îndrepți spre el. Nu vorbesc din Dublin, ci de pe un telefon mobil care nu e la mai mult de un kilometru de locul în care te afli acum. Craigpatrick este înconjurat de o unitate SAS care activează sub autoritatea unității tale de cercetași. Au primit ordine să ucidă pe oricine ar încerca să părăsească zona. Ai o jumătate de oră în care poți cîntări situația cu colegii tăi. Dacă nu ieși după o jumătate de oră, cei din SAS au instrucțiuni să intre în casă și să te ia cu forța. Și cred că e cinstit să te avertizez că orice încercare de a opune rezistență, oricît de mică, va fi tratată fără milă.

54

Ballybay
18.05

Fusese o zi lungă şi grea, şi era departe de a se sfîrşi. Armele fuseseră aduse mai devreme de la Dublin şi depozitate într-un adăpost din apropiere. Seara fusese programată pentru familiarizarea şi antrenamentul cu intensificatorii de lumină de generaţia a treia, cu care aveau să fie dotate armele şi cu dispozitivele de imagine termică perfect capabile să permită vederea prin fum, ceaţă şi materiale subţiri. Nimeni nu avea să meargă la culcare pînă la miezul nopţii sau chiar mult mai tîrziu, dacă se dovedea că învaţă greu.

În timpul dimineţii şi apoi după-amiază, Abu Hida cîştigase respectul îndărătnic al unităţii speciale. La cererea sa, Maureen nu le spusese nimic despre lupta din Andersonstown. Nici nu le spusese vreun cuvînt despre viaţa sa în Liban, despre misiunile în care fusese, despre oamenii pe care îi ucisese. Ieşise numai cu ei pe cîmp, prin pădurile întunecate, peste rîuri învolburate, pe crestele şi pe coastele dealurilor. Şi în tot acest timp îi solicitase mai mult decît fuseseră vreodată solicitaţi în viaţa lor. Îi pusese să alerge, să stea nemişcaţi, să se ascundă, să ţîşnească, să tragă, să înceteze focul.

Nu ridicase nici o dată vocea, nici o dată nu le ceruse să facă ceva ce nu făcuse el mai întîi. La început, se codiseră să-l urmeze. Dar pe măsură ce ziua se depăna, ruşinea de a fi lăsaţi în urmă crescuse şi, în final, încercaseră tot ce le ceruse. Iar unde nu le făcuse nici un reproş verbal pentru a le pedepsi eşecurile, acum le aducea laude pentru fiecare mică realizare.

Erau în bucătărie, devorînd prima masă de după micul dejun. Nimeni nu vorbea. Abu Hida mînca numai pîine și brînză. Maureen fusese în sat să dea un telefon. Abu Hida își dădu seama că îi duce dorul. Toată ziua îi depășise în performanțe pe oamenii din grupul său, iar la sfîrșit părea neatinsă de eforturile sale.

Se auzi un zgomot de pași de pe aleea din față. Abu Hida se ridică și merse la fereastră. Maureen se îndrepta spre casă și, în timp ce o privea urcînd pe alee, simți în el vălul unei certitudini: avea informația pe care o așteptase. Era ceva în pasul ei care lipsise mai devreme, atunci cînd plecase.

Cînd intră pe ușă, el știu că e adevărat. Putea vedea în ochii ei o lumină, o lumină de triumf pe care o mai văzuse de cîteva ori înainte, cînd ținuse pasul cu el sau reușise să ducă la capăt o sarcină dificilă pe care i-o dăduse el.

Cît regreta severitatea vieții sale, înfrînarea tuturor emoțiilor în folosul luptei și al exigențelor acesteia! Putea vedea atît de multe în ochii femeii, putea citi ceea ce stătea nescris în spatele vălului. Maureen O'Dalaigh nu-și acoperise niciodată fața cu o bucată de țesătură, dar învățase cum să poarte un alt fel de mască, cum să se ascundă în spatele unor zîmbete false, al unor trăsături fără expresie, al privirii lungi și amare care nu lăsa nimic să scape. Dar el putea citi mai adînc decît atît, putea ajunge la tot, aproape să atingă sentimentele brute care stăteau atît de aproape de suprafață. Triumful și teama, și entuziasmul, și – recunoștea asta – dorința carnală. Iar regretul din el era ca o piatră, rostogolindu-se constant spre pămînt.

– Au găsit un cadavru pe peninsula Dingle, zise ea, trîntind ușa în urmă.

Era acolo acum, în fața sa, cu ochii ei vii. Îi adusese ceea ce dorea, iar în schimb putea să-l aibă pe el numai pentru ea.

– Un bătrîn, zise ea, pe nume Michael Deighan. Un biet suflet bătrîn, un om care făcea tot felul de treburi prin partea locului și n-a stat niciodată în calea cuiva. L-au găsit pe plajă lîngă Ballyoughteragh în dimineața asta, cu creierii zburați.

– Ei bine, cu siguranță bătrînii sînt băgăcioși, zise Conor Melaugh. Ar fi putut fi omorît pentru o sută de motive. Avem nevoie de mai mult decît un bătrînel cu creierii zburați.

– Taci, Conor, și ascultă, vrei? Sînt străini pe Inis Tuaisceart. Americani sau cel puțin așa spun localnicii, deși nu i-au văzut decît pe cîțiva dintre ei. Au cumpărat niște provizii din Dingle, astă-vară. Spuneau că sînt dintr-o biserică anume și că au venit să se izoleze. Localnicii spun că erau destul de prietenoși, dar s-au închis în sine după ce s-au retras pe insulă. Toți bărbați, nici vorbă să pară necuviincioși. Au fost lăsați în pace. Oamenii din acele locuri respectă izolarea, face parte din felul lor de a fi. Cel puțin, din ce se știe pînă acum sînt încă pe insulă, rugîndu-se. Dar din cînd în cînd cîțiva dintre ei vin la țărm într-o barcă și apoi pleacă pe uscat cu mașinile. Își țin mașinile lîngă niște stînci din dreptul insulei.

– Unde e locul ăsta?

Abu Hida era nerăbdător să vadă locul pe hartă. Simți că trebuie să fie așa: o moarte inutilă, violentă, străini care se ascund, incursiuni frecvente pe uscat.

Maureen găsi o hartă a Irlandei și o întinse pe masă, dînd ceștile și farfuriile la o parte pentru a face loc.

– Aici, zise ea, arătînd în sud-vest, în peninsula Dingle. Aici trebuie să fi fost găsit bătrînul. Puțin mai la sud e adăpostul unde sînt ținute mașinile. Și aici este Inis Tuaisceart.

Abu Hida dădu din cap. O insulă chiar lîngă coastă. Era locul ideal.

– Pe insulă sînt mulți oameni? întrebă el.

Maureen își scutură capul și îi explică ce se întîmplase cu oamenii de pe insulele Blasket. Abu Hida zîmbi în sinea sa. Era tipic, în sinea lui simțea că totul se leagă. Și el ar fi ales tot un astfel de loc.

– Plecăm mîine, zise el. În zori.

55

Craigpatrick
18.11

Declan puse receptorul jos. Mîna îi tremura. Respiră adînc şi făcu un efort să o potolească. Inima îi alerga, iar mintea se grăbea să ţină pasul cu ea. Mai bine de un minut rămase nemişcat la vechiul birou al lui Pádraig Pearse, calculîndu-şi cu iuţeală şansele.

Cel mai uşor lucru era să treacă de partea lui Harker. Declan era sigur că toţi cei din echipa sa aveau să fie promovaţi şi să primească toate beneficiile pe care le-ar fi cerut. Riscaseră destul, iar acum erau implicaţi în ceva pentru care nici unul dintre ei nu-şi dăduse acordul. Cu preţul tăcerii chiar şi el ar fi putut cere şi primi unul dintre cele cîteva posturi guvernamentale. Poate chiar vechea funcţie a lui Ciaran Clark. Sau un post de ambasador undeva, la Paris sau la Washington, sau chiar la ONU, în New York. Nu era nici un lucru pe care Harker şi prietenii săi să nu-l poată face. Iar noul *taoiseach* îşi putea permite să fie generos.

Era destul de cinic să ia în consideraţie asta. La urma urmei, trăise destul de aproape de cercurile guvernamentale pentru a şti ce se întîmplă, fusese destul de adînc implicat în lumea serviciilor de informaţii pentru a şti că refuzul său de a coopera nu rezolva decît foarte puţine probleme sau chiar nici una. Soarta ostaticilor avea să fie – fusese deja decisă – de oameni mult mai puternici şi mult mai cinici decît el. Iar dacă ar fi putut fi sigur că planurile lor prevedeau eliberarea Aminei, s-ar fi declarat mulţumit. Dacă voia, putea chiar să iasă la pensie şi să meargă undeva cu Amina. Asta îşi dorea cel mai mult. Lumea putea să-şi poarte singură de grijă.

Pe de altă parte...

Deschise uşa. Grainne aştepta în camera alăturată.

– Adună-i pe toţi, Grainne! Cît de repede poţi.

Cîteva minute mai tîrziu, întreaga echipă era adunată în bibliotecă. Declan îşi privi ceasul. Le mai rămăseseră douăzeci şi cinci de minute în care să se hotărască.

– Liam, zise el, vreau să iei legătura cu Unitatea pentru căutări şi recuperări de la Aeroportul Shannon. Foloseşte radioul, nu telefonul. Foloseşte un cod de urgenţă. Spune-le că avem nevoie de un Delfin care să ridice unul sau mai mulţi pasageri de aici în douăzeci şi cinci de minute. Spune-le că e o urgenţă, că sînt oameni care au nevoie de asistenţă medicală. Au mai făcut asta, cunosc procedura.

După ce Liam plecă, Declan se aşeză în faţa celorlalţi.

– V-aţi dat deja seama că se petrece ceva. Tocmai am primit un telefon de la Harker. Ştie unde sîntem şi ce facem, şi vrea să ne oprească. Continuă, spunîndu-le cele mai importante date ale conversaţiei. Prin urmare, asta este, zise el. Consider că puteţi avea încredere în cuvîntul lui. Sînteţi cu toţii liberi să plecaţi, fără nici o problemă pentru dosarele voastre. Se rezolvă mai bine decît şi-ar fi putut imagina vreunul dintre voi.

– Şi atunci de ce a fost chemat elicopterul?

– Este pentru oricine vrea să-l folosească. Dacă cineva vrea să plece, va fi lăsat oriunde vrea să ajungă. Nu recomand asta, dar cred că ar trebui să fie alegerea voastră.

– Dumneavoastră îl luaţi, domnule? întrebă Grainne.

– Nu aveţi încredere în el?

Ridică din umeri.

– Cred că îşi va ţine promisiunile, cel puţin, în ce priveşte echipa asta. Aţi fost băgaţi în afacerea asta de fostul *taoiseach* şi de membrii conducerilor serviciilor de securitate. Nu e nici o vină în asta. Harker n-are nici un motiv să vrea răul vreunuia dintre voi. Ba chiar dimpotrivă. I-aţi putea fi de folos.

– Dar nu şi dumneavoastră.

Declan își scutură capul.

– Nu, zise el, eu nu.

Grainne îl privi lung. Era ceva ce nu voia să-i spună.

Intră Liam Kennedy.

– Sînt pe drum, domnule. Au cerut o autorizație și le-am dat numele dumneavoastră. Sper că n-am făcut vreo greșeală.

Declan ridică din umeri.

– E prea tîrziu să-ți mai faci griji pentru asta. Cît le ia să ajungă aici?

– Cincisprezece minute. Un singur Delfin, așa cum ați cerut.

– Foarte bine. Mergi afară și pregătește-te să iluminezi un loc de aterizare. Lămpile sînt într-o cutie de lîngă ușa bucătăriei. Să nu faci nimic pînă cînd elicopterul nu este chiar deasupra.

– Nu putem pleca toți într-un Delfin, domnule.

– Știu asta, Liam. Nu mă aștept să meargă toată lumea. Acum să continuăm.

Liam ieși. În încăpere se lăsă o tăcere încordată. Dură o jumătate de minut, apoi din spate răsună o voce:

– Spune-mi, Declan, s-ar putea ca această luare de ostatici să aibă vreo legătură cu o agenție de informații americană?

Myles O'hUiginn era în picioare. Avea caseta în mînă. Declan se gîndi că pare foarte agitat.

– Myles, asta nu mai este grija ta.

– M-ai adus aici, Declan! Mi-ai cerut să fac o treabă. Încă o mai fac. Am întrebat dacă ceea ce facem noi are vreo legătură cu FBI-ul. Sau poate cu CIA-ul. Ei bine, este posibil?

Declan ezită, apoi dădu din cap.

– Răspunsul este da, aproape sigur.

– Înțeleg.

Myles rămase în picioare, gînditor și total dezorientat.

– Declan, poți lua legătura cu FBI-ul? Poți s-o faci fără ca ei să-și dea seama ce se petrece? E ceva ce trebuie să aflu.

– Nu știu. Se poate. Depinde de ce vrei să afli.

O'hUiginn arătă caseta.

– Declan, o să ţi-o pun din nou s-o asculţi, mai tîrziu. S-ar putea ca ţie sau altcuiva care a mai auzit-o pînă acum să nu vi se pară mare lucru în sine. Ceea ce-ţi pot spune este că dezvăluie identitatea răpitorilor.

– Este prea tîrziu să-ţi mai faci acum griji cu asta, Myles.

– Nu, Declan, nu este. Nu şi cînd ştii cine este şi de ce este capabil.

– Bine atunci, cine este?

– Mai este o problemă, Declan.

– Da, şi care e aceea?

– Persoana de pe această casetă, cea care ţine predica... după cum ştie toată lumea...

Vocea lui O'hUiginn, în mod normal încrezătoare, se poticni.

– Da? Ce e în neregulă, Myles?

– Pînă în seara asta, aş fi fost gata să jur că este mort.

56

Craigpatrick
18.26

Elicopterul ateriză cu cîteva minute înainte de expirarea ultimatumului lui Harker. Era un 365F al forțelor aeriene, unul nou, cumpărat cu fonduri ale Comunității Europene, în cadrul unui program de reducere a accidentelor de transport pe coasta Atlanticului. Elicea încă se mai rotea deasupra micii zone iluminate din josul grădinii, de unde Pádraig Pearse decolase adesea pentru a face vizite neanunțate în capitală sau în vreo capitală de provincie.

Declan ordonă stingerea luminilor. Întunericul reveni, rapid și greu. Cei mai mulți oameni din echipă se hotărîseră să meargă pe mîna lui Harker și a lui Ciaran Clark. Oricum, n-ar mai fi avut mare lucru de făcut acum, după eșuarea operațiunii. Toate vorbele de rămas-bun fuseseră spuse.

Ceilalți fugiră la elicopter și erau deja la bord înainte ca unitatea SAS să poată reacționa. Declan își spuse că se vor gîndi bine înainte de a deschide focul asupra unui elicopter neînarmat de la Unitatea pentru căutări și recuperări. Nici chiar Harker nu ar fi putut explica prea ușor așa ceva.

Declan mersese în față și scoase actele de identitate. Pilotul se holbă la el.

– Uite, indiferent care-o fi numele tău, zise el, vrei să-mi spui ce dracu' se-ntîmplă aici? Era tînăr, probabil că nu ieșise de mai mult de un an din școala de la Baldonnel. Tocmai am fost contactat prin radio de o patrulă Fiannóglach. Voiau să mă avertizeze să nu vin, dar le-am spus că e o urgență. Nu pot să ignor…

– Uite, asta *este* o urgență. Trebuie să plecăm de-aici repede.

– Mesajul pe care l-am primit spunea că trebuie să iau oameni răniţi. Din cîte văd, voi sînteţi cu toţii sănătoşi. Dacă vreţi să ridic aparatul de aici, am nevoie de autorizaţie.

– Asta e suficientă? îl întrebă Declan.

În timp ce vorbea scoase un pistol dintr-un buzunar interior.

– O să ai o grămadă de necazuri, domnu'. Oamenii tăi n-au nici o autoritate asupra unui aparat al trupelor aeriene.

– O să am eu grijă de necazuri. Tot ce vreau să faci e să ridici chestia asta de-aici.

În acea clipă radioul prinse viaţă:

– SAR 248, aici este căpitanul Loughran, de la Unitatea de Cercetaşi. Sînteţi într-o zonă interzisă, aflată sub supraveghere militară. Terminat.

Pilotul întinse mîna către butonul transmiţătorului, dar Declan se aplecă înaintea lui şi îl închise:

– Vreau să ridici elicopterul ăsta acum, zise el. Poţi să le spui celor de la Fiannóglach ce vrei.

Pilotul ezită cîteva secunde şi apoi, dîndu-şi seama de simplul fapt că omul cu arma era în cabină, iar unitatea Fiannóglach era afară, tură motorul la maximum.

– Închideţi uşile şi legaţi-vă centurile, zise el.

Cîteva clipe mai tîrziu, erau în aer.

– Pentru început, ia-o spre nord. Şi stinge luminile de semnalizare – nu vreau să ne zărească cineva. Dacă te poţi menţine sub nivelul radarului, cu atît mai bine.

– Dumnezeule, omule, ăştia din faţă sînt munţii Slieve Aughty.

– Lasă munţii! Ţine-o pe deasupra lacului şi apoi spre nord pînă la Portumna şi apoi apuc-o pe drumul de vest, spre Loughrea. Pe acolo vei găsi un loc printre dealuri. Dacă o ţii spre nord de la Loughrea vei da peste o stradă pe axa est-vest. Te va duce spre est deasupra dealurilor Ballinasloe. Îţi dau instrucţiuni suplimentare cînd ajungem acolo.

Cît stătuseră la Craigpatrick, Liam pusese la punct trei locuri de retragere, cu maşini şi echipamente. Dacă erau acolo, puteau

lua ce le trebuia şi se puteau îndrepta spre o altă ascunzătoare. Întrebarea era: unde?

Cîţiva factori le restrîngeau opţiunile. Nu îndrăzneau să petreacă prea mult timp în aer. Nu avea să mai dureze mult pînă cînd, cu radare şi avioane militare aveau să le ia urma şi să-i forţeze să aterizeze. Asta însemna că trebuiau să se ţină în spatele dealurilor şi să se îndrepte spre cea mai apropiată locaţie, chiar lîngă Ballinasloe. De acolo se puteau îndrepta în orice direcţie, dar Declan nu voia să se îndepărteze prea mult de coastă. Dacă informaţia pe care i-o dăduse Martin era corectă, iar ostaticii erau ţinuţi într-adevăr în apropierea mării sau pe o insulă, ar fi fost o greşeală să se îndepărteze de ţărm.

Afară noaptea se îngroşa. Dacă n-ar fi avut aparatura modernă, s-ar fi prăbuşit de mult. Din cînd în cînd luminile vreunei ferme îndepărtate clipeau, apoi erau ascunse în vreun pliu al reliefului. Dedesubt, lacul sclipea într-o lumină cenuşie, cu valurile mici şi monotone ce păreau să se întindă la nesfîrşit. Şi apoi, dintr-o dată, sclipi şi dispăru. Acum erau deasupra pămîntului. Şi Declan ştiu că undeva nişte mîini se întindeau către ei.

Aterizară la est de Ballinasloe, în marginea unor păduri. Liniştea de după aterizare era uimitoare în complexitatea sa, ca şi cum întregul ţinut ar fi fost devastat. Declan îşi imagină mici creaturi pe cîmpii şi prin tufăriş, tremurînd în întuneric în timp ce-şi ţineau respiraţia.

Reuşiră să strecoare elicopterul sub crengile unor arbori din marginea pădurii. Nu era perfect camuflat, dar ar fi fost imposibil de văzut din aer. Liam dezafectă radioul şi tăie semnalul de detectare. Pilotul fu lăsat în cabină, legat cu o bucată de sfoară subţire, folosită pentru fixarea velelor la bărci.

– Îmi pare rău, zise Declan. Dar este pentru o cauză bună. Crede-mă!

Tînărul nu spuse nimic. Îi privi îndepărtîndu-se în noapte, spre locul pe care îl căutau. Nu ştia exact unde era, dar nu credea că vor ajunge prea departe. Cu puţin efort, îşi ridică genunchiul şi apăsă butonul care activa dispozitivul de detectare care era ascuns în costumul său. Piuia liniştit în întuneric, regulat şi încurajator. Cineva avea să sosească în curînd.

57

19.20

Se îndreptară spre nord-est pe N6 pînă la Athlone, apoi cotiră spre est şi apoi spre sud către Tullamore. Acolo traversară canalul Grand şi se îndreptară în jos spre Offaly şi Tipperary, cotind pe şoseaua dintre cîmpiile aproape plate. Declan socoti că după plecarea din Ballinasloe nu le mai rămăsese prea mult timp la dispoziţie. Elicopterul trebuie să fi fost depistat cumva şi probabil că o echipă SAS fusese deja trimisă după ei.

O a doua maşină pornise înspre vest, în Galway, condusă de Dominic Lawlor. Aveau să se întîlnească din nou, dacă mai puteau face asta, la Desmond Castle, la sud de Limerick. Declan nu putea decît să bănuiască resursele pe care le avea Harker. El şi oamenii săi ar fi putut cunoaşte foarte bine pînă acum numerele maşinilor echipei lui Declan păstrate pentru această urgenţă. Dar Tim O'Meara învăluise achiziţionarea şi transportul maşinilor cu mai multe piste false decît toate icoanele Fecioarei din Irlanda, aşa că mai aveau încă şanse ca descoperirea să mai dureze un timp.

Declan conducea un Volvo foarte vechi al cărui motor fusese reglat ca al unui Mercedes nou-nouţ. Tim nu aduna maşini care erau grămezi de fiare, chiar dacă la prima vedere aşa păreau. În Irlanda provincială o maşină nouă ar fi atras atenţia, dar o pană serioasă în pustiu ar fi putut atrage necazuri de alt gen.

În maşină alături de el erau Grainne, Liam şi Myles O'hUiginn. Cei trei bărbaţi erau îmbrăcaţi preoţeşte, iar Grainne ca o călugăriţă, veşminte pregătite special pentru astfel de cazuri. Era o deghizare evidentă, dar nu mai puţin eficientă. Irlanda nu

este Anglia sau Franța, așa că un preot sau o călugăriță este încă o apariție obișnuită, iar oamenii de la țară încă mai respectă veșmîntul. Aveau acte de identitate bine falsificate, prin care dovedeau că sînt membri ai unui ordin misionar african porniți într-o călătorie pentru strîngere de fonduri. Destinația presupusă se schimba la fiecare cîțiva kilometri, de fiecare dată cînd treceau printr-un oraș.

În timp ce conducea, Declan avu timp să se gîndească la ceea ce-i spusese Myles. Vor avea ocazia mai tîrziu să analizeze în detaliu dovada care-i dăduse lui Myles ideea. Dar dacă avea dreptate – iar el era aproape sigur – Amina se afla într-un pericol mult mai mare decît și-ar fi putut imagina Declan vreodată. Era un om la Washington care ar fi putut să confirme sau să infirme suspiciunile lui Myles, un vechi prieten care-i datora lui Declan cîteva favoruri. Odată ce aveau să găsească un loc în care să petreacă noaptea, Declan avea să încerce să ia legătura cu el.

Trecură printr-un tunel de arbori, pe o șosea fără început sau sfîrșit. În întuneric, luminile ocazionale ale fermelor aminteau de o singurătate lungă și dureroasă, de disperarea cîmpiilor înmuiate de ploi. Nu prea era nimic distractiv acolo, gîndi el. Și nu erau decît trei căi de a scăpa: preoția, sinuciderea sau băutura. Femeile deveneau călugărițe sau mame și petreceau vieți lungi și nefolositoare, stînd în spatele ferestrelor unor camere reci, visînd în întuneric la Dumnezeu știe ce.

În zona rurală era greu de găsit un loc unde sosirea la o oră tîrzie a unui mic grup ca al lor să nu atragă atenția. Declan se gîndise la cîțiva prieteni la care ar fi putut sta, dar se răzgîndi în fiecare caz. N-ar fi fost cinstit să-i transforme în complici și să-i facă pasibili de arest pentru că-l ajutaseră. Acum el și însoțitorii săi erau considerați criminali, căutați nu numai de poliție – trebuia să țină cont de asta în primul rînd.

Chiar lîngă Templemore era un punct de control al Gărzii, iar lîngă Thurles era altul. Trecură de fiecare dată datorită hainelor, dar Declan știa că nu toate patrulele locale ale Gărzii ieșite

în seara asta erau gata să dea din cap binevoitor în fața unui costumații negre și a unui guler decolorat. Trebuia să părăsească șoseaua cît mai repede.

Deodată Declan își aminti de o ieșire într-o duminică împreună cu Concepta și Máiréad în urmă cu cîțiva ani. În timpul acelei excursii vizitaseră castelul Ballynahow, o fortificație circulară construită de familia Purcell în secolul al șaisprezecelea. Pentru a intra fusese necesar să obțină cheia de la o fermă din apropiere, iar Declan își aminti acum că fermierul le oferise cazare și masă. Sezonul se terminase, dar era sigur că aveau să facă o excepție pentru membrii unui ordin sfînt.

O luă pe șoseaua spre Nenagh și viră la dreapta pe lîngă o benzinărie. Castelul era la un kilometru, iar ferma la încă doi kilometri. Declan opri mașina și coborî, luîndu-l pe Liam cu el. Petrecură cincisprezece minute sub capotă, dereglînd motorul. Cînd terminară, își continuară drumul spre fermă.

Ușa le fu deschisă de către o adolescentă îmbrăcată în haine care ar fi putut fi la modă cu douăzeci de ani în urmă, cu toate că „la modă“ nu era chiar expresia potrivită. Căsca gura la ei în egală măsură pentru că erau ființe umane și pentru că erau preoți, presupuse Declan.

Fata părea să nu reacționeze nici la engleză, nici la irlandeză, iar Declan începuse să se îngrijoreze, cînd o femeie solidă, îmbrăcată aproape identic, își făcu apariția lîngă ea.

– Îmi pare foarte rău, părinte, dar fata e foarte timidă în fața străinilor. Cu ce pot să vă ajut?

Declan îi explică faptul că se pierduseră în drumul lor spre Cashel și că aveau necazuri cu motorul. Cineva le spusese că ar putea găsi aici un pat și o masă. Puteau rămîne peste noapte?

Femeia păru nesigură pentru moment. Îi spuse că oferea casă și masă numai vara. Nu avea mare lucru în casă pentru a-i hrăni pe toți. Dar, pentru că aveau necazuri...

Dacă s-ar fi răspîndit vestea că a alungat de la ușa ei trei preoți și o călugăriță care aveau nevoie de adăpost...

Lui Grainne i se dădu o cameră separată, în timp ce bărbaţii fură nevoiţi să îşi împartă între ei una, cu un pat dublu şi unul simplu.

– Ar mai fi un lucru, zise Declan, întorcîndu-se în bucătărie după ce îi ajutase pe ceilalţi să-şi ducă lucrurile. Trebuie să dăm vreo două telefoane. Importante, altfel nu aş fi îndrăznit.

– Desigur, asta nu e deloc o problemă, părinte! Puteţi folosi telefonul din sufragerie dacă doriţi.

– Ei bine, trebuie să vă spun că sînt convorbiri internaţionale. S-ar putea dovedi destul de scumpe. Dacă îmi daţi voie, o să le cronometrez şi o să vă las banii.

Femeia, al cărei nume era, spunea ea, doamna Kavanagh, păru dezorientată pentru moment. Soţul ei era plecat să bea ceva în Ballycahill şi probabil că nu avea să se întoarcă decît mult mai tîrziu. Pe de altă parte, lucrarea bisericii era de primă importanţă. Dacă vecinii ei ar auzi vreodată că Peggy Kavanagh nu-i dăduse voie unui preot să folosească telefonul…

– Şi aş vrea să fiu singur, continuă Declan. Sînt anumite probleme, chestiuni confidenţiale… Sînt sigur că înţelegeţi.

Pentru Peg Kavanagh confidenţialitatea şi preoţii se potriveau precum vacile cu laptele. Cunoştea foarte bine sfinţenia acordată confesiunii şi nu se îndoia de faptul că şi comunicaţiile preoţeşti meritau acelaşi respect.

– Desigur, părinte, zise ea. Ştim şi noi să păstrăm un secret la fel ca toată lumea.

Îl conduse în micuţa cameră din spate pe care o foloseau drept sufragerie şi îl lăsă lîngă telefon.

Declan socoti că se supunea unui risc redus dînd telefon. Traficul telefonic între Irlanda şi Statele Unite era foarte aglomerat, mai ales la această oră a serii, cînd oamenii care încă nu se culcaseră în Irlanda sperau să-şi prindă rudele abia întoarse de la muncă. Harker nu avea nici un motiv să se aştepte ca Declan să ia legătura cu cineva din Statele Unite, iar supravegherile de

rutină ale convorbirilor transatlantice nu ar fi dat la iveală nimic care să solicite un interes special.

Folosi numărul lui Conrad Lee de acasă, din Washington, și se rugă să nu fie plecat în weekend sau cu alte treburi. Telefonul sună de cîteva ori, apoi răspunse vocea unei fete:

– Casa Lee.

– Bună, zise Declan. Presupuse că la telefon era Louise, mezina, pe care nu o întîlnise niciodată. Tu ești Louise?

– Da. Cine este?

– Eu sînt un prieten al tatălui tău. Sun din Irlanda. Este acasă?

– E aici. Dar mi-a spus că trebuie să întreb întotdeauna cu cine vorbesc.

– Spune-i că e cineva din Irlanda. Va ști cine sînt. Dar, Louise, pot să te rog ceva? Spune-i să nu folosească numele meu cînd răspunde. Va înțelege.

– Bine, cred că pot.

O jumătate de minut mai tîrziu pe fir se auzi vocea lui Conrad.

– Ai necazuri, Denis?

– Cum ai ghicit?

– Am ghicit pentru că mi-ai cerut să nu-ți folosesc numele și pentru că acolo se petrec lucruri importante. Și pentru că am auzit zvonuri că sîntem oarecum implicați. Și tu mă suni pe mine.

Declan îl întîlnise prima oară pe Conrad Lee în Liban, atunci cînd Conrad era în serviciul militar de informații de la Beirut. Lucraseră împreună pentru o vreme. Apoi Conrad intrase în FBI și petrecuse o vreme la Londra, cu o echipă de legătură care activa în Europa. În timpul liber petrecuse cîteva sfîrșituri de săptămînă și cîteva vacanțe în Irlanda, ca oaspete al lui Declan.

– Conrad, ai perfectă dreptate. Am necazuri, necazuri mari. Dar vreau să mă crezi cînd îți spun că sînt de partea celor buni.

– Nu m-ai întrebat încă ce fac copiii.

– Ce fac copiii?

– Bine. Michele m-a întrebat săptămîna trecută cînd mai mergem în Irlanda. Îi e dor de unchiul Denis. Ce fac Máiréad și Concepta?

– Concepta e bine. Este la țară, cu familia.

– Máiréad s-a dus la colegiu?

Declan închise ochii. Un val de durere răsări din senin și trecu prin el, lăsîndu-l gol și îndurerat în interior.

– Nu, e... Máiréad e moartă, Conrad. A fost împușcată acum cîteva săptămîni. Eu... Te rog, nu-mi cere să-ți povestesc acum.

Se lăsă o tăcere lungă. Conrad fusese foarte atașat de Máiréad.

– Dumnezeule Mare, Declan! Vai, îmi pare foarte rău! Ăsta e cel mai îngrozitor lucru. Nu știu ce să spun. Este... Motivul telefonului este legat de uciderea ei?

Șocat de ce-i spusese Declan, Conrad folosise numele lui adevărat.

– Da, într-un fel. Nu pot intra în detalii, nu întreba! Important e că am mare nevoie de niște informații și nu cunosc nici o altă cale de a le obține decît prin intermediul tău.

– Te-ar ajuta să-i găsești pe ucigașii lui Máiréad?

– Da, s-ar putea.

– Atunci poți să întrebi orice, cu condiția să pot afla. Ce vrei să știi?

Declan îi spuse. Încet, cu atenție, fără să dramatizeze.

– Vorbești serios?

– N-am fost în viața mea mai serios. Credem că ține ostaticii undeva, pe coastă.

– Nu se poate, e mort.

– Și totuși.

– Bine, o să fac tot ce pot. Ai un număr la care să te pot găsi?

Declan îi dădu numărul de la fermă. Oricum, nu mai conta. Dacă interceptaseră convorbirea, știau deja numărul.

– Mai e ceva, Conrad! Cînd o să suni înapoi îți va răspunde o femeie. O doamnă Kavanagh. Poți să-i spui că suni de la Vatican și că e urgent? Cere să vorbești cu părintele MacLogan.

– Părintele MacLogan? Vaticanul? Nu mai întreb de ce. Vrei să vorbesc în italiană?

– Mă îndoiesc că ar servi la ceva. Fii doar convingător.

– Foarte bine... O să te sun de îndată ce voi avea ceva de raportat. Dar nu cred că voi găsi ceva.

– Măcar încearcă! Asta-i tot.

– Noroc. Şi ai grijă!

Declan puse receptorul la loc şi calculă costul convorbirii. Îi părea aproape ridicol să se gîndească la faptul că el, şeful celei mai importante agenţii de informaţii din Irlanda, ajunsese să-şi sune colegii de la o fermă şi să calculeze preţul impulsurilor consumate.

Ceilalţi erau în bucătărie, mîncînd zdravăn din bucate care păreau să fi apărut din senin. Conversaţia era oarecum formală, cu toate că Myles, cunoscînd problemele religioase şi pe clericii din Dublin, făcea mai mult decît ar fi fost nevoie pentru a lăsa impresia dorită.

Cînd intră Declan, Grainne ridică privirea şi el ştiu dintr-o dată că ceva nu e în regulă. Ceilalţi stăteau tăcuţi pe scaunele tari, unul lîngă celălalt. Doamna Kavanagh tăia pîine.

– Doamna Kavanagh tocmai ne spunea ştirile, zise Grainne. Nu-i aşa?

Femeia corpolentă ridică ochii.

– Tocmai le-am auzit la radio, zise ea. Nu ţi-ar veni să crezi, nu-i aşa, că teroriştii sînt pe undeva de-aici pînă-n Ballinasloe. Terorişti! Sigur, au d'ăştia în Nord, nu aici, unde s'tem oameni paşnici şi ne vedem de treburi. Spun că sînt poliţişti peste tot; îi caută. Sînt teribil de îngrijorată. Pat o să dea de necazuri la întoarcerea acasă. O să fie atît de plin de băutură, că nici nu va şti ce s-a-ntîmplat. Dîndu-şi seama că întrecuse măsura, privi rapid în jur. Nu că ar fi beţivan. Dar din cînd în cînd îi mai place să iasă la o halbă două de bere. Şi să se vadă cu prietenii.

– Doamna Kavanagh spune să sînt şi veşti bune totuşi, adăugă Grainne.

– A, da. Ei bine, e o uşurare s-o aud, dar Cercetaşii au găsit şi au împuşcat cîţiva din bandă. Erau într-o maşină care se îndrepta spre vest. Numai Domnul ştie ce căutau pe-acolo. Sigur n-aveau ce căuta pe-acolo. Chiar n-aveau.

58

Ballybay
20.45

Se duse în sat aşa cum o mai făcuse, pentru a-i da un telefon omului de legătură din Baalbek. Mîine tatăl său avea să fie liber, *insha'allah*. Dar dacă Dumnezeu nu va dori asta? În privinţa asta nu-şi făcea griji.

– Pe o insulă, spui?

Legătura era proastă în seara asta, satelitul era poziţionat prost. Se auzea foarte înfundat şi slab, ceea ce nu se întîmplase prima dată. Din cînd în cînd îşi putea auzi propria voce întorcîndu-se la el. „Toată imensitatea asta, se gîndi el, iar noi vorbim de certurile şi de urile noastre." Se simţi neajutorat.

– Un loc numit Dingean, zise el. În Anglia îi zic Dingle – după asta va trebui să cauţi pe hartă. E o peninsulă şi apoi o puzderie de insule. Nimeni nu locuieşte acolo. E un loc perfect. Unul pe care l-aş fi ales chiar şi eu.

– Nu-i aşa perfect dacă i-ai găsit.

– N-aş fi făcut greşeala pe care au făcut-o ei.

– Oamenii tăi pot s-o facă? Sînt pregătiţi?

– Nu aşa cum aş fi vrut. N-au fost niciodată bine antrenaţi. Dar sînt de încredere, sînt sigur de asta. Dacă e nevoie, o să-i folosesc pentru diversiuni în timp ce-l salvez pe şeic.

– Trebuie să-l scoţi de pe insulă.

– Nu-ţi face griji, m-am gîndit la asta!

– Şi restul misiunii tale?

– O să vedem. Şeicul are prioritate. Numai dacă el e în siguranţă voi face şi restul.

– Şi dacă nu e în siguranţă?
– Atunci va muri răzbunat.

Întunericul se împletea cu fîşii şi mai groase de întuneric. Mergînd înapoi spre casă, copacii şi tufişurile dantelau marginea drumului. Plutea un aer de visare melancolică în zona asta de ţară. Bogăţia şi verdeaţa ei îi erau aproape insuportabile, iar întunericul îl deprima ca interiorul unei închisori. Nu era nici o stea, cerul era închis şi plumburiu, se simţea rupt de tărîmurile luminii, de ţinutul celest al imamilor şi al îngerilor. „Toate sînt în imaginaţie, se gîndi el, nimic mai mult decît poveşti care să-i captiveze pe copii şi pe ţărani." Dar şi el voia să creadă în asta, într-un tărîm de dincolo de lună unde nimic nu s-a schimbat, unde o zi dura o mie de ani, unde femeile erau fecioare eterne, unde singurele lacrimi erau provocate de bucurie.

În timp ce mergea apropiindu-se de casă, observă o schimbare uşoară în atmosferă, la început atît de imperceptibilă, încît o neglijă, considerînd-o numai un efect al stării de deprimare în care se afla. Dar cînd ajunse pe aleea ce ducea către clădirea cu luminile care abia se vedeau printre copaci, uşoara impresie deveni certitudine. Nemişcarea şi tăcerea nopţii erau prea intense. În seara trecută fuseseră păsări şi animale în păduri şi pe cîmpii. Sunete uşoare, dar de neconfundat. În seara asta nimic nu se clintea.

Şi atunci auzi un sunet în stînga sa, ascuţit şi inconfundabil, ca tăcerea crudă şi sîngerîndă de ambele părţi ale sale, ca pielea abia jupuită. Ştiu imediat ce era, era un sunet cu care trăise toată viaţa: fusese tras cocoşul unei puşti.

Nici nu-şi încetini şi nici nu-şi grăbi pasul. Dacă erau oameni înarmaţi în împrejurimi, aveau să aştepte ca el să fie alături de ceilalţi în casă, nu aveau să-l împuşte singur aici pentru a-i alarma pe ceilalţi. Iar dacă plănuiau un atac aproape sigur aveau să aştepte pînă ce ţintele lor adormeau. Continuă să meargă fără să-i fie cu adevărat frică, ştiind tot timpul că ţevile armelor erau îndreptate spre el şi că pentru a fi ucis nu era

nevoie decît de apăsarea degetului unui om pe trăgaci. Ajunse la uşă şi intră.

Lenihan, Melaugh şi O'Driscoll stăteau la o masă joasă, jucînd cărţi pe beţe de chibrit. Eugene O'Malley stătea într-un colţ, cîntînd uşor din fluier o muzică ce îi părea lui Abu Hida aproape familiară, mişcătoare şi profundă. În timpul scurt pe care îl petrecuse cu ei începuse să înţeleagă cît de puţin semănau cu englezii aceşti irlandezi. Îi salută şi intră în bucătărie.

Maureen era acolo, curăţînd un pistol în faţa mesei. Cînd intră el, ridică privirea şi îi zîmbi.

– Cum a mers? întrebă ea. Te-ai descurcat?

– Ca şi data trecută, zise el, încruntîndu-se în acelaşi timp şi făcîndu-i semn să îl urmeze în camera de zi.

Ceilalţi îşi văzură mai departe de joc. Abu Hida porni televizorul şi dădu volumul mai tare, pentru a-şi acoperi vorbele. Se apropie de Maureen şi îi şopti ascuţit la ureche. Afară puteau fi microfoane parabolice îndreptate spre el.

– Avem oaspeţi, zise el. Nu ştiu cîţi sînt.

– Nemernici britanici!

– De unde ştii că sînt britanici? E teritoriu irlandez, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

– Da, dar ăia de afară nu sînt soldaţi irlandezi. Dacă aşteaptă să dea un atac prin surprindere înseamnă că vor să ne omoare. Britanicii ar face aşa ceva, irlandezii nu. Ei ar încerca să ne aresteze.

– Oricine ar fi, cred că aşteaptă să facem ceva sau să mergem la culcare. Spune-le celorlalţi să-şi vadă de joc. Trebuie să încerce să se comporte normal. Tu ai face bine să vii sus cu mine.

În timp ce Maureen transmitea mesajul, Abu Hida luă o lunetă pentru vedere în noapte dintr-o cutie care fusese trimisă de la Dublin. Reducînd sonorul televizorului la un volum normal o luă pe scări înaintea lui Maureen. Se opriră în faţa uşii unuia dintre dormitoarele din faţă.

– Ei supraveghează casa cu dispozitive ca ăsta, îi şopti el. Vreau să mă acoperi în timp ce le întorc complimentul. Du-te în

cameră, dar nu aprinde lumina. Comportă-te ca şi cum ai fi obosită – n-ar trebui să-ţi fie greu. Nu te uita spre fereastră şi nu le da de înţeles că ai suspecta ceva. Dezbracă-te şi bagă-te în pat! Nu te grăbi! Vreau să-şi ţină ochii pe tine.

– Vrei să fac striptease pentru nenorociţii ăia de afară?

Faţa îi era roşie de o furie nemăsurată.

– Îmi pare rău, nu înţeleg. Striptease?

– Las-o baltă! N-ai înţelege niciodată. O să vadă multe prin chestiile astea?

– Destul ca să le menţină interesul. Nu da impresia că eşti conştientă că e cineva acolo. Dacă o să creadă că ştim că sînt acolo o să atace imediat.

– Ce o să faci între timp?

– O să-i supraveghez. O să-i număr. Se opri. Eşti gata?

– Nu le spui nici un cuvînt celorlalţi despre asta. Ai înţeles?

El dădu din cap.

– Dă-mi timp să ajung jos, zise el, îngenunchind. Stînd în patru labe, privi în sus către ea. Închide lumina de serviciu, zise el, apoi intră. Ţine minte, eşti foarte obosită. Prea obosită chiar şi pentru a aprinde lumina şi a trage perdelele.

Ea stinse lumina şi deschise uşa. În cameră ar fi fost complet întuneric dacă n-ar fi fost strălucirea roşie a candelei de veghe aşezate în faţa unei icoane a Inimii Sacre. În ciuda întunecimii, se simţea ca şi cum ar fi fost gata să urce pe scenă. Îşi imagina o mare de feţe afară în beznă, cu ochii fixaţi asupra ei, în linişte, cu răsuflările ţinute în piept, cu gurile uscate. Încet, intră în cameră. Abu Hida se strecură în urma ei, aşezat în patru labe. Cînd fu sigură că el era înăuntru, închise uşa. Dormise aici cu o noapte în urmă, dar camera încă mai avea un miros acru, stătut, ca şi cum ar fi stat goală de luni sau chiar de ani de zile.

Patul era în aşa fel poziţionat încît ea putea fi văzută prin fereastră şi după ce se aşeza pe marginea lui. Se îndreptă spre pat, cu umerii lăsaţi şi cu capul plecat. Avusese dreptate, nu trebuia să se prefacă. Era cu adevărat extenuată. Cînd se aşeză, îl văzu

la cîţiva centimetri distanţă, continuînd să meargă spre fereastră, aplecat sub nivelul pervazului.

Îşi trase puloverul şi îl aruncă indiferentă pe podea. Acum el era la fereastră, instalîndu-se încet pe poziţie cu luneta pentru vedere în noapte în mîna stîngă. Îşi descheie primul nasture al cămăşii. Jumătate din ea se simţea jenată, de parcă ar fi interpretat un număr în faţa unor băieţei trîntiţi pe jos cu armele lor, adunaţi să iscodească o căţea irlandeză şi forţaţi în schimb să urmărească un neaşteptat interludiu erotic.

Cealaltă jumătate se simţea stîrnită la gîndul că se dezbracă aici, sub slaba lumină roşie, la numai cîţiva metri de el, la posibilitatea ca el să privească în jur şi să o zărească, fiind şi el stîrnit de goliciunea ei. Îşi descheie al doilea nasture. Simţea aerul rece pe piele. Abia îl putea vedea în obscuritate, aplecat lîngă fereastră. Răsuflarea ei era mai zgomotoasă decît orice altceva pe lume. Lumina roşie i se întindea pe pielea ca o peliculă întunecată de sînge.

El aşteptă. Probabil că încă nu priveau cu toţii. Încet, unul cîte unul, aveau să-şi întoarcă ochii spre ea. Lumea se va aduna în jur. Îi putea simţi cum stau afară, întinşi sau ghemuiţi în iarbă, în spatele copacilor, la adăpostul tufişurilor, cu muşchii reci încordaţi, cu nervii întinşi şi cu ochelarii pentru vedere în noapte aţintiţi asupra casei, privind şi ascultînd. În spatele lui ea îşi descheie al treilea şi al patrulea nasture.

– Cămaşa mea e pe jumătate descheiată, îi şopti ea. Ce crezi, mă văd?

– Încă puţin şi o să mă pot mişca, îi răspunse el.

În minte văzu imaginea mîinii ei alunecînd peste piept. O alungă, strîngînd luneta şi pregătindu-se să-şi ocupe poziţia.

Ea termină de descheiat toţi nasturii şi lăsă cămaşa să se desfacă. „Nu sînt decît o tîrfă, gîndi ea, afişîndu-se în faţa unor oameni pe care jurase să-i ucidă, oameni care uciseseră prieteni de-ai ei, criminali SAS, scursorile pămîntului.“ Îşi descheie

nasturii de la manșete și își dădu cămașa jos, scoțînd întîi un braț și apoi pe celălalt.

– Mi-am dat cămașa jos, îi zise ea, păstrîndu-și vocea joasă. Dacă cineva vine de jos, ce-o să creadă?

Lăsă cămașa să cadă și-și duse mîinile la spate pentru a-și desface sutienul.

„Acum sînt cu toții cu ochii pe ea, se gîndi el, pot să mă mișc.“ Ridică luneta la cîțiva milimetri deasupra pervazului. „Aș fi folosit o femeie musulmană în același fel?“ se întrebă el. Ar fi cerut uneia dintre surorile lui, uneia dintre *'Ara'is al-Damm*, să se dezbrace în fața unei echipe de soldați israelieni pentru a le distrage atenția? Știa răspunsul, știa că nu ar fi putut niciodată să-i ceară așa ceva. Cu toate acestea, n-ar fi ezitat deloc să o trimită pe oricare dintre ele la moarte, să mărșăluiască în mijlocul plutonului de soldați zîmbind, avînd o bombă asupra sa. Ceea ce-i ceruse să facă lui Maureen O'Dalaigh nu era la fel de nobil?

Lăsă sutienul să cadă pe podea. Părea să nu conteze prea mult ceea ce se întîmpla afară. Tot ce voia cu adevărat era ca el să se întoarcă, să traverseze camera spre ea, să o atingă, să facă dragoste cu ea, să fie iubitul ei. Stătea prăbușită pe pat, cu sînii dezveliți și neatinși, întrebîndu-se cum intrase în războiul ăsta, în această pîndă erotică bolnavă în care fiecare sfîrșea dezbrăcat, urmăritori și urmăriți deopotrivă. Trăia în mijlocul unui popor dezbrăcat, într-un teritoriu în care fiecare era urmărit.

Acum avea luneta lipită de geamul ferestrei. Inima îi bătea mai repede decît ar fi trebuit. Și-o imagină pe ea dezbrăcată pînă la brîu. Auzi mai întîi zgomotul unui pantof căzut pe podea, apoi pe al următorului. Alungînd imaginile care îi tulburau mintea, își potrivi ochiul pe lunetă.

Instrumentul îi putea furniza o creștere a luminozității de optzeci de mii de ori. Prin el putea recunoaște în lumina stelelor o țintă de mărimea unui om, aflată chiar și la trei sute de metri. În seara asta vizibilitatea era mult mai scăzută, dar nu voia decît să depisteze pozițiile atacatorilor din apropiere. Încet, foarte

încet, începu să cerceteze terenul din apropierea casei. În spatele său se auzi scîrţîitul arcurilor patului cînd Maureen se ridică în picioare. Continuă să cerceteze.

Maureen stătea într-o parte faţă de fereastră, gîndindu-se că, dacă ar fi prea explicit, ar semăna prea mult cu o reprezentaţie şi ar putea crea suspiciuni. Trase fermoarul pantalonilor, scoase întîi un crac, apoi pe următorul, ţopăind nesigur pe cîte un picior. Nu se gîndise la ce avea să facă după ce se dezbrăca. Să danseze? Să facă o plecăciune şi să părăsească încăperea, întorcîndu-se apoi pentru a o lua de la capăt?

Văzu primul om lungit în iarbă, cu faţa întoarsă în sus către fereastră, privind prin luneta sa. Pe pămînt, în faţa lui, era o puşcă de asalt. În spate, avea un rucsac cu restul echipamentului. Faţa îi era înnegrită. Stătea nemişcat ca o stîncă.

Îşi trase chiloţii peste şolduri. În copilărie nu ar fi îndrăznit niciodată să se dezbrace în faţa unei picturi religioase sau a imaginii unui sfînt. Acum lumina roşie cu dublul său înţeles îi trezea sentimente de ruşine pe care le credea de mult îngropate. Şi odată cu ele un fior de excitare pe care îl simţise ultima oară ca adolescentă, alături de primul ei iubit.

A doua siluetă era în spatele unui tufiş, a treia în spatele unei mici movile. Păreau să lucească în lumina stranie, monocromă a lunetei pentru vedere în noapte. Copaci, tufişuri, lunetişti, toate păreau ireale, ca şi cum ar fi fost reliefate într-o noapte care dedesubt nu mai avea nimic, o lume care nu era prezentă. Doar oraşele Jabulqa şi Jabulsa existau, mult deasupra norilor, veşnic reînnoite.

Chiloţii căzură pe podea şi păşi afară din ei.

– Sînt dezbrăcată acum, şopti ea. Voia să-i spună, voia ca el să ştie. Mă bag în pat?

– Intră în pat, stai aşa vreo două minute şi apoi ridică-te, ca şi cum ai fi uitat ceva. Apoi vii la fereastră, te uiţi afară şi tragi perdelele.

Făcu aşa cum îi spusese el. Flacăra roşie din întuneric o lăsase fără vreun strop de voinţă.

Numără șapte cu toții. Trebuiau să mai fie în laterale și în spate, poate chiar la o distanță mai mare de casă. Oricine ar fi fost, veniseră să omoare. Și putea spune că nu erau soldați de rînd trimiși de obicei în patrulare pe străzi umede, ci oameni care stătuseră în tranșee multă vreme, oameni care știau exact ce să facă și cum anume. Se îndoia foarte tare că el împreună cu ceilalți i-ar putea lichida sau păcăli în vreun fel.

O simți lîngă el, apoi auzi fîșîitul perdelelor trase. Pînza căzu între geamul ferestrei și lentila lunetei sale. Închise luneta și își îndepărtă ochii. Vederea îi era tulbure după efortul făcut pentru a privi prin lunetă.

– Este vreunul acolo? întrebă ea.

El își simți dintr-odată inima tresărind, cînd își dădu seama că ea era dezbrăcată.

– Da, zise el.

Vocea suna ireal. Cuvîntul fusese greu de scos. Gîtul îi era uscat. Își dădu seama că o dorește foarte mult. Stînd așa, ochii începură să se obișnuiască cu firava lumină roșie care se răspîndea în camera întunecată. O parte din lumină se întindea pe pielea ei. Restul era închipuire și dorință. Era la numai cîțiva centimetri de el.

– Ai face bine să te îmbraci, zise el. S-ar putea să fim nevoiți să fugim.

– M-am săturat de fugit, zise ea.

Păși către el. El nu se mișcă.

– Trebuie să găsesc insula, zise el. Pentru asta am venit.

Acum era chiar în fața lui. Știa că o dorește.

O mînă o luă pe a lui și o ridică pînă la sînul ei stîng. El îl mîngîie orbește, apoi trecu la cel drept, apoi peste pîntece și peste coapse. Ea se simți pierdută. Întinse mîinile și îl trase spre ea.

– Nu, zise el.

Niciodată în viața lui nu trebuise să lupte atît de tare. Știa că dacă pierde rezultatul va fi cu siguranță moartea. Se trase deoparte, lăsînd-o cu mîinile goale. Răvășit și înfiorat, se repezi la ușă.

– Pune-ţi hainele, zise el. Eu ies afară. Încerc să găsesc o cale de scăpare. Avem nevoie de armele din adăpost.

Ea privi uşa închizîndu-se şi îi auzi paşii coborînd scările cu furie. Deasupra patului, slaba lumină roşie clipea ca un ochi rău-voitor. Se simţi atît de dezbrăcată, golită, cu oasele şi carnea expuse. Deasupra patului, Hristos îşi deschidea pieptul pentru a da la iveală o inimă din hîrtie. Era inima unei fantome, dar nu pulsa.

59

Abu Hida se opri doar atît cît să le spună celorlalţi ce se întîmpla. Dădu din nou televizorul mai tare şi apoi îi adună în jurul aparatului.

– Rămîneţi înăuntru, zise el, şi ţineţi-vă armele la îndemînă. Cele pe care le aveţi aici sînt prea uşoare pentru a face faţă unui atac serios, aşa că o să mă duc să aduc cîteva arme mai grele din adăpost. Trebuie să mă duc pe jos şi s-ar putea să-mi ia ceva timp să reuşesc să ies din zonă. La întoarcere, o să iau o maşină de la fermă. Orice-aţi face, nu deschideţi focul asupra mea.

– Cum o să ştim ce pun nemernicii la cale? întrebă Conor.

– N-o să ştiţi. Nici unul dintre voi nu ştie să folosească un dispozitiv de vedere în noapte atît de bine, aşa că încercarea de a-i surprinde este pierdere de timp. Mai bine trimiteţi pe cineva sus să asculte toate mişcările. Restul rămîneţi aici jos şi continuaţi pălăvrăgeala. După ce ies, stingeţi televizorul!

– N-ar trebui să meargă unul dintre noi cu tine?

– Nu, n-ar face decît să mă ţină din drum. Aşteptaţi aici. N-o să stau mai mult de o oră.

– Şi cum ştim că te-ai întors? întrebă Colm.

– N-o să ştiţi, îi răspunse Abu Hida. Dar jur pe sîngele lui Hussein că o să fac tot ce pot ca să mă întorc. Aveţi cuvîntul meu. Dar mai întîi trebuie să ies de-aici. Eugene, vreau să mă ajutaţi, tu şi Colm. Haideţi în spate! Vă arăt eu ce să faceţi.

În timp ce se ridicau să plece, Maureen apăru în uşă. Arăta palidă şi vlăguită. Abu Hida voia s-o tragă spre el, să-i spună că îi pare rău, că o dorise, că încă o mai doreşte. Dar nu spuse nimic şi nu făcu nimic. Se uitară unul la altul pentru cîteva secunde, apoi el trecu pe lîngă ea în hol, urmat de ceilalţi.

Scoase din sacul său un pulover negru şi o cagulă de genul celor purtate de forţele speciale, doar cu găuri pentru ochi şi cu o despicătură în dreptul gurii. Şi le trase pe el, apoi îşi trase peste cap un set de ochelari Nova cu vedere în noapte. Lentilele unite îi dădeau un aspect bizar, de extraterestru. În mîini îşi puse o pereche de mănuşi negre subţiri. Nu avea nici o armă, dar într-un buzunar ţinea un Peskett pentru luptă corp la corp, un dispozitiv folosit de britanicii din forţele speciale în al Doilea Război Mondial. Avea o proeminenţă la unul dintre capete care putea fi folosită pentru lovituri. Dacă era apăsat un buton din celălalt capăt ieşea afară o lamă lungă ce putea fi folosită foarte bine ca pumnal. Trăgînd o mică bilă de metal de la capătul cu proeminenţa ieşea o lungă sfoară metalică ce putea fi folosită pentru strangulat. Era tot ce-i trebuia.

– Colm, zise el, tu eşti fumător. Vreau să te duci la uşa din spate şi s-o laşi deschisă. Scoţi un pachet de ţigări şi aprinzi una, apoi o iei la dreapta, pînă la ultima fereastră de la bucătărie, ca şi cum ai fi ieşit la o ţigară. Ai grijă să pară cît mai natural. Eugene, o dată ce ajungi acolo, te duci la bucătărie şi aprinzi lumina. După ce intri, apuci ceva şi ieşi. Nu lăsa lumina aprinsă mai mult de cinci secunde.

– Ce rost au toate astea? întrebă Colm.

Se gîndi că arabul prea începea să facă pe deşteptul pentru a-i fi pe plac. Şi că nu dă nici un ban pe sîngele celui pe care zicea că vrea să-l salveze. Pur şi simplu arabul voia s-o şteargă.

– Profită de avantajul luminii, Colm, zise Eugene. Orice prost şi-ar da seama. O să-şi ţină ochii pe tine, lumina îi va orbi, apoi se va stinge şi va trebui să treacă un timp pentru ca ochii să-şi revină. Nu-i aşa, domnule?

Abu Hida dădu din cap. Spera să funcţioneze. Într-o parte era o pantă, pe care atacatorii n-o puteau folosi. Putea ajunge acolo înainte ca ei să aibă vreo şansă să-l vadă. Desigur, asta în afară de cazul în care vreunul dintre supraveghetori se plasase la distanţă mai mare, pentru a-i acoperi pe ceilalţi. Paria totul pe

faptul că lăsaseră acea zonă nesupravegheată, presupunînd că nimeni nu avea să vină sau să plece pe acolo.

– Sînteţi gata? întrebă el.

Colm dădu din cap. Scoase un pachet de Players din buzunarul hainei.

– Dacă nenorociţii ăia mă-mpuşcă, mormăi el, eşti al dracu' de mort.

Abu Hida zîmbi uşor. Era o glumă veche, chiar şi acolo de unde venea el.

Colm deschise uşa şi ieşi afară. Abu Hida se ghemui la pămînt, ca să nu fie văzut. Auzi paşii lui Colm pe pietrişul de afară, apoi tăcerea după ce el se opri. Cîteva clipe mai tîrziu, lumina se aprinse.

Se tîrî pe burtă, trecînd peste pietriş pe iarba umedă. Se gîndi că de acum în fiecare secundă putea fi împuşcat. Sau, dacă voiau să păstreze elementul-surpriză, aveau să-i vină de hac tăcut, unul sau mai mulţi dintre oamenii care aşteptau în întuneric.

Ajunse pe bucata accidentată şi se lungi la pămînt. De aici avea să-i fie mai uşor să se mişte. Dacă nu-l văzuseră ieşind din casă nu se aşteptau la mişcare în partea asta. Putea să ajungă la primul adăpost mai bun în douăzeci de secunde, iar de acolo în zece secunde la copaci. Îşi dori să fi avut o şansă să-i spioneze pe cei din spate, ca să ştie cum sînt aşezaţi.

Cînd trecuse mai mult de un minut într-o tăcere perfectă, se ridică peste un dîmb şi începu să se tîrască spre primul tufiş. Cu ajutorul ochelarilor putea vedea terenul în faţa sa. Un om stătea la douăzeci de metri în dreapta sa şi se gîndi că ar mai putea fi unul în stînga sa, la cincisprezece metri mai jos.

Lîngă tufiş se opri să-şi tragă răsuflarea. Pînă acum mergea bine, dar mai avea mult de parcurs, iar în pădure putea să dea peste careva înainte să-şi dea seama. Şi mai mult de atît, terenul nu-i va permite să se deplaseze tîrîş.

Cel mai bun drum era printre doi frasini. Traversă terenul deschis încet, reprimîndu-şi impulsul de a se ridica şi a o lua la fugă. Centimetru cu centimetru, îmbrăţişînd pămîntul, ţinîndu-se

cît mai jos în iarbă, se strecură spre copaci. Îşi aminti de un tîrîş ca acesta pe o stradă din Beirut presărată cu moloz, aşteptînd în fiecare clipă să pornească o rafală de mitralieră din clădirea de vizavi, care era ocupată de palestinieni. Apoi în sud, tîrîndu-se noaptea pe sub nasul israelienilor, pe sub turnul de pază de lîngă Bent Jbail.

Aproape ajunsese cînd îl văzu pe cel ce stătea de veghe. Judecînd după poziţia sa, omul nu-l văzuse. Dar avea s-o facă dacă se mai apropia. Abu Hida rămase lipit de pămînt pînă cînd găsi o piatră. Nu avea să fie uşor să o arunce fără să fie reperat, dar nu trebuia să o arunce departe.

Piatra trecu peste iarbă aproape zece metri şi căzu rostogolindu-se pe pămînt, puţin la dreapta omului. Abu Hida îl văzu întorcîndu-se şi se tîrî repede pe ultimii metri care îl mai despărţeau de pădure.

Se hotărî ce urma să facă, ştiind că, dacă nu avea să fie mai atent, data viitoare n-avea să mai fie atît de norocos. Merse înainte cîţiva metri, apoi o luă la stînga, făcînd un semicerc pentru a ajunge în spatele omului de la marginea pădurii. Încercase să afle cauza zgomotului, dar nu reuşise. Nu era echipat cu dispozitiv de vedere în noapte – rolul său aici era pur şi simplu să aştepte sosirea ordinului de atac asupra casei.

Abu Hida aşteptă ca victima lui să se calmeze şi să rămînă nemişcat lîngă copacul pe care-l folosea pentru acoperire. Dacă s-ar mai fi apropiat puţin, l-ar fi putut auzi respirînd. El îşi păstra respiraţia sub control atent.

Se repezi, acoperindu-i gura cu mîna stîngă şi scoţînd Peskett-ul cu dreapta i-l puse la spate şi apăsă butonul care scotea lama ascuţită, înfigînd-o cîţiva centimetri în anusul omului.

– Dacă mai împing asta puţin, şopti el, e suficient ca să-ţi scot măruntaiele. O să mori încet şi dureros înainte ca prietenii tăi să poată ajunge cu tine la spital. Cea mai mică încercare de a scăpa sau de a atrage atenţia mă va face să-l folosesc. Am mai omorît oameni cu el înainte, pot s-o mai fac. Mă înţelegi?

Omul, înţepenit de durere, dădu energic din cap.

– Bine. Tot ce trebuie să faci este să-mi spui unde sînt colegii tăi. Nu toţi, mă interesează numai cei din bucata asta de pădure. Numai numărul şi locaţiile aproximative, asta-i tot. Repede. Sînt în criză de timp şi îmi stai în cale.

Omul, pe jumătate înecat, dădu din nou din cap. Abu Hida îşi retrase mîna încet, apăsînd în acelaşi timp Peskett-ul mai tare.

– Nenorocit irlandez, se răţoi omul.

– Nu sînt irlandez şi nu sînt nenorocit. Ai trei secunde.

– În regulă, calmează-te! Şi lasă chestia aia, pentru Dumnezeu. Mai sînt încă trei în sectorul ăsta. Unităţile F, G şi H. F este la douăzeci de metri în dreapta mea, G – douăzeci de metri în stînga mea. H este mai în spate, cam în mijloc.

– El e ultimul din cerc?

– Da. Mai este o dubiţă cu întăriri mult mai în spate. Dar cei trei de care ţi-am spus sînt toţi între noi şi şosea.

– Mulţumesc, zise Abu Hida.

Trase Peskett-ul, dar continuă să-l ţină pe om de bărbie. Cea mai mică mişcare neglijentă putea să întoarcă situaţia. Ar fi vrut să-l lase în pace, dar ştia că nu putea face asta.

– Ştii că nu te pot lăsa, zise el.

– Atunci termină odată!

Vîrful Peskett-ului se lipi de bărbia omului. Abu Hida îl ţinu acolo nemişcat o clipă, apoi împinse în sus cu toată puterea. Simţi cum atinge vîrful craniului şi îl apăsă pe umăr acoperindu-i gura cu mîna pînă cînd încetă să se mai zbată. Păru să treacă o veşnicie pînă cînd toate mişcările încetară şi Abu Hida îşi putu lăsa victima la pămînt. Se strădui să nu se gîndească la femeia şi la copiii pe care omul i-ar fi putut avea pe undeva, stînd acasă, fără să aibă habar de toate astea. Îi era din ce în ce mai greu să nu se gîndească la asta, să nu regrete. Scoase lama şi o împinse înapoi în mînerul Peskett-ului.

Abu Hida nu putea fi sigur că omul pe care tocmai îl omorîse îi spusese adevărul. Ar fi putut şti că avea să moară orice ar fi spus. Dar durerea provocată de lama care-i ameninţa măruntaiele ar fi putut provoca puţină sinceritate.

Porni prin pădure mişcîndu-se cu atenţie, călcînd de fiecare dată ca pe cea mai fină sticlă. O crenguţă îl putea da de gol sau bolborositul unei băltoace, cea mai mică neatenţie. Prin lentile pădurea părea bîntuită, copacii scînteiau într-o lumină verde şi fosforescentă. Păreau să nu se mai sfîrşească, atrăgîndu-l tot mai adînc într-o lume care nu avea nici un sunet şi nici o culoare.

Supraveghetorul H era acolo unde spusese cel care murise că trebuie să fie. Abu Hida îl ocoli la distanţă.

Ieşi în şosea. Ştia cu aproximaţie unde era, se gîndise dinainte, prevăzător. Îşi scoase cizmele şi începu să meargă repede, fără să facă vreun zgomot pe asfalt.

Fusese la adăpostul pentru arme doar cu cîteva ore mai devreme şi drumul îi era încă întipărit în memorie. Drumul către ferma familiei O'Farrell apăru în dreapta sa. O luă pe drum, apoi intră pe poarta scundă spre terenul pe care erau ţinute armele sub un tufiş.

Luă tot ce putea căra, agăţîndu-le curelele de umăr pînă cînd fu aproape doborît. Nu mai putu lua decît două cutii cu muniţie.

Camioneta era acolo unde o văzuse mai devreme în aceeaşi zi. Aruncă armele şi muniţia în spate, se urcă şi bîjbîi printre firele de sub bord pînă cînd vechiul motor se trezi la viaţă. Pînă să se aprindă prima lumină în fermă, el era din nou pe şosea, îndreptîndu-se înapoi spre ferma Craiguenamanagh.

Avea o singură şansă, desigur, şi tot drumul o cîntări. Să se alăture din nou celor din unitatea specială însemna sfîrşitul misiunii sale şi pierderea propriei vieţi pentru oameni pe care abia îi cunoştea, pentru o cauză care nu era a sa. Dacă-i lăsa să-şi înfrunte soarta, mai avea încă o şansă să găsească locul numit Dingle, să localizeze insula pe care erau ţinuţi ostaticii şi să-l salveze pe şeicul Usayran. Judecînd raţional, era datoria sa să aleagă a doua variantă. Dar îşi dăduse cuvîntul. Plecase pentru a aduce ajutor, iar ei îl priviseră plecînd.

Maureen O'Dalaigh făcuse pe tîrfa în faţa inamicului pentru a-i oferi acoperire. Şi, mai mult decît atît, i se oferise singură,

goală, fără vreun vicleşug, neajutorată, iar el îi întorsese spatele, aproape dispreţuitor. Îi datora ceva pentru toate astea.

Nu credea că îi va fi greu să intre în casă. Nu aveau nici un motiv să împiedice pe cineva să intre. Nou-sosiţii erau bineveniţi, pentru că îmbogăţeau prada. La ora asta din noapte nu puteau fi lăptari sau poştaşi.

Dar în clipa în care se apropie de intrare simţi că ceva nu e în regulă. O dubiţă fusese parcată la colţ şi lîngă ea stăteau doi oameni. Trecu de ea, coti, parcă şi opri motorul. În tăcere putu auzi focuri de armă. Atacul începuse deja.

Sărind jos, înhăţă un pistol şi un SPAS 12, le încărcă şi alergă spre colţul casei, trăgîndu-şi din nou pe ochi ochelarii de vedere în noapte.

Dubiţa era încă acolo. Cînd se apropie, auzi strigăte. Pe alee coborau doi oameni, trăgînd ceva între ei. Era Maureen, care se zbătea să se elibereze, dar fără vlagă, fără vreo şansă reală de a scăpa.

Se aruncă la pămînt, aşteptînd să se apropie. O tîrîră pe Maureen în spatele dubiţei şi o forţară să urce. Abu Hida aşteptă pînă cînd ea fu înăuntru, apoi ridică arma şi trase de două ori. Cei doi oameni căzură laţi.

Un al treilea om apăru din faţa dubiţei, trăgînd cu un pistol automat. Abu Hida îl împuşcă în cap.

– Maureen! strigă el. Rămîi acolo!

Se ridică şi se strecură pînă lîngă roata din dreapta spate a dubiţei. Dacă alţii auziseră împuşcăturile aveau să fie aici curînd. Sub maşină putu vedea picioarele celui de-al patrulea, care acoperea zona din faţă. Ţinti între roţi şi trase o dată, zdrobindu-i picioarele. Merse apoi pînă în faţa dubiţei. Se mai auzi un foc, apoi se întoarse.

– Unde sînt ceilalţi?

– Jumătate dintre ei sînt morţi. Conor e singurul care mai rezistă. Este în spate. Nu poţi face nimic pentru el.

Ştia că are dreptate.

– Treci în faţă, zise el. Plecăm de-aici.

60

Inis Tuaisceart
13 octombrie
00.48

Își aminti ce îi spusese tatăl ei cîndva, cu ani înainte, cînd era o adolescentă, avea șaptesprezece ani și suferise prima mare dezamăgire. Erau la vila lor din munții Shouf pentru a petrece un sfîrșit de săptămînă, așa cum făceau destul de des în acele vremuri, înainte de războiul civil. Cu o săptămînă înainte, prietenul ei, Hamid, student în primul an la Universitatea din Beirut, o lăsase pentru o altă fată, o fată ștearsă din Sidon, care era în grupă cu el. Studiau agricultura.

Își petrecuse cea mai mare parte a timpului jos lîngă lac, refuzînd să mănînce, vorbind monosilabic și aruncînd priviri furioase părinților ei. Cînd era în casă, se închidea în camera ei, de unde ieșea după ore întregi cu ochii roșii și morocănoasă.

Tatăl ei o găsise lîngă lac duminică după-amiază. Era o zi frumoasă de la sfîrșitul lui septembrie, mai mult de vară decît de toamnă, cu soarele strălucind pe suprafața apei ca vopseaua vărsată pe sticlă. Acum, stînd în patul tare din celula sa, putea vedea soarele leneș deasupra lacului și auzea vocea tatălui său ajungînd la ea printre trestii.

Vorbiseră ore întregi în acea zi, iar el, fără să vrea, descoperise că se culcase cu Hamid, primul om pe care se gîndise că îl iubea destul pentru a face acest pas. Nu ar fi putut niciodată să-i spună asta mamei ei. Deși era deschisă, făcea parte dintr-o generație diferită, care abia ieșise din spatele vălului. Ea ar fi dezaprobat, ar fi făcut o scenă și ar fi continuat să facă scene timp de

săptămîni. Cu toată feminitatea ei sensibilă, mamei ei îi lipsise totdeauna acea empatie pe care se presupune că femeile o au într-o mai mare măsură decît bărbații. Amina știuse de mică faptul că mama ei era în fond o femeie egoistă și că, dacă avea nevoie de înțelegere și de mîngîiere, trebuia să se îndrepte către tatăl ei.

El nu făcuse nici o scenă, așa cum ar fi făcut mulți tați arabi, nu o amenințase, nici măcar nu spusese ceva despre pierderea inocenței ei. Nu făcuse decît să asculte reflecțiile ei pe marginea nedreptății dragostei, a trădării bărbaților, a imensității durerii pe care o simțea. Ca și ea, el fusese surprins de Hamid, căci îl considerase un tînăr agreabil, nebun după fiica sa. O asigurase că e frumoasă și chiar reușise să o facă să rîdă spunîndu-i că Hamid cel vrednic de dispreț făcuse ultima sa cucerire în așteptarea unei vieți de cultivator de măsline.

– Nu durerea contează, îi spusese el în final. Va exista întotdeauna durere, pentru Hamid sau pentru altcineva. Fie că te iubesc sau nu, vei simți întotdeauna un fel de durere înăuntru. Important este să ții durerile separate, să nu le lași să se adune și să devină una, atît de mare, încît să nu o mai poți stăpîni.

Știuse chiar de atunci că el nu o iubea pe mama ei, că nu o iubise niciodată. Căsătoria lor fusese aranjată și între ei nu fusese niciodată dragoste. Cînd era mai tînără pentru ea conta sentimentul acela de formalitate și de tristețe din relațiile dintre ei. Atunci, la șaptesprezece ani, contemplînd nefericirea tatălui său de pe înălțimile exaltate ale propriei nefericiri, credea că înțelegea pentru prima oară în viață ceva din realitatea în care trăia.

Iar azi, după atîția ani, îl uitase de mult pe Hamid, iar numele celorlalți iubiți i se topiseră în carne, durere peste durere și cicatrice peste cicatrice, nici una separată acum. Azi, în ciuda tuturor celor petrecute, în ciuda faptului că era conștientă de dragostea ei pentru Declan, de bruschețea celei de-a doua despărțiri și de durerea ei, cunoștea pentru prima oară atingerea nefericirii care îneca toate celelalte dureri, care transforma toate celelalte dureri slabe și obișnuite în uitare. Stătea pe patul tare,

în spatele lacrimilor, dorindu-şi ca Declan să fie aici, dorindu-şi numai ca el să fie cu ea, nu să o salveze, ca în fanteziile ei trecute, ci să asculte ceea ce avea să-i spună.

Numai că asta era ceva ce ştia că nu poate spune cuiva, nici chiar lui. De aceea durea atît de tare, pentru că era al ei şi numai al ei, cu toată greutatea şi depravarea. Lucrul pe care i-l făcuse americanul, pe care o făcuse să-l accepte, semăna cu nişte ace înfipte în terminaţiile nervoase – ajungea numai să se gîndească la asta pentru a experimenta durerea iar şi iar.

Nu conta că o violase. Se aşteptase la asta, se pregătise pentru asta, ca o femeie dintr-un lagăr sau dintr-un oraş aflat sub asediu. Asta era umilinţă, dar era ceva cu care putea trăi. Mii de femei trăiau lucruri mai rele. Nu conta că o lovise cînd i se împotrivise, încercînd să-l facă să gîndească raţional. Asta era furie, iar cu timpul rănile şi vînătăile aveau să treacă.

Dar încercase să-şi impună mintea sa asupra ei. Îi vorbise din cele mai adînci ascunzişuri ale unei inimi incoerente şi bolnave, iar ea se simţise rău, contaminată. Ştia că vrea mai mult decît corpul ei, că îi voia mintea şi sufletul, şi ştia că are propriile metode de a pune stăpînire pe ele. Toată noaptea o ţinuse trează dîndu-şi la iveală cele mai secrete gînduri, dezvăluindu-şi cele mai intime simţăminte. După ce oamenii lui o duseseră înapoi în celulă, căzuse într-un somn greu şi se trezise transpirată şi înlăcrimată. Nu visase niciodată salvarea.

Se răsuci în pat. Aveau s-o ducă înapoi la el în noaptea asta, promisese. Se ruga să fie gata pentru el. După-amiază stătuse o vreme cu una dintre celelalte femei, o iraniancă pe nume Nushin. Nushin îşi purta *chador*-ul tot timpul, nelăsînd decît cel mult o şuviţă de păr să treacă de marginea sa. Dar sub el, pentru a-şi ţine părul, purta o clamă lungă cu vîrf din oţel. Îi spusese Aminei că o păstrează pentru cazul în care le-ar putea fi de ajutor într-o zi.

Amina îi spusese pentru ce vrea clama şi de ce. Nu-i spusese totul, nu putea spune cuiva, dar îi spusese destul. Nushin nu ezitase să-i dea clama.

– O să mă rog pentru tine, îi zisese ea. Hazrat-e Fatima[1] va veghea asupra ta.

– Mulţumesc, îi răspunsese Amina. Roagă-te să am putere. De asta am nevoie cel mai mult. Nu de putere fizică, ci de puterea de a face asta.

Dar acum, stînd trează în celula sa şi aşteptînd zgomotul paşilor paznicilor, începea să se întrebe la ce i-ar folosi puterea. Să-l ucidă cînd s-ar fi aruncat asupra ei? Sau să se sinucidă după aceea?

---

[1] Sfînta Fatima; referire la fiica Profetului Mahomed (n. red.)

61

Washington
12 octombrie
13.34

O bună bucată de vreme după ce închise, Conrad Lee rămase uitîndu-se la însemnările mîzgălite pe care le făcuse pe carnețelul de lîngă telefon. Voia să ia foaia și să o mototolească într-un mic cocoloș și să-l arunce. Putea să mai aștepte vreo două ore, apoi să-l sune pe Declan și să-i spună că nu era decît o poveste deplasată, că nu aflase nimic. Dar Declan Carberry era un prieten foarte bun, iar fiica sa, Máiréad, fusese unul dintre cei mai buni copii pe care Conrad îi văzuse.

– Jean, strigă el intrînd în bucătărie. Trebuie să mă duc pînă la birou.

Soția lui se întoarse.

– Ei, ce Dumnezeu, Conrad, și sîmbăta? Cine era? Ritchie? Iar vrea să-i ții locul cît pleacă el la vînătoare?

Conrad își scutură capul.

– Îmi pare rău, scumpo, dar trebuie să plec. Un prieten are necazuri. Necazuri mari. Poate reușesc să-l ajut, nu știu.

– Familia Halpern vine la cină în seara asta. E prea tîrziu să contramandăm.

– Mă întorc pînă la zece, nu-ți face griji! N-o să dureze mult, promit.

Jean oftă. Fusese căsătorită cu FBI-ul prea multă vreme pentru a mai putea crede că are vreun rost să se certe.

– Așa să faci. Și nu uita că le-ai promis copiilor o excursie mîine.

*

Ca director-adjunct al Departamentului criminalistic din FBI, Conrad avea acces la cele mai multe dintre dosarele aflate în format electronic, prin intermediul calculatorului Macintosh din biroul său. Incidentul pe care Declan îi ceruse să-l verifice se petrecuse în 1993, procesul avusese loc în 1994 și o mulțime de apeluri încă se mai judecau prin tribunale. Teoretic, toate dosarele ar fi trebuit să fie disponibile. Le găsi într-un singur director, 667 de dosare diferite, cu codul de identificare CM (crime multiple) 1793B (1993) – WS, urmate de numerele de ordine. Aveau mărimi diferite, între o pagină și cîteva sute de pagini.

Începu să caute prin ele la întîmplare. Declarații, rapoarte de la Biroul Federal pentru Alcool, Tutun și Arme de foc, rapoarte FBI, probe adunate de Departamentul de siguranță publică din Texas, declarații ale martorilor oculari, declarații ale supraviețuitorilor, rapoarte psihiatrice, probe juridice de la Comisia medicală a districtului Tarrant și din laboratoarele FBI din Washington. Erau multe, mai multe decît ar fi bănuit.

Continuă să caute mai bine de două ore, fără să ajungă la vreun rezultat, devenind din ce în ce mai frustrat. S-ar fi putut ca Declan să nu aibă dreptate, iar Conrad era din ce în ce mai sigur că nu face decît să-și piardă o după-amiază de sîmbătă, răscolind printr-un munte de probe care conduceau toate spre același lucru. Aproape că se hotărîse să lase baltă căutarea și să se întoarcă acasă la familie cînd dădu, deodată, într-un zid de cărămidă.

Încerca să deschidă o dovadă juridică de la Comisia medicală a districtului Tarrant, cînd un mesaj îi apăru pe ecran spunîndu-i că accesul este permis numai cu autorizație specială. Asta părea ciudat. Mai verifică trei fișiere și se întîmplă din nou.

Întorcîndu-se în directorul principal, ceru computerului să afișeze numărul fișierelor care aveau acces liber, cîte erau restricționate pentru rangul său ori pentru cele mai înalte și cîte aveau nevoie de autorizații de ultimul nivel. Șase sute douăzeci și unu erau publice; alte patruzeci și șapte erau clasificate ca închise

oricui avea rang mai mic decît cel de director-adjunct; şapte erau închise oricui în afara directorului FBI în persoană.

Ştia că i-ar fi imposibil să pătrundă în vreunul dintre acele dosare fără o autorizare directă sau o parolă. Chiar dacă ştia destule despre calculator pentru a-şi croi drum în acele fişiere, cea mai mică neatenţie ar fi putut declanşa alarme care ar fi atras personalul de securitate de peste tot. Începea să creadă că fişierele acestui caz sînt mai bine încuiate decît oricare altele de după asasinarea lui Kennedy.

Tocmai cînd era pe punctul de a închide şi de a pleacă acasă, îi veni o idee. Luă telefonul şi sună la arhive, care erau în subsolul clădirii.

– Aici Lee, din CI. Poţi să-mi spui dacă mai ai încă un grup de dosare cu codul CM 1793B (1993) – WS, de la 1 la 675?

Funcţionarului îi luă mai puţin de un minut să verifice.

– Le am pe toate aici, domnule. Dar ar trebui să le puteţi accesa de pe calculatorul dumneavoastră.

– Vreau să mă uit la cîteva fotografii. Nu le scanează niciodată cum trebuie.

– Asta aşa e. Bine, domnule, sînt aici dacă aveţi nevoie de ele.

Conrad puse receptorul la loc şi înhăţă copia de pe biroul său cu personalul de serviciu din întreaga săptămînă. Arhivarul care era acum avea să plece într-o oră şi jumătate. De vreme ce era sîmbătă seara, cererea de materiale din arhivă era scăzută, aşa încît un om se ocupa de toată arhiva.

Luă liftul pînă la subsol şi căută în şase dintre dosarele restricţionate pentru rangul său. Întorcîndu-se în birou fabrică o etichetă similară cu cele care erau pe dosare. Aranjă puţin fonturile şi dimensiunile şi în cîteva minute fu gata. Printă o singură etichetă, pe cea mai apropiată imprimantă cu laser şi o lipi pe unul dintre dosarele pe care le împrumutase. Cînd fu gata, o sună pe Jean şi îi spuse să îl scuze în faţa familiei Halpern, dar să se aşeze la masă fără el. Ea nu spuse nimic, dar felul în care tăcu după explicaţia lui nu-i lăsă nici o îndoială cu privire la faptul că va dura

cîteva luni pentru a-şi îndrepta greşeala. Puse receptorul la loc şi aşteptă ca jos să se efectueze schimbul de seară.

Mai aşteptă încă cincisprezece minute, pentru a fi sigur. Cînd se apropie de birou de data asta văzu un alt om, un puşti care arăta ca abia ieşit de la Quantico, destul de tînăr pentru a putea fi impresionat de funcţia lui Conrad. Răsuflînd adînc, se apropie de funcţionarul care nu bănuia nimic, cu aerul unui om care ştie cum să se impună.

– Unde e prostul care mi-a dat dosarele astea?

– Jones, domnule? A ieşit din tură, domnule!

– Ei bine, pentru domnul Jones e simplu. Du dosarele astea la locul lor, băiete! Îi dădu toate dosarele cu excepţia unuia. Dar ăsta, continuă el fluturînd prin faţa tînărului dosarul la care umblase, nu e cel care-mi trebuia. Ce crezi tu că fac eu aici, băiete? Crezi că scriu poezii?

– Îmi pare rău, domnule! Ce număr trebuia să fie?

– La dracu', numărul e bun, dar nu e dosarul care trebuie. Adu-mi ce găseşti în stînga şi în dreapta lui, să vedem ce-i acolo.

Nefericitul funcţionar luă dosarul şi plecă să-l pună la locul lui. De îndată ce plecă, Conrad se asigură că nu e nimeni în preajmă, apoi se uită în registrul în care fuseseră trecute numerele dosarelor, semnătura şi numele său. Dosarul pe care tocmai îl returnase era CM 1793B (1993) – WS 625. Conrad îl modifică în CM 1793B (1993) – WS 626, schimbînd doar o cifră.

Cînd funcţionarul se întoarse, arăta mai nefericit ca niciodată. Ducea patru dosare, dintre care unul era destul de gros, iar celelalte de mărimi obişnuite.

– Îmi pare rău, domnule, se pare că a fost o încurcătură. Am adus WS 624 şi WS 627, dar am găsit şi un WS 626, la fel cu cel pe care l-aţi adus.

– Dă-le-ncoace, să văd ce tîmpenie au mai făcut idioţii ăştia de data asta.

Aruncă o privire prefăcută prin fiecare dosar, apoi le aruncă pe 624 şi 627 înapoi pe birou.

– Alea sînt în regulă.

Apoi îi dădu înapoi dosarul la care umblase.

– Ăsta trebuia să fie 625, nu 626. Ia vezi!

– Da, domnule.

Apoi, luînd dosarul strict secret WS 626, tună:

– Iar ăsta este dosarul pe care l-am cerut la început! Isuse, băiete, pe-aici nu mai e nimeni în stare să facă cel mai simplu lucru cum trebuie?!

Văzînd inscripţia Strict Secret pe dosar, funcţionarul păru că vrea să-l întrebe pe Conrad de autorizaţie. Aruncînd ochii în registru văzu totuşi că autorizaţia fusese prezentată de Conrad pentru a vedea dosarul CM 1793B (1993) – WS 626. Cerînd autorizaţia pentru a doua oară nu putea aduce decît mai multe necazuri. Zîmbi şi îl privi pe Conrad îndepărtîndu-se.

Ajuns în biroul său, Conrad închise uşa şi se aşeză pentru a citi dosarul pe care îl scosese atît de greu din arhivă. Zece minute mai tîrziu ştia două lucruri: mai întîi, că Declan avusese dreptate şi, apoi, că propria viaţă îi era în pericol dacă cineva afla că citise dosarul.

Acum avea şi ceea ce părea a fi codul din zece cifre care avea să-i permită accesul la celelalte şapte dosare. Intrînd din nou în directorul de pe calculator, găsi cel mai apropiat dosar închis şi introduse numărul. Ca în vis, mesajul dispăru şi dosarul fu deschis.

Îi mai luă încă o oră pentru a afla ce se întîmplase şi cum. Apoi stătu cîteva minute să se gîndească, încercînd să nu se gîndească. Ştia ce se întîmplase şi cum, dar nu şi de ce.

Ridică receptorul şi formă numărul pe care i-l dăduse Declan. Răspunse vocea somnoroasă a unei femei, iar el ceru să discute cu părintele MacLogan.

– Cine-i acolo? întrebă ea, puţin bănuitoare.

– Sun de la Vatican, zise el, e o urgenţă, trebuie să vorbesc cu el.

Vocea femeii deveni afectată de respiraţia grea:

– Ei da, desigur, excelenţă, îl aduc imediat. Nu închideţi!

Declan sosi la aparat după un minut.

– Aici Denis MacLogan.

– Conrad.

– Mă gîndeam eu. Ei bine?

– Răspunsul este „da“.

– Înţeleg.

Se lăsă tăcerea. Un sunet înfundat, de parcă vîntul spaţial ar fi asaltat satelitul. Apoi Conrad vorbi din nou:

– Este în Irlanda? Asta vrei să ştii?

– Da, răspunse Declan. Cred că el e cel care i-a luat pe ostatici.

Din nou tăcere, ca şi cum spaţiile dintre cuvinte se uniseră toate pentru a forma un singur gol spaţial.

– Vrei să afli detaliile?

– Dacă tu crezi că ar putea fi importante.

– Da, cred că sînt cîteva lucruri pe care ar trebui să le ştii, Denis. Nu ştiu toată povestea. Asta e tot ce am fost în stare să adun din cîteva dosare secrete în care am reuşit să intru. Nu e totul.

Se opri şi putu auzi zgomotul respiraţiei lui Declan la celălalt capăt, greoaie şi neregulată. În Irlanda era dimineaţa devreme. Declan stătea nemişcat.

– Denis, cred că ştii ce ştim mai toţi. În 1993 FBI a pus sub asediu o proprietate de lîngă Waco, în Texas. Blocada a durat cincizeci şi una de zile şi s-a sfîrşit brusc pe nouăsprezece aprilie, cînd oamenii noştri au intrat înăuntru cu grenade cu gaz, iar clădirile s-au aprins de la schimbul de focuri. Aproape optzeci de oameni au fost împuşcaţi, înecaţi de gaze sau arşi de vii, cu toţii membri ai unei secte religioase, cunoscute drept Secta Davidienilor, o ramură a Adventiştilor de ziua a şaptea. Liderul lor era un individ de treizeci şi trei de ani, care-şi zicea David Koresh, pe numele lui adevărat Vernon Wayne Howell. Mai tîrziu, a fost identificat printre victime. Astea toate îţi sună familiar, nu?

– Desigur. Asta am citit şi în ziarele de aici.

– Asta e versiunea oficială, Denis. Dar e al dracului de sigur că nu e adevărul. Să-ţi spun ce s-a întîmplat acolo. În ultima noapte înainte de sfîrşitul asediului, Koresh a vorbit la telefon aproape trei ore cu un individ numit Joshua Babcock. Ai auzit vreodată de el?

– Nu, niciodată.

– Nici nu-mi închipuiam că ai cum acolo. E un predicator fundamentalist al vremurilor bune din Texas. Are propriul post TV, biserici peste tot, conduce misiuni în Asia şi în Africa. Foarte influent în cercurile evanghelice de dreapta de aici. Acum a îmbătrînit, dar tot mai apare la televizor duminica dimineaţa şi ţine legătura cu o întreagă reţea de oameni importanţi: oameni de afaceri, congresmeni, senatori, lobbyşti. Preşedintelui nu-i place şi, ca să-ţi spun drept, nici mie nu-mi place. Vrea să vadă America guvernată după regulile lui înguste şi îi place să-şi folosească banii şi vocea pentru a face cunoscut lucrul ăsta. Are vederi radicale despre avort, homosexualitate, catalogarea „cărţilor periculoase“ în şcoli şi în colegii şi o grămadă de alte chestii de genul ăsta.

– Am priceput. Aici sînt cunoscuţi ca episcopi.

– Bine, voiam doar să ştii cine este. Dintr-un motiv oarecare, Babcock l-a vrut pe Koresh şi a făcut o înţelegere cu nişte oameni de la vîrf din FBI pentru a-l scoate de acolo. Se pare că erau tuneluri săpate sub clădiri, o mulţime de tuneluri. Cele mai multe erau scurte, ca şi cum ar fi vrut să se ascundă în ele pentru a aştepta trecerea apocalipsei sau a războiului. Sau a ce mai aşteptau ei acolo. Numai că se pare că un tunel era mai lung. Mult mai lung. Cei de la judiciar consideră că singura intrare în el se făcea din dormitorul lui Koresh. Aşa au reuşit.

– Bine, s-ar putea, dar tu ai spus că un cadavru a fost identificat ca fiind al lui Koresh. Şi că ancheta judiciară a stabilit asta, nu-i aşa?

– Ba da. Numai că nu era corpul lui Koresh. Asta e opera celor de la Comisia medicală a districtului Tarrant, care au venit cu o echipă de legişti de la Fort Worth. Au spus că nu au văzut niciodată oase şi ţesuturi atît de distruse ca cele ale corpurilor de acolo. După ce au terminat, ancheta a fost preluată de laboratorul judiciar al FBI de aici, din Washington.

Se presupune că Koresh a fost identificat după dantură. Avusese doi lipsă, de la vîrsta de cincisprezece ani, ceea ce corespundea fălcii cadavrului găsit în camera de comunicaţii din clădirea principală.

Dar se pare că au fost dosite nişte dovezi. Dinţii au fost scoşi undeva între Fort Worth şi Washington, cam la vremea în care apăruseră speculaţii în presă că pînă la urmă Koresh se putea să fi scăpat. Corpul cu dinţii lipsă avea altă înălţime. Nimeni nu s-a obosit să facă un test AND, spre deosebire de aproape toate celelalte cadavre. Nu era Koresh. El bea deja cafea cu Josh Babcock în New Kadesh, un aşezămînt creştin din Deşertul New Mexico.

– Ai făcut o treabă minunată, Conrad! Îţi sînt recunoscător.

– Mai e un lucru, Denis. Nu ştiu dacă e important. Dar, la începutul acestui an, un oficial FBI de la vîrf a primit o cerere de la cartierul general al CIA din Langley, prin care se solicita trecerea lui Koresh în grija lor. Asta înseamnă ceva pentru tine?

Vîntul sufla afară ca un animal care goneşte după hrană.

– Da, veni răspunsul lui Declan. Este plauzibil.

– Vrei să-mi spui şi mie? Trebuie să ştiu cu ce am de-a face aici.

– Nu, deja ştii prea multe.

– Şi eu mi-am închipuit asta. Te duci după el?

– După Koresh? Sînt pe urmele lui de patru zile, cu toate că pînă acum n-am ştiut că el este.

– Aveţi grijă cînd îl găsiţi. M-am uitat pe nişte fişe psihiatrice de aici. Se pare că e capabil de absolut orice.

– Trebuie să fi fost nebuni cînd au hotărît să-l folosească.

– Cine? CIA?

– Ei împreună cu alţii, pe care-i cunosc.

– Poate. Depinde pentru ce le trebuia. Este perfect pentru a fi scos în faţă într-o operaţiune pe care ei să o poată nega. Omul care nu există. Conrad făcu o pauză. Ai grijă, Denis! Nu-i întoarce spatele!

– N-o s-o fac. Mulţumesc încă o dată, Conrad! Ţinem legătura.

Legătura se întrerupse. Conrad puse receptorul la loc. Rămase aşa o vreme, privind cuvintele de pe ecranul din faţa lui, cuvinte care păreau să nu mai însemne nimic. Şi nu numai cuvintele îşi pierduseră înţelesul.

62

Inis Tuaisceart
13 octombrie
07.15

Duminică dimineaţa lumina apăru deasupra stîncilor. Marea urca pe plajă, păsările pluteau în zare deasupra uscatului, rotindu-se în cercuri din ce în ce mai strînse înainte de a-şi întinde încă o dată frumoasele aripi albe, iar vîntul greu se ridica deasupra mării.

Aici pe insulă sabatul se încheiase. Nu sabatul obişnuit, cu slujbă, masă şi ziare de duminică, ci a şaptea zi, adevăratul sabat, ziua odihnei Domnului, vegheată de Mielul Domnului în persoană. Cîntaseră imnuri pentru credincioşi şi făcuseră studiu biblic, iar pentru necredincioşi se ţinuse o predică, fără translator.

David Koresh fusese agitat toată ziua. O dată, alb de furie, lovise un ostatic care îndrăznise să întrerupă cuvîntul de învăţătură cu un verset din Coran. Mai tîrziu, împăcat, le cîntase încet Prinţul Păcii adepţilor săi, acompaniindu-se la chitară.

Acum, spre sfîrşitul dimineţii, stătea singur la ţărm cu privirea pierdută deasupra mării. Simţind vîntul în păr, privi în sus către cer, unde norii treceau cu viteză. Nimeni, gîndi el, nu văzuse în cer ceea ce văzuse el: îngeri cu aripi de mărimea munţilor şi cu trîmbiţe, şi fiare cu unul, trei, cinci sau şapte coarne, nuanţe de roşu, de purpuriu şi de auriu, întinzîndu-se de la un orizont la altul; sînge vărsat dintr-o cupă aurită, oraşe întregi pavate cu pietre preţioase, călăreţi pe cai negri şi albi, armate, faţa lui Dumnezeu cel viu.

Îşi acoperi ochii cu mîinile şi plînse. Nici un om viu nu văzuse ceea ce văzuse el, nici unul nu ştia lucrurile pe care le ştia el şi nimeni nu putea dezvălui secretele pe care le ţinea în inimă. Şi totuşi, în noaptea trecută, cînd fusese în patul femeii arabe pentru a doua oară, ea se întorsese împotriva lui, îl atacase şi îl lovise în piept şi în stomac de nenumărate ori cu un obiect ascuţit, pînă cînd reuşise să o doboare.

Fusese acoperit cu sînge, iar cearşafurile erau muiate de sînge. Sîngele lui, sîngele Mielului. Ea încercase să-l omoare şi aproape că reuşise. Dar avea să fie pedepsită, chiar el se va gîndi la asta. Se scutură amintindu-şi ferocitatea atacului ei şi răutatea din ochii ei. Să-l ataci pe fiul Domnului, care văzuse turnurile Ierusalimului, unsul Domnului – cu siguranţă, asta era cea mai oribilă crimă dintre toate.

Auzi paşi în spatele lui. Ezekiel era acolo, calm, stăpînit, înţelegător. Noaptea trecută îi spălase rănile şi i le unsese.

– Sînt adunaţi toţi, David. Acum te aşteptăm pe tine.

– Nu e nici o grabă. Lasă-i să aştepte! Vino încoace! Îi făcu semn prietenului său să vină lîngă el pe stîncă. Spune-mi ce vezi!

Ezekiel se aşeză lîngă el.

– Ce să văd? Lucruri obişnuite, zise el. Valuri, cîteva păsări, nori pe cer. Ce-ai fi vrut să văd?

– Nimic. Nu ai fost binecuvîntat cu darul de a vedea, cu adevărata viziune. L-ai vrea, dacă ţi l-aş putea oferi?

Ezekiel îşi scutură capul încet, privind valurile negre de sub ei.

– Nu cred, zise el. Se pare că nu-ţi provoacă decît durere. N-aş putea suporta aşa ceva – să văd lucrurile aşa cum sînt. Nu sînt destul de puternic pentru asta. Nici unul dintre noi nu este.

Se gîndi la soţia lui, Mary, arzînd ca o torţă cu braţele întinse dincolo de zidul de flăcări. La copiii săi, Sarah şi Rachel, ţipînd după el, şi la zidul de flăcări asemănător unei bariere de gheaţă. Văzuse destule dintre lucruri aşa cum erau cu adevărat.

– Nu am fost puternic, zise Koresh. Dar cu toate astea, Dumnezeu mi-a deschis ochii. Nu m-a întrebat dacă sînt gata,

dacă voiam să văd sau nu. Doar mi-a deschis ochii. Puterea şi slăbiciunea sînt acelaşi lucru pentru El.

– Totuşi, nu mi-aş dori să fiu profet.

– Asta e foarte înţelept din partea ta. Ai putea vedea lucruri pe care ţi-ai dori să nu le fi văzut niciodată. Să auzi lucruri pe care nimeni n-ar trebui să le audă. Zi şi noapte ai veghea şi ai asculta.

– Ce poţi să vezi azi?

– Azi? Că este foarte aproape, acum, într-adevăr, e foarte aproape. Chestiune de zile, chiar de ore.

– Atît de puţin? Nu ştii exact?

– Nu mi-ar spune. „Ar fi periculos", zice El. Numai cînd momentul a sosit mi se va spune. Dar este foarte aproape. Azi, mîine... cel mai tîrziu, poimîine.

– Toată lumea va muri?

– Toţi în afară de aleşii Lui.

– În flăcări?

Koresh ridică din umeri. Continuă să privească fix marea pustie.

– Nu ştiu, zise el. Poate. Încă nu mi s-a arătat limpede.

Ezekiel se cutremură.

– Şi va fi începutul sfîrşitului tuturor lucrurilor?

– Dumnezeu nu va lăsa nimic în viaţă pe faţa pămîntului. Ai citit profeţiile, ştii ce intenţionează să facă.

Urmă o tăcere lungă, ciudată. Ezekiel tremura în vîntul tot mai puternic. Era foarte greu de acceptat voinţa lui Dumnezeu.

– Eşti aşteptat, zise el. Femeia e gata.

Koresh se ridică în picioare. Durerea provocată de răni era ascuţită şi încă îl mai fulgera. Chiar şi mişcările uşoare îi făceau rău. Îşi strînse mîna dreaptă, apoi o destinse uşor. Un verset biblic îi trecea prin minte iar şi iar: „A Mea este răzbunarea, zice Domnul".

63

Districtul Tipperary
08.16

Părăsiseră ferma în care fuseseră găzduiţi de îndată ce li se păruse rezonabil să facă asta. Declan voia să sune la numărul pe care i-l dăduse Martin, dar prefera s-o facă de la un telefon public. Se opriră la primul popas şi îşi schimbară veşmintele preoţeşti, îmbrăcînd haine de fermieri. Liam avea un set nou de plăcuţe de înmatriculare, care corespundeau celor ale unei maşini deţinute de un fermier din Ballyporeen. Maşina, de-acum destul de împroşcată cu noroi ca să pară maşina unui fermier, avea rezervorul plin şi mergea din nou bine. Hotărîră să se îndrepte spre Clare şi, dacă erau opriţi, puteau spune că sînt în drum către festivalul de la Lisdoonvarna, care acum se apropia de sfîrşit. Deşi nu erau celibatari, puteau să încerce să pară aşa.

Găsiră o cabină telefonică în Cullen, aproape de intersecţia spre Limerick. Ceilalţi rămaseră în maşină, căutînd pe hartă diferite drumuri spre vest, în timp ce Declan merse să sune la numărul pe care i-l dăduse Martin. Sună de cîteva ori înainte de a răspunde cineva.

– Barul O'Toole.

– Am numărul ăsta de la Martin Fitzsimmons. Am nevoie de ajutorul tău.

– Îmi pare rău, domnule, dar cred că aţi greşit numărul.

– Sînt Declan Carberry. Sun dintr-o cabină telefonică.

– De ce n-ai spus aşa mai devreme? Ţi-a luat ceva vreme să suni. Ştiai că Martin este mort?

– Da, am auzit ieri. Ştii cum s-a întîmplat?

– V-au urmărit pe pod. Unul dintre ei l-a înjunghiat pe Martin, iar acum Harker e pe urmele tale ca diavolul în persoană.

– Cît de sigură e linia asta?

– A, destul de sigură. Ce pot să fac pentru tine?

– Ştiu cine îi are pe ostatici şi cred că e doar o chestiune de timp ca să-i omoare pe cei mai mulţi dintre ei. Trebuie să ştiu dacă mai are cineva vreun indiciu.

– A mai apărut un cadavru, un tip din Siria. A fost găsit azi-dimineaţă într-o biserică din Cork, Sfînta Ana. Pe altar, din cîte am înţeles.

– Asta nu mă ajută cu nimic.

– Nici nu m-am gîndit că te-ar ajuta. Totuşi, am un lucru. Un telefon de sîmbătă dimineaţa, devreme, dat dintr-un orăşel din districtul Monaghan la un număr din Baalbek, Liban. A fost făcută o înregistrare la Menwith Hill. O copie este la cartierul general al Gărzii, alta la unitatea specială MC10. Copia de la cartierul general al Gărzii a ajuns direct la MI5 şi a fost arsă imediat. Dar cineva la MC10 a făcut o greşeală şi a trimis-o la C3, împreună cu traducerea. Copia a fost deja distrusă şi toate urmele ei au fost şterse din înregistrări, aşa că va trebui să mă crezi pe cuvînt cu privire la ceea ce conţinea.

– Te cred, spune!

Un minut mai tîrziu, Declan era înapoi în maşină.

– Inis Tuaisceart, zise el. Îi ţine pe Inis Tuaisceart.

– Babcock este un nebun sănătos, zise Myles.

Se îndreptau spre Dingle, ţinînd-o tot pe străzi lăturalnice şi pierzînd timp preţios din cauza asta.

– De ce l-ar vrea pe Koresh? întrebă Declan.

Liam era în faţă, conducea, iar Grainne dormea.

– Nu sînt sigur. Au multe în comun, cu toate că Babcock e mai conformist. Ar fi totuşi un lucru. Babcock a publicat o carte cu cîţiva ani în urmă. S-a vîndut foarte bine în unele zone din State. Profeţiile biblice interpretate, sfîrşitul lumii în zilele noastre, Isus

trebuie să sosească din clipă-n clipă – chestiuni obişnuite, din cîte îmi amintesc eu. Dar era acolo o idee importantă: Babcock crede că islamul este arma Satanei împotriva Vestului creştin.

Babcock este un rasist mascat. În biserica sa predomină albii din clasa mijlocie, partea inferioară. Este antisemit şi are atitudini foarte dure cu privire la catolici. Comunismul a fost marea ţintă a urii lui, pînă la prăbuşirea Uniunii Sovietice. Dar de atunci a predicat împotriva islamului, ca principală armă din arsenalul diavolului, aşa cum a fost din secolul şapte. Restul sînt numai probleme nesemnificative.

Declan dădu din cap.

– Cu siguranţă asta explică de ce s-a implicat într-o treabă ca asta. Dar tot nu explică de ce l-a vrut pe Koresh.

– Tocmai la asta ajunsesem. Cartea asta a lui Babcock se numeşte *Cele şapte peceţi* – cu referire la sigiliile din *Apocalipsă*. Asta a fost şi ea una dintre preocupările de bază ale lui Koresh. În timpul asediului, scria un comentariu despre adevăratul înţeles al celei de-a şaptea pecete. Se presupune că a fost distrus de focul izbucnit în Ferma Apocalipsei. Dar să presupunem că nu a fost ars. Că a fost scos de acolo de către Koresh. Asta putea fi ceea ce căuta Babcock.

– Şi atîta timp cît Koresh avea să continue să scrie la acest comentariu era în siguranţă. Babcock avea grijă să nu fie atins.

Myles dădu din cap.

– Şi atunci, continuă Declan, într-o zi vine un om de la CIA şi zice: „Avem nevoie de cineva care să regleze conturile între noi şi fanaticii ăia musulmani".

– Cred că e corect. Şi mai cred că, pînă să se întîmple asta, Koresh avea deja strîns un grup de adepţi. Există zvonuri că Babcock avea arme ascunse în apropierea reşedinţei sale din New Kadesh şi că antrena oameni dornici de supravieţuire şi alţi indivizi pentru a-l apăra pe el şi biserica sa de forţele Satanei.

– Vine Ziua Judecăţii de Apoi.

– Exact, Declan! Vine Ziua Judecăţii de Apoi.

Se opriră în Tralee pentru a-şi mai dezmorţi picioarele şi pentru a lua ceva de mîncare. Dăduseră de mai multe puncte de control în Tipperary Bruree şi Newcastle West. Nu erau poliţişti, ci soldaţi, oameni care se uitau bine înainte de a le face semn să treacă. Declan era surprins că ajunseseră pînă aici. Harker îi voia foarte mult şi avea să-i găsească pînă la urmă, ştia asta. Problema era doar cînd şi cum.

– Dacă Abu Hida ştie unde sînt ostaticii, îi zise Declan lui Grainne, trebuie să fie deja în drum spre ei.

Beau cafea într-o cafenea micuţă din piaţă. Mai erau cîţiva clienţi. Myles şi Liam plecaseră după provizii. Chelnerii păreau plictisiţi, prinşi într-o capcană temporală care îi condamna să trăiască pe vecie în 1962, vag conştienţi de faptul că afară lumea s-a schimbat, chiar şi în Tralee.

Grainne dădu din cap, muşcînd dintr-un sendviş. Pîinea era bună, iar umplutura conţinea mai mult varză.

– De unde spui c-a sunat? întrebă ea.

– Dintr-un loc numit Ballybay, undeva aproape de graniţă.

– În districtul Monagham. Am auzit.

– E destul de departe, zise Declan. Dar noi am pierdut o grămadă de timp azi-noapte. Abu Hida trebuie să fi plecat imediat după ce a dat telefonul. Oamenii cu care se află au cunoştinţe în zona Dingle.

– Ce crezi că are de gînd să facă? întrebă ea.

– Dacă are ca întăriri o unitate specială, ar putea încerca să ajungă pe insulă, să lanseze vreun atac şi să-l scoată pe tatăl său de acolo.

– Poate s-o facă? Ce i-ar sta în cale?

– Profesioniştii. Koresh o fi nebun, dar oamenii săi sînt bine antrenaţi. I-am văzut cum lucrează la Castletown. Sînt foarte buni. Foarte buni. N-aş da prea multe şanse unei unităţi IRA dacă ar încerca să-i atace. Pe de altă parte, Abu Hida e el însuşi foarte bun. În toţi anii de război civil din Liban nu a mai existat unul ca

el. Dar poate face mai multe decît să dea buzna acolo. Va verifica insula, le va evalua forțele și apoi va aștepta ocazia potrivită.

Grainne se gîndi. Sorbi din cafeaua care avea un gust ușor de rînced, de la laptele pe care-l turnase înăuntru.

– Cred că ar trebui să-l găsim, zise ea.

– Pe cine? Pe Abu Hida?

Ea dădu din cap. Cafeaua se răcea. Nu putea s-o bea.

– Să-l găsești, continuă ea. Înainte să ajungă pe insulă. Să vorbești cu el, să-l convingi că-i poți fi de folos, că-l poți ajuta să iasă cu ostaticii din Irlanda.

– Nu știu dacă-l pot ajuta.

– Ei, domnule! Dacă îi puteți scoate de pe Inis Tuaisceart puteți avea toate echipele de televiziune în jurul dumneavoastră în mai puțin de o oră. Harker nu poate face nimic în privința asta. Sînteți un om important, cumnatul dumneavoastră a fost *taoiseach*.

– Nu știu, s-ar putea să ai dreptate. S-ar putea să meargă. Dar nu sînt sigur că Abu Hida va accepta varianta asta.

– Spuneți-i ce vrea Harker să facă. Toată afacerea. Odată ce va cunoaște riscul la care se expune, va deveni rațional.

Declan își scutură capul.

– Ar putea riposta. Odată ce Hezbollah-ul se asigură că ostaticii sînt salvați, cei din rețeaua Iataganul ar putea fi împușcați ca represalii pentru cei uciși de Koresh.

– Încercați! În schimbul ajutorului dumneavoastră să facă ce poate pentru a-și convinge oamenii să elibereze agenții Iataganul. Scurtcircuitați MI5.

Declan ridică din umeri.

– S-ar putea să meargă. Dacă nu mă împușcă mai întîi.

– Nu trebuie să-l întîlniți personal de prima dată. Trimiteți-i un mesaj! Spuneți-i ce știți. Nu e prost, o să-și dea seama de avantajul unei înțelegeri.

Declan se gîndi îndelung. Poate avea dreptate, poate Abu Hida ar putea ajunge la o înțelegere cu el. Ar fi fost în stare să facă un pact cu Diavolul dacă asta l-ar fi ajutat să o scoată pe

Amina din ghearele lui David Koresh și l-ar ține pe el la distanță de Peter Musgrave.

Înainte de a pleca, Declan dădu un telefon. Tommy Murtagh îi dăduse numărul său personal de la Curragh Camp și îi spusese să-l sune dacă avea nevoie. Receptorul fu ridicat după ce sună prima dată.

– Murtagh.

– Tommy, eu sînt. Putem vorbi?

– Da, dar scurt.

– Am nevoie de ajutorul tău. Mare nevoie. Știu unde sînt ostaticii ăia și cine îi ține acolo. Este o treabă pentru unitatea de recuperare a ostaticilor, dar mai sînt și jocuri de culise. N-o să-i lase pe oamenii tăi să intre pînă ce nu va fi prea tîrziu. O să mă duc singur dacă pot, dar am nevoie de întăriri.

– Nu pot să cer asta nici unuia dintre oamenii mei, nu fără o autorizație oficială.

– N-o s-o obții.

– Desigur...

– Crede-mă, Tommy, Clark nu ți-o va da. Ițele duc mai sus decît crezi.

Urmă o tăcere.

– Bine. O să vin chiar eu. Cel puțin, asta pot să-ți promit. Unde vrei să ajung?

– Dunquin, peninsula Dingle.

– O să fiu acolo.

64

09.14

Harker îi spuse șoferului să oprească mașina. Erau în mijlocul pustietății, pe o șosea între două localități cu nume ridicole, atît de neînsemnate, încît nu ar fi apărut niciodată pe vreo hartă. În zona rurală, Irlanda îi amintea de anumite părți ale Franței, numai că aici nu erau vii, nici castele, nici catedrale în cele mai neașteptate locuri, nici scumpa lumină a soarelui. Îi ura pe irlandezi, îi disprețuia pentru provincialismul și bigotismul lor, pentru totala lipsă de sofisticare. Și totuși stăteau aici, în inima lumii, barbari deveniți gazde ale celui mai subtil spectacol.

Miraculos, telefonul din mașină funcționa. Formă un număr din Dublin și prinse legătura imediat.

– Știri?

– Tocmai am primit un raport dintr-un loc numit Thurles, domnule. Au petrecut noaptea la o fermă și au plecat în dimineața asta. Carberry și alte trei persoane, îmbrăcați ca trei preoți și o călugăriță. Totuși, nu avem nici un raport că au fost reperați.

– Ține-mă la curent! Rămîne să fie împușcați cînd sînt găsiți.

– Da, domnule. Mai e un lucru. Carberry a dat un telefon la Washington aseară și a primit unul azi-dimineață. Persoana cu care a vorbit i-a folosit numele real o dată, din greșeală.

– Știi unde este?

– Primul a fost la un telefon de acasă al unui oficial FBI, Conrad Lee. Cel de-al doilea a fost de la Lee, de la sediul FBI.

65

Inis Tuaisceart
09.17

– Aduceți-o în față!

David Koresh nu mai cunoscuse un astfel de sentiment al puterii din zilele petrecute la Muntele Carmel. Oamenii iubindu-l, temîndu-se de el, adorîndu-l, îndoindu-se – îi dădeau un sentiment de împlinire personală. Avea nevoie de ură aproape la fel de mult ca de adulare. Cei cu adevărat divini, predicase el adesea, sînt disprețuiți și respinși de oameni. Îl crucificaseră pe Isus, îi lapidaseră pe apostoli și îi arseseră pe sfinți. Cei pe care lumea îi adoră, staruri pop și eroi ai sportului, politicieni și regine ale filmului, nu sînt niciodată iubiți cu adevărat. Cînd cad în dizgrație, cad pentru totdeauna și tot ce au și tot ce sînt devine rușine. Michael Jackson căzuse, O.J. Simpson căzuse, chiar și Jim Bakker și Jimmy Swaggart căzuseră.

El, pe de altă parte, cu toate că numele îi fusese tîrît prin noroi și fotografiile îi apăruseră în toată lumea reprezentînd chintesența răului, era în realitate mai pur decît gheața sau decît focul.

Amina încercă să se roage și nu reuși. Se pomenea prea mult de Dumnezeu în acest loc. Cu o zi înainte urechile îi fuseseră asurzite de imnuri și de vocea lui David Koresh lăudîndu-și Creatorul și lăudîndu-se pe el în egală măsură. Putea vedea butucul așezat pe scenă și toporul așezat alături. Tentativa ei de a riposta eșuase, iar acum avea să plătească pentru ea.

La început crezuse că aveau să i se taie mîinile, ca și celorlalți. Dar în timp ce pășea pe scenă, Ezekiel îi ieși înainte și îi legă mîinile la spate, iar ea știu că avea să fie mai rău, mult mai rău.

– Îngenunchează, zise Koresh.

Era îmbrăcat în blugi şi avea un tricou murdar. Părul nu şi-l mai spălase de săptămîni, iar bărbia îi era acoperită de ţepi.

Îl privi fix în faţă. Se hotărîse să nu ceară îndurare, dar i se părea atît de ieftin să se lase omorîtă de un om ca acesta pentru un motiv atît de neînsemnat.

– Îngenunchează, repetă el, arătîndu-i locul.

Ea nu se mişcă. Ezekiel veni în spatele ei şi îşi puse mîinile pe umerii ei. Un brînci puternic o doborî. Butucul era în faţa ei. Părea absurd, ca într-o scenă medievală. „Toate astea se vor termina, se gîndi ea, cînd toporul va cădea şi o să mă trezesc în pat cu faţa scăldată de soare."

Koresh păşi în faţă. Fără să vorbească, îşi scoase tricoul, arătîndu-şi rănile pe care i le făcuse Amina. Erau roşii şi pline de sînge. Nici una dintre ele nu fusese gravă, nu se aflase nici o clipă în vreun pericol real, dar păreau adînci şi dureroase, făcute în timpul unui atac sălbatic.

– Astea sînt opera ei, zise el. Eu i-am oferit trupul lui Dumnezeu şi ea m-a rănit. I-am oferit adevărata comuniune, propriul sînge şi propria carne, iar ea a încercat să mă înjunghie în inimă. Cînd am fost pe pămînt înainte, i-am lăsat să mă vîndă şi să-mi înconjoare capul cu spini, să-mi bată cuie cu ciocanul în încheieturile mîinilor şi ale picioarelor. Dar astăzi nu voi fi crucificat. În schimb, cei care m-au rănit pe mine vor pieri.

Se opri şi privi prin încăpere, la feţele albe acoperite de bărbi, fiecare luptîndu-se cu propria spaimă. Descoperiseră oare adevărul – că vor pieri cu toţii, că sfîrşitul sosise?

– Îmi aduc aminte, continuă el, că acasă în Texas obişnuiam să privesc foarte mult la televizor. Într-o zi urmăream un program, era despre războiul din Orientul Mijlociu şi am fost interesat, pentru că am vizitat Israelul o dată şi ştiu că Armagedonul va începe acolo. Iar în acest program arătau cum execută oamenii în Arabia Saudită, tăindu-le capetele. Nu existau imagini, pentru că nu lasă pe nimeni să ia imagini. Dar au făcut cîteva schiţe cu

scenele respective și m-am gîndit la cît de îngrozitor era, căci îmi amintea de Vechiul Testament și de modul în care Dumnezeu îi pedepsea pe atunci pe cei care greșeau. Îmi amintesc cum Jael, soața lui Haber, i-a tăiat capul lui Sisera. Iar David l-a doborît pe Goliat, așa cum v-am mai spus, și i-a tăiat capul, după care i l-a dus lui Saul. Și cum Judith a intrat în cortul lui Holofernes și i-a venit de hac, după care l-a făcut bucăți cu o sabie. Ei bine, eu nu am o sabie, dar am un topor, și socotesc că toporul meu poate face asta la fel ca orice altceva.

Se întoarse către Amina. Întregul ei corp era slăbit, ca și cum toate simțurile îi fuseseră oprite pe rînd. Înainte de asta se gîndise că amintirile îi vor alerga prin minte, că toate timpurile și locurile prin care trecuse vor fi prezente aproape simultan. Dar nu se întîmplase nimic asemănător, fiecare clipă trecea cu pas de plumb, fiecare cuvînt se întindea la nesfîrșit, ca și cum ar fi fost ascultat la viteza nepotrivită, și fiecare răsuflare părea să dureze o zi sau o săptămînă.

– Dacă rămîi nemișcată, zise el, o să am grijă să nu ratez. În felul ăsta o să sfîrșesc dintr-o lovitură. Dar dacă te sucești sau încerci să te opui, n-o să-ți nimeresc gîtul și o să fie nevoie să o luăm de la capăt.

Dădu din cap către Ezekiel. Încet, Ezekiel îngenunche jos lîngă Amina și, luîndu-i capul cu ambele mîini, o forță să pună capul pe butuc.

– Am vorbit cu el despre asta și nu l-am putut clinti. Fă ce-ți spune, stai nemișcată și n-o să simți nimic. Am ascuțit toporul azi-dimineață. El e puternic, iar toporul e greu. Greu și ascuțit. Vrei să spui ceva cuiva?

Ea încercă să vorbească, dar limba nu o asculta. Erau un milion de lucruri de spus, toate lucrurile pe care le gîndise și nu le spusese, dar era prea tîrziu.

– Mă voi ruga pentru tine, zise el.

Ea reuși să privească în sus.

– Roagă-te pentru tine, zise ea scrîşnit. Tu eşti cel care are nevoie.

Ezekiel îşi luă mîinile de pe ea şi se ridică. Se uită la Koresh, rugîndu-l tăcut să se oprească, dar liderul său nu arătă nici un semn de îndurare.

În acel moment se auzi un strigăt din mijlocul privitorilor. Koresh şi Ezekiel priviră într-acolo. Un bătrîn era în picioare.

– Asta este barbarie! strigă el în engleză. Nu este dreptate! Te-a rănit, iar tu o ucizi. Unde este dreptatea? În Coran Dumnezeu este milostiv şi blînd. *Al-Rahman, al-Rahim*. Unde este mila ta, unde este compasiunea?

– Fă-l să stea şi să tacă, zise Koresh.

Dar bătrînul continuă să vorbească, nevrînd să tacă:

– Dacă vrei să ucizi, ucide-mă pe mine! Eu sînt duşmanul tău, nu femeia asta! Sînt bătrîn, am mai puţin timp de trăit, e mai drept.

Printre ostatici, cei care vorbeau engleza îşi dădură seama de ceea ce spunea bătrînul. Se răsuciră în scaune scuturîndu-şi capetele şi spunîndu-i în arabă să nu se comporte prosteşte, să stea jos şi să aştepte cele ce aveau să se întîmple. Dar nimic nu-l putea îndupleca.

Pe scenă, Koresh părea nedumerit. Nu prevăzuse asta. Bătrînul cu hainele lui stranii era în mod evident cunoscut printre ceilalţi ostatici. Oferta lui ameninţa să întoarcă situaţia, să dea la iveală slăbiciunea şi laşitatea sa.

Acum ostaticii din jurul bătrînului îi făceau loc să treacă printre ei şi să iasă din grup. Peste tot erau murmure. Paznicii din fiecare parte a încăperii deveneau neliniştiţi, temîndu-se de vreo rebeliune, o revoltă care i-ar fi putut termina prin violenţă. Bătrînul ieşise acum de pe rîndul de scaune. Unul dintre paznici îl apucă de braţ, încercînd să-l forţeze să intre înapoi.

Atunci strigă Koresh de pe scenă:

– Adu-l aici! zise el.

Urmă un moment de confuzie, apoi paznicul înţelese şi îl conduse pe bătrîn în faţa încăperii.

– Vino aici, sus!

Koresh încerca din răsputeri să recapete controlul situației.

Bătrînul păși cu grijă pe scenă. Era slab și adus de spate, cu membrele atinse de artrită, dar totuși mergea calm și demn. Jos, nu mai vorbea nimeni acum. Se lăsase o tăcere care nu era numai o simplă tăcere.

– Cum te numești? întrebă Koresh.

– Sînt șeicul Mu'in Usayran. Un musulman și fiul unui musulman. Ce mi-a fost dat de Dumnezeu Îi dau înapoi acum. Poți avea viața mea în schimbul vieții femeii. E un schimb cinstit.

– De ce faci asta?

– Este datoria unui musulman să ajute la împlinirea a ce e bun și oprirea a ce e rău. Ăsta e un lucru rău.

Koresh se gîndi. Văzuse reacția la oferta lui Usayran, simțise dezaprobarea din rîndul celor prezenți. Acum înțeleseseră toți ce se petrecea, oamenii își spuseseră unul altuia în arabă, din rînd în rînd. Dacă nu-l ucidea pe bătrîn, aveau să fie ușurați. Le-ar fi dat speranță. Nu le păsa dacă moare femeia, atîta timp cît liderul lor rămînea cu ei; asta ar fi fost o lovitură de grație.

– Foarte bine, zise el. Ți se va împlini dorința. Se întoarse spre Ezekiel. Du-o înapoi în celula ei. Ai grijă să fie legată. Nu am terminat cu ea încă.

Cînd Amina, încă tremurînd, fusese condusă jos de pe scenă, Koresh se întoarse cu fața spre Usayran. Privi pentru o clipă drept în ochii bătrînului, dar ceea ce văzu acolo fu atît de neașteptat și de lipsit orice compromis, încît fu nevoit să se uite în altă parte. Nu era reproș, nu era frică, nu era furie. Nici unul dintre lucrurile la care s-ar fi putut aștepta. Era compasiune, ca și cum bătrînul știa că diavolii alergau prin mintea lui David Koresh.

Ezekiel se întorsese și aștepta la picioarele scării.

– Hai să terminăm cu asta, zise Koresh cu o voce liniștită, ca și cum ar fi vorbit numai pentru el.

66

Districtul Tipperary
10.23

– Nu e nimeni acolo, zise Maureen. Sîntem singuri.

Lăsaseră dubița într-un garaj aparținînd unei familii republicane din Cavan. În următoarele cîteva zile avea să fie dezmembrată în piese care urmau să fie aruncate. Cei de la garaj le dăduseră o mașină, un Ford Sierra, și actele necesare.

Erau pe o stradă îngustă care pornea din una lăturalnică din Tipperary. Se orientau după o hartă pe care o luaseră de la o benzinărie din Birr. Încerca să-i explice cum arată coasta și insulele, așa cum și le amintea. Trecuseră cîțiva ani de la ultima ei vizită și nu cunoștea zona foarte bine.

– Vrei să spui că acolo nu ai oameni deloc?

Ea își scutură capul.

– Ba nu, sigur că sînt. Kerry a fost dintotdeauna un district republican. De la războiul civil încoace. Atunci au fost niște evenimente îngrozitoare, iar în vest oamenii nu uită ușor. Dar nu avem nici o unitate specială, nu una cu o pregătire adecvată. Încă facem recrutări în regiune, dar nu este Donegal sau Monaghan, acolo nu este nevoie să ții pregătite unități de luptă. Cei mai mulți dintre voluntari s-au mutat, fie în Nord, fie în Anglia.

– Dar nu așa am făcut planul, zise el. Oamenii tăi au făcut un tîrg cu mine. IRA este plătită frumos ca să-mi ofere ajutor. Am nevoie de întăriri ca lumea. Nu sînt în poziția de a negocia cu răpitorii, așa că nu am altă șansă decît să-l scot pe șeicul Mu'in de acolo cu forța. Acum îmi spui că sîntem numai noi doi.

– O să găsim ajutor, provizii și ce ne mai trebuie. Echipament, bărci – tot ce au pe acolo. Dar ar lua timp să trimită o altă unitate din Nord. Echipa pe care o aveam ar fi fost perfectă. Nu erau activi cînd am auzit de sosirea ta. De asta a fost posibil să ți-i punem la dispoziție atît de repede.

– Atunci pentru ce a fost atacul de aseară? Din cauza noastră? Din cauza celor întîmplate în Belfast?

Ea își scutură capul. Dormiseră foarte puțin în noaptea trecută și era obosită. Orele de șofat o epuizaseră, cu spaima lor constantă de a o lua pe un drum care i-ar fi putut duce direct în brațele poliției sau ale unei patrule a armatei. Fuseseră puncte de control ale Gărzii, pe care le evitase luînd-o pe străzi lăturalnice. Dar era sigură că briții îi informaseră pe cei din Sud și acum autoritățile îi căutau peste tot.

– Erau din MI5, zise ea. Trupe sub acoperire antrenate de SAS la Hereford, dar conduse de biroul MI5 din Irlanda de Nord. Voiau unitatea specială. Nu pe tine, nu pe mine, doar pe ceilalți. Totuși, ar fi fost grozav de bucuroși să ne prindă și pe noi. Ar fi fost o pradă pe cinste pentru ei, vii sau morți. Dar pe băieții din Belfast îi căutau. Și îi voiau într-un singur fel: morți.

– De ce? De ce să riște dincolo de graniță pentru a ucide o echipă care nu e în serviciu activ?

Îi putea spune totuși, se gîndi ea. Probabil că ghicise deja că e vorba de răzbunare, pentru că venea dintr-o cultură în care lucrul ăsta era perfect normal. Și oricum, socoti că avea și el dreptul să știe.

– În august, zise ea, cîțiva oameni de frunte din MI5 vizitau Belfastul pentru a pune la cale un tîrg cu loialiștii. Planul a ajuns la urechile unor oameni din armata britanică. Nu erau așa fericiți de acea vizită. Ei purtau discuții cu oamenii noștri, încercînd să ajungă la o înțelegere care să le permită să-și ducă trupele acasă. Am pus la cale o ambuscadă. Armata a stat deoparte în timp ce unitatea specială a apărut și i-a împușcat pe oamenii din MI5.

– Iar MI5 a fost acolo aseară pentru că am readus la viață o unitate specială? Asta i-a alertat, nu-i așa?

– Cred că da. Nu cred în coincidențe. S-ar putea să nu aflăm niciodată cum ne-au găsit. Dar, desigur, a fost ceva de genul ăsta.

– Nu pot să-i condamn, nu?

Ea își scutură capul.

– Nu chiar. Dacă nu s-ar fi întîmplat, nu ți-am fi spus niciodată.

– E în regulă. Dar vrei să continui? Chiar și după seara trecută?

– Cu ce, cu împușcăturile?

El clătină din cap.

– Nu, nu cu asta. Cu ceea ce te-am pus să faci. În fața ferestrei, în fața oamenilor ălora. Am greșit, sînt...

– A fost necesar. Aș fi fost moartă dacă n-ai fi ieșit și nu te-ai fi întors la timp.

– Și după... Ezită. Nu-și găsea cuvintele. Nu vorbise niciodată despre astfel de lucruri cu o femeie. Despre dorință.

– Știu ce vrei să spui. Îl privi în ochi. N-avea să știe niciodată cît de tare o rănise; nu-i va spune niciodată. N-are importanță. Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Dacă ai fi rămas, am fi fost uciși amîndoi. Ai făcut ceea ce a fost bine.

El întinse o mînă și îi atinse obrazul. Ea închise ochii, aproape îndurerată. Sub pleoape, i se adunau lacrimi mici.

– Nu a fost bine, zise el, dar era necesar. Dar știi că te doream.

Ea se aplecă înainte, iar e o luă și o legănă pe umărul său.

– Chiar ai vrut? întrebă ea. Nu-și putea opri lacrimile care-i curgeau pe obraji. Chiar ai vrut?

– Încă mai vreau, zise el.

67

Dunquin
Districtul Kerry
12.17

Dunquin era așezat la capătul de unde se vedea marea și demult părăsitele insule Blasket. Inis Tuaisceart era la aproape opt kilometri distanță, direct spre vest.

Declan găsi locuri la barul lui Kruger. Declan și Grainne se înregistrară ca soț și soție, Myles și Liam împărțiră și ei o cameră. De îndată ce se instalară merseră jos pe plajă.

Liam încă mai avea o parte din echipamentul pe care îl aduseseră de la Dublin, incluzînd și un binoclu telescopic care era adaptat și pentru zi, și pentru noapte. Cu ajutorul lui puteau vedea insula, o mică ridicătură de pămînt ieșind din mare, cu o coastă joasă în partea de est. Erau clădiri ici-colo, iar o dată sau de două ori văzură oameni intrînd sau ieșind din ele. Chiar și ăsta era un semn promițător, că insula era locuită.

– Liam, zise Declan, irlandeza ta e mai bună decît a mea sau a lui Myles. Aș vrea să te întorci în sat și să schimbi o vorbă cu cîțiva localnici. Fă-le cinste cu cîteva halbe de Guinness, spune-le că tatăl tău a stat pe insulele Blasket, că îi cunoști pe Peig Sayers și Tómas O Cromthain personal... numai să afli ce știu despre cei care sînt colo. Unde acostează pe insulă și aici, cîți cred ei că sînt; știi ce ne trebuie.

– S-ar putea să nu fie prea vorbăreți.

– Și tu ești din Kerry, te pricepi tu să le dezlegi limbile.

– Ei bine, o să-ncerc. Dar s-ar putea să ia ceva timp.

După ce plecă, Declan vorbi cu Myles:

– Myles, vreau să găseşti o maşină şi să te întorci la Dublin. Trebuie să luăm legătura cu Pádraig Pearse. El mai are resurse, chiar şi acum. O să-ţi scriu o scrisoare către el şi o să-ţi dau şi o listă cu alte persoane cu care aş vrea să vorbeşti. Trebuie să le spui ce ştii despre Koresh, de ce e în stare. Eu fac ce pot aici, chiar şi numai să privesc. Dar tu trebuie să convingi pe cine trebuie că un atac asupra insulei ar putea duce la un dezastru.

– Nu ştim încă dacă ostaticii sînt acolo.

– Ştiu. Dar am de gînd să merg pe insulă să aflu. Trebuie să găsească echipament de scufundare. Putem ţine legătura prin cei de la bar.

– O să fac tot ce pot, Declan.

– Bine. Du-te şi găseşte o maşină! Întreabă la bar mai întîi, ei trebui să ştie pe cine trebuie. Ne vedem acolo într-o jumătate de oră.

După ce plecă Myles, Declan şi Grainne se aşezară pe plajă, aruncînd din cînd în cînd cîte o privire la conturul îndepărtat al insulei Inis Tuaisceart.

– E prea departe pentru înotat, zise ea.

– Asta ştiu şi eu. Dar sînt bărci care vin şi pleacă de aici toată ziua. Mă pot apropia în întuneric şi apoi pot înota.

– Atunci vei avea nevoie de încă cineva. Eu pot manevra o barcă. E prea riscant să mergi singur.

Ezită, apoi îşi dădu seama că ea are dreptate.

– Bine, zise el. Dar pe insulă mă duc singur. Dacă nu mă întorc la timpul stabilit – să zicem după două ore – trebuie să vîsleşti înapoi singură. Asta e condiţia pe care o pun. Dacă ne pierdem amîndoi, se reduc şansele oricui altcuiva de a mai ajunge acolo.

Aprobă, neîncrezătoare:

– Dacă Abu Hida a ajuns atît de departe, întrebă ea, unde crezi că s-ar duce?

Declan ridică din umeri.

– Depinde. Dacă vreo unitate specială este cu el, ar putea contacta cîțiva republicani, să obțină ajutor.

Se ridică. Cerul de deasupra încă mai amenința cu ploaia. Pe plajă, valurile cădeau grele peste pietrele ude și lucioase. Algele se mișcau sub apă în tăcere. O ceață ușoară învăluia Inis Tuaisceart.

– Asta e, zise el. Se întoarse spre Grainne cu ochii strălucind. Tot ce avem de făcut este să aflăm care sînt oamenii IRA de prin preajmă. Chiar dacă toți cei din unitatea specială sînt morți, Abu Hida trebuie să aibă contacte la Belfast. Ei o să-l pună în legătură cu oamenii lor de aici. Dacă va ajunge în apropiere pînă la urmă, atunci va lua legătura cu ei.

Întors la bar, Liam făcea pe omul din Kerry pentru toți, vorbind în dialectul irlandez din West Munster și comandînd băuturi în stînga și în dreapta. *Tabhair dúinn dhá ghloine fuiscí, mas é do thoil é*, îl auzi Declan spunînd, comandînd încă două whisky-uri pentru doi bătrînei care abia se mai țineau în fața tejghelei.

O lăsă pe Grainne să stea de vorbă cu soția barmanului și intră în salon. Irlandeza sa era literară, învățată cu mari eforturi în școală. Dar aici în Gaeltacht engleza își punea amprenta asupra unui om și făcea mult mai grea cîștigarea încrederii. Aveau mare nevoie de informații, iar Liam trebuia să fie ajutat în eforturile sale de a le culege.

– *Dia's Muire duit, a Liam!* zise el, luînd un scaun de la o masă din apropiere și trăgîndu-și-l alături de al lui Liam.

– *Dia's Muire duit agus Pádraig, a Declan*, îi răspunse Liam. Pot să-ți comand o băutură?

Declan dădu din cap.

– Vreau un Murphy's, zise el.

Făcură comanda și li se adusă o sticlă. Între timp, Liam făcuse prezentările. Declan strînse mîinile celorlalți oameni de la masă. Cei mai mulți erau bătrîni. Presupuse că trebuiau să-l știe pe Michael Deighan.

– Liam, zise el aplecîndu-se, vrei, te rog, să vii pînă afară? Aș avea o vorbă cu tine.

– Desigur, dar n-ai băut nici o gură încă.

– Ne-ntoarcem. Haide, e important!

Scuzîndu-se pentru întrerupere, îi lăsară pe bătrîni cu băuturile lor. Afară, Declan o porni pe străduţă cu Liam.

– Liam, crezi că ai putea intra în calculatorul poliţiei cu laptopul tău? Ai un modem.

Liam se încruntă.

– Isuse, Declan, nu e chiar aşa de simplu. Trebuie să fi schimbat toate parolele. Ar putea lua ore. Dacă fac o greşeală, o să fie călare pe noi înainte de a apuca să ne dăm seama ce se întîmplă. Ce vrei să afli?

– Am nevoie măcar de numele unui informator IRA din sau de lîngă Dunquin. Cineva care ar trebui să ştie dacă Abu Hida e prin zonă. Şi aş vrea să ştiu ce slăbiciuni are, ce pot folosi pentru a-l face să ciripească.

– Cred că ai nevoie de o pasăre, Declan.

– M-aş mulţumi şi cu un informator.

Liam oftă. Se putea rezolva, dar însemna că trebuie să rişte.

– Nu-ţi face griji! zise el. O să-ţi găsesc unul.

68

Washington
09.15

Jean nu vorbise cu el de cînd se întorsese, dar Conrad simțea că începea să se înmoaie puțin. În timp ce curăța masa după micul dejun, îi spuse despre Máiréad Carberry. Jean o cunoștea dintr-o vizită pe care o făcuseră în Irlanda. Petrecuseră o lună împreună cu familia Carberry, jumătate la Killiney și jumătate la Craigpatrick.

– Trebuia să-mi fi spus dinainte, zise ea. Aș fi înțeles.

– Nu și cînd aveai oaspeți. N-ar fi fost cinstit.

– Cel puțin aș fi știut ce faci, ce este atît de important. Declan e în pericol?

– Nu, e în regulă.

Intrară copiii. Michele, care avea treisprezece ani, și Louise, care abia împlinise șase. Michele și-o amintea pe Máiréad, se gîndi Conrad. Dar nu voia să-i spună pînă cînd nu avea să știe mai multe despre cele întîmplate. Ar fi pus întrebări, iar el n-ar fi avut răspunsurile potrivite.

– Bagajele sînt gata, tată! N-o să ajungem acolo la timp pentru prînz, dacă nu plecăm acum.

– E-n regulă, scumpo, plecăm imediat.

Mergeau cu toții la Williamsburg. Era locul favorit al copiilor. De fiecare dată cînd plecau acolo, Michele se hotăra să devină istoric. Din păcate, notele ei la istorie nu prea se potriveau cu aspirațiile.

– Michele, în care mașină ai pus bagajele? întrebă Jean.

– În mașina lui tata, așa cum ai spus.

– Credeam că mergem cu maşina ta, scumpo! interveni Conrad.

Jean conducea un Volvo care era mult mai potrivit pentru excursii.

– Îmi pare rău, zise ea, dar dat fiind comportamentul tău de aseară, am uitat să-ţi spun că Volvo-ul are o problemă cu transmisia. Rămîne în viteza a doua. O s-o duc la garaj mîine. Azi o să folosim maşina ta.

– Bine, dar trebuie să punem benzină pe drum.

– Hai, tată, e tîrziu! strigă Louise.

Conrad se repezi s-o ridice, prinzînd-o sub braţ şi ducînd-o spre maşină în hohote de rîs.

Copiii urcară. Jean închise uşa de la intrare, cu gîndul la ceea ce i se întîmplase bietei Máiréad. Conrad spusese că a fost împuşcată. Războiul lor se întindea spre sud?

Se urcă în dreapta.

– Eşti sigur că nu vrei să conduc eu, dragule?

– O să conduci la întoarcere.

Privi împrejur.

– Copii, v-aţi pus centurile? În regulă, am plecat.

Întoarse cheia în contact şi motorul prinse viaţă. Dădu înapoi în stradă şi apoi demară.

Mergeau pe Autostrada 95 de cîteva minute, cînd Jean începu să se simtă ameţită. Apăsă butonul pentru a coborî geamul. Nu se întîmplă nimic.

– Scumpule, geamul meu e blocat. Vrei să-l cobori pe al tău, am nevoie de aer. E înăbuşitor.

Conrad apăsă butonul uşii sale. Fereastra rămase nemişcată. „Are dreptate, se gîndi el, era chiar înăbuşitor." Deja gazul pătrunsese în tot habitaclul maşinii.

– Michele, zise Conrad aruncînd o privire în spate, geamurile noastre sînt blocate. Poţi să deschizi unul din spate, te rog?

Michele încercă într-o parte, apoi în cealaltă.

– Sînt amîndouă blocate, tată. Hei, putem opri? Mă simt destul de ciudat. Iar Louise e gata să adoarmă.

– Ai grijă!

Jean prinse volanul la timp, cînd Conrad era cît pe-aci să intre într-un camion care se apropia.

– Mai bine să oprim, se pare că... ne este... somn.

Gazul era inodor şi insipid, şi continua să se degaje. Era suficient în micuţa canistră pentru a umple maşina de douăzeci de ori.

Următorul camion, cel care i-a omorît, mergea cu viteză foarte mare. Cînd Conrad pierdu controlul ultima oară, celălalt şofer nu mai putu face nimic.

Cînd echipa de salvare sosi pentru a le scoate corpurile din fiarele contorsionate, gazul se dispersase complet. Nu mai era nici urmă din el în maşină sau prin preajmă. Apoi canistra în care fusese pus şi-a găsit sfîrşitul într-o grămadă de gunoi, aparţinînd centrului FBI pentru verificarea vehiculelor motorizate.

69

Inis Tuaisceart
13.10

David Koresh îşi spălă mîinile cu grijă. Pe insulă era puţină apă dulce, cea pe care o foloseau – cu multă zgîrcenie – venea în cea mai mare parte din vasele răspîndite prin preajma adăpostului, în care se adunase apa de ploaie. Din fericire, plouase din belşug de la sosirea lor şi mai aveau destule filtre pentru a produce apă potabilă. Ostaticii aveau o raţie de un litru pe zi fiecare, iar pentru spălat şi abluţiuni rituale aveau apă de mare. La început, fuseseră cîteva proteste, dar Koresh le potolise ameninţîndu-i că le dă apă sărată şi pentru băut.

Cînd ieşi din baia lui, îl găsi pe Zechariah aşteptîndu-l.

– S-au potolit? întrebă el.

Zechariah dădu din cap.

Din celulele bărbaţilor, aflate în apropiere, se ridica zgomot de voci înălţate în rugăciune, unele furioase, altele triste, altele înfricoşate.

– Se roagă din greu, zise Koresh. Am impresia că bătrînul Allah nu prea-i ascultă.

Zîmbi singur de propria glumă şi se întoarse spre Zechariah.

Traversă încăperea către un mic frigider din care scoase o Coca-Cola.

– Vrei una? întrebă el, întinzînd-o spre Zechariah.

– Nu, mulţumesc.

Koresh închise uşa frigiderului şi deschise cutia. Bău jumătate din ea şi îşi şterse buzele.

– Domnule, aţi spus că vreţi să mă vedeţi.

– Aşa este. Trebuie să vorbim. Stai jos!

Koresh îşi termină Cola şi puse cutia goală pe o masă. Zechariah se aşezase, aşteptîndu-l. Nu ştia ce întorsătură puteau lua lucrurile. Execuţia bătrînului fusese nebunească şi încă se mai căznea să înţeleagă simbolul înţelepciunii ei. Presimţea că va trebui să se roage foarte mult la noapte.

– Zechariah, cînd am venit aici mi-ai făcut un serviciu. Atunci cînd Ezekiel era plecat pentru a da atacul şi a-i aduce pe ostatici încoace.

– Da, domnule.

– Çine în afară de tine mai ştie de asta?

Zechariah deveni nervos. Nu-i plăcuse niciodată să fie atît de aproape de Koresh.

– Munro şi Peters. Le-am îngropat împreună. Cincisprezece încărcături de fiecare, a cîte zece kilograme una.

– Doar voi trei?

– Exact.

– N-ai mai spus nimănui? Lui Ezekiel spre exemplu?

Zechariah îşi scutură capul. Avea nişte laţe cîrlionţate, care îi cădeau pe frunte şi îi încurcau vederea.

– Nimănui. Aşa mi-aţi spus şi am făcut în aşa fel ca Munro şi Peters să înţeleagă.

– Bine.

Koresh îşi mai luă o Cola. Se apropia de sfîrşitul rezervei, dar presupunea că acum nu mai contează prea mult asta.

– Ultima oară, zise el întorcîndu-se la locul său, lucrurile nu prea au mers cum trebuia. O mulţime de oameni au scăpat. Domnul nu şi-a primit sacrificiul cuvenit.

– Aşa este.

– O mulţime de oameni au murit fără rost. Poţi să mă asiguri că atunci cînd o să apăs butonul n-o să mai rămînă nimeni în viaţă?

Zechariah îşi umezi buzele. Se simţea înfierbîntat şi nesigur. Direcţia pe care o lua conversaţia îl nelinişte a.

– Cînd o să sară în aer încărcăturile alea, domnule, o să se vadă insula erupînd tocmai din America.

– Ei bine, încă s-ar mai putea să ajungem la asta. Încă s-ar mai putea. Mulţumesc de asigurare. Vrei să-i găseşti pe Munro şi pe Peters şi să le spui să vină pînă la mine?

– Da, domnule. Acum, domnule?

– De îndată ce-i găseşti.

Ezekiel veni de afară şi o apucă pe culoar, trecînd pe lîngă celulele ostaticilor. Nu auzise nimic, dar începea să-şi dea seama. David nu avea de gînd să se mulţumească să aştepte voinţa lui Dumnezeu pentru a provoca apocalipsa. Avea de gînd să o pornească de unul singur. Şi după cum stăteau lucrurile, începutul avea să fie în acea seară.

70

Dunquin
14.13

– Se numeşte Lynch. Patrick Thomas Mary, cincizeci şi cinci de ani, învăţător. Locuieşte în Ballyferriter. Căsătorit, are şapte copii, numai fete, cele două mai mari fiind căsătorite. Tatăl lui a luptat împotriva Eliberatorilor în războiul civil. Un unchi a fost implicat în atacul de la Magazine Fort din 1939. S-a alăturat mişcării cînd avea şaptesprezece ani şi de atunci a fost trezorierul Sinn Féin în Kerry.

Liam îi dădu lui Declan hîrtia pe care tocmai o pregătise. Erau singuri în camera care acum era a lui Liam; Myles găsise o maşină şi plecase spre Dublin.

– Da, am auzit de el. Dar pare să nu ne fie de prea mare folos, zise Declan. Prea loial.

– Nu te pripi, Declan! N-am terminat. Se pare că domnul Lynch al nostru a fost cam lacom. A făcut niscai cheltuieli la pariuri. După toate aparenţele, a fost un vizitator regulat al curselor de la Ross Road. Se pare că a pierdut o mulţime de bani, dar cu şapte copii oricum avea nevoie de mulţi. Aşa că şi-a vîrît degetul în borcanul cu miere. Şi pe urmă l-a vîrît şi mai adînc.

– Cît de adînc?

– A făcut-o cam zece ani, pînă cînd a fost prins de C3. Asta se întîmpla în 1986. Şi nu numai cu banii Sinn Féin. Şi cu fondurile IRA, unele dintre ele venite din America.

– Cum a reuşit să scape atîta timp?

– Era gata s-o păţească atunci cînd au dat de el. Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi fost mort de mult. Unul dintre oamenii lui Martin

Fitzsimmons, Denis Laverty, a descoperit ce se întîmpla şi i-a dat o şansă. Avea să fie descoperit sau putea activa ca informator. De atunci e omul nostru. Asta-l ajută să ţină conturile în regulă şi nouă ne furnizează tot ce se ştie despre IRA în Kerry.

– Retrag ce-am spus. Este omul de care avem nevoie. Ai adresa?

– E chiar acolo, în faţa ta.

– Ei bine, atunci scoate maşina şi eu îţi dau să duci o scrisoare la Ballyferriter.

Nu aveau mult de aşteptat. Abu Hida şi Maureen O'Dalaigh puteau sosi în orice clipă. Liam lăsă scrisoarea şi un număr de telefon. Puţin după ora cinci, Maureen sună la bar şi ceru să discute cu Declan.

– Este adevărat? întrebă ea.

– Da, zise el. Trebuie să ne vedem. Chiar dacă decideţi să porniţi de capul vostru, avem ceva de discutat. Pot să vă ajut, promit.

– Din cîte aud, acţionezi la fel de ilegal ca şi noi. Cu ce ne-ai putea fi de ajutor?

– Pot să-l scot pe prietenul tău din Irlanda. Pe el şi pe oricine vrea să ia cu el. Cît despre tine, e prea devreme să mă pronunţ. Dar n-o să te predau.

– Şi dacă-ţi spune să te duci la dracu'?

– Ăsta e dreptul lui. Dar în cazul ăsta aş spune că e prost. Întîlnirea nu poate face rău nici unuia din voi. Ştim deja unde sînteţi, putem să transmitem informaţia fără vreo urmare pentru noi. Lucrurile ar putea deveni neplăcute.

Urmă o scurtă pauză. Declan putu auzi o conversaţie şoptită.

Apoi se auzi vocea unui bărbat.

– O să te întîlnească într-o jumătate de oră. Este un rond de piatră la sud de Ballyferriter. N-ai cum să-l ratezi. Dacă vii dinspre Dunquin, ia-o spre Teeravone şi ţine-o pe drumul ăla. E la aproape un kilometru înainte de a ajunge în Ballyferriter. Ai grijă la tertipuri! O să fie cineva cu ochii pe tine tot timpul.

*

Peninsula Dingle este brăzdată de trecut. Ruine ale mănăstirilor şi ale capelelor, colibe şi ronduri de piatră, forturi şi cruci celtice sînt înşirate peste tot. Şoseaua Sfinţilor porneşte din Kilmalkedar pînă în vîrful muntelui Brandon, la capela St Brendan. Aici, mai mult decît în oricare altă parte, vizitatorul poate vedea cu ochii lui de ce Irlanda a fost cîndva lumina strălucitoare a vestului creştin, vatra culturii şi a educaţiei într-o vreme în care Europa era în întuneric. Părea un loc potrivit pentru întîlnirea dintre Declan şi Abu Hida.

Grainne şi Maureen îi acompaniau, aşteptînd la distanţă în timp ce ei vorbeau. Nu era nevoie de un traducător. O ceaţă slabă urca dinspre mare şi învăluia stîncile. Ţinutul era liniştit. Nimeni nu era prin preajmă. În timp ce ei doi vorbeau, se întunecă. Se apropia seara. Fantome se adunau în cercul de pietre nemişcate. Morţi creştini şi păgîni, pieriţi de foame sau ca victime ale invaziei şi ale războiului. În 1580, doar puţin mai la nord, la Dún an Oir, o bandă de rebeli din Munster fuseseră masacraţi de trupele engleze. Bărbaţi, femei şi copii muriseră cu toţii. Printre ei erau italieni, spanioli şi catolici englezi. Aerul era îngroşat de atîtea morţi violente.

Declan şi Abu Hida vorbiră mult timp. În final, îşi strînseră mîinile. Grainne îl văzu pe Declan ieşind din ceaţă şi îndreptîndu-se spre ea. Faţa îi era gravă, iar ochii neliniştiţi.

– Am hotărît să-i scoatem pe Amina şi pe tatăl lui. Dacă mai putem salva unul sau doi dintre ceilalţi, foarte bine. El crede că, dacă putem face să apară la televiziune chiar şi numai doi ostatici, îi putem forţa mîna lui Clark. Ne ducem în seara asta.

Cînd ajunseră înapoi în Dunquin, îl sună pe Tommy Murtagh:

– Tommy, plecăm diseară. Eşti dispus?

– O să fiu acolo. Mai am vreo două treburi de rezolvat.

71

Dunquin
18.15

Declan sorbi din sucul de portocale şi puse paharul înapoi pe masă. Ar fi preferat un whisky, dar avea prea multe de făcut. Liam şi Grainne beau fiecare apă minerală. Stăteau într-un separeu al barului.

– Ei bine, Liam, eforturile tale de azi au fost răsplătite. Unul dintre bătrîni pretinde că l-a cunoscut pe tatăl tău. Numele lui este Cearbhall O'Hannrachain.

– N-am auzit de el niciodată.

– Poate că nu. Dar fie că-l ştie pe tatăl tău, fie că nu, l-a cunoscut destul de bine pe Michael Deighan. Suficient pentru a fi amărît de moartea lui. O mulţime de oameni de pe aici simt la fel, zice el. L-am întrebat despre oamenii de pe insulă şi mi-a spus ceva interesant. Cearbhall O'Hannrachain are o soră care locuieşte în Clogher, puţin mai la nord de aici. În multe seri el se duce acolo cu bicicleta. Drumul trece pe lîngă coastă, către Capul Clogher şi apoi chiar spre Clogher.

Domnul O'Hannrachain al nostru spune că a văzut lumini pe plajă, mai jos de cap, cîteva seri la rînd. Crede că cineva vine de pe Inis Tuaisceart şi apoi ia o maşină pe uscat, către Dingle.

– Corpurile şi mîinile, zise Grainne.

– Da, aşa cred. Şi cred că Michael Deighan le-a ieşit în cale, poate în timpul zilei. Eu zic să mergem la Capul Clogher să aruncăm o privire. Dacă sînt lumini, coborîm pe plajă şi îi săltăm pe cei care sînt acolo. Cîteva întrebări amabile ar trebui să ne spună tot ce trebuie să ştim despre poziţiile lor.

– Nu m-aş baza aşa mult pe asta, judecînd după cele spuse de Myles.

– Merită să încercăm. Hai să-i luăm pe prietenii noştri din Ballyferriter. Pînă acum trebuie să-şi fi făcut rost de echipament. Îşi privi ceasul. Nu mai avem vreme de pierdut.

Se întîlniră la Capul Clogher, cu feţele acoperite, ca vrăjitoarele care se întîlnesc pentru un sabat de-al lor. Declan petrecuse o oră cu Tommy Murtagh, explicîndu-i tot ce ştia despre Koresh. Tommy adusese arme şi, ce era mult mai important, competenţă.

Abu Hida se descurcase aşa cum promisese. Prin intermediul lui Patrick Lynch reuşise să găsească o barcă. Era construită prin părţile locului, dar îi putea duce pe Inis Tuaisceart. Avea armele pe care le luase din adăpostul de la Ballybay. Aveau să rămînă în saci care să le protejeze de apă. Făcu inventarul armelor aduse de Tommy şi analizară împreună punctele tari şi punctele slabe pe care le aveau.

Declan le povesti foarte detaliat atacul de la Castletown House. Tactica folosită de atacatori, îmbrăcămintea, echipamentele, armele. Abu Hida ascultă cu atenţie.

– Asta ne face situaţia foarte grea, zise el. Nu se vor lăsa păcăliţi prea uşor.

– Nu. Dar cred că eficienţa lor poate fi subminată de zelul religios.

– Nu m-aş baza pe asta. Şi oamenii mei sînt zeloşi, dar asta nu ne împiedică să fim buni luptători. Mujahedinii din Afganistan i-au scos pe ruşi de-acolo. Zeloşi, domnule Carberry! Fanatici! Cum vrei să le spui. Şi totuşi, o forţă de luptă foarte eficientă. Nu-i subestima pe aceşti oameni numai pentru că se roagă.

– Da, înţeleg ce vrei să spui. Atunci putem numai să presupunem că vom da de un obstacol serios.

– Numai dacă află că sîntem acolo, zise Tommy. Ar fi bine să dăm lovitura şi să plecăm cît se poate de repede, să fim cît se

poate de departe pînă să poată să pună la cale o ripostă. Ar fi mult mai uşor dacă am şti la ce să ne aşteptăm.

– S-ar putea să avem mult de aşteptat, zise Declan. Nu ştim dacă vine careva la ţărm în seara asta.

– Atunci, să aşteptăm.

Declan continuă să privească fîşia de pămînt a coastei de la sud de cap. Din cînd în cînd Abu Hida i se alătura, aşezîndu-se în spatele unei stînci de unde putea vedea în lungul coastei pînă la Blasket Sound, unde Capul Dunmore întindea un braţ spre Great Blasket.

– Ce vîrstă avea fata ta?

– În mai făcuse optsprezece.

– Era frumoasă?

– Da. Foarte frumoasă.

– Şi ai iubit-o?

– Da, bineînţeles.

– Îţi iubeşti soţia?

– Nu, zise Declan, surprins de seninătatea cu care vorbea cu un om pe care cîndva îl considerase inamic.

– E păcat. Un bărbat trebuie să-şi iubească soţia.

– Soarta nu e întotdeauna blîndă. Eşti căsătorit?

Abu Hida îşi scutură capul. De-a lungul coastei mici bancuri de ceaţă continuau să se tîrască dinspre mare. Luminile bărcilor de pescuit săltau pe apele întunecate din Sound.

– Am ales *jihad*-ul în locul liniştii, zise el. Calea lui Dumnezeu nu este pentru oameni căsătoriţi.

Continuară să vegheze. Grainne şi Maureen făceau cu schimbul urmărind coasta de la nord de cap, pînă la Sybil Point, pentru cazul în care cineva ar fi încercat să acosteze acolo. Liam şi Tommy vegheau spre uscat şi discutau despre problemele legate de comunicaţii.

– Cînd se va termina asta, zise Declan, dacă mai sîntem în viaţă, te pot ajuta să ieşi din Irlanda cu şeicul Usayran şi cu cine mai vrei. Dar nu pot să fac nimic pentru Maureen. Îşi poate

asuma riscul, dar eu nu o pot proteja. Este cetăţean irlandez, dar britanicii pot ridica pretenţii asupra ei la fel de bine.

Observase mai devreme cum se comportau Abu Hida şi Maureen unul faţă de celălalt, simţise curentul ascuns de dorinţă şi de afecţiune care circula între ei. Se agăţase de asta pentru a şi-i închipui mai umani, ştiind că altfel i-ar fi fost dificil să-i accepte ca aliaţi.

Abu Hida nu-i dădu nici un răspuns. Era încă prea devreme pentru el să ştie ce simţea cu adevărat pentru Maureen. Dragostea nu era un cuvînt care să fi figurat vreodată în vocabularul lui obişnuit.

– Uite! zise el. Acolo jos.

Declan luă binoclul de la el. Pe o plajă plată, chiar la nord de Dunquin, străluceau farurile unei maşini.

72

00.26

Cînd Ezekiel văzu luminile, vîslise deja trei sute de metri în afara cursului. De obicei se putea baza pe luminile din Dunquin pentru a-şi păstra direcţia, ca să ajungă la maşina cu care putea pleca de pe plajă. În noaptea asta însă frecventele valuri de ceaţă făceau navigarea mai dificilă. Întoarse, vîslind din greu spre lumini şi dorindu-şi, ca întotdeauna, să poată folosi motorul pentru a se apropia şi a pleca de la ţărm. Nu se punea problema, bineînţeles, dar vîslitul încetinea mult lucrurile, iar în noaptea asta se simţea obosit şi deprimat.

Capul şeicului stătea sub el, învelit în pînză de sac. Atîrna greu în inima lui Ezekiel, trimiţîndu-i gînduri necredincioase. Era incapabil să-şi alunge imaginea bătrînului stînd neclintit în picioare ştiind bine că îşi pecetluia soarta. Nici nu-şi putea şterge imaginea feţei bătrînului cînd îşi privise călăul în ochi cu atîta linişte. Se putea să fie astea uneltele diavolului, aşa cum susţinea Koresh? Îi era greu să împace atitudinea creştinească a bătrînului cu moartea şi cruzimea aduse de mîinile cuiva care se credea fiul Domnului.

Îi venea la fel de greu să îşi îndrepte loialitatea zdruncinată faţă de un om pe care îl considerase Dumnezeu pentru foarte multă vreme. Conştiinţa faptului că David plănuia să-i omoare pe toţi cei din adăpost îi trezea cele mai dureroase amintiri. Imaginea focului şi sunetul vocilor copiilor strigînd după ajutor. Şi dacă mergeau cu toţii în iad, toţi acei musulmani, bărbaţi şi femei, vor sta acolo pe veci strigînd după ajutor?

Asta credea David şi era ceea ce Ezekiel crezuse şi el ani de zile. Dar se gîndea la propriii copii în flăcări, se gîndea la ei

îndurînd durerea pentru încă o oră, încă o zi, încă o săptămînă. Şi se gîndea la copiii evrei care-şi găsiseră moartea în lagărele de concentrare. Nu auziseră niciodată de Isus, nici n-avuseseră vreodată şansa, dar Dumnezeu tot îi pedepsise, Dumnezeu îi ardea pentru că fuseseră născuţi evrei la momentul nepotrivit şi în locul nepotrivit.

Barca ajunse la ţărm şi el sări jos, alungîndu-şi gîndurile necredincioase. Ramon stinse luminile maşinii şi coborî pe plaja îngustă, pentru a-l ajuta să treacă mica ambarcaţiune pe mal, dincolo de limita mareei. Ramon era mexican, unul dintre cei cîţiva imigranţi care se alăturaseră bisericii în ultimii ani. Fusese în armata mexicană într-o unitate de comunicaţii, iar Koresh îi dăduse sarcina să păstreze un punct de comunicaţii pe ţărm. Trăia într-o mică rulotă dintr-un camping din Carhoo, puţin mai sus de Dunquin.

– O noapte îngrozitoare, zise el. Ceaţa asta îmi pătrunde în oase.

– Poţi să încerci să vîsleşti spre Mexic, zise Ezekiel. Era o glumă obişnuită între ei. E chiar acolo. Arătă spre mare. Nu trebuie decît să orientezi barca în direcţia potrivită şi să primeşti binecuvîntarea lui David.

– Nu mai glumi cu lucruri ca ăsta, te rog! Ramon era unul dintre cei mai ferventi adepţi ai lui Koresh, devotat total unui om care-l salvase de la deportare şi de la o viaţă săracă în Mexic.

Fixară barca şi aşezară vîslele cum trebuia. Deodată o lumină strălucitoare erupse în întuneric şi se opri pe feţele lor, orbindu-i.

– Nu mişcaţi! veni o voce din întuneric, din capătul plajei.

Ramon se răsuci. Avea întotdeauna un pistol Uzi în centură. Acum îl scoase şi începu să tragă la întîmplare, fără să poată vedea sau ţinti. Dar era suficient să tragă spre lumină. Cîteva gloanţe îl loviră pe Liam în piept şi în umăr, doborîndu-l şi trimiţînd lumina în nisip.

A doua lumină izbucni, ţintindu-l direct pe Ramon. Abu Hida îşi ridică pistolul şi îl împuşcă de două ori, în cap. Mexicanul căzu şi rămase nemişcat.

Zgomotul împuşcăturilor se risipi deasupra mării. În Dunquin oamenii îşi întrerupseră activităţile şi se uitară unii la alţii. Pe plajă, liniştea care urmă împuşcăturilor fu prelungă. Nimeni nu vorbea. Nimeni nu părea să respire. Apoi, încet, sunetele începură să se strecoare înapoi în întuneric. Valurile se spărgeau de ţărm. Paşii cuiva răsunară prin pietriş de parcă ar fi fost sticlă spartă. Din depărtare pluti prin noapte sunetul motorului unei maşini. Dar ceea ce auzeau cu toţii cel mai clar erau bolboroselile înecate în sînge din pieptul lui Liam, în timp ce încerca să respire.

Declan se aplecă lîngă el şi îi băgă o mînă sub cap.

– Rezistă, Liam! Te ducem la maşină. Nu e mult pînă la Dingle. Au un spital în vestul oraşului. O să aibă grijă de tine acolo.

– Nu... faceţi... asta, domnule. Liam scuipă, înecîndu-se cu sînge. Ar... fi ... pierdere... de timp.

– Rămîi întins, Liam şi încearcă să nu vorbeşti!

– Nu... mai... contează. S-a terminat... oricum.

În lumina lanternei, Tommy îngenunche şi ridică tricoul lui Liam. O singură privire îi spuse că avea dreptate. Ar fi fost o călătorie inutilă, căreia nu i-ar fi putut rezista.

– Am fost... legal... domnule... nu-i aşa? Vă rog... spuneţi... soţiei... că n-am făcut... nimic rău.

– Avem o cauză bună, Liam. Să salvăm vieţi. Ai fost însărcinat chiar de *taoiseach*. O să îi spun asta. O să-ţi dea o medalie.

– Să-mi dea... pe dracu'.

Declan privi în jos, apoi către Tommy. Îşi scutură capul. Declan închise ochii pentru o clipă, apoi întinse mîna şi-şi puse degetele pe pleoapele lui Liam, închizîndu-le. Acum se mai auzea numai zgomotul mării căzînd pe plaja pietroasă şi întunecată.

Abu Hida şi Maureen îl trăseseră deja pe Ezekiel în şosea. Nu opusese rezistenţă. Cînd Declan şi Grainne se întoarseră, stătea pe bancheta din spate cu Maureen privind fix înainte, ca într-o beznă de dincolo de un ecran pe care numai el îl putea vedea.

– E mort, zise Declan, aşezîndu-se în scaunul şoferului.

Abu Hida era pe scaunul pasagerului din față, lîngă el.

– Îmi pare rău, zise el. Ai pierdut o mulțime de oameni.

– Nu era doar unul dintre oamenii mei, izbucni Declan. Era un prieten.

– Înțeleg. Crede-mă!

– Chiar înțelegi?

Abu Hida privi în altă parte, intrigat de asprimea din vocea lui Declan.

– Trebuie să plecăm de aici, zise el. Cineva trebuie să fi auzit împușcăturile. Poliția își va băga nasul foarte curînd.

Declan porni mașina. În timp ce băga în viteză și se pregătea să demareze, din spate se auzi o voce. Ezekiel era aplecat înainte, agitat.

– Capul, zise el. Capul bătrînului. L-am lăsat în barcă.

Declan opri motorul. Se simțea amorțit, aproape paralizat. Se întoarse încet.

– Ce ai spus?

Ezekiel se holbă la el, ca o umbră dintr-o ceață în care nu putea să vadă. Maureen îl apucă de umeri și îl scutură.

– Ce-ai zis, nenorocitule? Ce-ai zis?

– Lasă-l, zise Declan.

Omul nu era numai înspăimîntat, mai era ceva, ceva de care Declan nu-și putea da seama prea bine. Bruscîndu-l sau amenințîndu-l, nu făceau decît să-l împingă și mai mult în acel ceva.

– Ai spus ceva despre un cap, zise Declan, pe care l-ai lăsat în barcă. Ce voiai să spui?

Ezekiel se holba în întuneric, luptîndu-se să găsească sensul unor lucruri pe care nimeni altcineva nu le-ar fi putut înțelege.

– Trebuia să-l duc la Dublin. Voia să-l las într-o biserică.

– Un cap?

– L-a tăiat. În locul capului unei femei. Bătrînul s-a oferit voluntar.

Abu Hida se întoarse către el.

– Ce bătrîn? Cum îl chema?

– Nu ştiu. Un nume străin.

– Nu, zise Abu Hida. Nu sună la fel. Se întoarse spre Declan. Ar fi bine să aruncăm o privire în barcă.

Merseră împreună înapoi pe plajă. Valurile nu se retrăseseră de pe ţărm. Ceaţa plutea încă deasupra apei sau se întindea, ectoplasmică, peste pietre. Paşii lor se îngropară în pietriş cu zgomote stridente, vibrante. Barca stătea de-a lungul graniţei dintre nisip şi pietriş. Folosindu-şi lanternele, găsiră învelişul de pînză. Abu Hida îl ridică cu grijă, în timp ce Declan puse lumina pe el.

Abu Hida desfăcu încet marginile pînzei în care era înfăşurat sacul şi apoi o trase la o parte. Pe faţă erau şuviţe de păr şi barbă năclăite cu sînge. Ţinînd capul în mîna stîngă, le dădu la o parte.

Declan îl văzu aplecîndu-se, îi văzu faţa contorsionîndu-se de durere, îl văzu închizînd ochii pentru a alunga ceea ce tocmai văzuse. Şi apoi, de nicăieri, răsări un urlet atît de sfîşietor, de dezolant, de îngreunat de durerea unei vieţi întregi şi de durerea tuturor vieţilor dinainte, încît Declan îşi acoperi urechile pentru a nu-l mai auzi. Îl văzu pe Abu Hida lăsîndu-se în genunchi, ţinînd capul retezat strîns la piept, legănîndu-se în disperarea sa ca un copil luat de la pieptul mamei, plîngînd în ceaţă şi în întuneric, urlînd deznădăjduit.

Iar Declan stătea şi privea, uitîndu-se din cînd în cînd mai sus pe plajă, unde el şi Tommy îl lăsaseră pe Liam Kennedy sub o pătură. Se gîndise la bărbaţii şi la femeile cunoscuţi în Liban, cu toţii victime ale lui Abu Hida şi ale prietenilor săi, cu toţii morţi. Iar ucigaşul lor era aici, doborît de durerea morţii tatălui său pe o plajă de la capătul lumii.

Ridicîndu-şi privirea, auzi marea lovindu-se de plajă şi văzu întunericul crescînd. Acolo departe, pe o stîncă părăsită, era singura persoană din lume pe care o iubea. Văzu faţa Aminei, aşa cum fusese ultima oară cînd o văzuse, cu cîteva minute înainte de atac. Şi se întrebă dacă mai era încă în viaţă sau dacă tot ce îl aştepta pe Inis Tuaisceart era doar mai multă durere.

73

Ballyoughteragh
00.50

Într-un loc liniştit în apropiere de golful Ballyoughteragh, Declan vorbea cu Ezekiel. Îi luase destul timp să se înţeleagă cu el, dar Declan era sigur că persuasiunea putea reuşi acolo unde durerea ar fi adus dispreţ şi tăcere. Ezekiel nu era înspăimîntat de lucrurile care îi înspăimîntau pe oamenii obişnuiţi. Ziua Mîniei era foarte aproape, poate la doar cîteva ore depărtare; ce ar mai fi contat tortura unei zile faţă de eternitate?

– Cum te numeşti? îl întrebă Declan.

– Ezekiel.

– Ca profetul?

– Exact. El mi-a dat numele, mi l-a dăruit.

– Cine? David?

– Exact. Cine eşti tu? De unde ştii de David?

– Sînt un poliţist, atîta tot. Vreau să te ajut. Şi vreau să mă ajuţi să-i salvez pe ostaticii pe care i-aţi luat...

– Ştiu cine eşti! izbucni Ezekiel. Eşti Carberry. Erai cu femeia în seara dinaintea atacului. Cu femeia arabă, cea pe care David voia s-o omoare.

– Amina. E întreagă?

Ezekiel dădu din cap.

Ar fi vrut să întrebe mai multe, dar nu avea timp.

– Cum te numeai înainte ca el să-ţi dea numele Ezekiel?

– Jay, răspunse Ezekiel. Jay Johnson.

Declan îl trase pe Tommy deoparte şi îi şopti grăbit ceva.

– Tommy, ia legătura cu Myles! Spune-i că-l avem pe unul dintre oamenii lui Koresh, un om pe nume Johnson. Jay Johnson. Întreabă-l dacă are date despre el, ceva care să ne poată fi de folos.

– Nu am numărul!

– Stă în apartamentul lui Máiréad din Ballsbridge. I-am dat cheia. Uite numărul.

Declan scrise numărul pe o bucăţică de hîrtie şi se întoarse să-l interogheze pe Ezekiel. Omul părea aproape aerian. Era greu să-l aducă cu picioarele pe pămînt. N-ar fi răspuns la nici o întrebare în ce privea poziţiile lor pe insulă. De fiecare dată cînd Declan privea la ceas, timpul scurs era considerabil.

Era gata să renunţe şi să-l dea pe Ezekiel pe mîna lui Abu Hida, cînd Tommy se întoarse.

– Tocmai am vorbit cu Myles, zise el. Jay Johnson a fost la Waco. El a fost unul dintre Atotputernici, gărzile personale ale lui Koresh. Se pare că a reuşit să scape după ce a pornit incendiul şi a fost arestat. Într-un fel sau în altul a fost eliberat. Nu s-a mai auzit de el. A avut soţie şi copii. Au murit în incendiu. Soţia se numea Mary, iar fetiţele Sarah şi Rachel. Sarah avea patru ani, Rachel – doi.

Declan se întoarse la Ezekiel. Deasupra capetelor lor noaptea se îngroşa, de parcă ar fi fost agitată de o mînă uriaşă.

– De ce nu mi-ai spus despre soţia ta, Jay? Sau despre Sarah şi despre Rachel?

Ezekiel privi spre el de parcă s-ar fi uitat într-un puţ adînc, unul în care s-ar fi putut îneca.

– Ştii destule. Ştii al dracului de multe lucruri.

– Şi eu am avut o fată, continuă Declan. A fost împuşcată cu mai puţin de o lună în urmă, la Dublin. Într-o cofetărie. Tocmai îmi spusese că urma să aibă un copil, în mai puţin de cinci luni. Omul care a împuşcat-o a fost englezul care e cu voi pe Inis Tuaisceart, cel care ţine legătura cu Harker şi care a făcut tîrgul cu voi.

Ezekiel părea şocat.

– Tîrg? Ce tîrg?

Declan se încruntă. Cu siguranţă Ezekiel trebuia să ştie ce pune Koresh la cale. Dar întrebarea părea sinceră:

– Nu ştii?

Ezekiel îşi scutură capul.

– David l-a luat pe Musgrave pentru că ştia cum să intercepteze comunicaţiile oficialilor. Trebuie să ştim ce se întîmplă de fapt cu negocierile astea.

– Cum a intrat în contact cu Musgrave?

Ezekiel ridică din umeri.

– Nu sînt sigur. David a fost în Anglia acum cîţiva ani. Şi-a făcut o mulţime de prieteni. Musgrave era de la Informaţiile militare sau cam aşa ceva.

– Nu era, Jay. Este. Sau, ca să fim mai exacţi, lucrează pentru MI5.

Declan continuă, spunîndu-i lui Ezekiel tot ce ştia. Despre Musgrave. Despre Harker. Despre Iataganul. Cînd termină, îl întrebă din nou:

– Spune-mi despre Mary şi despre copii.

Ezekiel îi spuse, fără ezitare. După infern era pentru prima oară cînd vorbea cu cineva despre ele.

Apoi continuă, spunîndu-i lui Declan tot ce voia să ştie. Unde era adăpostul, unde stăteau paznicii, ce fel de arme aveau, unde erau instalate alarmele. Lui Declan îi păru că principalul lucru pe care se baza Koresh era înţelegerea cu Harker, nu o apărare bine pusă la punct. Dacă puteau trece de paznicii de afară, care aveau misiunea să supravegheze împrejurimile insulei, puteau intra foarte uşor în adăpost.

Ezekiel desenă o hartă stîngace pe care apăreau camerele paznicilor, celulele, dormitoarele şi bucătăriile. Îi spuse lui Declan unde era ţinută Amina.

Aproape terminaseră cînd Ezekiel se ridică în picioare, cu ochii larg deschişi, privind fix. Îşi amintise discuţia lui Koresh cu Zechariah.

– Ce este, Jay? Ce s-a întîmplat?

– N-o să aştepte. E limpede. Are încărcături de explozibil sub clădire şi o să le aprindă. Asta a încercat să facă şi prima dată, la Waco. De data asta vrea s-o facă cum trebuie.

– Jay, calmează-te şi spune-mi exact ce ştii.

Jay îi spuse de conversaţia pe care o auzise. Şi despre discuţia cu Koresh, de dimineaţă. Cînd termină, Declan îl lăsă legat şi se duse la ceilalţi. De unde stăteau, puteau auzi marea ridicîndu-se şi căzînd asupra ţărmului. Le spuse tot ce aflase de la Ezekiel. Nimeni nu scoase vreun cuvînt.

Declan se întoarse către Abu Hida.

– Îmi dau seama, zise el, că poate nu vrei să vii. Tatăl tău a fost omorît. Şi voi înţelege dacă vei spune că vrei să pleci acum, să te întorci în Liban. Tot te ajut să ieşi. Îţi dau nume şi adrese ale unor oameni la care poţi merge. Oamenii tăi au şi ei resursele lor. Poate vor fi în stare să te ajute s-o iei pe domnişoara O'Dalaigh cu tine, dacă ea vrea asta. Dar eu m-am hotărît. Merg în noaptea asta.

Vocea lui Abu Hida veni din întuneric, joasă şi calmă:

– Vin cu tine, zise el. Tatăl meu nu era singurul motiv pentru care am venit. Mai sînt şi alţii, a căror eliberare înseamnă mult pentru oamenii mei. Chiar dacă nu pot să-i ajut decît pe unul sau doi să scape, tot va fi ceva.

– Şi ceilalţi? întrebă Declan. Cum rămîne cu ei?

– Nu-i pot ajuta pe toţi.

– Nu ai nici un ordin în privinţa lor? Unii dintre ei sînt inamicii tăi. Poate că ai prefera să-i vezi morţi. Nu vreau să mergi cu mine dacă asta vrei. Dacă ai ordine să-i ucizi.

Abu Hida îşi scutură capul. Era o umbră mişcîndu-se în întuneric.

– Da, zise el, am astfel de ordine. Dar le pot ignora. Dacă-i ucid, nu sînt cu nimic mai bun decît omul de care tocmai mi-ai spus, cel care i-a luat capul tatălui meu. Cel care pretinde că e Dumnezeu şi ucide pentru că e plin de ură. Dacă vin cu tine, vin pentru a-i salva pe cei pe care-i pot salva. Crede-mă!

– Te cred.

Declan se întoarse către Maureen.

– Şi tu? Asta nu mai e treaba ta.

– Domnule, zise ea, sînt ani de zile de cînd susţin că IRA este singura forţă militară legitimă din Irlanda. Din cîte aud, briţii au făcut de toate în afara unei invazii. Căpitanul Murtagh pare să fie singurul soldat irlandez independent care a mai rămas. Aşa că asta e o mare şansă pentru mine ca să dovedesc ceea ce susţin. Este lupta mea, la fel cum e şi a dumneavoastră.

Declan ştia că nu are rost să se certe. Oricum, avea nevoie de toţi luptătorii pe care îi putea avea, indiferent dacă erau legitimi sau nu. Pentru moment, nu putea să o judece pe Maureen O'Dalaigh.

– Tommy? întrebă el.

Murtagh dădu din cap.

– Pentru moment, sînt aproape la fel de legitim în ochii Republicii ca şi domnişoara O'Dalaigh. Nu mă pot întoarce, aşa că aş face bine să merg înainte.

– Grainne?

– Vin. Sînt în aceeaşi situaţie în care eşti şi tu. Şi nu aş vrea să ştiu că Liam a murit doar pentru a-mi face bagajele şi a pleca acasă.

Porniră înapoi către ţărm, unde îi aştepta barca. Cînd Tommy trecu pe lîngă el, Declan îl apucă de braţ.

– Tommy, poţi să dai de Myles? Trebuie să-l întreb ceva.

Tommy îl sună de la mobilul său.

– Myles? Aici Declan. Ascultă, trebuie să aflu ceva. Reacţia ta de moment, atîta tot. Koresh a minat clădirea. O s-o facă din nou? O să se arunce în aer împreună cu zeci de alţi oameni doar ca să pornească Judecata de Apoi? Are vreun sens pentru tine?

Urmă o pauză lungă. Cînd Myles răspunse, vocea îi era greu de recunoscut:

– Declan, dacă are cu ce să o facă, aruncă şi lumea în aer. Crede că e Dumnezeu. Şi crede că a sosit sfîrşitul pentru tot ce a creat.

74

În apropiere de Inis Tuaisceart
02.36

Insula Inis Tuaisceart are forma unui triunghi întors, cu latura cea mai lungă orientată spre nord-vest. Ajunseseră acolo pe ocolite, după ce plecaseră de pe o plajă de la nord de Capul Clogher. În barcă mai era loc pentru încă cinci persoane.

Dincolo de cap valurile erau mari, iar întunericul – pătrunzător şi înfricoşător. Pe ţărm nu se mai vedea nici o lumină, de parcă s-ar fi scufundat în urma lor, în tăcere, precum o mare masă de pămînt căzută ca o piatră în valurile cenuşii. Norii acopereau cerul. Nu erau nici lună, nici stele după care să se orienteze. Pe mare, în larg, începea furtuna, născîndu-se în mijlocul Atlanticului.

Cel mai mare pericol era acela că în întuneric puteau pierde direcţia şi se puteau rătăci. Nu îndrăzneau să rişte apropierea de insulă cu motoarele pornite. Pe Inis Tuaisceart nu era nici o lumină şi, chiar dacă aveau doi kilometri de coastă pe care puteau acosta, Declan ştia că nu era imposibil să fie traşi de un curent puternic pe lîngă insulă şi duşi în largul mării. Dimineaţa îi putea găsi pe marea furioasă într-o barcă mică.

Opriră motorul. Tommy era navigatorul, folosind un compas de marină şi un radar alimentat la baterie.

– Acum scoateţi vîslele, zise el. Curentul ăsta e destul de puternic pentru a ne tîrî în altă parte.

Declan şi Abu Hida desfăcură vîslele şi apoi le strecurară în locaşurile lor. Aveau de vîslit aproape un kilometru. „Cel puţin,

se gîndi Declan, dacă urmează să plecăm vreodată de pe insulă, putem folosi motoarele tot drumul.“

Grainne stătea la prova, scrutînd întunericul cu o lunetă Simrad. În fața lor nu era nimic în afara valurilor cu creste albe. Marea devenea agitată, dar cel puțin vîntul înlăturase ceața.

Durerea din gît și din umeri îi aminti lui Declan că nu-l duruse capul toată ziua. Nu-și putea aminti cînd făcuse ultima oară o muncă fizică atît de grea. În spatele lui, Abu Hida trăgea încet, inspirînd și expirînd lung, cu toată capacitatea plămînilor.

– Sst! Nu mai vîsliți!

Tommy era aplecat înainte, cu o mînă în dreptul urechii. Fără zgomotul vîslelor puteau auzi valurile spărgîndu-se de marginile micii ambarcațiuni.

– Ce este?

– Sst! Apoi, deodată, o bucurie stăpînită. Sînt valuri care se sparg de stînci. O mulțime de valuri. Și niște nenorocite de stînci mari. Puteți vîsli din nou, băieți! Inis Tuaisceart e chiar în fața noastră.

Douăzeci de minute mai tîrziu, acostară pe o fîșie îngustă de plajă pietroasă. În fața lor se înălța un perete înalt de stîncă. Declan și Abu Hida rămaseră aplecați pentru un timp, trăgîndu-și sufletul și dezmorțindu-și mîinile.

Traseră cu grijă barca pe mal, ascunzînd-o bine între niște stînci. Abu Hida și Tommy împărțiră armele pe care le aduseseră. Arabul avea, pe lîngă o pușcă de asalt Franchi, o armă Mossberg Bullpup, două pistoale și Peskett-ul său. Mai avea și o arbaletă ușoară, echipată cu un puternic dispozitiv de vedere în noapte și o mică rezervă de săgeți.

Cățărîndu-se cu grijă, în tăcere, ajunseră pe vîrful stîncii. Acolo erau scobituri în care se puteau adăposti, în timp ce Grainne iscodea terenul din fața lor. Un vînt tăios bătea fără întrerupere peste pămîntul sterp și denivelat. Acolo nu creștea aproape nimic. Era greu de crezut că, timp de generații întregi, bărbați și femei trăiseră cîndva pe această stîncă dezolantă și necruțătoare.

– Acolo, şopti Grainne. Trebuie să fie capela St Brendan.

Îi dădu luneta lui Declan, arătîndu-i locul aproximativ. El se uită puţin, apoi dădu din cap.

– Paznicul din spate trebuie să fie poziţionat puţin mai la stînga, zise el.

– Asta dacă prietenul nostru ne-a spus adevărul, zise Abu Hida.

Ceru luneta. Mai bine de cinci minute stătu întins, privind prin ea. La sfîrşit oftă şi o dădu celorlalţi.

– Trebuie să lucrăm în tăcere, zise el. Sînt doi. Lăsaţi-mi-i mie!

Lăsîndu-şi celelalte arme, luă luneta, arbaleta şi o mînă de săgeţi, şi se strecură în întuneric.

Se întoarse după o jumătate de oră. Fără să scoată un cuvînt, îi înapoie luneta lui Grainne.

– Acum putem să mergem, zise el.

Îi conduse în întunericul din care tocmai venise, cu piciorul său sprinten găsind cea mai bună cale pe terenul accidentat. Acum mergeau în jos, către coasta de est a insulei. Aici îşi stabilise Koresh tabăra, pe locul unei vechi gospodării.

Ca şi la Waco, ridicase şi aici un foişor, şi pentru valoarea lui simbolică şi pentru cea practică. Ezekiel îi avertizase, spunîndu-le că paznicii din el erau echipaţi cu dispozitive de vedere în noapte şi că erau foarte atenţi.

Văzură turnul de aproape doisprezece metri, apoi cele cîteva clădiri adunate la baza sa. Din spatele unei grămezi de pietre, Grainne observă că nu era decît un paznic. În cea mai mare parte a timpului se uita spre fîşia de pămînt care separa clădirile de ţărm, ca şi cum ar fi aşteptat un atac din acea parte. Dar din cînd în cînd, se mai întorcea şi în direcţia lor.

Tommy se întinse lîngă ea. Erau la aproape două sute cincizeci de metri.

– Pot să-l dobor de aici, zise el.

Scoase o puşcă cu lunetă Steyr SSG şi îi ataşă un dispozitiv Kahles Hella pentru amplificarea vederii. Arma mai avea şi un

dispozitiv Blind Pugh, care putea proiecta un punct negru pe țintă. Spre deosebire de alte dispozitive de țintire similare, care foloseau puncte roșii, Blind Pugh rămînea invizibil în întuneric.

Tommy ținti cu grijă. Arma avea amortizor, dar mai multe focuri puteau fi auzite înăuntru. Expirînd, așteptă pînă cînd omul se întoarse cu fața spre el, oferindu-i o țintă ușoară. Degetul i se încleștă pe trăgaci. Era dificil să tragă exact, pentru că vîntul putea devia glonțul. Așezîndu-se mai bine, mișcă punctul pînă cînd ajunge în mijlocul feței omului. Chiar și cu o deviere de un centimetru, tot l-ar fi scos din circuit.

Zgomotul se auzi exagerat de tare în liniștea din jur. Grainne, privind prin Simrad, îl văzu pe paznic tresăltînd și căzînd. Își păstră ochii asupra turnului pînă cînd fu sigură că n-o să mai miște. Tommy supraveghea deja intrarea în clădirea principală, unde era dormitorul paznicilor. Așteptă un minut, apoi două, apoi trei. Nu apăru nimeni. Împușcătura nu fusese auzită.

Își făcuseră deja planul. De aici încolo aveau să acționeze în tăcere, mai puțin în cazul în care vreunul dintre ei ar fi fost forțat s-o rupă.

Tabăra avea patru clădiri. Cea mai mare, situată în partea de nord, era fostul adăpost care îi găzduia acum pe ostatici și pe răpitori. Ezekiel le descrisese interiorul în detaliu. Un culoar central despărțea celulele, în capătul dinspre est erau izolate femeile, cu propriile toalete și dușuri. De-a lungul laturii nordice a clădirii, separate de celule printr-un coridor, erau dormitoarele gărzilor de corp ale lui Koresh și, în capătul de est, propriul fief. Spre sud, nedespărțite de celule, erau bucătăria și sala de mese. În capătul vestic, opus intrării, se găseau camerele paznicilor.

Pe latura sudică a clădirii principale era un șopron pătrat în care fuseseră instalate toaletele, chiuvetele și dușurile bărbaților. Prizonierii erau duși acolo cîte doi, dimineața și seara. În apropierea șopronului era o baracă pentru comunicații, în care era cineva tot timpul, pentru a primi eventualele mesaje de la Ramon.

Ceva mai la est este depozitul de arme. Foişorul era în colţul format de depozit cu baraca pentru comunicaţii.

După descrierea lui Ezekiel, clădirile nu erau foarte solide. Se hotărîseră să intre spărgînd peretele, pe partea cea mai îndepărtată de dormitoare. De acolo puteau să meargă în sala de mese şi apoi prin coridorul scurt, care trecea printre camerele paznicilor şi celule. Dacă reuşeau să-i doboare pe paznicii aflaţi acolo, Abu Hida şi Maureen aveau să găsească şi să elibereze patru ostatici, aleşi de pe o listă pe care Abu Hida o primise la Baalbeck. Nu puteau şti cine e viu sau mort, dar sperau că vor putea parcurge repede lista şi îi vor putea elibera pe ostatici în doar cîteva minute. În timpul ăsta Declan, Tommy şi Grainne aveau să intre în încăperile rezervate femeilor, să-i doboare pe paznicii de acolo şi s-o găsească pe Amina. Cît despre Musgrave, Declan încă nu se hotărîse ce să facă.

Era inutil să se gîndească la eliberarea celorlalţi ostatici. Mai era doar o barcă pe insulă, care ar fi putut lua cel mult cinci persoane. Pînă aveau să o găsească, restul paznicilor aveau să fie în picioare. Cel mai probabil ar urma un masacru.

Odată ce îi găseau pe cei cinci ostatici după care veniseră, se vor retrage, în timp ce Abu Hida şi Tommy acopereau dormitoarele. Trebuia să-i ducă pe toţi la barcă înainte de a se da alarma. Odată ajunşi în barcă, aveau şanse foarte mari să ajungă la ţărm fără a mai întîmpina vreo piedică. Ceilalţi trebuiau să-şi joace şansele, dar era posibil ca banda lui Koresh, ştiind că ascunzătoarea le-a fost descoperită, să abandoneze insula, lăsîndu-i pe ostatici acolo. „Cel mai probabil, îşi spusese Declan, David Koresh are să pornească mai întîi noaptea apocalipsei."

Venind dinspre vest, şopronul îi despărţea de clădirea principală. Ezekiel le spusese ce riscă intrînd în zona paznicilor, care aveau sarcina să dea un rond la fiecare jumătate de oră. Fiecare pas trebuia făcut cu cea mai mare grijă, pentru a nu scoate nici un zgomot. Cu Abu Hida înainte se strecurară în şir de-a lungul

flancului sudic al clădirii. Cînd ajunseră la colț, Abu Hida ridică o mînă, făcîndu-le semn să se oprească.

Un om înarmat mergea încet spre ei, patrulînd între depozit și adăpost. Îl puteau lăsa să treacă, sperînd că nu-i va vedea în umbra zidului adăpostului. Dar după ce dădea colțul, dacă arunca o privire, își putea da seama că în foișor nu e totul în regulă.

Abu Hida desfăcu un cuțit lung. Așteptă pînă cînd omul trecu, apoi păși în spatele lui. Fără nici o ezitare. Fără să se răzgîndească. Făcu doar un pas înainte, o mînă apucă bărbia omului și cealaltă se întinse pentru a-i tăia gîtul. Strînse bărbia puternic, trăgînd-o înapoi și în sus, pentru a-l împiedica să țipe. La un moment dat omul ar fi putut scăpa, dar nu reuși. Mîna lui Abu Hida coborî într-un semicerc scurt și lama reteză gîtul la o adîncime de trei centimetri. De aproape sunetul era îngrozitor, ceva ce trebuia uitat. Dar la cîțiva metri distanță nu se auzi nimic care să întrerupă tăcerea. Abu Hida își slăbi strînsoarea și trase cadavrul în umbra zidului adăpostului.

Dădură colțul, parcurseră flancul estic al clădirii și ajunseră la clădirea principală. Era exact așa cum le spusese Ezekiel: piatră veche fixată cu puțin mortar și slăbită. Abu Hida se apucă să lucreze cu Pekett-ul, înfigîndu-l între pietre pentru a îndepărta mortarul. Era important ca gaura să fie făcută cu grijă, pentru a preveni prăvălirea pietrelor de sus. Tommy lucra alături de el cu o mică lopată. Din cînd în cînd Declan punea lanterna pe zid, pentru a le permite să se decidă la ce piatră să treacă.

După aproape o jumătate de oră gaura era destul de mare pentru a putea trece prin ea. Se strecurară înăuntru, unul cîte unul. În bucătărie era liniște.

– Gata? întrebă Declan.

Scoase un pistol din centură și îi fixă un amortizor pe țeavă.

În acel moment cineva aprinse lumina.

75

Dublin
02.40

Myles se ridică din pat tremurînd. Ceva îl trezise. Un zgomot? Un vis urît? Abia reuşise să adoarmă cum trebuie. Pînă acum eforturile lui de a lua legătura cu Pádraig Pearse Mangan nu avuseseră prea mare succes. Dintre ceilalţi oameni cu care vorbise numai unul sau doi luaseră în serios ceea ce spusese. Iar acum Declan îi spunea că ceea ce vrea Koresh este repetarea holocaustului de la Waco.

De undeva venea un curent. Poate lăsase fereastra deschisă. Merse la fereastră şi o închise. În spatele sticlei oraşul dormea liniştit. Dacă lumea avea să sfîrşească în noaptea asta, Dublinul avea să treacă în uitare fără vreun murmur. Era gata să se întoarcă în pat cînd lucrurile o luară razna.

Primul om îi apucă mîinile şi i le răsuci la spate. Cel de-al doilea păşi în faţa sa. Nu văzu sacul de plastic, dar îl simţi cînd omul i-l trase pe cap. Nu putu scăpa de apăsarea lui rece şi lipicioasă pe piele, cuprinzîndu-i bărbia şi fruntea, şi pătrunzîndu-i printre buzele deschise. Îi luă două minute să moară. Nu pleca fără vreun murmur, dar nu mai conta; uitarea era uitare.

Ventry Harbour
02.44

Anthony Harker stătea pe marginea apei. În spate era întuneric. Întuneric în toate. Oboseala trecuse peste el ca apa. Auzi paşi pe cheiul pietruit.

– Mesaj din Dublin, domnule.

Harker se întoarse spre Christopher Sheldrake, care stătea alături de el. Sheldrake era adjunctul echipei SAS, pe care o ținea la dispoziție în Ventry încă de la începutul serii.

– S-au ocupat de afacerea aia?

– Da, domnule. Mesajul e de la unitatea care a rezolvat treaba. Au găsit un bilet pe masă, alături de telefon. M-am gîndit că ar trebui să îl vedeți imediat. Am aici o copie pe care mi-au transmis-o, domnule.

Harker luă biletul și se întoarse cîțiva pași pînă la un stîlp de iluminat. Mesajul era scurt, dar clar.

Mesaj telefonic 02:05. Declan crede că e posibil ca David Koresh să pună la cale o nouă conflagrație. A minat zona. Oamenii lui au pornit. Dumnezeu să ne ajute!

Harker mototoli biletul și îl aruncă prin întuneric, în apă.

– Spune-i comandantului să pregătească echipa. Vreau să-i prindă pe atacatori și să preia controlul asupra ostaticilor. Avertizează-l că liderul atacatorilor a minat zona și s-ar putea să se gîndească la o sinucidere în masă. Și spune-i că echipa lui Carberry a pornit deja într-acolo.

76

03.35

Harry Ferguson era alături de David Koresh din 1989, cu trei ani înainte de incidentul de la Waco. Era englez, fusese student la arhitectură în Birmingham. Plecase într-un an în Statele Unite pentru a-şi petrece o vacanţă de vară şi nu se mai întorsese niciodată. Cei din familia lui erau adventişti de ziua a şaptea, iar cînd ajunsese în Statele Unite intrase în legătură cu o biserică din Tyler, Texas. Pînă la urmă asta îl condusese la organizaţia Mount Carmel. Ascultase prelegerile lui Koresh despre Biblie, fusese impresionat şi rămăsese. În 1993 plecase într-o călătorie în California şi astfel scăpase din încercuirea FBI de la Waco. Mulţi dintre prietenii lui cei mai buni, incluzîndu-i şi pe alţi cîţiva davidieni britanici, fie fuseseră arşi în flăcări, fie erau încă în închisoare.

Lui Harry îi plăcea să mănînce. Avea un corp zdravăn şi avea grijă de el, hrănindu-l cu o porţie importantă de calorii, dar cu puţine grăsimi. În general, în timpul nopţii, îi plăcea să ia o gustare cu multe proteine. Lui Ezekiel nu-i plăceau cei care ţineau mîncare sau băutură în dormitor, aşa că Harry se trezea puţin după miezul nopţii şi se îndrepta spre bucătărie.

În noaptea aceea, apăsarea pe întrerupător îi adusese cea mai grozavă spaimă din viaţa lui. Şi totodată ultima. Cinci intruşi, toţi îmbrăcaţi în costume negre, cu cagule trase peste feţe şi înarmaţi.

Declan îl văzu deschizînd gura ca să strige. Reacţia sa fu instinctivă. Arma cu amortizor era deja în mînă. O ridică şi trase, aproape fără să ţintească. Cînd se uită din nou, Harry era la podea, dînd din picioare şi încercînd să prindă aerul cu ghearele. Glonţul îi intrase în gură. Abu Hida se apleacă şi îl termină cu

lama cuțitului. Privi în sus și îl văzu pe Declan holbîndu-se la cel mort, văzu expresia momentană de remușcare de pe fața lui.

– Ăsta nu e un joc, domnule Carberry, șuieră el. Nu l-ai împușcat de distracție, iar eu nu l-am terminat de plăcere. Amintește-ți asta sau vom fi cu toții morți înainte de sfîrșitul nopții.

– Nici măcar nu era înarmat, șopti Declan.

– Atunci să-ți pară rău mai tîrziu. Nu acum!

Abu Hida stinse lumina și se postă lîngă ușă, adăpostindu-se după peretele de lîngă ea. Ceilalți îl urmară în grabă, așezîndu-se de partea cealaltă. Grainne își putea simți inima zbătîndu-se, de parcă fiecare bătaie ar fi fost dată de o explozie. Trecură minute. Nu veni nimeni. Abu Hida deschise ușa încet. Sala de mese era în întuneric.

Se strecurară în tăcere. Declan își dădu seama că aici erau mai expuși, că sunetele puteau ajunge imediat la urechile paznicilor din sectorul alăturat. Maureen aprinse și stinse lanterna, pentru a dibui drumul spre ușă. Respira repede și avea un sentiment de teamă, știind că depășise punctul de la care se mai puteau întoarce. N-avea să fie ușor să iasă de acolo, prin cele două încăperi întunecate, prin gaură și înapoi pe stîncă, urmăriți pas cu pas pe tot drumul.

Abu Hida deschise ușa. Bănuia că omul pe care-l împușcase Declan venise în bucătărie după mîncare și că oamenii lui îl așteptau înapoi. Nimeni n-ar fi fost surprins să vadă ușa deschisă.

Intrară într-un coridor luminat slab. După cele spuse de Ezekiel, de aici trebuia să o ia la dreapta. Încă puțin și aveau să ajungă în camera paznicilor. O ușă dădea într-acolo și alta spre celule. Ezekiel le spusese că aici sînt doi paznici și alți doi sînt la intrarea următoare, unde se găseau femeile.

Ajunseră la ușă. Abu Hida se opri cu mîna pe clanță, așteptîndu-i pe ceilalți să se adune în jurul său, Declan și Tommy în stînga, Grainne și Maureen în dreapta. Ușa se deschidea spre dreapta, așa că Tommy intra primul, urmat de Abu Hida și apoi de ceilalți. Odată intrați trebuiau să doboare gărzile în liniște. Nu

era nevoie decît de un strigăt, de vreun deget apăsat pe un buton de alarmă sau de vreo împușcătură, și aveau să fie înconjurați și prinși. Declan își aminti hotărîrea cu care oamenii lui Koresh intraseră în Castletown House. Dădu din cap o dată. Abu Hida deschise ușa.

Nu erau doi oameni, ci șase, adunați în jurul unei mese și citind cărți care trebuie să fi fost Biblii. Tommy fugi spre dreapta, răsucindu-se și ridicînd pistolul. Văzu un om ridicîndu-se și apoi îl zări pe Abu Hida intrînd și deplasîndu-se spre colțul opus. Apoi se ridică al doilea om, iar Declan intră urmat de Grainne și de Maureen. Se ridică și al treilea om. Maureen închise ușa.

– Mîinile pe cap! ordonă Declan.

Se rugă ca ei să-i asculte ordinele. Simțea mușchii încordați pe toată lungimea brațului, pînă în palme și în degetele încleștate pe armă. Știa că dacă ei nu făceau ce le spusese, mîna va începe să-i tremure.

Un om își ridică mîinile. Celălalt se repezi la Declan. Declan își simți brațul aruncat într-o parte și apoi niște mîini puternice încleștate în jurul gîtului său, strîngîndu-se. Vederea începu să i se încețoșeze, iar în fața ochilor îi sclipeau lumini, de parcă era împins sub apă. Și deodată strînsoarea slăbi. Deschise ochii și văzu fața unui om la cîțiva centimetri de a sa. O față urîtă, distorsionată, chinuită, cu o gură căutînd aer și cu ochii ieșiți din orbite. Apoi văzu sîngele și rana oribilă care se deschidea în gît și își dădu seama că privește fața unui mort și împinge un mort.

Abu Hida își trase ștreangul și lăsă corpul paznicului să se prăbușească la pămînt. Declan luă cîteva guri mari de aer și privi în jur. Grainne și Maureen îi înghesuiau spre perete pe cei cinci paznici rămași.

Maureen scoase o rolă de bandă adezivă dintr-un buzunar de la brîu și desfășură o bucată din ea. Apăsînd-o cu putere pe gura unuia dintre oameni, o înfășură de cîteva ori, apoi o rupse și îi ajustă capătul. Făcu la fel și cu ceilalți. Tommy și Abu Hida

găsiră frînghii şi cătuşe atîrnînd de un perete şi le folosiră pentru a le lega prizonierilor mîinile la spate.

Într-o cutie prinsă de perete, aproape de uşa care dădea spre celule, erau nişte chei. Abu Hida luă cîteva legături, se uită la numerele de pe etichetă, le dădu cîte un set fiecăruia şi folosi o cheie din legătura sa pentru a închide uşa prin care intraseră. Cînd se asigură că sînt în siguranţă, deschise uşa către celule şi o luă înaintea celorlalţi.

Închiseră şi încuiară uşa în urma lor, apoi porniră pe culoarul dintre celule. Declan ar fi vrut să înceapă să deschidă uşile, pentru a elibera cît mai mulţi prizonieri era cu putinţă, dar Abu Hida îl avertiză că trebuia să-i rezolve pe paznicii din secţiunea femeilor înainte de orice altceva.

Ajunseseră aproape de jumătatea drumului cînd, dintr-o dată, uşa ce dădea spre celulele femeilor se deschise. Apărură doi oameni în salopete, fiecare ţinînd o armă semiautomată îndreptată asupra intruşilor. Se aruncară la pămînt în timp ce o rafală de foc automat mătură culoarul. Un glonţ îl lovi pe Declan în braţul stîng, aruncîndu-l într-o parte cînd căzu pe podea. Un al doilea şi un al treilea o loviră pe Maureen în burtă şi în coapsa stîngă. Ţipă de durere şi se rostogoli într-o parte, încercînd să evite să fie lovită din nou.

Abu Hida era deja la podea şi se rostogolea cînd primele gloanţe loviră pereţii şi uşile celulelor. Paznicii se opriră, contabilizîndu-i pe cei loviţi, pe cei scoşi din luptă şi pe cei care mai reprezentau o ameninţare. În scurtele clipe dinainte de redeschiderea focului, Abu Hida îngenunche şi trase cinci salve cu puşca de asalt. Erau mai multe decît trebuia. Gloanţele Glaser supliniseră orice lipsă posibilă de acurateţe în ţintire. O parte din capul unui paznic dispăru într-un nor de sînge, iar celălalt îşi pierdu o mînă şi o bună parte din piept.

Abu Hida se asigură că sînt morţi, apoi se îndreptă spre locul în care Maureen zăcea sîngerînd pe podea.

– Cît e de rău?

– O să supraviețuiesc. Două gloanțe, dar ambele au ieșit. Sînt sigură de asta. Sînt niște fețe în sacul meu. Vrei să mi le dai?

Găsi feșele și îi aruncă unul lui Grainne, care era îngenuncheată lîngă Declan. Tommy acoperea ușa principală. Auziră voci în apropiere, apoi zgomot de pași. Dinspre celule veneau strigăte și țipete, întrebări disperate în arabă și în persană, rugăciuni.

Grainne apăsă fașa pe rana lui Declan, apoi se întoarse spre Abu Hida.

– Lasă-mi-o mie, zise ea. Mai bine ai începe să-ți scoți prietenii.

Dădu din cap și îi dădu ei feșele. Se ridică în picioare și alergă printre celule, strigînd tare în arabă, încercînd să se facă auzit peste hărmălaia care se stîrnise.

– Șeic Hasan al-Najafi! Mă auzi? Ești acolo? Mollah Ali Shirazi. Mă auzi? Am venit să te scot de aici. Răspunde-mi!

Peste vacarmul care îi înconjura, distinse două voci răspunzîndu-i. Pierdu clipe prețioase pentru a găsi cheile potrivite. Se auzeau bătăi în ușa de afară, voci ridicate și zgomot de pași. Abu Hida încercă o cheie, apoi o alta. În sfîrșit, găsi una care se potrivi la prima ușă. Se auzi un zgomot puternic, în timp ce paznicii începeau să doboare prima ușă de la camera de pază. Acum era la cealaltă celulă, încercînd cheie după cheie. Zgomotul rezona în toată clădirea.

În sfîrșit, primii doi ostatici erau scoși din celule, zăpăciți și înspăimîntați. Abu Hida le spuse să se alăture celorlalți, în capătul culoarului, apoi începu să strige un alt nume.

– Hajj Umar Fadlan. Mă auzi? Răspunde-mi! Sînt Abu Hida. Am venit să te scot.

Se auzi o pîrîitură înspăimîntătoare și un zgomot de pași în camera de pază. Acum începeau să lovească în cea de-a doua ușă.

O voce răspunse dintr-o celulă din spate. Abu Hida alergă într-acolo bîjbîind printre chei. Bocănitul crescu și începu să se audă și zgomotul lemnului crăpînd. Un om ieși clătinîndu-se din celulă, palid și cu un aspect bolnăvicios, abia fiind în stare să

meargă. Nu avea mîini, iar cioturile erau înfăşurate în bandaje pline de sînge. Abu Hida îl ajută să se îndrepte spre locul în care aşteptau ceilalţi. Văzînd încheieturile lui Fadlan îl cuprinse o furie teribilă.

– Trebuie să mergem, îi grăbi Declan. O să treacă prin uşă dintr-o clipă în alta.

Dar Abu Hida îl ignoră, îi întoarse spatele şi începu să strige numele celui de-al patrulea om de pe listă. Ceilalţi ostatici îşi dăduseră seama deja de cele întîmplate şi îl strigau cu glas tare să le deschidă şi lor celulele, să-i scoată, să aibă milă de ei.

– Ali Bouslimani! Mă auzi? Ali Bouslimani!

– E mort, strigă unul dintre ostaticii din spate.

Abu Hida putea auzi balamalele uşii trosnind şi lemnul crăpînd. În cîteva clipe avea să cadă. Avea un al cincilea nume, cel al unui om care îl învăţase cîndva *hadith*[1] într-o şcoală din Beirut, un om pe care îl admirase foarte mult.

Se uită în jur. Tommy încă mai supraveghea uşa. Declan şi Grainne îi ajutau pe ceilalţi în camera din spate. Declan ridică privirea şi o întîlni pe a lui Abu Hida.

– Va trebui să închid uşa asta, zise el. Nu am de ales. Mă înţelegi? Va trebui să o închid şi să o încui. Lasă-l, e prea tîrziu! Tommy, pentru Dumnezeu, ieşi de-acolo!

Abu Hida se hotărî. Se repezi în spate, unde îşi lăsase sacul în care avea Mossberg-ul său. Scoase arma şi o încărcă cu două cartuşe de 7 mm cu vîrf din aliaj de tungsten, apoi i-o dădu lui Tommy. În timp ce Abu Hida se întorcea la celule, Tommy făcu cîţiva paşi spre uşă, ochi şi trase de două ori. Cartuşele grele erau capabile să penetreze şi plăci din oţel la o sută cincizeci de metri. Făcură uşa zob. De partea cealaltă izbucniră urlete oribile.

– Şeic Ubayd! strigă Abu Hida. Unde eşti? Şeic Ubayd!

O voce îi răspunse din mijlocul culoarului. Abu Hida alergă la uşă şi începu să caute printre chei. Între timp privi în jur. Declan era pregătit să închidă uşa.

[1] Tradiţiile (n. red.).

– Du-te! strigă el. Cel puțin o să-l eliberez. Mi-am dat cuvîntul.

Declan era împărțit în două. Amina era în camera din spatele lui. Grainne o găsise și acum încerca pe rînd cheile care atîrnau de perete în sectorul femeilor. Avea să fie liberă în cîteva clipe.

Dar nu-i putea lăsa pe Abu Hida și pe Tommy să moară. Se aplecă și ridică semiautomatul care îi căzuse unuia dintre paznici.

Se auzi un pîrîit și ușa slăbită de focurile lui Tommy se rupse în două. Declan alergă înainte și trase calm prin deschizătură, în timp ce Tommy făcea același lucru din partea cealaltă.

Abu Hida deschise ușa celulei, iar șeicul Ubayd ieși clătinîndu-se.

– Repede, strigă Declan. Treci în spatele meu! Luați-o pe ușă! Tommy, acoperă-i!

În timp ce ei trecură pe lîngă el, trase o a doua rafală, cu un lung și clănțănitor răpăit al gloanțelor, golind încărcătorul. Aruncă arma, apoi se întoarse și fugi după Tommy și Abu Hida, trîntind ușa în urma lui.

77

03.42

Peter Musgrave ieşi din baraca de comunicaţii cît de repede putu. Auzise împuşcăturile din clădirea principală şi bănuia că apăruseră Carberry şi unitatea de recuperare a ostaticilor. Ar fi fost foarte bine să termine ceea ce începuse cu Carberry şi să se răzbune pentru rănile pe care le primise în împuşcăturile din cofetărie. Dar ordinele abia venite de la Harker trebuiau să aibă prioritate. Dacă nu-l găsea mai întîi pe nenorocit, David Koresh avea să arunce tot locul în lumea de apoi.

Presupunea că liderul sectei era în camera sa şi că acolo avea maneta sau butonul sau ce şi-o mai fi ales pentru a declanşa explozibilul. Nu avea rost să încerce să găsească încărcăturile. Dacă fusese minat tot locul, erau cel puţin o duzină. Să le găsească pe întuneric ar fi fost o sarcină foarte grea.

Trecu pe lîngă zona spălătoarelor şi se îndreptă spre intrarea din partea de vest a clădirii principale. Vîntul tot mai puternic îi şuiera în urechi, dezorientîndu-l. Ajunse la uşă şi intră. Înăuntru era haos.

Una dintre gărzile lui Koresh ţinea uşa care dădea spre celule. Fu gata să tragă în Musgrave. Lăsă arma în jos doar în ultima secundă.

– Unde-i David? întrebă Musgrave.

– În camera lui.

– E singur?

– Sînt doi paznici la uşă. Se roagă. Nimeni n-are voie să intre.

– La dracu'! Am un mesaj important pentru el.

Musgrave o luă pe coridorul care trecea pe lîngă dormitoarele paznicilor şi se termina la uşa care dădea spre încăperile lui Koresh. La uşă erau doi paznici în alertă, cu armele pregătite. Recunoscîndu-l, se relaxară. Nu era de-al lor, dar fusese aici încă de la începuturile operaţiunii şi ştiau că se bucură de încrederea lui Koresh.

– Ce se întîmplă acolo? întrebă unul din ei.

– Nu ştiu. Se pare că a intrat cineva peste noi. Poate trupe guvernamentale. Trebuie să vorbesc cu David. E urgent.

Celălalt paznic îşi scutură capul.

– Nu poţi intra, zise el. Îmi pare rău, dar David a dat ordine clare să nu fie deranjat. Se roagă adînc.

– Nu-mi pasă nici dacă e cu Isus Hristos în persoană acolo, trebuie să-l văd.

Paznicul clătină din cap.

– Nu pînă cînd spune el că se poate.

Musgrave înjură, se întoarse şi se îndepărtă. După cinci paşi se întoarse, cu un Browning Hi-Power în mînă şi trase două focuri exacte, înainte ca paznicii să apuce să-şi dea seama ce se întîmplă. Căzură la podea şi rămaseră întinşi. Fuseseră bine antrenaţi, dar Peter Musgrave făcuse pregătire într-o şcoală mult mai dură.

Deschise uşa şi intră. Koresh era în cealaltă parte a camerei, îngenuncheat, bolborosind rugăciuni. La început, nu remarcă prezenţa lui Musgrave, continuînd să se roage ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic neobişnuit. Musgrave trebui să-l scuture puţin – era mai liniştit decît o plantaţie de castraveţi.

Din apropiere zgomotele împuşcăturilor şi urletele pătrunseră în micul sanctuar al lui Koresh, dar el părea pe deplin inconştient de existenţa lor. Pe podea, lîngă el, era o cutie mică, neagră, din care ieşea un fir subţire ce se întindea pînă lîngă perete şi apoi dispărea în podea.

Musgrave se repezi înainte, înspăimîntat că cea mai nevinovată mişcare sau trădarea prematură a prezenţei sale l-ar putea face pe Koresh să înhaţe cutia şi să provoace apocalipsa proprie

pentru care, fără îndoială, primise aprobarea de la Dumnezeu sau de la el însuşi – dacă asta mai făcea vreo diferenţă. Un glonţ în cap ar fi înlăturat ameninţarea.

Englezul luă poziţie de tragere şi ridică arma, ochind tîmpla lui Koresh. Dintr-o dată emisarul Domnului încetă rugăciunea, se întoarse şi se uită direct la el.

O jumătate de secundă mai tîrziu, Musgrave simţi vîrful rece al unei ţevi de pistol atingîndu-i pielea gîtului.

– Dacă îl împuşti, îi zise o voce stăpînită, vei fi următorul care va muri. Şi apoi o să iau cutia şi o să termin treaba.

Era Zechariah. Musgrave îl ajutase să se pregătească în zilele dinaintea atacului şi ştia că, din toată gloata lui Koresh, el era de departe cel mai dur.

Îşi coborî arma. Imediat Zechariah întinse o mînă şi i-o luă.

– Ia loc, domnule Musgrave, zise Koresh, ridicîndu-se în picioare. Sarcina ta s-a terminat. Acum relaxează-te şi aşteaptă. Vorbeam cu Tatăl meu. Este timpul să punem capăt acestei vechi creaţii şi să construim o nouă lume în loc. Dumnezeu fie lăudat.

Amina îl aştepta în faţa uşii celulei, înfrigurată, pierdută şi amuţită de furie, spaimă şi deznădejede. Nu-l putea îmbrăţişa, nu-l putea atinge cu mîinile sau cu gura, dar îl voia pentru ea, să o ducă de aici, nu un cavaler în armură strălucitoare, ci un om singur, călare pe o mîrţoagă jalnică şi nenorocită.

– Ţi-a luat mult timp, zise ea.

El zîmbi şi îşi puse mîna pe obrazul ei. O ţinu acolo pînă cînd îi simţi pielea încălzindu-i-se. Nu era nevoie de cuvinte. Ochii lor spuneau tot ce trebuia.

– Unde este camera lui Koresh? întrebă Tommy, nevrînd să-i întrerupă, gîndindu-se că nu aveau prea mult timp.

Ea arătă spre o uşă îngustă din peretele lateral.

– Uşa aceea duce într-un scurt coridor, zise Amina. La capătul lui e o uşă care dă în dormitorul lui. De acolo ajungeţi în biroul lui.

Declan se uită la ea.

– Cum ai aflat asta?

Ea nu ezită să-i răspundă şi nu-şi luă ochii de la el:

– Am fost dusă acolo, zise ea.

Nu se simţea vinovată, ştia că nu va fi o problemă pentru ei, Declan nu era prost. Dar o durere teribilă o străbătu dîndu-şi seama că nu va putea să-i spună niciodată întregul adevăr şi că ceea ce el nu va şti va sta întotdeauna între ei, mai mare decît mările sau lanţurile de munţi.

Cel mai important lucru era să se grăbească, îşi închipui Tommy. Chiar şi cîteva secunde de întîrziere îi puteau permite lui Koresh să fugă sau, infinit mai rău, să ia decizia finală şi să-i ia pe toţi cu el în ultima sa mare călătorie.

La uşă se auziră bocănituri.

Abu Hida li se alătură. Arătă către despărţitura de lemn de la celălalt capăt al coridorului scurt.

– Acolo este bucătăria, zise el. Cred că putem intra pe-acolo, dar ar trebui să ne aşteptăm la un comitet de primire. Voi adunaţi-i pe toţi. Eu o să văd ce pot face.

– Mai întîi, trebuie să-l oprim pe Koresh, zise Declan. Tommy, vii?

Tommy dădu din cap. Între timp, Amina se apropie de Abu Hida, vorbindu-i în arabă. Îşi dăduse seama imediat cine era, deşi nu-şi putea imagina cum ajunsese aici ca aliat al lui Declan.

– Dă-mi o armă, zise ea. Cunosc traseul, ştiu la ce să mă aştept.

– Poţi să foloseşti asta? o întrebă el, dîndu-i o puşcă de asalt Franchi.

– Ştii bine că pot, Abu Hidda!

Îi dăduse un nume special. Abu Hida însemna „Tatăl izolării“, dar Abu Hidda avea o cu totul altă rădăcină verbală şi însemna „Tatăl mîniei“. Aşa i se spunea de către forţele de securitate libaneze. El zîmbi şi îi dădu puşca.

Tommy folosi una dintre armele sale, un Remington 870 12 standard, pentru a zbura încuietoarea. Puse un cartuş şi trase. Uşa

se deschise. Un coridor de doi metri ducea către o a doua uşă. Declan şi Amina îl urmară. Pe cînd mergeau, Amina îi şopti o descriere a dormitorului. În timp ce stăteau lîngă uşă, îi spuse lui Tommy la ce putea să se aştepte după ce va intra.

Dar nici un avertisment n-ar fi fost suficient pentru a pregăti pe cineva pentru priveliştea pe care o descoperiră dincolo de uşă. Tommy zbură o parte din tocul uşii cu un singur cartuş, apoi uşa sări în lături. Se repeziră înăuntru, mai întîi Tommy, apoi Declan urmat de Amina, pentru care camera nu conţinea decît amintiri groaznice.

Se opriră, cu gurile deschise în faţa celor văzute. Pereţii şi tavanul erau acoperiţi cu fotografii color. Fotografii ale focului sub toate formele: mingi de foc, conflagraţii, focuri în aer liber, flame, furtuni de foc, ruguri funerare, autodafeuri, iaduri, mări de foc, gropi pline de flăcări, eretici pe rug cu ochii ieşiţi din orbite, case arzînd ca torţele cu familii la ferestre, arzînd ca la crematoriu, cu gurile deschise scoţînd flăcări, oameni aprinşi de aruncătoare de flăcări, călugări budişti care se autopedepseau, Dresda sub teroare, Coventry arzînd cerul, picturi ale damnaţilor ţipînd în flăcări, maşini şi camioane izbucnind în flăcări, maşini de curse explodînd, feţe arse ale victimelor focului, negre şi inumane, rînjind cu dinţi albi strălucitori, cu toracele golit şi înnegrit, cu membrele răsucite, greu de recunoscut, Ioana D'Arc în flăcări, un martir persan, cu pielea străpunsă şi plină de lumînări aprinse, Giordano Bruno pe Cîmpul Florilor, învăluit în lumină, copii fugind de soldaţi cu pletele în flăcări, ca nişte nimburi în jurul capetelor, sate vietnameze, cu fiecare colibă aprinsă, palmieri îmbibaţi de petrol cuprinşi de flăcări galbene şi roşii, puţuri de petrol din Kuwait, flăcări roşii ieşind din fum negru, ruguri de cărţi înconjurate de studenţi agitînd zvastici, apocalipsul de la fermă, ca o pădure de flăcări, cu panouri de fum proclamîndu-L pe Dumnezeu pe firmamentul cerului. Nici un centimetru de perete nu fusese lăsat neacoperit.

Nimeni nu respiră. Focurile păreau să le usuce gîturile şi să li se strecoare spre pîntece. Rămaseră aşa numai cîteva clipe, dar fură arşi de flăcări de parcă ar fi fost din hîrtie.

Amina arătă spre uşa către birou. Tommy se postă lîngă ea, iar Declan îl secundă. Numărară arătîndu-şi degetele pînă la trei şi Tommy sparse uşa cu cizma.

Zechariah stătea în picioare cu faţa spre uşă, cu pistolul pregătit. Cînd Tommy intră, Zechariah trase trei focuri, iar goana lui Tommy deveni cădere, iar el se prăbuşi. Se prăbuşi la picioarele lui Zechariah şi alte trei focuri îl terminară.

Declan se strecură în cameră şi era în picioare, cu arma pregătită. Cînd Zechariah ridică pistolul, Declan trase o rafală, lăsînd o linie de gloanţe pe pieptul lui. Americanul rămase mut pentru un moment, ca şi cum ar fi aşteptat un semnal, apoi strigă: „Isuse!" şi căzu înainte peste Tommy.

În acea clipă Declan prinse o mişcare cu colţul ochiului. Se întoarse şi îl văzu pe David Koresh cu mîinile ridicate, într-una ţinînd cutia neagră, cu un deget deasupra butonului. O a doua rafală de foc îl ridică pe Koresh şi îl aruncă pe spate într-un scaun. Cutia îi căzu din mînă şi se răsturnă pe podea. Declan sări şi o înhăţă, apoi cu un cuţit tăie firele. Acum, chiar dacă vreuna dintre gărzile lui Koresh ar fi găsit cutia, i-ar fi fost greu să declanşeze explozia.

– Declan!

Vocea Aminei venind din cealaltă parte a camerei îl avertiză asupra pericolului. Se întoarse şi o văzu. Musgrave, ascuns după uşă, o înhăţase cînd intrase, o dezarmase şi acum o ţinea de gît.

– Aruncă arma! strigă el. Acum! Sau îi rup prăpăditul ăsta de gît.

Abia atunci Musgrave îl recunoscu pe Declan. Făcu ochii mari.

– Ia te uită. Domnul Carberry. Ce lume mică! Scuzele mele pentru ce s-a întîmplat ultima oară cînd ne-am întîlnit. N-am avut nici o intenţie să o ucid pe minunata ta fiică, dar ai reacţionat prea rapid.

– Dă-i drumul, zise Declan, știind că Musgrave n-ar fi făcut asta.

– Ca să mă împuști? Nu sînt atît de prost. Acum, aruncă arma.

Declan știa că Musgrave îi poate rupe gîtul Aminei, așa cum amenințase, dintr-o simplă răsucire a mîinii. Aruncă arma.

– Dă-o mai încolo cu piciorul!

Declan făcu așa cum i se spusese. Musgrave începu să se retragă spre ușa care dădea în dormitor. Acum acolo nu mai era nimeni, se gîndise el, iar odată ieșit putea abandona femeia și putea scăpa. Încet, forțînd-o pe Amina să se aplece alături de el, se ghemui și luă Franchi-ul cu mîna liberă. Ea încercă să se miște, dar era ținută strîns. Se retraseră spre ușă. Declan nu putea face nimic. Din camera din spate Abu Hida îi striga să se întoarcă. Declan putea auzi sunetul lemnului crăpînd.

Deodată se auzi un țipăt de durere. Musgrave se dădu înapoi scuturîndu-se și eliberînd-o pe Amina. Acul de păr pe care i-l dăduse Nushin era înfipt în coapsa lui. Trei centimetri de oțel dur. După atacul asupra lui Koresh și-l pusese înapoi în păr și nimeni nu se gîndise că caute arma acolo.

Tușind, se rostogoli de lîngă el. El găsi acul și îl trase afară. În ciuda durerii, nu dăduse drumul armei. O ridică, țintind spre capul ei. Declan îl împușcă o dată în stomac și o dată în gît. Nu-și ceru scuze.

78

Declan şi Amina alergară înapoi în secţiunea în care erau celulele femeilor. Uşa începea să cedeze în faţa celor care încercau să o doboare.

Abu Hida îi văzu venind şi ridică arma. Îndreptînd-o spre perete trase cîteva cartuşe, fiecare într-un loc bine stabilit. Luă un scaun greu care fusese folosit de unul dintre paznici şi începu să lovească în lemnul slăbit, între găurile pe care le făcuse. Peretele cedă în cîteva secunde, lăsînd o gaură suficient de largă pentru trecerea unui om.

În spatele lor se auzi un pîrîit. Declan privi într-acolo. Cineva luase un topor şi îl folosea pentru a dărîma tăblia uşii.

– Grăbeşte-te! zise el. Treci prin gaură! Maureen, arată-le ieşirea! Luaţi-o spre stîncă!

Abu Hida îşi încărcă din nou Bullpup-ul. Uşa se sfărîmă sub o ultimă lovitură de topor, prăbuşindu-se. Dar nimeni nu apăru în deschizătură. Cîteva clipe mai tîrziu, cineva deschise focul cu o mitralieră, brăzdînd peretele şi aruncînd aşchii de lemn în faţa lui Abu Hida. El răspunse cu patru cartuşe, destrămînd ce mai rămăsese din uşă. Mitraliera tăcu.

Maureen şi omul fără mîini ieşiseră. Mai erau trei ostatici, Amina, Declan şi Abu Hida.

Şi atunci, în calmul care urmă împuşcăturilor, auziră un zgomot neaşteptat şi năucitor. Un elicopter care se apropia în viteză. Apoi un al doilea şi un al treilea.

Declan şi Abu Hida schimbară priviri.

– Harker, zise Declan. Pînă la urmă nemernicul ne-a urmărit.

– Cred că ar trebui să ieşim de aici înainte ca ei să aterizeze, îi răspunse Abu Hida.

Davidienii auziseră şi ei elicopterele. Declan îl putea auzi pe unul dintre ei lătrînd ordine şi paşi agitîndu-se în toate direcţiile.

Trecură ultimii ostatici prin deschizătură. Maureen şi Amina erau deja la gaura din zidul de vest al bucătăriei, ajutîndu-i pe ceilalţi să treacă.

Declan alergă într-acolo.

– Duceţi-i pe toţi pe plaja de pe partea asta! Eu ocolesc cu barca şi vă iau pe toţi.

Maureen arătă spre elicoptere.

– Şi cu astea ce facem? întrebă ea. Trebuie să aibă prieteni şi la ţărm. Trebuie să plecăm pe unde am venit.

Declan dădu din cap. Avea dreptate. Ar fi putut ateriza deja, îndreptîndu-se spre ei.

– Daţi-i drumul, zise el. Se uită în jur după Abu Hida. Eu vă acopăr spatele. Tu ia-o înainte şi acoperă-i pe ceilalţi!

– Ar trebui să rămîn aici, zise Abu Hida.

– Nu mai e nici o diferenţă. Dar ai dispozitiv de vedere în noapte. Aş prefera să mergi să-i însoţeşti pe ceilalţi.

Nu aveau timp de pierdut. Pe cer, spre vest, trei reflectoare se aprinseră simultan.

În timp ce şirul ostaticilor eliberaţi ieşea afară, Amina se întoarse către Declan.

– Nu sta mult, zise ea. Nu e nevoie, curînd vor fi ocupaţi cu oamenii lui Harker.

– Nu te îngrijora! Stau două minute, apoi vă urmez. După ce vă îndepărtaţi de clădiri n-o să ştie în ce parte aţi luat-o.

Se alătură celorlalţi care orbecăiau în întuneric, îndepărtîndu-se de clădiri spre vest. În spatele lor se auzeau împuşcături.

Ostaticii trebuiau să fie încurajaţi şi sprijiniţi prin noapte. Trebuiau să se oprească foarte des, pentru a se odihni sau pentru a o lăsa pe Maureen să utilizeze compasul. În jurul clădirilor împuşcăturile continuau.

– Încolo, strigă Maureen, arătînd în întuneric.

Declan abia distingea forma capelei St Brendan, o ruină celtică, singurul reper de pe insulă. Erau aproape de țărm.

Deodată, de nicăieri, auziră zgomotul unui elicopter. Apoi fu lîngă ei, coborîndu-le în față. Maureen le spuse tuturor să se culce la pămînt, apoi îl urmări aterizînd la treizeci de metri în față. Se deschise o ușă și un soldat sări jos. Avea fața înnegrită și o pușcă în mînă.

Unul dintre ostatici, șeicul Ubayd, se ridică în picioare. Nimeni nu-i explicase. Înțelesese greșit cine și ce erau oamenii din elicopter. Se ridică și începu să meargă spre ei, inconștient, zîmbind. Soldatul începu să ridice pușca.

– E în regulă, zise șeicul Ubayd. Sîntem ostatici. Sîntem...

Maureen era în picioare, alergînd spre el.

– Nu! strigă ea, nu!

Se aruncă asupra șeicului în timp ce soldatul deschise focul, trîntindu-l la pămînt și acoperindu-l. Răsucindu-se, își scoase Steyr-ul de după umăr și se ridică pe jumătate, încercînd să-l dibuiască pe soldat în întuneric. Dar el o văzuse deja căzînd. Țintind prin luneta cu vedere în noapte, trase o rafală scurtă. Gloanțele o loviră în gît. Era moartă înainte ca trupul ei să se prăbușească înapoi peste cel al șeicului Ubayd.

Abu Hida îl despică pe soldat în două, trăgînd de la șold cu Bullpup-ul. În timp ce omul cădea, Abu Hida scoase dintr-un buzunar o grenadă. Al doilea om apăru în ușa elicopterului. Abu Hida trase cuiul, aruncă grenada și se trînti la pămînt. Cîteva secunde mai tîrziu elicopterul erupse într-o minge de flăcări.

Ajunseră în vîrful stîncii agățîndu-se unul de altul, ca niște copii plecați în expediție. Nimeni nu vorbea, de parcă vorbele ar fi adus demoni din întuneric, ca și cum nu mai era nimic de adăugat la ultimul strigăt sec al lui Maureen O'Dalaigh.

Abu Hida lăsase două scări de aluminiu peste marginea stîncii. Le găsiră după o scurtă căutare și începură coborîrea. Numai

Hajj Umar Fadlan găsi coborîrea foarte dificilă. Ca un pompier, Abu Hida îl luă de umeri şi coborî cu el, aşezîndu-l în barcă. Peste tot în jurul lor, nevăzute, valuri grele se spărgeau de stînci.

Auzi zgomotul elicopterelor. Un clănţănit monoton ca acela care străbătu clădirea îi trezi amintiri dureroase dintr-o altă încercuire. Capul îl durea, iar dacă se mişca prea mult, tot corpul îi urla de durere. Fusese rănit, străpuns, crucificat din nou. Deschizînd ochii, îşi aminti că fusese împuşcat. Totul în încăpere se învîrtea, de parcă fusese prins în rotorul elicopterului care acum răsucea totul. Închise din nou ochii, dar îi redeschise imediat, cu grijă.

Lîngă el, pe podea, era firul pe care Dumnezeu i-l dăduse pentru a declanşa prima notă din trîmbiţa Judecăţii de Apoi. Cineva îl tăiase şi aruncase cutia într-un loc în care n-o putea ajunge. Îşi întinse o mînă şi luă firul, dar era inutil, acum apocalipsa nu mai putea fi provocată atît de uşor. Se simţea ameţit şi slăbit din cauza pierderii de sînge. În partea cealaltă a camerei îl putea vedea pe Zechariah prăvălit peste trupul unui străin, iar dincolo de ei pe Musgrave, Iuda lui.

Voia să se ridice, dar durerile din piept şi din stomac făceau să-i fie aproape imposibil fără a-şi pierde cunoştinţa, şi ştia că era singurul lucru care nu trebuia să se întîmple. Cînd întoarse capul, totul în jurul său înota. Pe piele alternau o căldură înfiorătoare şi o răceală teribilă. Simţi o sete ucigătoare, aşa cum avusese şi Isus pe cruce, dar nu era nici un centurion prin apropiere pentru a-i şterge buzele cu un burete îmbibat în oţet.

Se răsuci şi observă o lampă pe masa de alături. În mintea sa întunecată se născu o idee. Întinzînd mîna dreaptă trase lampa de pe masă cu o smucitură. Căzu pe podea spărgîndu-se în zeci de bucăţi. Trase spre el ce mai rămăsese din ea. Îşi tăie mîinile, dar scoase becul spart şi aprinse lampa. Încet, ţinînd în mîna stîngă firul detonatorului, lovi mica lampă pînă cînd firele se desprinseră.

Uşa se dădu de perete şi un soldat cu faţa înnegrită se repezi în cameră cu puşca ridicată. Îl văzu pe Koresh pe podea,

sîngerînd, cu brațele întinse ca o caricatură a lui Hristos pe cruce. Primul soldat fu urmat de un altul. Inspectară camera, alertați.

David Koresh zîmbi către ei și, între timp, cu mîna dreaptă introduse firele rupte în lampă, făcînd contactul.

Barca se îndepărta în Atlantic, ridicată și aruncată de hulă. Declan și Abu Hida trebuiau să tragă din greu pentru a ține ambarcațiunea deasupra valurilor și a o îndrepta spre larg. Fuseseră luați de curent și vîsleau lăsîndu-se purtați de el. Ajunseră în colțul de nord al insulei și îndreptară barca pentru a o lua spre est, ca să ajungă la sud de Capul Clogher.

În timp ce se îndepărtau, apocalipsa izbucni pe Inis Tuaisceart. Întorcîndu-se spre insulă, Declan și Abu Hida o văzură în fracțiunea de secundă dinaintea tunetului: o sferă de lumină mai strălucitoare decît soarele. După aceea, urmă explozia, rostogolindu-se ca sfîrșitul lumii pe deasupra apelor. Cînd se uitară din nou, Inis Tuaisceart era în flăcări. Ecourile se stinseră încet pe deasupra valurilor și o tăcere neagră umplu lumea întreagă.

David Koresh își găsise, în sfîrșit, Ziua Mîniei.

79

Aeroportul din Dublin era plin. Studenţii se întorceau la Trinity şi la Universitatea Dublin, părinţii cu copii la şcoli cu internate plecau împreună în vacanţe tîrzii, iar pentru oamenii de afaceri începuse agitaţia de dinaintea Crăciunului.

Avionul lui Abu Hida trebuia să plece într-o jumătate de oră. În cîteva minute avea să fie anunţat zborul, iar el avea să treacă pe poarta de îmbarcare. Un prieten de-al lui Pádraig Pearse îi furnizase paşaportul şi actul de identitate ale unui om de afaceri grec. Ajungea în Atena după-amiază, iar de acolo zbura direct la Beirut.

– Spune-le tot ce ştii despre Inis Tuaisceart, zise Declan. Că Harker a împiedicat atacul, că atacul a provocat explozia, că în spatele luării de ostatici erau fundamentalişti creştini şi că erau folosiţi de MI5 şi de CIA. Oamenii tăi ştiu despre Iataganul şi probabil că au ajuns deja la o înţelegere.

Ciaran Clark spusese deja o mulţime de minciuni, încercînd să acopere ceea ce se întîmplase cu adevărat. Ostaticii muriseră ca urmare a unui accident nefericit provocat de combustibilul de încălzire. Trupele irlandeze făcuseră tot posibilul pentru salvarea supravieţuitorilor, dar nu mai fusese găsit nici unul.

Adevărata identitate a răpitorilor nu fusese dezvăluită, nici măcar în privinţa cetăţeniei americane a celor mai mulţi dintre ei. Se vorbea deja despre o aripă separatistă a unei grupări musulmane care trimisese agenţi în Irlanda. Din moment în moment, se aştepta dezvăluirea adevăraţilor vinovaţi şi identificarea lor ca terorişti arabi din Beirut, Cairo sau Tripoli.

Inis Tuaisceart fusese închisă pentru turişti. Nimeni nu putea ajunge în apropiere, nici jurnaliştii, nici echipele de televiziune, nici reprezentanţii guvernelor ai căror cetăţeni fuseseră luaţi

ostatici și muriseră în explozie, nici avocații angajați de familiile victimelor. O echipă de specialiști în medicină legală se ocupa cu identificarea rămășițelor. Și cu recuperarea lor.

– Oamenii mei o să mă creadă, zise Abu Hida. Și o să poată convinge guvernele arabe. Vor exista și probe, odată ce vor ști unde să caute. Dar s-ar putea să nu avem șansa de a da publicității informațiile. Tot ce vom spune va fi tratat ca paranoia musulmană, aiureli ale unor oameni încrîncenați împotriva Occidentului.

Anthony Harker dispăruse. Avea să răsară din nou undeva, se gîndea Declan, cu mîinile curățate de tot ceea ce se întîmplase în Irlanda, ca și cum n-ar fi trecut niciodată pe acolo. Și într-o zi, un om ca Peter Musgrave avea să se înființeze la ușa lui Declan.

– Nu trebuie decît să le spui ce știi, zise Declan. Cînd va fi timpul, mă voi implica și eu. Voi depune mărturie în fața oricărui tribunal vei dori.

– O să te repună în funcție, zise Abu Hida. Ți-ai pune cariera în pericol.

– Carieră? Nu prea înțeleg ce înseamnă.

– Ai grijă! spuse Abu Hida strîngîndu-i mîna lui Declan.

– Și tu. O să ne mai întîlnim, sînt sigur de asta.

Abu Hida își scutură capul.

– Poate. Dar nu am nici un chef să mă mai întorc în Irlanda. Va trebui să mă vizitezi în Liban.

– Asta și am de gînd, de îndată ce se mai liniștesc apele pe aici.

– Va trebui să te grăbești, altfel nu mă vei mai găsi.

– Vrei să pleci? Am crezut că acolo e casa ta, că vrei să te așezi.

Arabul dădu din cap.

– Nu cred că înțelegi, Declan. O să mă găsească, mai devreme sau mai tîrziu. Un an, doi ani. Nu va dura mult.

– Să te găsească? Cine?

– Nu pot spune exact. Dar cînd vor afla că am eliberat cinci ostatici, toți dedicați cauzei noastre, vor putea spune că i-am lăsat pe ceilalți să moară.

– Oricum, nu i-ai fi putut salva pe toți.

– Cine ştie? Tot ce ştim e că sînt morţi. Că prea mulţi oameni au murit degeaba.

Declan nu zise nimic. O voce de femeie anunţa că îmbarcările pentru zborul de Atena începuseră la poarta 5.

Se îmbrăţişară.

– Ţine minte, zise Declan. Spune-le tot!

Abu Hida zîmbi şi se întoarse. Declan îl urmări pînă cînd dispăru, apoi intră într-o cafenea, unde Amina tocmai îşi terminase ceaşca de cafea. Se aplecă şi o sărută, apoi se aşeză. Zborul ei către Londra pleca într-o jumătate de oră. De acolo pleca la Beirut cu un avion al unei companii din Orientul Mijlociu. Avea să ajungă înaintea lui Abu Hida.

– O să-l creadă? întrebă Declan.

Ea dădu din cap.

– Cred că da.

– Nu va fi uşor să le punem pe toate cap la cap. Avem nevoie de dovezi. Pînă acum trebuie să fi aruncat fiecare dosar care a conţinut vreo informaţie, să fi creat altele noi, să fi falsificat scrisori, să fi inventat poveşti pentru fiecare dintre cei implicaţi.

– Da. Dar nu va fi uşor. Sînt multe de acoperit şi avem o mulţime de martori.

Continuară să vorbească pînă cînd fu anunţat zborul ei. Le era mai uşor să pretindă că erau doar colegi, că stau de vorbă ca la sfîrşitul unei călătorii de serviciu. Dar cînd ea îşi ridică bagajul, se întoarse spre el.

– Promiţi că ai să vii de data asta? îl întrebă.

El confirmă din cap.

– Cînd Concepta îşi va reveni, zise el. Nu pot s-o grăbesc. Máiréad era tot ce avea. Iar atacul a doborît-o.

– Nu vreau să mai aştept alţi cincisprezece ani, zise Amina.

– Nu va dura atît, zise el. Promit.

Zborul ei fu anunţat pentru ultima dată. Se sărutară la poartă. Un sărut lung. Apoi se despărţiră şi o luară din nou pe drumuri separate.

*

Concepta îl aştepta în casa lor albă de deasupra golfului. Era octombrie, iar dedesubt marea făcea valuri enorme. Teresa Cosgrave şi copiii ei plecaseră. Pádraig Pearse Mangan le plătise biletele spre o nouă viaţă în Australia. Casa le aparţinea din nou lui Declan şi soţiei lui, şi umbrei lui Máiréad, încă neliniştită şi încă speriată. Concepta era în sufragerie, la o fereastră înaltă ce dădea spre mare, privind fix în depărtare. Auzindu-l venind, îşi întoarse privirea şi îi zîmbi.

– Prietenii tăi au plecat? întrebă ea.

– Da, îi răspunse el cu o voce liniştită, vocea unui om care începea să îmbătrînească. Au plecat.

– Vino şi stai aici cu mine, zise ea. Vino şi stai, şi priveşte marea!

Un thriller profetic despre impactul politicii globale și al terorismului internațional asupra echilibrului fragil al lumii actuale.

Avînd ca fundal Irlanda, acțiunea alertă dezvăluie conspirații, minciuni și asasinate, comise în numele unor credințe care se consideră infailibile.

Un roman ca o tapiserie complicată,
în care se întrețes suspansul, religia și drama.
Premisele sînt realiste, personajele – puternice,
iar finalul – absolut imprevizibil.

NELSON DEMILLE

ISBN (10) 973-576-610-8
ISBN (13) 978-973-576-610-8

rao
international
publishing
company

www.rao.ro
www.raobooks.com